

I–II

T. H. Krabbe

Borgerkrigen i Nordamerika.

Efter

Cucheval Clarigny, Elisee Reclus o. A.

Odense.
Forlagt af den Hempelske Boghandel.
1865.

Trykt i Fyens Stiftsbogtrykkeri hos S. C. Dreyer.

Borgerkrigen i Nordamerika

af

Cucheval Clarigny.

I.

Odense.
Forlagt af den Hempelske Boghandel.
1863.

Trykt i Fyens Stiftsbogtrykkeri hos J. C. Dreyer.

Den frygtelige Borgerkrig, som fortiden raser i de nordamerikanske Forbundsstater, har draget Alles Øine hen paa sig. Hvilke uhyre Dimensioner denne Krig har antaget, hvor talløse Offre den har krævet, med hvor afvexlende Lykke den er ført, til hvilke nye Opfindelser i Krigskunsten baade tillands og tilvands den har givet Anledning, og hvilken Indflydelse den har udøvet paa Europas Handel og Industri: det kjender Enhver til. Med ikke mindre Interesse og Spænding sees Kampens Udfald imøde: hvilket Parti vil gaae seierrigt ud af denne langvarige og haarde Kamp; ville de ikke tilsidst atter forliges, trætte og kjede af denne sørgelige Brodertvist; eller ville de europæiske Stormagter ikke intervenere og tvinge dem til at slutte Forlig; eller vil ikke muligen Franskmændenes Krig med Mexiko lede til et Sammenstød med Unionens Nordstater? — lutter Spørgsmaal, der ligge udenfor al menneskelig Beregning.

Efterfølgende Skildring af denne Borgerkrig er udkommen i Annuaire des deux mondes for 1861 og indeholder en høist interessant Beskrivelse af Krigens første Afsnit. Saasnart Fortsættelsen følger i næste Aargang, skal Oversættelsen strax blive paabegyndt.

Oversætteren.

Indholdet er følgende:

1. Sagernes Stilling i Almindelighed efter Præsident Lincolns Valg.

Folkestemningen i Begyndelsen af 1861. — Nordens fredelige Forholdsregler. — Den separatistiske Bevægelses sande Charakteer i Syden. — Congressen og Regjeringen i Montgomerys første Foretagender. — Partiernes Deling i Mellemstaterne.

2. Den amerikanske Krises Fremskridt.

Præsident Lincolns Ankomst til Washington. — Hans Regjeringsprogram. — Det nye Cabinets Sammensætning. — Forsoningsforsøg. — Senatets Sammenkaldelse til en executiv Session. — Douglas's Holdning. — De separatistiske Senatorer. — Begivenhedernes Gang i Virginien. — Angreb paa Fort Sumter.

3. Borgerkrigen.

De første Frivilliges Marsch til Undsætning af den truede Unionshovedstad. — Nordens og Sydens respektive Hjelpekilder ved Krigens Begyndelse. — Separatistisk Propaganda. — Nordarmeens Dannelse og Organisation under General Scotts Styrelse. — De forenede Staters Holdning ligeoverfor Europa. — Nashville og Trent. — Congressens Forsamling og Præsidentens Budskab. — Slag ved Bulls Run.

4. Congressens Arbeider. Militaire Operationer.

Følgerne af Nederlaget ved Bulls Run. — Potomakarmeens Organisation. — Finantsielle Forholdsregler. — Det republikanske Parti paa Congressen. — Præsidentens Maadehold. — Begivenheder i Missouri. — Kentuckys Holdning. — Hatteras-Forternes Indtagelse. — Unionsmarinens Operationer. — General Scotts Afskedigelse og General Mac-Clellans Udnævnelse. — Præsidentens Budskab. — Krigs-, Marine- og Finantsministerens Rapporter.

5. Gjenoptagelsen af de militaire Operationer.

Unionstroppernes Held. — General Burnsides Operationer. — Præsident Davis's Budskab. — Udskrivningens Vedtagelse i Sydstaterne. — Merrimak og Monitor. — De Confødereredes Tilbagetog fra Yorktown. — Pressens Skrig imod Mac-Clellan. — Overcommandoen fratages ham, og han beholder kun Commandoen over Potomakarmeen. — Slag ved Pittsburg. — Ny-Orleans Indtagelse. — Træfning ved Williamsburg. — Stonewall Jackson. — Mac-Clellan drives tilbage fra Richmond. — De Confødereredes Indfald i Maryland og Tilbagetog. — Begge Partier befinde sig i samme Stilling som ved Krigens Begyndelse.

De Rystelser, der gik igjennem Europa i Aaret 1861, have kun en underordnet Vigtighed i Sammenligning med dem, den nye Verden har været Skuepladsen for. Washingtons Værk er blevet omstyrtet; og det er Slaveriet, der har undergravet Grundvolden for den amerikanske Unions Bygning. Partiernes gjensidige heftige Modbeskyldninger, Forskjellen i Interesser imellem Norden, Manufakturernes Land, og Syden, et agerdyrkende Land, en Toldtarif, der var Syden ugunstig, de rasende Kampe i Congressen og Pressen og endelig de Lidenskaber og Bekymringer, der kom i Bevægelse, da Valget af en ny Præsident nærmede sig: Alt bebudede i Aaret 1860, at en frygtelig Kamp var paa Nippet at udbryde. Sydens Mænd havde, forskrækkede over de abolitionistiske Ideers Fremskridt, forud erklæret, at de ikke vilde finde sig i et Valgnederlag, og at Valget af en Candidat, der var deres Ideer imod, vilde for dem være Signalet til deres Udtrædelse af Unionen; men den offentlige Mening troede ikke at burde lægge Mærke til slige Trusler; og ifølge en Stemmegivning, hvis fulde Lovmæssighed Ingen kunde miskjende, blev den republikanske Candidat, Abraham Lincoln, valgt til Præsident den 4de November 1860. Buchanan, der ifølge Unionsloven beholdt Magten endnu i 4 Maaneder, overværede som en følesløs Tilskuer Republikens Opløsning uden at tage andre Forholdsregler end at anordne Faster og Bønner til Ære for Forbundsregjeringen. Unionens Søstyrke var for Øieblikket spredt paa langt bortliggende Stationer;

dens militaire Styrke var kun yderst ubetydelig; og med det Samme Buchanan erklærede, at det sidste Valg var gaaet for sig paa den lovligste Maade, og at følgelig den sunde Fornuft og Retfærdighed krævede, at det anerkjendtes, forkyndte han tillige, at han efter lang og alvorlig Overveielse var kommen til det Resultat, at Magten til at bringe en Stat, der prøver paa at træde ud af Forbundet, tilbage til Agtelse for Loven ikke tilkom hverken Congressen eller Regjeringen. Fremsætningen af en saadan Theori kunde ikke Andet end fremskynde den separatistiske Bevægelse. Neppe var Januar 1861 forløben, før allerede Syd-Carolina, Missisippi, Florida, Alabama, Georgien og Louisiana officielt trak sig tilbage fra Unionen. Delegerede fra disse 6 Stater forsamlede sig i Montgomery og dannede en særskilt Conføderation, hvis Præsident blev Jefferson Davis. Den nye Conføderation talte iførstningen kun 4½ Mill. Indbyggere, hvoraf Halvdelen vare Slaver; men den successive Tilslutning af Nord-Carolina, Virginien, Texas, Tennessee og Arkansas vilde snart forøge dens Styrke. Saaledes begyndte imellem Borgere, der længe og hæderligt havde været forenede, en Kamp, som snart i Voldsomhed skulde overgaae Alt, hvad man kunde vente af to Folkeslag, der vare adskilte ved Race og ved hundredaarige Fjendskaber.

1. Sagernes Stilling i Almindelighed efter Præsidentvalget.

Folkestemningen i Begyndelsen af 1861. — Nordens fredelige Forholdsregler. — Den separatistiske Bevægelses sande Charakteer i Syden. — Congressen og Regjeringen i Montgomerys første Foretagender. — Partiernes Deling i Mellemstaterne. —

Den 4de Marts 1861 skulde gjøre Ende paa Præsident Buchanans Bestyrelse og paa den 36te Congres's Magt. Denne Dag syntes bestemt til at betegne Borgerkrigens Udbrud, eftersom Separatisternes Hovedmænd høit og lydeligt havde udtalt den Hensigt, at de med Magt vilde sætte sig imod den nye Præsidents Indsættelse, og det Haab, at blive Herrer over Washington og Capitolium, før han kunde tage dem i Besiddelse. Altsom denne skjebnesvangre Dag nærmede sig, og Udsigterne til at see en Overeenskomst fremgaae af Congressens Overveielser forsvandt, vendte Politikerne, som vilde spille Fredsmæglernes Rolle, med Ængstelse deres Blik imod Lincoln; de meest levende Forestillinger gjordes ham om at erholde en Forpligtelse eller idetmindste et Løfte af ham, der kunde tjene til Grundvold for Underhandlinger med de oprørske Stater; men disse Skridt vare frugtesløse; thi Hovedmændene for det seirende Parti protesterede imod ethvert Brud paa Forfatningen og Lovene og toge det fortrydeligt op, at man mere forlangte Sligt af dem. „Først Indsættelsen, saa Overeenskomsten", sagde offentligt Salmon Chase, forhen Gouverneur i Ohio, som var udseet til at indtage en Plads i Lincolns Cabinet. Ikke mindre energisk tilkjendegav Lincoln i sit Afslag med sin sædvanlige Frimodighed

Bevæggrundene til sin Opførsel: „Jeg vil hellere døe end selv samtykke eller lade mine Venner samtykke i nogensomhelst Indrømmelse eller Overeenskomst, hvorved vi ville faae Udseende af at kjøbe Retten til at tage Statsstyrelsen i Besiddelse, saalænge som den tilhører os medrette i Kraft af Forfatningen ... Herefter som tidligere skal Afgjørelsen lægges i Folkets Haand; og hvis dette vil gjenoptage en Overeenskomst, der lader visse Overgreb forsvinde eller giver nye Garantier for Rettigheder, der ere helligede af Tiden; da er det ikke min Sag at lægge Hindringer iveien derfor."

Den tilkommende Præsidents og hans Venners Modstand var ikke en Følge af en forudfattet Beslutning om at afslaae Forsøget paa at berolige Slaveeierne ved forfatningsmæssige Garantier. Det var med deres Billigelse og Understøttelse, at en prøvet Republikaner, Corwin, havde foreslaaet at føie til Forfatningen en Artikel, som skulde udtrykkeligt forbyde Congressen ikke alene at afskaffe Slaveriet i en Stat, men i Nogetsomhelst at røre ved dens Slavelov; det syntes dem, at Æren ikke tillod dem at gaae videre. Denne Imødekommen var langtfra at mishage Fleertallet af Nordens Folkeslag; den fandt lydeligt Bifald i Pressen. Man mindede om, med hvilken Beredvillighed Norden i sin Tid havde taget imod Pierces og Buchanans Valg; og man harmedes over at see Syden bruge et Valgnederlag som tilstrækkeligt Paaskud til at bryde Forbundet. Iblandt de Vælgere, der havde sat Lincolns Valg igjennem, var der ikke een af tusinde, der, ihvor stor hans Afsky for Slaveriet var, havde isinde at røre ved Sydens forfatningsmæssige Rettigheder eller at understøtte det mindste Forsøg paa Slavernes Frigivelse. Det var derfor umuligt for Nordstaterne at begribe og at betragte som alvorlig den Forbittrelse, Slavestaterne lode udbryde; de saae i Sydens Demonstrationer kun Udbruddet af en forbigaaende Ærgrelse. Mange vilde i den begyndende Revolution kun see en dristig Comedie forat kyse Norden og frarive det Seiersprisen ved at udøve et Tryk paa Valgene, der skulde fornye en Deel af Congressen; næsten ikke en Eneste troede paa en fast Beslutning om at bryde Forbundet; thi en saadan Plan syntes heelt at stride ikke blot imod Retfærdigheden,

men ogsaa imod Sydstaternes egen sunde Sands og Fordeel. Med uhyre Bekostninger havde Forbundet overflyttet hiinsides Missisippi de Indianerstammer, der i 30 Aar havde standset Floridas Fremskridt, opført Forter og underholdt talrige Garnisoner paa Grændserne af Arkansas og Texas, der ikke vare istand til at beskytte sig selv. Vestens Korn fødte Sydens Slaver; Nordens Manufakturer klædte dem og forsynede dem med Alt, ligetil Arbeidsredskaber. Hvad vilde Sydstaterne blive til, naar de indskrænkedes til dem selv, uden Industri, uden Handel, uden Capitaler og uden Credit? kunde de vel for Alvor tænke paa at bytte de glimrende Udsigter, der syntes lovede Forbundet, bort for en mørk Fremtid?

Men ikke mindre vare Illusionerne i Sydstaterne. Revolutionen mødte der ingen andre Modstandere end de frie Næringsdrivende og Hovedbyernes Handelsmænd; thi disse, der for største Delen stammede fra Norden, satte mere end nogen Anden Priis paa Forbundets Fordele; de vare de Første, der maatte komme til at lide under Bruddet; og de alene havde et nøiagtigt Begreb om Misforholdet imellem Nordens og Sydens Kræfter. Derfor var ogsaa Modstanden ingensteds heftigere og langvarigere end i Sydens Hovedhandelsstad, Ny-Orleans; der bekæmpede Dagbladene med stor Bestemthed Skilsmissen, indtil de med Magt bleve tvungne til at tie. I den lovgivende Forsamling i Louisiana var Skilsmissen først bleven sat igjennem efter heftig Kamp; og denne Beslutning blev ikke henviist til Folkets Ratifikation, ligesaalidt som den Forbundsconstitution, der var udarbeidet i Montgomery, uagtet Unionisterne forlangte det. Al Modstand var afmægtig, ja blev endog snart farlig. Forat lokke Modstanderne med deres egen Interesse, skyndte de forskjellige lovgivende Forsamlinger sig at give en Lov, der erklærede ethvert Tilgodehavende, som en Borger i de frie Stater havde, for ugyldigt, og forbød al Tilbagebetaling og Pengeforsendelse udover den nye Conføderations Grændser. Proskriptionen gjorde Resten: Aarvaagenhedscomiteer dannede sig i de forskjellige Stater og udviste mistænkelige Borgere, der i stort Antal bleve nødte til øieblikkeligt eller inden kort Frist at forlade deres Familie og Affairer; nogle Gjenstridige fik deres

Huse plyndrede af Pøbelen og reddede sig kun ved Flugten; de unionistiske Dagblades Presser bleve ituslagne; og saaledes blev Meningsovereensstemmelse tilveiebragt.

Revolutionens Førere henhørte til Planternes aristokratiske Klasse, som udgjør henved $\frac{1}{30}$ af Befolkningen. Som Eiere af uhyre Landeiendomme og en stor Mængde Slaver og vante til at være store Herrer, uden anden Beskjeftigelse end Politik, kjendte alle Planterne hverandre; de understøttede hverandre gjensidigt og vare i Besiddelse af alle offentlige Embeder, ligesom de ogsaa ved deres Tilhængere og Undergivne beherskede Stemmegivningerne. Lade og uvidende og aldeles afhængige af deres rige Naboer, kjendte de hvide Smaafolk ikke andet til Norden end af den Concurrence, en og anden driftig Yankee stundom opstillede imod dem; og deres eneste Drøm var at see Prisen paa Negrene falde lavt nok til, at de kunde blive istand til at blive Eiere af een eller to Slaver. Enhver Revolution, der lovede at lede til dette Resultat, var sikker paa deres Understøttelse. I deres Øine var Slaveriet en guddommelig Indstiftelse: det var jo stadfæstet i Biblen. Nordens Fjendskab imod Slaveriet var kun Virkning af Jalousi og Had; derfor troede de sig berettigede til at gjengjelde Uvenskab med Uvenskab. Hvad angik Sydens Ret til at bryde Forbundet, saa nærede de ikke mindste Tvivl i saa Henseende; de vare Alle blevne opdragne i det demokratiske Parties Yndlingslære, Staternes Souverainitet; og fra denne Lære førtes de med uimodstaaelig Vælde ligetil Forbundspagtens Fornegtelse. De gjorde Forfatningen til en simpel Traktat og Forbundet til en temporair Forbindelse. Havde deres Forfædre havt Ret til at træde ind i Unionen, skulde de selv da ikke have Ret til at træde ud af den og danne et andet Forbund, naar deres Fordeel bød dem det? Idet man med Magt vilde holde dem tilbage i Unionen, gjorde man Vold paa alt Demokraties Grundprincip, nemlig paa Folkenes Ret til at raade over sig selv.

Sex Sydstater lode sig med Lethed bevæge til at deeltage i Revolutionen; og Texas sluttede sig snart til dem. Revolutionens Førere tvivlede nu ikke længere paa et heldigt Udfald af deres Foretagende. De troede ikke alene at kunne

gjøre sikker Regning paa Europas moralske Understøttelse, men bildte sig endog ind, at de i Nødsfald kunde kræve en virksom Bistand. Paa den conføderede Congres i Montgomery (21de Febr.) udtalte Cobb fra Georgien den bestemte Mening, at Sydstaterne havde i deres Hænder en Magt, der udøver stærkere Indflydelse end Flaader og Armeer, nemlig Bomulden; og at de, ved at forbyde dens Udførsel, kunde inden ganske kort Tid nøde ikke blot de forenede Stater, men ogsaa de fleste europæiske Lande til at vælge imellem at anerkjende deres Uafhængighed eller en indre Omvæltning. Forresten smigrede de Conføderede sig med, at Europas Intervention ikke engang skulde blive fornøden. Det syntes dem umuligt, at Mellemstaterne, der holdt Slaver, ikke skulde gjøre fælleds Sag med dem; derved vilde Tallet paa Staterne i den nye Conføderation stige til 15; og disses Territorium vilde da overgaae de frie Staters i Størrelse. Ja, de haabede endog, at de af de frie Stater, der grændsede til Mellemstaterne og havde fælleds Interesser med dem, Ny-Jersey, Pensylvanien og Indiana, ikke vilde tøve længe med at slutte sig til Slavestaterne. Hvad Ny-York angaaer, der skyldte sin Beliggenhed som Bindeled imellem Syden og den europæiske Handel hele sin Velstand, var dets Tilslutning i den nærmeste Fremtid uundgaaelig; forskjellige Udtalelser af denne Stats Deputerede, ja endog af Borgemesteren i Ny-York, F. Wood, tydede bestemt hen derpaa. Virginiens og Marylands Løsrivelse vilde bringe Washington i Conføderationens Magt; og naar denne By blot blev holdt nogle Maaneder, saa vilde en uimodstaaelig Opløsningsbevægelse fremavles i den gamle Unions Skjød; og der vilde snart ikke være Andet end Stumper deraf tilbage.

Man begyndte nu med at votere et Laan paa 15 Mill. Dollars, Dannelsen af en regulair Armee paa 50,000 Md. og Tilladelse for den provisoriske Præsident, Davis, til at bruge jevnsides med Armeen Regimenter af Frivillige. Disse Kræfter vare bestemte til at bringe de Pladser, Unionstropperne endnu holdt besatte paa conføderet Gebeet, i de Conføderedes Magt, dersom Regjeringen i Washington negtede at udlevere

dem til de forskjellige Staters Militser. Forat bestride Udgifterne, var der først tænkt paa at lægge en Afgift paa Bomulds-udførslen; men dette blev opgivet for ei at støde de europæiske Nationer. Derimod blev Finantscomiteen opfordret til at undersøge, om det ei vilde være passende at lægge en Afgift paa den Bomuld, der udførtes over Conføderationens Landgrændse. Ophavsmanden til dette Forslag, Cobb, gjorde gjeldende, at betydelige Masser Bomuld allerede skibedes op ad Missisippi og dens Bifloder, for derefter paa Jernbanerne at transporteres til Atlanterhavnene. Lod man Bomuldsudførslen tage den Vei, vilde England og Frankrig, som saaledes vare sikkre paa deres Manufakturers Forsynelse, ikke mere befinde sig i den Nødvendighed, med Vold at bryde Blokaden, hvormed man truede Sydens Havne. Da Afgiften paa Bomuld var opgiven, fandt man sig nødt til at tage sin Tilflugt til en Toldtarif uagtet Syd-Carolinas Modstand, som vilde have afskaffet alslags Indførselsafgift og paastod, at det var den sikkreste Vei til at vinde Englands Sympathier.

De forskjellige Comiteer, som Congressen i Montgomery havde overdraget at udarbeide Love og Bestyrelsesreglementer, indskrænkede sig i Regelen til at indstille til dens Antagelse den gamle Conføderations Love og Reglementer, efterat have ladet disses Text undergaae de nødvendige Formforandringer. Der reiste sig kun ganske faa Discussioner: een iblandt dem angik Negerhandelen. Congressen modificerede Forbundslovgivningen, som stillede Negerhandelen lige med Sørøveri; istedetfor at gjøre denne Handel til en Forbrydelse, der medførte Dødsstraf, gjorde den den til en Overtrædelse, der medførte Confiskering af det Skib, der grebes i Gjerningen. De ombordværende Negre skulde føres til en confødereret Havn og der sælges til Fordeel for Staten. Men Davis frygtede for, at denne Lov skulde vække Englands Afsky og være en Hindring for Anerkjendelsen af den nye Conføderation; derfor nedlagde han sit Veto imod den. Til Gjengjeld tog Congressen under Overveielse og oversendte til vedkommende Comitee et Forslag (13de Marts) af Barry fra Missisippi om at bestemme en vis Dag, efter hvilken der kunde blive lagt en Afgift paa de Slaver, der indførtes

over Landgrændsen. Dette Forslag havde til Hensigt, at, hvis Mellemstaterne tøvede med at slutte sig til Confoderationen, vilde en Hovedgreen af deres Handel med Syden blive besværet med en Afgift.

Da man forhandlede om Forfatningens Grundbestemmelser, foresloges der, at man udtrykkeligt skulde forbyde Congressen at optage i Confoderationen andre Stater end dem, hvori Slaveriet stod ved Magt; thi det vilde være det eneste Middel til at forebygge Fornyelsen af de Sammenstød, der havde adsplittet Unionen. Politikerne bestrede dette Forslag som unyttigt og skadeligt for den nye Republiks Fremtid. Maalet, man skulde stræbe efter, var ikke at adsplitte den gamle Union, men at gjenoprette den paa en Grundvold, der gav Slaveeierne al Sikkerhed. Det vilde være tilstrækkeligt at udelukke fra den nye Alliance Ny-Englands 7 Stater, der vare ulægeligt smittede af Abolitionismen (Slaveriets Afskaffelse), og hvis Lod det vilde blive at henslæbe deres Liv i Mørke eller at forene sig med Canada.

Imedens saaledes Syden frydede sig ved disse Forhaabninger, herskede der Anarki og Forvirring i Mellemstaterne. Buchanans Nølerpolitik havde givet Førerne for Revolutionen i Syden al ønskelig Handlefrihed; men den havde idetmindste den Fordeel, at berolige Gemytterne i Mellemstaterne. Masserne der vare conservative; de kunde ikke værge sig imod en vis Sympathi for Sydstaterne, uden at de dog derfor billigede deres Udtrædelse af Unionen; men de kunde aldrig forlige sig med Tanken om, at der kunde bruges Magt imod dem, forbi Læren om Staternes Souverainitet ikke var mindre populair hos dem end hos hine. De ønskede en mindelig Overeenskomst. Unionens Talsmænd havde frit turdet oploefte deres Røst; og de havde ikke gjort det forgjeves: Virkningerne deraf vare allerede følelige. Den lovgivende Forsamling i Delaware havde, efterat have hørt en Delegeret fra Syden, eenstemmigt erklæret, at Intet under nærværende Omstændigheder retfærdiggjorde Tilflugten til overordentlige Forholdsregler. I Maryland vare Separatisternes Anslag blevne tilintetgjorte ved Gouverneur Hicks's haardnakkede Afviisning af Forlangendet om at

sammenkalde en overordentlig Session af den lovgivende Forsamling. Gouverneur Magoffin i Kentucky, der var Sydens Interesser heelt hengiven, havde sammenkaldt den lovgivende Forsamling; men denne havde sat sig imod at sammenkalde et Convent. Den lovgivende Forsamling i Tennessee havde overladt Spørgsmaalets Afgjørelse til en Folkeafstemning; og en betydelig Majoritet havde udtalt, at der ikke var Grund til at udvælge et Convent. Et lignende Resultat havde viist sig i Nord-Carolina; men Kampen havde der været yderst levende, og Majoriteten, som Unionisterne havde erholdt, oversteg ikke 2000 Stemmer. De lovgivende Forsamlinger i Missouri og Arkansas, hvori Separatisterne herskede, havde ligefrem sammenkaldt Conventer; men Unionisterne havde seiret næsten overalt i Missouri og imod den almindelige Forventning endog havt en Majoritet af nogle Stemmer i Conventet i Arkansas. Endelig syntes i det Convent, som var valgt i Virginien, og som iøvrigen beskjeftigede sig med at udarbeide en Overeenskomst, en stærk Majoritet sikkret det Parti, der var Unionen tro; naar man dømmer efter de Taler, Candidaterne havde holdt til Vælgerne.

Sandsynligheden syntes altsaa at tale for, at den separatistiske Bevægelse ikke vilde udstrække sig videre end til de 7 yderste Sydstater; men Mellemstaterne fremstillede i det Smaa Billedet af hele Forbundet: de vare et Bytte for indvortes Sønderrivelser, hvilke Revolutionens Tilhængere regnede paa at drage Fordeel af. Ingen Stat var mere sønderslidt end Virginien; dens uhyre Territorium indbefatter tre særskilte Landstrækninger. Fra de blaae Bjerge til Havet, paa begge Bredder af Jamesfloden og dens talrige Bifloder, strække sig rige Sletter, hvorpaa der dyrkes Tobak og Riis, og hvor den hvide Befolkning er ringere i Tal end Slaverne. Planterne i denne Landstrækning, som ere stillede i lige Vilkaar med dem i det yderste Syden, havde de samme Interesser og tillige de samme Ønsker som disse. De havde derfor til Conventet sendt Delegerede, der skulde stemme for øieblikkelig Skilsmisse og Alliance med Syden. Imellem de blaae Bjerge og Alleghanykjeden ligger den frugtbare Shenandoahdal, der er skikket

til alslags Dyrkning; Slavebefolkningen er der meget tyndere, og Følelserne vare der yderst deelte. Endelig danne Alleghany-bjergenes tvende Skraaninger lige til Ohio Vest-Virginien, der næsten heelt er benyttet til Kornavl og for en stor Deel befolket med Udvandrere fra Norden, medens Slavernes Tal der kun er ringe. Hele Vest-Virginiens Befolkning var paa lidt nær gunstigt stemt for Unionen: dets Delegerede erklærede, at deres Vælgere ikke vilde adlyde et Skilsmissevotum; og de forlangte, at alle Udgifter i Anledning af den nærværende Krise skulde dækkes ved en Skat, der skulde lægges paa Slaverne, ligesaavel som paa alle andre Eiendele. Østdelen af Tennessee og Syddelen af Nord-Carolina, der have samme Vilkaar som Vest-Virginien, deelte ogsaa dettes Følelser: Unionisterne vare der i stor Majoritet. Mellem-Tennessee var meget forskjelligt stemt; medens Sydegnen, der udelukkende er benyttet til Bomuldsavl, gjorde fælleds Sag med Planterne i Alabama og Missisippi. Kentucky, der ligger Nord for Tennessee og i en tempereret Egn, saae sin hvide Befolkning hurtigt tiltage, medens dets Slavebefolkning stod stille i sin Vært; det unionistiske Element var der ustridigt det herskende. I Missouri var den betydelige Stad St. Louis ikke blot Unionen hengiven, men Slaveriet fjendsk. Øvre-Missouri, en Bjergegn med Kornavl og befolket i de seneste Aar med tydske Udvandrere, kunde ikke indgyde nogen Uro. Nedre-Missouris Sletter indesluttede hele Statens Slavebefolkning; derfor satte Separatisterne store Forhaabninger til denne Landsdeel. De kunde da med større Sikkerhed gjøre Regning paa Arkansas, som var en af de Stater, hvori Slavebefolkningen tiltog med største Hurtighed. Kun to Betænkeligheder kunde holde denne Stat fast i Unionen: Frygt for en Slavekrig og for at miste Unionstroppernes Beskyttelse imod Anfald af de krigerske Indianere fra Stepperne.

Forat fuldstændiggjøre Listen over Mellemstaterne, maae vi medtage Delaware og Maryland. Den første af disse Stater, der ligger indkneben paa en snever Halvø og meest beskjeftiger sig med Industri, havde da kun et ringe Antal Slaver; man kunde derfor næsten betragte den som en fri Stat. Den eneste Deputerede, den sendte til Repræsentanternes Kammer, hørte til

Republikanernes Parti. Maryland, som ellers havde været en af Sydens fornemste Støtter, saae i de senere Aar sine Slavers Antal stadigt aftage, efterdi Kornavlen efterhaanden afløste Tobaksavlen. Størstedelen af Slaverne var concentreret i de sydlige Distrikter, som kun er skilt fra Øst-Virginien ved Potomak; derfor lagde denne Deel af Staten brændende Sympathier for de Conføderered es Sag for Dagen. I Baltimore, den betydeligste Sydhavn ved Atlanterhavet, vare de lavere Klasser, Haandværksfolk og Smaahandlerne, Unionen meget hengivne; medens de rige Plantere og de store Handelsmænd, der skyldte deres Forbindelser med Virginien og Nord-Carolina deres Rigdom, heldede imod Syden. Statens lovgivende Forsamling gjaldt for gunstigt stemt imod Separatisterne; derfor trængte Sydens Tilhængere paa dens Sammenkaldelse.

2. Den amerikanske Krises Fremskridt.

Præsident Lincolns Ankomst til Washington. — Hans Regjeringsprogram. — Det nye Cabinets Sammensætning. — Forsoningsforsøg. — Senatets Sammenkaldelse til en executiv Session. — Douglas's Holdning. — De separatistiske Senatorer. — Begivenhedernes Gang i Virginien. — Angreb paa Fort Sumter. —

Saadan var Sindsstemningen i Forbundets forskjellige Stater, da Lincoln i smaa Dagreiser nærmede sig Washington forat tage Præsidentskabet i Besiddelse. Unionsautoriteterne vare ikke uden Bekymringer med Hensyn til Indsættelsesdagen. Overgeneral Scott og Krigsministeren havde uagtet alle deres Anstrengelser kun kunnet samle et ringe Antal Soldater til Hovedstadens Beskyttelse; i Øst-Virginien og Maryland herskede Separatisterne, og Regimenter af Frivillige dannede sig der aabenlyst. Paa disses Medvirk-

ning havde Davis gjort Regning, da han havde forkyndt, at han den 4de Marts vilde være Herre over Capitolium. Denne Trusels Opfyldelse var vel ikke mere at befrygte; men en Overrumpling kunde blive forsøgt. Politiet havde faaet Kundskab om, at man ved Lincolns Indtog i Baltimore vilde prøve paa at myrde ham eller bemægtige sig hans Person. Da han fik Underretning derom i Pensylvanien, forandrede han pludseligt sin Reiseplan, drog igjennem Baltimore om Natten og ankom til Washington, to Dage før man ventede ham.

Indsættelsen fandt Sted den 4de Marts 1861 med det sædvanlige Ceremoniel. Før Lincoln aflagde den i Forfatningen paabudne Ed, oplæste han paa sine Formænds Viis sit Regjeringsprogram, der var udarbeidet af ham selv. Det var langt kortere end de tidligere Præsidenters og forbigik med Taushed mangfoldige Spørgsmaal i Politiken og Statsstyrelsen; men det dreiede sig heelt og holdent om Dagens store Spørgsmaal. Det var skrevet i et simpelt, frimodigt og maadeholdent Sprog, hvori Manden selv afspeilede sig. Han gik lige løs paa Sagen selv og henvendte sig til Sydens Mænd forat forsikkre dem, at de ikke havde Noget at frygte af den nye Regjering. Han erklærede, at han ikke vilde blande sig i de enkelte Staters indre Anliggender. Dernæst gik han over til det saa delikate Spørgsmaal om Tilbageleveringen af bortløbne Slaver; han erkjendte, at Retten til at kræve dem udleverede var skreven i Forfatningeen; og han udtalte, at Udøvelsen af denne Ret fra Herrernes Side ikke burde hindres dem ved legislative Vanskeligheder eller juridiske Spidsfindigheder. Han forkastede saaledes indirekte de saakaldte „den personlige Friheds" Lovforslag, hvorved nogle Nordstater havde forsøgt at omgaae Fuldbyrdelsen af en Forbundspligt. Han vilde imidlertid have været sit Parties Principer utro, om han, idet han mindede om, at Forfatningen garanterede hver Stats Borgere Borgerrettigheder i hele Territoriets Udstrækning, ikke indirekte havde dadlet de Voldsomheder og Plyndringer, mange Folk fra Norden nylig vare blevne Offre for i Sydstaterne.

Derpaa gik han over til de Anstrengelser, der vare gjorte forat bryde Unionen. Han fastholdt, at Unionen var uop-

løselig, forbi enhver Regjering er beregnet paa at vare ved; og at, selv om man betragter Unionsforfatningen kun som en Contrakt, saa kan en saadan ikke omstødes uden begge Partiers Samtykke. Han benegtede altsaa paa det Bestemteste Sydstaternes Ret til Separation; og denne Erklæring maatte nu blive Rettesnoren for hans Politik ligeoverfor de oprørske Stater og de europæiske Magter. Med Hensyn til den Stilling, han agtede at indtage ligeoverfor Oprørerne, erklærede han, at han ikke vilde gribe til voldsomme Forholdsregler imod dem, uden at han blev nødt dertil; den ham betroede Magt skulde kun blive brugt til at forsvare, besætte og beskytte Regjeringens Eiendele og Fæstninger og til at indkræve Ind- og Udførsels-afgifterne. Han vilde ikke engang paanøde de imod de forenede Stater fjendske Landsdele Embedsmænd, der vare ilde lidte af dem. Endelig henvendte han sig til de Borgere, der ikke havde den forudfattede Hensigt at bryde Forbundet; han udviklede de Fordele, Unionen sikkrede Alle, og de uheldsvangre Følger af en Separation, der ikke kunde lede til Andet end til Anarki eller Despoti. Han holdt fast ved Muligheden af en mindelig Løsning af alle de stridige Spørgsmaal og erklærede sig gunstigt stemt for Sammenkaldelsen af et Convent, der skulde revidere Forfatningen. Han sluttede med en rørende Formaning om Eendrægtighed og gjentog den Forsikkring, at han ikke vilde gjøre det første Skridt til at bruge Magten. „I Eders Hænder, mine misfornøiede Medborgere! ikke i mine ligger det frygtelige Spørgsmaal om Borgerkrigen. Regjeringen vil ikke angribe Eder; I skulle ikke komme til at udholde nogen Kamp, hvis I ikke selv ere Angriberne."

Denne Tale blev modtagen med levende Bifald af næsten hele Forsamlingen formedelst den forsonlige Tone, der gik igjennem den. Indtrykket var gunstigt; og flere af Lincolns gamle Modstandere, først og fremmest Douglas, bevidnede ham deres Billigelse. Dette Program tilfredsstillede Mellemstaterne, hvilke fremfor Alt frygtede Anvendelse af Vaabenmagt imod de separatistiske Stater; de haabede, at Alt med Tiden endnu kunde lade sig jevne med det Gode.

Præsidentens første Regjeringsforetagender stemmede over-

eens med hans Tale. Han sammensatte sit Cabinet paa følgende Maade: for de udenlandske Sager Seward, for Finantserne Salmon Chase, for Krigen Simon Cameron, for Marinen Gideon Welles, for det Indre Caleb Smith, for Postvæsenet Montgomery Blair, for Justitsen Edv. Bates. Intet af Cabinettes Medlemmer hørte til de voldsomme Republikanere; flere af dem vare bekjendte for deres conservative Grundsætninger. Den nye Regjerings Aand aabenbarede sig strax: en Deputation fra Illinois, der var kommen til Washington forat lykønske Præsidenten, begav sig hen til Seward forat hilse paa ham. Han bad den ved Affkeden om at anvende al sin Kraft paa at frelse Unionen, forat man ei skulde kunne sige, at det republikanske Parti havde vundet sin første og eneste Seier paa Unionens Ruiner. Hovedmændene for det republikanske Parti, som vare fast bestemte paa at holde sig indenfor Forfatningens Grændser, meente, at de ved Kansas's Oprettelse til en Fristat og ved Lincolns Valg havde naaet det lovlige Maal for deres Anstrengelser. Den liberale Regjering i Washington var dem en tilstrækkelig Garanti for, at der ikke vilde blive gjort noget Forsøg paa hemmeligt at indføre Slaveriet i de Territorier, der nylig vare blevne oprettede ved Foden af Steenbjergene. Man kunde betragte Slaveriets Udbredelse som endelig standset; det var nu tilstrækkeligt at overlade det Øvrige til Tiden; efterhaanden vilde den hurtigt voxende frie Befolkning trænge det mere og mere ned imod den mexikanske Havbugt. Det var netop Bevidstheden om deres tilkommende Afmagt, der havde drevet Slaveriets Tilhængere til de yderligste Forholdsregler; de frimodigste tilstode selv, at Lincolns Valg kun havde været et Paaskud, og at enhver Andens Valg, naar han ikke var heelt stemt for Sydens Interesser, ikke kunde have hindret Bevægelsen i at bryde løs. Sydens Oprettelse til en uafhængig Republik kunde kun aabne Slaveriet en ny Erobringsvei; deraf kom Revolutionsførernes ubøielige Bestemthed og deres haardnakkede Vægring ved at laane Øre til ethvert Forsøg paa Overeenskomst.

Fast bestemt paa Intet at undlade, der kunde berolige Gemytterne, havde Lincoln ingen andre Hindringer at frygte

end dem fra sine Venners Side. Derfor skyndte han sig rundeligen at belønne de øvrige Republikanere og at fjerne dem i diplomatiske Ærinder. Carl Schurz gik som Gesandt til Madrid, Cassius Clay til St. Petersburg og Corwin til Mexiko; Giddings blev Generalconsul i Canada. Gouverneurerne i Ohio og Indiana laante med Lincolns fulde Bifald Øren til Gouverneur Magoffin i Kentuckys Forslag, der gjorde sig megen Umage for at faae antaget en Overeenskomst, dersom der knyttedes en foreløbig Forbindelse imellem Mellemstaterne. Men alle disse Forsigtighedsregler og Anstrengelser maatte strande paa den forudfattede Beslutning, ikke at gaae ind paa nogensomhelst Underhandling. Repræsentanternes Kammer havde opløst sig den 4de Marts; men Senatet var umiddelbart derpaa blevet sammenkaldt til en executiv Session, forat Præsidenten kunde faae de Udnævnelser sanctionerede, han havde gjort. Da det sædvanlige Forslag blev gjort, at votere Trykningen af Præsidentens Tale, udtalte Clingman fra Nord-Carolina sin Beklagelse over, at Lincoln syntes at ville afvige fra Buchanans Politik. Den eneste Vei, der var at gaae, var efter hans Mening at rømme Forbundsforterne i Syden og træde i Underhandling med de confødererede Stater forat komme til en Tilnærmelse eller til en fredelig Skilsmisse. Han beklagede Præsidentens saakaldte Angrebspolitik. Douglas tog Præsidenten i Forsvar og erklærede, at dennes Program var langt conservativere, end han havde ventet, langt fredeligere og forsonligere, end han havde forudseet. Præsidenten havde lovet at anvende al sin Møie paa en fredelig Løsning og erklæret, at han forud gav sit Bifald til hver Forandring, Folket maatte ville indføre i Forbundspagten. Han havde ladet Partimanden tie for kun at høre paa Patrioten; og denne Opførsel gav ham Ret til alle Conservatives Tak og Understøttelse. Wigfall, der vedblev at indtage sit Sæde i Senatet, idet han ventede paa Underretning om Texas's endelige Indtrædelse i Sydforbundet, tilkjendegav, at han den følgende Dag vilde svare Douglas. Han stod i nær Forbindelse med Davis, Benjamin, Slidell og alle Revolutionsførerne; han kunde derfor betragtes som deres Organ. Han begyndte

med at erklære, at Unionen var død, og at hele Spørgsmaalet nu driede sig om at vide, om man vilde give den en fredelig og sømmelig Begravelse paa protestantisk Viis eller en Liigbegængelse paa Irlandsk med Slagsmaal og Blodsudgydelse. Han sluttede sin Tale med disse Ord: „Trækker Eders Fane tilbage fra vort Land, lader os besidde vor Jordbund og slutter en Traktat med os! eller i modsat Fald belaver Eder paa den frygteligste Krig med alle dens Rædsler!“

Mason fra Virginien, hvis Sympathier for Separatisterne vare almindeligt bekjendte, tog sidst Ordet i denne Forhandling. Han bebreidede Præsidenten, at han ikke havde anerkjendt Unionens Brud; han burde have anerkjendt Sydstaternes Separatexistents og befalet at rømme Forterne paa deres Territorium. Hvis Præsidenten, under Paaskud af at bringe Lovene til Udførelse eller at tage Forbundsforterne og Arsenalerne i Besiddelse, tog sin Tilflugt til Magten, vilde Virginien tage Deel i Krigen ved første Geværskud. Mason udtalte igrunden de samme Meninger som Wigfall; Ingen af dem angav den Grundvold, hvorpaa Eendrægtigheden kunde gjenoprettes. Sydens Godtbefindende var Grund nok til at bryde Unionen; og dette Godtbefindende burde respekteres.

Man havde ventet paa Lincolns Program med en feberagtig Utaalmodighed i hele Unionen. Dets moderate og forsonlige Tone gjorde et gunstigt Indtryk, selv i Syden, paa alle dem, der ikke havde en forudfattet Mening. Flere Dagblade udtalte sig bifaldende derom; men Revolutionsbladene spyede Ild og Lue, fordi Præsidenten negtede at anerkjende Staternes Ret til at træde ud af Unionen, og sparede intet Middel til at forurolige og ophidse Sydens Befolkninger. Dog hindrede alle disse Voldsomheder ikke Præsidentens Forsoningspolitik i at bære Frugter: to af de betydeligste Politikere i Kentucky, Guthrie og Crittenden, gjennemreiste deres Fødestat og anbefalede deres Medborgere Agtelse for Lovene og Troskab imod Unionen. Opmuntret ved deres Held, foretog Andreas Johnson en lignende Reise i Tennessee, hvilket han repræsenterede i Senatet. Conventet, som var blevet sammenkaldt i Arkansas, forkastede Forslaget om at træde

ud af Unionen; det bestemte, at Folket selv direkte skulde adspørges om denne Sag den første Mandag i August. Conventet i Missouri antog en Række Beslutninger, hvori det protesterede imod hver Tanke om at bryde Unionen, men forlangte tillige, at man ikke maatte gribe til Magtens Anvendelse imod Dissidentstaterne. Det anbefalede Sammenkaldelsen af et Generalconvent, der skulde revidere Forbundsakten, og opfordrede Statens lovgivende Forsamling til at tage de nødvendige Forholdsregler forat bringe denne Sammenkaldelse tilveie. Men dette Forslag blev forkastet af Forsamlingen (28de Marts), der antog en motiveret Dagsorden, saaledes affattet: „Da der er Udsigt til et Nationalconvent, er der ikke Grund til at tage Forholdsregler forat foreslaae Forandringer i Forfatningen".

Glæden over disse Yttringer af den offentlige Mening i Mellemstaterne blev forstyrret ved de slemme Nyheder, man fik fra Texas. Gouverneuren i denne Stat, Samuel Houston, havde længe vægret sig ved at sammenkalde den lovgivende Forsamling til en overordentlig Session; og da han endelig bestemte sig til at gjøre det, var man allerede ifærd med at afslaae dens Bistand; og Folket var blevet indbudt til at udnævne Delegerede til et Convent. Denne Forsamling, som kun var valgt af en Minoritet af Borgere i Texas, udgav sig ikke desto mindre for Udtrykket af Folkevillien og bemægtigede sig hele Magten. Den holdt Møder inden lukte Døre og forelagde trods Gouverneurens Protest Folket Spørgsmaalet om Separationen til Afgjørelse; derpaa erklærede den, uden at afvente Resultatet af Folkeafstemningen, Baandet for løst, der knyttede Texas til Unionen, slog sig til den nye Conføderation og valgte Delegerede til Congressen i Montgomery. Den antog endelig de confødererede Staters Forfatningslov, uden at adspørge Folket om dets Samtykke, og opfordrede Gouverneuren til at aflægge Ed derpaa. Men det var for Meget for den gamle Houstons Stolthed; han afslog det og protesterede i en Proklamation til sine Medborgere, hvori han bebreidede dem, at de havde ladt sig sælge som en Flok Beder. Conventet affatte ham og erklærede ham for berøvet al

Magt. Dog det var endnu ikke den værste Nyhed fra Texas: Conventet havde udvalgt en Velfærdscomitee, der havde bemægtiget sig den executive Magt; og den udnævnte en vis Nicholls til General og Commandeur over Militsen. Han oprettede flere Regimenter og satte sig i Besiddelse af de Smaaforter, der beskyttede Grændsen. General Twiggs, som havde Befaling over henved 2500 Md. Unionstropper og let kunde forstærke dem med mange isolerede Detachementer, var af Fødsel en Sydlænder, ligesom flere af hans Officerer. Lokket af sine Sympathier for Syden og af Haab om en høi Rang i den nye Republik, glemte han sin Krigered og Krigerære; uagtet han let kunde have holdt alle Nicholls's Bander Stangen, overgav han sig til en Bande paa 4—500 Militssoldater og udleverede dem Forterne, Arsenalerne og Magazinerne, hvilke indeholdt Krigsfornødenheder til en Værdi af flere Mill. Dollars. Ifølge Capitulationen skulde Soldaterne føres til den nærmeste Havn og der indskibes til Ny-York. Da de hørte dette skjændselsfulde Arrangement, lode de deres Harme bryde løs og protesterede imod deres Generals Adfærd; men det var for sildigt at gjøre Modstand; de begave sig da paa Veien til Indskibsningsstederne; medens General Twiggs, efterat have sendt sin Dimission til Washington, begav sig til Ny-Orleans, hvor Separatisterne gave ham en glimrende Modtagelse.

Med ikke mindre Ængstelse fulgte Regjeringen Begivenhedernes Gang i Virginien. Ved sin Fortids Ælde og Berømthed, ved sin talrige Befolkning og ved sin Rigdom var denne Stat, som man kaldte Moder til Præsidenterne, altid i Spidsen for Slavestaterne. Mæglerrollen havde fra første Dag af været den tildeelt af den offentlige Mening; og det syntes, som om dens Exempel vilde trække alle de andre Melemstater med sig. Vælgerne havde til det Convent, der var sammenkaldt af den lovgivende Forsamling, sendt en Majoritet, der ufstridigt var Unionen gunstig; dersom dette Convent havde turdet udtale sig umiddelbart for eller imod Separationen, vilde Svaret ikke være blevet tvivlsomt; men Separatisterne gjorde sig Umage for at trække Sagerne i Langdrag forat vinde Tid til at gjenoprette deres Valgnederlag, og

i det hemmelige Haab, at Lincolns første Regjeringsforetagender skulde forøge Antallet af Sydens Klager. Man stillede da først i Forgrunden den Idee, at Virginien, idet det tog til Grundvold den forandrede Forfatning, burde danne med de andre Mellemstater, hvad enten de vare frie eller Slavestater, en ny Conføderation, til hvilken Ny-Englands Stater, hvilke man vidste vare imod enhver Forandring, og Staterne i det yderste Syden skulde indbydes at slutte sig; saaledes vilde Unionen kunne gjenoprettes. Men man opgav dog snart denne Plan og kom derpaa tilbage til Ideen om en Fredsconferents. Virginien skulde formulere de Forandringer, der nødvendigviis maatte indføres i Forfatningen; det skulde endelig ogsaa overlevere Congressen dette Program som et Ultimatum. Blev det antaget, vilde Virginien stille sig som Garant for Sydstaternes Tilslutning, hvilke det vilde faae til at træde ind i Unionen igjen; blev det forkastet, vilde det lægge sig imellem forat sikkre Sydens Uafhængighed og forsvare den imod Angreb fra Norden. Denne Plan smigrede Virginiens Egenkjærlighed og blev derfor antagen af Conventet; men Programmets Redaktion og Discussion medtog flere Uger; Separatisterne reiste uden Ophør nye Vanskeligheder; de indblandede i Debatten en Fordømmelse over den Tarif, der nylig var bestemt af Congressen, og over Præsidentens Program. De Delegerede fra Vest-Virginien svarede derpaa med Lovforslag imod Slaveriet. Endelig, i de sidste Dage af Marts, blev man enig om at tildele Slaveriet hele det Territorium, der ligger Syd for 36° 30′ nordlig Brede; og en Majoritet var gunstigt stemt for denne Plan, saa dens Antagelse syntes vis; men Vigtigheden af at løsrive Virginien fra Unionen var saastor i Separatisternes Øine, at de vare fast bestemte paa ikke at vige tilbage for nogen Hindring forat naae deres Maal. Sydens Emissairer gjennemstreifede alle Dele af Landet; Statens to Senatorer, Mason og Hunter, som i Hjertet våre Revolutionen hengivne og ventede paa at kunne tjene den paa synlig Viis, reiste uophørligt fra Washington til Richmond forat opmuntre og lede Bevægelsen. Man kjøbte Aviser, der talte Unionens Sag, forat nedlægge dem; Separatisterne organiserede sig paa

militair Viis med de Vaaben, Gouverneuren lod dem udlevere fra Statens Arsenaler; de sammenkaldte Møder i Valgdistrikterne forat lade Conventets Medlemmer tilstille bydende Mandater; de truede deres Familier, der vare gunstigt stemte for Unionen. Conventet holdt Møder i Richmond, Statens Hovedstad, midt i den Egn, der var Slaveriet meest hengiven. Folkeskarer beleirede daglig Palaiets Døre og modtoge de unionistiske Deputerede med Huien, Piben og Trusler. Dette blev ikke uden Virkning; det formindskede Antallet af de Deputerede, der vovede at udtale sig for, at Virginien skulde blive Unionen tro. I Spidsen for dem, der af Frygt gik over i Separatisternes Leir, bør stilles en forhenværende Præsident, Tyler. Den lovgivende Forsamling lagde ikke Skjul paa sine Sympathier for Separatisterne: den paalagde Gouverneuren at bemægtige sig nogle Kanoner, der skulde sendes til Fort Monroe efter Krigsministerens Ordre og føres igjennem Richmond. En Deputeret, der betegnede denne Forholdsregel som Røveri, blev haardt saaret af et Geværskud samme Aften midt paa Gaden. Tilsidst besluttede Separatisterne, da de ikke kunde fortrænge Majoriteten i Conventet, at sætte Forsamling imod Forsamling; og de lode, ligesom i Texas, Folket indbyde til at udvælge Delegerede til et nyt Convent, der skulde komme sammen i Richmond den 16de April. Uheldigviis havde de ikke nødig at tage deres Tilflugt til denne Yderlighed; Begivenhederne kom dem til Hjelp langt over deres Forventninger.

Da Lincoln tog Magten i Besiddelse, havde han fundet Regjeringen i fuldstændig Uorden: Statskassen var tom; kun et eneste Krigsskib, Powhattan, forefandtes i disponibel Stand; det kom hjem fra et treaarigt Krydstog i de chinesiske Have og maatte repareres og udrustes paany. Armeen var spredt rundtom paa Yderkanterne af Forbundsterritoriet; Nordens Arsenaler vare tomme; og den forrige Krigsminister, Floyd, gjorde sig hos sine Medborgere en Fortjeneste af, at han i de sidste Maaneder af sin Bestyrelse havde ladet borttage derfra alle Vaaben forat opdynge dem i Sydens Arsenaler, hvor de vare faldne i de Confødereredes Hænder. Der maatte følgelig strax tænkes paa

at sørge for Alting: Marineministeren fik af Senatet anviist Midler til at kjøbe et Antal Skibe af ringe Dybtgaaende, og som vare skikkede til Transporttjeneste; og forat raade Bod paa Pengemanglen, blev Finantsministeren bemyndiget til at sætte i Omløb 8 Mill. Dollars, der vare forblevne disponible fra det Laan, Congressen havde voteret; han modtog endvidere den 2den April Tilbud om 34 Mill. Dollars; et Tilbud, der vidnede om Nationens Tillid til Præsidenten og den nye Regjering.

Imidlertid herskede der den største Aktivitet i alle ministerielle Departementer. Separatisterne smigrede sig ikke med at faae udleverede de Forter, der vare opførte paa Øerne Key-West og Tortugas, ved Sydspidsen af Florida, og som ere Nøgler til den mexikanske Bugt; men de reklamerede Fort Pickens og Fort Sumter. Det Første, som er bygget paa en isoleret Klippe, behersker hele Rheden ved Pensacola; det kunde, i Tilfælde af et Angreb, gjøre Regning paa Bistand af Krigssluppen Brooklyn, der laae for Anker paa Rheden; og da det havde fri Samfærdsel tilsøes med Key-West, kunde Garnisonen blive provianteret og modtage Forstærkninger uden Vanskelighed. Det havde da Intet at frygte af det confødererede Corps, som commanderedes af General Bragg, og som havde besat Søarsenalet i Pensacola. Men saaledes forholdt det sig ikke med Fort Sumter: det var ikke tilgængeligt uden igjennem en snever Kanal, der beherskedes af de Batterier, som forsvare Charlestons Havn. Davis havde til denne By sendt en Ingenieurofficeer, General Beauregard, der havde paabudt betydelige Forsvarsarbeider og forberedt Alt til at indtage Fortet ved første Ordre fra Montgomery. Dets Garnison, der var reduceret til 70 Md., kunde ikke faae Undsætning uden ved Hjelp af et Angreb med Magt. Det mindste Forsøg kunde blive Signal til Borgerkrigen. En Rømning frembød ikke mindre Misligheder: den vilde af hele Nordbefolkningen være bleven betragtet som en iøinefaldende Svaghed. Desuden vilde General Beauregard vistnok forlange, at Garnisonen skulde give sig tilfange, eller han vilde diktere Vilkaar for en Capitulation, der vilde medføre en Anerkjendelse af den confødererede Regjering.

En endelig Afgjørelse kunde først tages efter den alvorligste Overveielse; men den visse Forudfølelse af, at Republikens Skjebne var afhængig af dette Spørgsmaal, kunde ikke andet end vække den almindelige Utaalmodighed. Douglas foreslog da (15de Marts) at spørge Krigsministeren, om han tænkte paa at proviantere eller at gjenerobre Unionsforterne i Syden, og hvilken Styrke han antog fornøden til et saadant Foretagende. Forresten lagde han ikke Skjul paa, at han var imod enhver Anvendelse af Magten, og at hans Hensigt var at nøde Regjeringen til at udtale sig før de Valg, der skulde finde Sted i flere af de frie Stater. De republikanske Senatorer erklærede, at de ikke kjendte Noget til Regjeringens Hensigter; de tilføiede, at det var for tidligt nu at reise saa vigtige Spørgsmaal, kun en halv Snees Dage efter Præsidentens Indsættelse. Forslaget blev derfor ajourneret. Breckenridge kom forgjeves Douglas til Hjelp. Han havde været Vicepræsident under Buchanan og Lincolns Medbeiler; siden den 4de Marts repræsenterede han Kentucky i Senatet. Hans velbekjendte Tilbageholdenhed og den Stats ubestemte Stilling, der nylig havde valgt ham, gave hans Tale en stor Betydenhed. Efterat have critiseret Præsidentens Budskab og endnu mere levende end Douglas fastholdt Nødvendigheden af at rømme Sydforterne, foretog han sig at fremstille Aarsagerne til den nærværende Krise og de Vilkaar, paa hvilke Unionen kunde frelses. Han kunde betragtes som Organ for de moderate Slaveeiere og fordrede bestemt Besked paa, hvad Slavestaterne havde at vente sig af det Parti, der var det herskende paa Congressen. Han haabede, at det endnu ikke var for sildigt at gjenoprette Unionen; men dette kunde ikke skee uden ved Majoriteten af Nordens Befolkninger. Denne Tale maatte adsprede alle deres Illusioner, der endnu haabede paa Muligheden af en Overeenskomst; thi aldrig vilde Nordens Befolkninger finde sig i at gaae under Slaveriets Aag. Breckenridge fik da heller intet Svar paa sine ubetimelige Spørgsmaal. Alligevel gjorde han, 3 Dage før Sessionens Slutning, det Forslag (25de Marts), at opfordre Præsidenten til at rømme Sydforterne; men han kunde ikke faae det sat paa Dagsordenen.

En afgjørende Bestemmelse med Hensyn til Fort Sumter var imidlertid bleven uundgaaelig. Dets Commandant, Major Anderson, havde, idet han trak sig tilbage deri, ligeoverfor Autoriteterne i Syd-Carolina forpligtet sig til ikke at foretage sig noget fjendtligt Skridt imod Byen Charleston, paa det Vilkaar, at man lod ham frit forsyne sig med Proviant. Strax efter Lincolns Indsættelse forbød Davis al Samfærdsel imellem Byen og Fortet og gjorde alle Forberedelser til et Angreb. Bunden ved de Instruktioner, han modtog fra Washington, og som forbøde ham at skyde paa Byen, saalænge man ei havde skudt paa Fortet, tillod Major Anderson uden Modstand de foreløbige Beleiringsarbeider at udføres. Paa samme Tid Davis sendte General Beauregard til Charleston, sendte han til Washington som de confødererede Staters Commissairer Forsyth fra Alabama og Crawford fra Georgien, til hvilke senere Roman fra Louisiana sluttede sig. Disse Commissairer bade (8de Marts) Minister Seward om Audients; denne svarede, at han nok vilde modtage dem, men kun simpelthen som Privatmænd; siden opfordrede han dem til at fremsætte Gjenstanden for deres Sendelse skriftligt. De tilstillede derpaa Ministeren en formelig Note (12te Marts), hvori de kaldte sig Commissairer for de confødererede Staters Regjering, erklærede sig bemyndigede til at forhandle med Unionsregjeringen om alle de Spørgsmaal, der fulgte af de 7 Dissidentstaters Separation, og udbade sig en Audients hos Præsidenten forat overrække ham deres Creditiver. Seward udfærdigede til Svar herpaa et Memorandum (15de Marts), der blev billiget af Præsidenten. Han betegnede deri de Begivenheder, der havde tildraget sig i Syden, som oprørske Handlinger; han betragtede Dissidentstaterne som Skueplads for en strafværdig Sammensværgelse, men som fremdeles udgjørende en Deel af Forbundet; han vægrede sig ved at anerkjende de saakaldte confødererede Stater som en fremmed og ordentligt constitueret Magt; og i Præsidentens Navn afslog han enhver Sammenkomst med Underskriverne af Noten. Commissairernes Sendelse syntes nu tilendebragt; men de udtalte det Ønske, at dette Dokument ikke maatte blive dem tilstillet, før de forlangte det. Ministeren føiede dem heri; og

officieuse Privatconferentser fandt nu Sted imellem dem og nogle af Ministrene angaaende Fort Sumter. Unionsregjeringen viste sig iførstningen tilbøielig til at rømme Fortet forat betage Syden ethvert Paaskud til Sammenstød; men den trak sig tilbage, da der reiste sig en almindelig Misfornøielse ved det blotte Rygte om Rømningen. Derpaa tilbød den at reducere Garnisonen til 2=3 Md., forat fjerne enhver Frygt hos Indbyggerne i Charleston, dersom man vilde garantere, at denne lille Post ikke skulde blive foruroliget indtil Krisens Løsning. Commissairerne svarede, at kun en total Rømning og Fortets Udlevering til Autoriteterne i Syd=Carolina kunde forhindre Anvendelsen af Magt fra de Conføderevedes Side. Unionsregjeringen erklærede da, at den endnu foretrak den nærværende Tilstand; og den forpligtede sig til Intet at forandre deri uden at give iforveien Underretning derom. Commissairerne paa deres Side lovede, at ethvert Angreb paa Fortet skulde blive opsat, indtil saadan Underretning kom. Forat skaffe sig Kundskab om Major Andersons Stilling, sendte Præsidenten 2 Gange en fortrolig Agent til Charleston, hvem man tillod at holde Samqvem med Fortet. Man erfarede da, at Majoren kun havde meget lidt Munition, og at hans Levnetsmidler hurtigt udtømtes. Ifølge et Cabinetsraad, hvor General Scott var tilstede, blev der (1ste April) given Sydcommissairerne Underretning om, at Fortet sandsynligviis vilde blive forsynet med Proviant, men at Gouverneuren i Syd=Carolina skulde blive underrettet derom iforveien. Nogle Dage efter lod virkelig ogsaa Unionsregjeringen. Gouverneur Pickens, og igjennem ham General Beauregard, vide, at Fortet snart vilde blive provianteret; paa fredelig Viis, om det lod sig gjøre, men med Magt, om det behøvedes. Et Handelsskib, ladet med Provisioner, skulde ene indfinde sig ved Havneindløbet; og dersom det blev jaget bort med Vold, havde den Eskadre, som fulgte det, Ordre til at bryde det Gjennemfart. Telegraphen underrettede øieblikkeligt Davis og Sydcommissairerne i Washington herom. Disse sendte samme Dag (8de April) Bud efter Svaret paa deres Note af 12te Marts; og Dagen efter svarede de paa Minister Sewards Memorandum i en ny, meget lang og meget voldsom, Note, hvori de tilkjendegave, at

de betragtede den Meddelelse, der var gjort General Beauregard, som en Krigserklæring; og at de „i deres Regjerings og i det confødererede Folks Navn optoge den Stridshandske, der saaledes var bleven dem tilkastet". De forlode strax Washington, imedens Davis ved Telegraphen sendte Ordre til General Beauregard at angribe Fort Sumter. Efter en frugtesløs Opfordring til Major Anderson om at overgive sig lod Generalen aabne Ilden den 12te April, Klokken 4 om Morgenen. Fortet forsvarede sig i 2 Dage; men Krudtmagazinernes Explosion nødte Commandanten til at capitulere. Hjelpeeskadren, der var bleven forsinket af en Storm, viste sig ikke for Fortet, før det allerede var i de Confødereredes Magt; og den fjernede sig øieblikkeligt uden at forsøge Noget imod Charleston.

Efterretningen om Fort Sumters Bombardement, der samme Dag blev udbredt ved Telegraphen over hele Unionen, satte Nordens Befolkninger, der haardnakket havde troet paa en fredelig Løsning, i dyb Forbauselse. Sløret var nu voldelig blevet sønderrevet og lod Alle see Udsigt til en Borgerkrig. Da man erfarede, at Major Andersons Capitulation var bleven feiret i Syden med Artillerisalver og Illuminationer, som om det havde været en Seier over en Fremmed, gav Smerten Plads for Harmen: Hevnskrig udgik fra de Skarer, der stadigt stimlede sammen paa de store Byers Torve; Militserne bevæbnede sig frivilligt; og da Præsidenten (15de April) bekjendtgjorde en Proklamation, hvori han sammenkaldte Congressen til den 4de Juli og kaldte 75,000 Md. af Militsen under Vaaben for 3 Maaneder forat gjenoprette Lovenes Herredømme og gjenerobre de usurperede Forter, var Folket allerede kommet denne Appel iforkjøbet.

3. Borgerkrigen.

De første Frivilliges Marsch til Undsætning af den truede Unionshovedstad. — Nordens og Sydens respektive Hjelpe-kilder ved Krigens Begyndelse. — Separatistisk Propaganda. — Nordarmeens Dannelse og Organisation under General Scotts Styrelse. — De forenede Staters Holdning ligeoverfor Europa. — Nashville og Trent. — Congressens Forsamling og Præsidentens Budskab. — Slag ved Bulls Run.

Præsidentens Proklamation forkyndte tillige, at Krigsministeren vilde underrette alle Gouverneurerne om Størrelsen af det Contingent, deres Stater vilde have at stille. Nord- og Veststaterne tilbøde Unionsregjeringen et dobbelt eller tredobbelt Antal Militssoldater af det, der var dem paabudt; og paa samme Tid bemægtigede en ædel Kappelyst sig Staternes lovgivende Forsamlinger, Byraadene, de offentlige Etablissementer og de rige Privatmænd: i mindre end 8 Dage stillede frivillige Bidrag over 100 Mill. Francs til Statskassens Raadighed. Præsidentens Proklamation fik en ganske anden Modtagelse i Virginien. Gouverneuren i denne Stat, Letcher, kastede endelig den Maske, der i lang Tid havde været ham til Besvær, og gav et categorisk Afslag paa Krigsministerens Reqvisition. Dagen efter (17de April) udstedte han en Proklamation, hvori han betegnede Præsidentens som en ulovlig og forfatningsstridig Akt. Forat beskytte Virginien imod Anvendelse af Magten, ifald det vilde følge Sydstaternes Exempel og betjene sig af sin Ret til at trække sig ud af Forbundet, opfordrede han alle de allerede organiserede Corpser af Frivillige til at stille sig til hans Disposition og bekjendtgjorde, at Vaaben skulde blive udleverede til dem, der havde dem behov. Om Aftenen beleirede Pøbelen i Richmond det Lokale, hvori det virginiske Convent holdt sine Møder, idet den skreg, at den vilde kaste det ud af Vinduerne, hvis det ikke stemte for øieblikkelig Separation. Conventet kom sammen 2 Dage irad i hemmelige Møder og antog (17de April) et Separations-

dekret, dog med Forbeholb af Folkets Stadfæstelse, som skulde raadspørges ved en Afstemning førstkommende 25de Mai. Skjøndt alle de Delegerede havde givet deres Æresord paa, at de ikke vilde røbe Noget om Forhandlingerne, vidste man alligevel strax, hvilken Bestemmelse der var tagen, og i hvilken Retning Enhver havde stemt. Flere af Minoritetens Medlemmer bleve da ogsaa strax nødte til uopholdeligt at forlade Richmond, forat sætte sig i Sikkerhed. Deres Bortreise gav Separatisterne aldeles frit Spillerum; og disse proklamerede nu, uden at afvente Folkets Stadfæstelse, strax Virginiens Tilknytning til Sydconføderationen og udnævnte Repræsentanter, der skulde gaae til Montgomery. Gouverneuren traadte officielt i Forbindelse med de conføderereде Autoriteter og stillede til deres Disposition alle Statens Hjelpekilder og Stridskræfter. Neppe var Conventets Bestemmelse bleven bekjendt, førend Frivillige, der kun ventede paa dette Signal, i al Hast begave sig paa Veien til Potomaks Munding og bemægtigede sig Skibsværfterne i Gosport og Søarsenalet i Norfolk. Commandanten der lykkedes det at bringe Fregatten Cumberland ud af Havnen; men han blev nødt til at sænke de Skibe, der vare flotte, og at stikke dem ibrand, der vare under Bygning. Imidlertid begave andre Skarer sig paa Veien til Krigsarsenalet i Harpers-Ferry i det Haab at overrumple det; men Commandanten, som allerede i flere Dage havde frygtet en saadan Overrumpling, var paa sin Post: han havde taget alle Forholdsregler til at kunne stikke Arsenalet ibrand paa første Signal; derfor fandt Separatisterne Vaabenmagazinerne allerede i Luer; imedens den lille Garnison satte over Potomak og trak sig tilbage henad Pensylvanien til. De virginiske Militssoldater, der kom forat bemægtige sig Harpers-Ferry, opstillede deres Forposter paa den anden Side af Floden. Potomaks Løb oven- og nedenfor Washington befandt sig fra nu af i Separatisternes Magt, hvilke frit communicerede med Maryland og sendte Vaaben og Munition derover. En stor Gjæring viste sig i Baltimore, hvor Separatisterne havde bevæbnet sig, havde udnævnt en Bestyrelsescomitee og holdt sig færdige til at bemægtige sig Byen.

Unionsregjeringen var given til Priis for den meest levende

Frygt: fra Capitoliet i Washington saae man separatistiske Faner vaie i den virginiske By Alexandria, der ligger paa den anden Side af Potomak. Dersom Maryland, hvori Forbunds-districtet kun er et Enclave, reiste sig paa de virginiske Emissairers Opfordring, vilde en Kreds af Fjender omringe Hovedstaden; og en kraftig Anstrengelse kunde bringe Regjeringens Sæde, ja endog Præsidentens Person i Separatisternes Magt. Der vare i Byen kun 700 Md. regulaire Tropper, hvilke man concentrerede omkring Capitoliet; man samlede i en Hast 1500 til 1800 Frivillige, som man deelte i Compagnier, og hvilke man betroede Bevogtningen af de forskjellige Ministerier. Man var ikke uden Bekymring for en Deel af Indbyggernes Stemning, hvilke stammede fra Syden og vare Slaveriet meget hengivne; man vidste ikke engang, om det var muligt at stole paa Embedsmændene i de forskjellige offentlige Forvaltningsgrene; henved 200 havde indgivet deres Ansøgninger om Afsked, da de erfarede Virginiens Udtrædelse. Et stort Antal Officerer i Unionsarmeen indsendte hver Dag deres Ansøgninger. Exemplet var givet dem fraoven: General Scotts Generalstabschef, hans Yndlingsdiscipel, Oberst Lee, havde aflagt sine Epauletter forat gaae over til Separatisterne; og Gouverneur Letcher havde strax givet ham Overcommandoen over de virginiske Militssoldater. Officerernes Forræderi havde fuldstændigt demoraliseret Soldaterne, der ikke mere stolede paa deres Anførere; og Unionsautoriteterne bade Nordstaternes Gouverneurer om at sende dem i al Hast Undsætning for Hovedstaden.

Flere hundrede pensylvaniske Frivillige begave sig paa Veien til Washington uden at vente paa, at man gav dem Vaaben. De maatte gaae igjennem Baltimore forat komme fra den ene Jernbane til den anden. Separatisterne modtoge dem med Huien og kastede Stene paa dem. Dagen efter bemægtigede en bevæbnet Skare sig Banegaarden; og et Tog, der medførte det 6te Regiment Militssoldater fra Massachusets, blev modtaget med Geværskud. Folkene fra Massachusets havde deres Vaaben med; de opstillede sig paa deres Officerers Commando, gave Ild paa Skaren, adspredte den og forbleve Herrer over Banegaarden. Det var Signalet til Oprør.

Bevæbnede Bander gik hen at stikke Ild paa de Broer, hvorpaa Jernbanerne gik over Patapsco og Susqvehannah; andre afbrøde Skinnerne paa en lang Strækning. I Byen bleve alle Vaabenoplag plyndrede; separatistiske Faner bleve baarne omkring i Triumph; og en Skare, der slæbte en Kanon med sig, gik hen at omringe Fort Mac-Henry, der forsvarer Baltimores Havn. Et Opløb fandt i samme Øieblik Sted i Annapolis, Hovedstaden i Maryland; og der blev gjort Angreb paa Søskolen. Det var at befrygte, at hele Syd-Maryland, hvor Separatisterne vare Herrer, skulde reise sig.

Unionsregjeringens Stilling blev mere og mere kritisk. Alle de Veie, ad hvilke Washington har Samfærdsel med Norden, befandt sig paa eengang spærrede. De Batterier, Virginierne i Hast opførte paa Potomaks høire Bred, tillode dem at standse de Skibe, der vilde prøve paa at seile opad Floden. Hvad angaaer den Jernbane, der gjennemskærer Hovedstaden, da er den en fælleds Forlængelse af 3 Linier, der støde sammen lidt nedenfor Baltimore. Opbrændelsen af Broerne og Afbrydelsen af Skinnerne havde været tilstrækkelige til at isolere disse 3 Linier, der ikke mere forenede sig, og af hvilke den ene var i de virginiske Troppers Magt et langt Stykke Vei. Sidebanen, der fører fra Washington til Annapolis, som ligger ved Chesapeakbugten, Syd for Baltimore, var ligeledes bleven ødelagt i Nærheden af denne By. De marylandske Militssoldater, der vare sammenkaldte af Gouverneur Hicks, samlede sig imellem Annapolis og Baltimore; og man vidste endnu ikke, hvilken Ordre der vilde blive dem given. De Frivillige, der ankom paa Nordbanen, vare nødte til at standse i nogen Afstand fra Baltimore; de laae i Leir uden Levnetsmidler og uden Telte og vidste ikke, hvilken Retning de skulde tage, men ventede paa Ordre. Det Overfald, der var blevet forsøgt paa de Frivillige fra Massachusets, havde vakt hele Nordens Harme; og en Avis i Ny-York forlangte, at man skulde nedbrænde Baltimore, dersom man kun for den Priis kunde aabne sig Vei til Washington. Medens saaledes Undsætningerne vare standsede, velhavende Familier skyndte sig at forlade Washington og Baltimore, og Veiene vare bedækkede med Vogne, der bortførte Flygtninger,

modtog man de meest foruroligende Efterretninger fra Nord-Carolina, Tennessee og Missouri. Man fik at vide, at Davis, der i egen Person begav sig til Pensacola forat fremskynde Beleiringen af Fort Pickens, havde sendt den confødererede Vicepræsident, Alexander Stephens, til Richmond for der at overtage Sagernes Ledelse. Denne holdt Taler til Folkemasserne, idet han kaldte dem under Vaaben forat forsvare Sydens Rettigheder og idelig gjentog, at man skulde marschere imod Washington. Den confødererede Regjering havde taget alle Sydens Jernbaner i Besiddelse; og saasnart Militsoldaterne indfandt sig, bleve de strax sendte til Virginien eller til Tennessee. Det ene Tog ankom ovenpaa det andet til Richmond, hvor der inden faa Dage vare samlede 30,000 Md.

Imedens Bekymringerne voxte i Washington, ankom det 7de Regiment fra Ny-York og det 8de fra Massachusets, efterat være komne igjennem Philadelphia, sammen til Havre-de-Grace, men saae ingen Mulighed af at komme længere. En Brigadegeneral over Militsoldaterne fra Massachusets, Benjamin Butler, en udmærket Advokat i Boston og en Mand af Hoved og Bestemthed, tog Commandoen over disse to Regimenter. Han bemægtigede sig alle de Skibe, der laae i Havnen, og lod sig sætte over til Annapolis, som han besatte paa militair Viis. Efterat have ladt en tilstrækkelig Styrke blive der tilbage til at bevogte Byen; begav han sig til den nærmeste Jernbanestation og ankom med sine Tropper til Washington. Hovedstaden var reddet. Forstærkninger ankom nu stadigt ad den Vei, der nylig var bleven aabnet. Den lovgivende Forsamling i Maryland, som blev spurgt tilraads af Gouverneuren, erklærede sig reentud gunstigt stemt for Unionen. General Scott lod nu alle Jernbanerne bevogte og istandsætte af Militsoldaterne fra Pensylvanien; den frie Samfærdsel med Norden blev igjen tilveiebragt, og Washington blev sat i Sikkerhed for ethvert Angreb.

Revolutionen fortsatte sin Gang. Gouverneuren i Nord-Carolina, Ellis, havde ikke ladt sig nøie med at svare med et Afslag paa Krigsministerens Reqvisition; han havde sendt Militscorpser hen at overrumple Fort Macon og Unions-

arsenalet i Fayetteville, der gjemte Vaaben til 45,000 Md. Paa samme Tid sammenkaldte han Statens lovgivende Forsamling til den 1ste Mai ved en af de voldsomste Proklamationer, hvori han i et svulstigt Sprog beskyldte Unionsautoriteterne for at gjøre Vold paa Forfatningen, paa Humaniteten og paa Christendommen. Den lovgivende Forsamling erklærede, uden at spørge Folket tilraads, Forbundsbaandet for brudt, sluttede sig til Montgomery-Constitutionen og udnævnte Delegerede til Sydcongressen. Gouverneuren i Kentucky havde svaret Unionsregjeringen, at han ingen Tropper havde at sende den. Han havde sammenkaldt den lovgivende Forsamling og opfordret den til at sammenkalde et Convent, der skulde udtale sig, om Kentucky skulde blive i Unionen eller ei. Gouverneuren i Tennessee, Harris, havde ikke holdt sig til et simpelt Afslag; han havde tilføiet Trusler og havde paa samme Tid ladt bede Davis om Bistand forat kunne holde Befolkningen i Respekt, som var Unionen oprigtigt hengiven. Den lovgivende Forsamling i Tennessee bestemte, at Vælgerne skulde umiddelbart kaldes til Stemmegivning den 8de Juni for eller imod Separationen; men det var fra dens Side kun en illusorisk Hylding, der ydedes Folkesouverainiteten; thi den sluttede paa samme Tid en Overeenskomst med to af Davis's Sendebud, der stillede Statens Milits og Hjelpekilder til den confødererede Regjerings Disposition.

Gouverneuren i Missouri, Claiborne Jackson, der ikke var Sydens Sag mindre hengiven end Harris, søgte ligeledes at løsrive denne Stat fra Unionen. Han sammenkaldte den lovgivende Forsamling til en overordentlig Session og tilstillede den et Budskab, hvori han, efterat have betegnet Lincolns Proklamation som en forfatningsstridig Akt, tilføiede, at Missouris Pligt under nærværende Omstændigheder var tydeligt angiven: det maatte nødvendigviis knytte sin Skjebne til Sydens. Han endte med at forlange Bemyndigelse til at kalde hele Statens Milits under Vaaben. Han lod sig ikke nøie med Ord: han lod udlevere til Separatisterne alle de Vaaben, der tilhørte Missouri. Der var i Byen St. Louis et Arsenal, som var Forbundets Eiendom. Capitain Lyon, der havde det i Varetægt,

blev underrettet om, at en Overrumpling vilde blive forsøgt af Separatisterne; men han beredte dem en saa varm Modtagelse, at de maatte opgive deres Plan. De sloge da Leir i nogen Afstand fra Byen; og henved 3000 Md. samledes snart deri. De foresatte sig, at, naar de vare fuldstændigt organiserede, vilde de bemægtige sig St. Louis; og Gouverneuren havde forlangt Artilleri af Davis. Hele Byen var Unionen hengiven; og Lyon appellerede til Indbyggernes Patriotisme, bevæbnede endeel af dem og drog ud en Nat med 6 Kanoner. Ved Daggry fandt Separatisterne sig omringede i deres Leir og bleve nødte til at overgive sig. Lyon lod nu alle Vaaben og al Munition tage fra dem og sendte Militssoldaterne hjem, efterat han havde ladet dem sværge Unionen Troskabsed. Denne dristige Gjerning omstyrtede alle Separatisternes Planer, hvilke forøvrigt vare i Minoritet i Staten og nu bleve aldeles afmægtige. Fuld af Ærgrelse herover, negtede Gouverneuren Vaaben og alslags Bistand til 4 Regimenter Frivillige, der af egen Drift havde dannet sig til Unionens Forsvar. Gouverneuren i Ohio blev aldrig saasnart underrettet herom, før han aabnede en Subskription forat komme de Frivillige i Missouri til Hjelp. Men der var en anden By, hvis Bevarelse var endnu vigtigere; det var Cairo, som ligger ved Missisippis og Ohios Sammenløb, ved Enden af Jernbanen, der gaaer igjennem Illinois. Tabet af denne By vilde have aabnet de Confødererede Indgang i Missouri og givet dem Ohios Løb til Forsvarslinie. Oberst Prentiss havde i al Hast begivet sig derhen med 5000 Md. Militssoldater fra Illinois; han frygtede for, at han der skulde blive beleiret paa eengang af Insurgenterne fra Syd-Missouri og af Militssoldaterne fra Kentucky. Et Corps af disse samledes allerede i Columbus ved Missisippi. Insurgenterne fra Tennessee, der vare samlede i Memphis og vare blevne forstærkede med Corpser fra Missisippi, Alabama og Louisiana, tilkjendegave, at de vilde marschere til Cairo, og at Militssoldaterne fra Kentucky skulde hjelpe med ved Angrebet. Den lovgivende Forsamling i Kentucky, der for anden Gang negtede at sammenkalde et Convent og holdt fast ved sin Troskob imod Unionen, lammede aldeles Gouverneur Magoffins

onde Villie. Denne maatte indskrænke sig til at proklamere Kentuckys Neutralitet i Borgerkrigen; og idet han forbød baade Unionstropperne og Sydtropperne at betræde Statens Territorium, satte han Cairo i Sikkerhed for ethvert Angreb. Dette var ikke den eneste Skuffelse for Separatisterne. En betydelig Minoritet protesterede, selv i Tennessee, imod Gouverneurens og den lovgivende Forsamlings Adfærd; den lod forlange Vaaben og Bistand i Washington; og det blev snart indlysende, at kun Vold kunde løsrive Øst-Tennessee fra Unionen. Endelig bestemte de Delegerede fra Vest-Virginien, der vare forsamlede i Wheeling, efterat have overveiet, om de ikke skulde oprette hele Ohios øvre Dal til en særskilt Stat, sig til at betragte alle Letchers og Conventet i Richmonds Handlinger som ufkete og at indbyde Unionens Tilhængere til at forsamle sig overalt, hvor Magten ikke hindrede dem deri, forat vælge en Gouverneur, en lovgivende Forsamling og Repræsentanter paa Congressen.

Virginiens, Nord-Carolinas, Tennessees og Arkansas's Tiltrædelse havde fordobblet Sydconføderationens Territorium og Kræfter; men det var imidlertid langtfra at tilfredsstille Revolutionscheferne s Forhaabninger. Disse havde smigret sig med, at der skulde udbryde Uenighed i de frie Staters Skjød, og at Delingen skulde lamme deres Modstanderes Kræfter. Men en overraskende Eendrægtighed havde viist sig i alle Staterne Nord for Potomak; alle Partier, alle Politikere vare enige om at yde Lincoln den ivrigste Bistand; der syntes kun at være een Mening: Nødvendigheden af at forsvare Washington og at gjenoprette Unionen. Endog Ny-York, hvorpaa man havde grundet saastore Forhaabninger, ødslede Folk og Penge paa Præsidenten. Og det var ei alene Ny-York, der skuffede Sydens Forventning: fire Slavestater, Delaware, Maryland, Kentucky og Missouri, vægrede sig ved at slutte sig til de Confødererede, der aldrig havde tvivlet om deres Tiltrædelse. Marylands Troskab sikkrede Unionen det Trylleri, der var knyttet til Besiddelsen af Washington og Chesapeakbugten, hvilken Syden havde regnet paa at gjøre til Hovedstation for sin Sømagt. Missouris Troskab udelukkede afgjort de Conføderede og Slaveriet fra Vestterritorierne: den første

Aarsag til alle de Kampe, der havde ledet til Borgerkrigen. Man havde ikke berøvet Unionen nogen af de Betingelser, der sikkre en Stats Storhed og Lykke; det var tvertimod Syden, der saae sig indelukt i en Kreds, det ikke kunde bryde igjennem. Davis havde forkyndt, at han vilde gaae hen at diktere Abolitionisterne Freden i deres eget Lands Skjød; det var Slavestaterne, der skulde komme til at tjene til Kampplads. Revolutionens Øiemed var slaaet feil, hvis det ikke lykkedes de Confødererede at drage Washington og Maryland bort fra Norden og at erobre Missisippis øvre Dal fra Vesten: deraf kom de to Skuepladse for Krigsoperationerne og, man kunde næsten sige, to særskilte Krige, med Hensyn til de umaadelige Afstande.

I den Kamp, der nu skulde til at bryde løs, havde Syden paa sin Side flere Fordele, hvis Vigtighed især maatte blive følelig ved Stridens Begyndelse. Davis, der havde tjent med Udmærkelse i Krigen med Mexiko, havde Indsigt og Erfaring i Krigsvæsenet, for hvilket Lincoln var aldeles fremmed. Han var beklædt med næsten diktatorial Magt; imedens Præsidenten, der var indesluttet i Forfatningens snevre Kreds, havde at tage Hensyn til alle de stedlige Autoriteter, til Nordens, Vestens og Centrums tre store Afdelingers forskjellige Anskuelser og Tendentser og endelig til de Partier, hvis Dagblade og Talere forlangte de strengeste Forholdsregler imod Slaveriet eller paa den anden Side overdreve Klogskabsraadene af Frygt for at støde de Stater, der vare forblevne troe. Congressen i Montgomery, der var sammensat af et ganske lidet Antal Medlemmer, som forhandlede inden lukte Døre og styredes af Mænd, der vare altfor compromitterede ved Revolutionen til ikke at være Davis aldeles hengivne, tjente kun til at styrke Sydpræsidentens Autoritet uden at gjøre noget Afbræk i hans Beslutningers Hurtighed og Hemmelighed. Sydens Presse, der var bleven reduceret til et lidet Antal nødtørftige Dagblade med en meget indskrænket og aldeles stedlig Udbredelse, uden Midler til at forskaffe sig Efterretninger, kunde hverken være en uforsigtig Aabenbarer af Hemmeligheder eller en besværlig Censor. Derimod kunde alle, selv de Unionen meest fjendske,

Meninger udtale sig med fuld Frihed i Washington; Præsidentens og hans Ministres Handlinger og Valg, Generalernes Opførsel, Proklamationer og Rapporter, Alt maatte blive Gjenstand for offentlig Forhandling i Senatets og Repræsentanternes Kammers Skjød; og, dreven af en uimodstaaelig Tilbøielighed, vilde Congressen endog prøve paa at bemægtige sig Ledelsen af Krigsoperationerne. Nordens store Dagblade, der disponerede over betydelige Summer og saae deres Indtægt voxe Dag for Dag i samme Forhold som Nysgjerrigheden og de offentlige Bekymringer, udsendte til alle Kamppladserne en Sværm Correspondenter, hvis brændende Rivalitet Time for Time røbede Unionstroppernes mindste Bevægelser og stadigt forskaffede Fjenden de vigtigste Oplysninger. De mindste Anstrengelser for at forebygge disse indiskrete Meddelelser tjente kun til at vende en Deel af Dagbladene imod Regjeringen og til at lade dens Bagvadskere anklage den for Frygt for Sandheden og for at qvæle den frie Discussion.

Med Hensyn til Krigsmateriellet havde Syden ikke mindre reelle Fordele. Strax fra den første Dag af, da Congressen i Montgomery havde forsamlet sig, havde Davis nødvendigviis betragtet Krigen som uundgaaelig og havde forlangt og erholdt Mandskab og Penge. Han havde altsaa havt flere Maaneder til imag at organisere og disciplinere sine Tropper; og han havde uden Møie væbnet og eqviperet dem paa Unionsarsenalernes Bekostning. Mange Frivillige, der ilede til Washington, ankom der uden Vaaben; og Unionsregjeringen havde store Vanskeligheder ved at skaffe dem tilveie. Contingenterne fra Texas, Louisiana og Arkansas, der idelig laae i Strid med Indianerne, forstode sig ganske fortræffeligt paa Partigængerkrig; de bleve commanderede af Anførere, der havde staaet deres Prøve, kjendte alle deres Kammerater og, sikkre paa at blive godt understøttede, ikke vege tilbage for selv de forvovneste Foretagender. Ikke alene ere alle Plantere fra Barnsbeen af fortrolige med Vaabenbrug, fordi Jagt er deres Yndlingsbeskjeftigelse, og mange af dem ere fortrinlige Skytter; men Sydens Militssoldater vare ogsaa underkastede en streng Disciplin og hyppige Øvelser. Den stadige Frygt for en Slaveopstand gjør det til en Nød-

vendighed altid at holde Undertrykkelsen i Beredskab. Størstedelen af de Frivillige, der efterkom Lincolns Opraab, vare derimod unge Folk fra Nordens store Byer, der vare udygtige til at taale lange Marscher og Anstrengelse, uden Øvelse i Vaaben og fremmede for militaire Bevægelser. Sydens Militser vare ikke alene bedre forberedte paa Krigen; men de vare ogsaa bedre commanderede. Plantagerne ere paa eengang agerdyrkende og industrielle Anlæg, der kræve et stort Antal Arme og betydelige Capitaler; de vilde ikke kunne sønderlemmes, uden at de tillige vilde høre op med at være frugtbringende. Desuden er det uagtet Successionsloven Sædvane at lade dem være udeelte og blot at dele Indtægterne deraf. Den Ældste i Familien overtager Eiendommens Bestyrelse; de Yngre træde ind i Armeen eller i Marinen, eller de bryde sig den politiske Bane for Skranken. Intet er derimod sjeldnere end at see en ung Mand i Norden gribe til Vaabenhaandværket. Det store Fleertal af Forbundsarmeens og Marinens Officerer henhørte derfor ved Fødsel eller Forbindelser til Sydstaterne; de gik næsten alle over til de Confødererede og anvendte til Skade for Unionen den Oplærelse, de havde modtaget i Westpoints og Annapolis's Skoler. Paa Forbundets Side maatte man improvisere Alt, Officerer ligesaavel som Soldater.

Vaabenfærdighed erhverves selv ved Nederlag. Unionsregjeringen havde paa sin Side Fordele, hvis Vigtighed skulde blive indlysende, altsom Krigen trak i Langdrag. Dens Armeer rekruterede sig af en tredobbelt saa stor Befolkning som Sydens; medens Davis, endog før han gjorde de første Slag, var bleven nødt til at tage sin Tilflugt til en Conskription. De frie Staters Rigdom og Hengivenhed sikkrede den Penge i Overflødighed og alle en velgrundlagt Credits Hjelpekilder; Syden derimod var lige fra første Dag af nødt til at gribe til den Udvei at udstede Papirspenge uden Garanti. Unionsregjeringens Hjelpeløshed kunde kun være en øieblikkelig; Indkjøb i Europa vilde stadigt skaffe den af Artilleri, Haandvaaben og Munition Alt, hvad den amerikanske Industri ikke kunde levere. Syden skulde daglig med stor Besværlighed skaffe nye Forraad istedetfor dem, det skyldte Overraskelsen eller Forræderiet, og som

Krigen vilde udtømme. Endelig var Unionsregjeringen Herre over Havet; og havde den end ikke nogen Flaade endnu, saa manglede den dog hverken Folk eller Skibe til at skabe en af; den vilde snart isolere Syden fra hele Verden, imedens Nordens Handel ikke led nogen Standsning; den vilde kunne vælge sine Angrebspunkter efter sit eget Tykke, true alle Kysterne og holde sine Modstandere i stadig Uro.

Washington var det virksomste Arnested for den separatistiske Propaganda. I de sidste 20 Aar havde det demokratiske Parti næsten uafbrudt besiddet Magten; Sydens Mænd havde lidt efter lidt tilrevet sig alle Unionsfunktioner og alle høie Embeder; og de havde fyldt alle de offentlige Forvaltningsgrene med deres Landsmænd. Næsten alle Sydens politiske Personligheder havde kostbare Residentser i Washington og havde draget en eller anden Green af deres Familie med sig til Hovedstaden. Massen af Befolkningen var med Hensyn til Oprindelse og Interesse, stemt for Slaveriet; og en republikansk Præsidents Regjeringstiltrædelse havde styrtet Salonerne ind i en lidenskabelig Opposition, fordi den truede alle de Embedsmænds Stilling, der ikke vare uafsættelige. Det hørte til god Tone at stille brændende Sympathier for Syden tilskue og at forudsige Republikens uundgaaelige Fald. Hvad var denne Lincoln Andet end en lille Advokat fra Vesten, en fordums Haandværker, der vilde føre med sig en heel Skare Bondelømler og Forpagtere med grove Støvler og Skindveste! Det var umuligt at omgaaes med det Slags Folk: saadan en Regjering vilde ikke holde sig tre Maaneder; den vilde blive feiet ud af Washington, og Præsidenten kunde saa vende tilbage midt iblandt de Nybyggere, der havde valgt ham. General Scott, som man havde havt den Frækhed at tilbyde Overcommandoen over den confødererede Armee, idet man ikke tvivlede paa, at han vilde modtage Tilbuddet, fordi han var en Virginier af Fødsel, svarede ædelt, at han ikke kjendte nogen anden Fane end den, hvorunder han havde tjent i 50 Aar; men han saae Desertionen vise sig rundtom: flere Officerer, der besadde hans Tillid, forlode ham i det afgjørende Øieblik. Der blandede sig endog Forræderi med i Spillet: Overgeneralen og Krigsministeren skulde snart faae

Beviis paa, at Revolutionscheferne havde Forstaaelser med Personer i deres Bureauer, og at de vare indtil de mindste Omstændigheder velunderrettede om alle Unionsregjeringens Forholdsregler og Planer. Lincoln maatte derfor forandre den Beslutning, han engang havde udtalt, at han ikke vilde afsætte nogen Embedsmand. Det var tilstrækkeligt at paalægge alle Embedsmænd den Forpligtelse at aflægge Troskabsed paa Forfatningen, for derved at bestemme et meget stort Antal til at trække sig tilbage; og iblandt dem, der underkastede sig Edsformaliteten, nødte Forsigtigheden snart til at afskedige Flere, imod hvilke der reiste sig den sværeste Mistanke.

Det er med disse enten mistænkte eller uforsøgte Hjelpere, at General Scott, i en Alder af 75 Aar, skulde udføre en Opgave, der vilde have overvældet en Mand i den kraftfulde Alder: at skabe en Armee, en Intendantur og en militair Administration. Han vilde heller ikke være kommen tilende dermed, hvis han ikke havde fundet en mægtig Bistand i en Comitee af betydelige Mænd, der havde constitueret sig i Ny-York, under Navn af Comiteen for Unionens Forsvar. Denne Comitee, der i een Maaned, alene i Staten Ny-York, modtog 140 Mill. i patriotiske Gaver, paatog sig at forsyne de Frivillige med Udrustning og Beklædning. To Leire, eller snarere to Depoter, bleve dannede: den ene nærved Ny-York, den anden i Harrisburg i Pensylvanien, forat tage imod de Frivillige, indøve dem og formere dem i Compagnier, for ikke mere at sende uden fuldstændige og heelt organiserede Regimenter til Washington. Hvo der var istand til at gjøre Udlæg af de første Omkostninger, antog Titel af Oberst og aabnede et Hververbureau, idet han bekjendtgjorde, at alle Grader, ligetil Capitain, skulde besættes ved Valg. Naar Stamlisterne vare tilstrækkeligt fyldte, det vil sige: naar man havde rekruteret Saamange, at man kunde danne 10 Compagnier, paa 75 til 100 Md. hvert, henvendte Obersten sig til sin Stats Regjering og forlangte Bestallinger til sig selv og til sine Officerer. Regimentet antog derpaa et Numer eller en særegen Betegnelse og regnedes saa med til Statens Contingent. Disse Regimenter havde hvert sin Generalstab; og denne Luxus paa Officerer medførte en betydelig

Tilvæxt i Udgifter. Det Værste var, at alle disse Officerer, der vare improviserede ved personligt Indfald eller ved Valg, ikke havde nogen anden militair Underviisning end den, de kunde skaffe sig ved flygtig Læsning af nogle Sider i Hardys Taktik, et Slags Officeershaandbog, der er meget i Velten i de forenede Staters Armee.

Rekruterne flokkede sig gjerne sammen efter Haandteringer eller efter Nationaliteter. Manufakturarbeiderne i Lowell i Massachusets dannede et Regiment; Brandfolkene i Ny=York dannede to. Man saae Regimenter af Franskmænd, Skotter og flere irlandske. Disse sidste og de tydske Regimenter, der vare hvervede i Pensylvanien, regnedes iblandt Unionsarmeens bedste Tropper. Landboerne i Ny=Hampshire, Vermont og Michigan leverede fortrinlige Soldater, en Smule klodsede, men af en Fasthed, der kunde udholde enhver Prøve, hvilke medbragte til Feltlivet religieus Iver og puritansk Haardnakkethed. Staterne og Communerne paatoge sig at bevæbne og eqvipere alle disse Frivillige: det var den første Vanskelighed. Gouverneuren i Massachusets sendte Agenter til England, forsynede med Credit=breve, forat kjøbe Vaaben og Munition. Krigsministeren blev snart nødt til at gjøre ligesaa paa Grund af Arsenalernes Udtømmelse. Gouverneuren i Pensylvanien forsøgte paa at forsyne sig i sin egen Stat, men blev et Offer for uforskammede Spekulanter: Vaaben, Munition, Telte, Tepper, Uniformer befandtes at være af en afskyelig Beskaffenhed. Mange andre Stater bleve narrede paa samme Maade, fordi der var knap Tid, og Uerfarenhed herskede i alle Krigsforberedelserne. I flere Maaneder var Alt Forvirring, Uorden og Ødslen. Regnskabsføring existerede ikke; og uagtet der fløde Penge ind i Unionskasserne, saae man Regimenter forgjeves vente paa deres Sold, fordi de ikke vidste, hvem de skulde henvende sig til om Betaling. Provianteringen var en anden Kilde til Forvirring: der vare hverken forhaandenværende Forraad eller Magaziner til at skaffe dem tilveie eller Transportvogne eller Trækheste; der var eiheller noget Eqvipagetrain for Munitionens og Artilleriets Transport, ingen Hospitaler eller Ambulancer, ja endog ingen Lægemidler. Rapporten fra en Lægecommission, der blev udnævnt

ikke tre Maaneder efter Præsidentens Proklamation, er fuld af sørgelige Enkeltheder om Soldaternes usle Levemaade og om de unyttige Savn, de maatte lide, om Utilstrækkeligheden af deres Beklædning og om Sundhedsvæsenets og Leirens affkyelige Vilkaar, i hvilken der var anviist dem Plads ved deres Chefers Uvidenhed. At skabe af dette Chaos en Armee, der var vant til Disciplin og regelmæssig, tilforladelig Krigstjeneste, det var ikke et Værk af nogle Dage, ikke engang af nogle Maaneder; og den Orden, det lykkedes General Scott lidt efter lidt at indføre i denne Forvirring, var ikke en mindre Tjeneste, han viste sit Fædreland, end hans tidligere Seiervindinger.

Overanføreren saae ligefra første Dag af, at der ikke var Noget at gjøre med disse Frivillige, som ankom, idet de raabte, at man skulde føre dem imod Fjenden, og som droge i Krigen ligesom til et Jagtparti. De Førstankomne havde kun tilbudt deres Tjeneste for en Maaned; Staternes Militser, der vare mobiliserede ifølge Præsidentens Proklamation, vare kun indkaldte paa tre Maaneder; og den gamle Hærførers Erfaring sagde ham, at der vilde forløbe over tre Maaneder, før man var istand til at slaae et betydeligt Slag. Han havde ønsket at erholde en anseelig Forøgelse af den regulaire Armee, fordi han meente, at 50,000 Md. øvede Tropper vilde gjøre større Tjeneste end 4-5 Gange saamange Frivillige; men de amerikanske Fordomme mod staaende Armeer modsatte sig Antagelsen af hans Anskuelser. Ikke desto mindre kaldte paa hans indstændige Forestillinger Præsidenten ved en ny Proklamation (3die Mai) 18,000 Md. ind til Unionsarmeen, 42,000 Frivillige, som skulde forpligte sig til at tjene, saalænge Krigen varede, og 23,000 Søsoldater. Dette sidste Punkt var ikke det mindst vigtige i Overgeneralens Øine. Efterat have ladet Baltimore og Jernbanerne, som løb ud der, besætte paa militair Viis, forat sikkre en hurtig Forbindelse imellem Washington og Norden, havde General Scott forlangt, at man i Potomak skulde concentrere alle disponible Søkræfter. Potomaks virginiske Bred er langt høiere og lettere at forsvare end den modsatte Bred; de Confødererede havde spækket den med Batterier; og det var at befrygte, at de, saasnart de følte sig stærke nok, vilde forsøge paa at sætte

over paa den venstre Bred forat erobre Øst=Maryland; imedens den Styrke, der stod i Harpers=Ferry, ovenfor Washington, vilde gjøre samme Forsøg mod Vest=Maryland. Et vist Antal Unionskanonbaades Tilstedeværelse i Nedre=Potomak gjorde enhver Overgang umulig. Fort Monroe, som forsvarer Flodmundingen og ligger i Virginiens Territorium paa Yderenden af en smal Halvø, fik en stærk Garnison; alle de Vandløb, der løbe ud i Potomak, bleve blokerede; og de confødererede Batteteriers Ødelæggelse ved Flaaden gjorde Washingtons Forbindelser med Havet aldeles frie og sikkre.

Saasnart en vis Kjerne af Tropper var dannet, lod General Scott nogle Regimenter sætte over Potomak (20de Mai). Han lod Høiderne ved Arlington befæste, hvilke ligge ligeoverfor Hovedstaden, og lod besætte Byerne Alexandria og Centreville, hvilke de virginiske Militssoldater opgave, da Unionstropperne nærmede sig. Washington var nu i Sikkerhed for enhver Fare; og Overanføreren kunde ganske henvende sin Opmærksomhed paa Armeens Organisation. Han forbød enhver Krigsoperation; og dette Forbud var ikke unyttigt for uforsøgte Tropper. General Butler, som commanderede i Monroe, havde sendt en Brigadegeneral med to Regimenter forat gjøre en Recognoscering henimod Big Bethel; denne Officeer gik fremad paa Lykke og Fromme, uden at lade Egnen afsøge, og styrtede sig hovedkulds i et Baghold; midt i den Forvirring, der paafulgte, skød det ene Regiment paa det andet og gjorde hinanden mere Skade, end Fjenden vilde have kunnet gjort dem. Nogle Dage efter satte et Detachement, der havde faaet Ordre at begive sig fra Alexandria til Vienna, 2 Miil fra Washington, sig glatvæk paa Jernbanen og ankom for fuld Damp midt iblandt de Confødererede, som ikke havde anden Uleilighed end at dræbe Soldaterne, efterhaanden som de stege ud af Vognene. Disse Smaaulykker, hvorved brave Folk bleve Offre for deres Chefers Ukyndighed, gave en Avis i Ny=York Anledning til at sige, at General Beauregard ikke kunde gjøre noget Bedre end befale sine Soldater, at de ikke maatte skyde efter Unionsofficererne.

Imedens General Scott uophørligt beskjeftigede sig med at organisere Armeen, og Marineministeren ved Hjelp af Skibe, der vare kjøbte i de store Nordhavne, oprettede en streng Blokade af Sydkysterne, gjorde Unionsregjeringen sig Umage for at berøve de Confødererede al Udsigt til fremmed Bistand. I Buchanans sidste Regjeringsdage havde Interimsministeren for de udenrigske Anliggender, Black, tilstillet alle de forenede Staters diplomatiske Agenter et Circulaire, hvori han forud erklærede sig imod den Tanke, at den nye Conføderation kunde blive anerkjendt som uafhængig Magt. Da Seward havde overtaget Udenrigsministeriet, tilstillede han de samme Agenter et kort Circulaire (9de Marts), hvori han udtrykkeligt stadfæstede sin Forgængers Anbefalinger. Den nye Regjerings Anskuelser bleve endnu klarere fremstillede i de udførlige Instruxer, han øieblikkeligt udfærdigede for de Gesandter, der af Lincoln bleve sendte til Stormagterne. Unionsregjeringen bestemte sig lige fra først af til den Beslutning, at gjøre den direkte eller indirekte Anerkjendelse af Sydens Uafhængighed til en casus belli og ikke at rette sig efter noget Mæglingsforslag. „I intet Tilfælde“, siger den Instrux, der blev given Gesandten i London, Francis Adams (10de April), „maa De laane Øren til nogen listig Indskydelse af en Overeenskomst, vor Regjering skulde slutte med sine misfornøiede Undersaatter under fremmede Auspicier. Dersom De, hvad Præsidenten er langtfra at frygte, uheldigviis skulde finde Dronningens Regjering tilsinds at opfylde de saakaldte confødererede Staters Begjering eller uvis om, hvad Parti den skal tage, maa De ikke noget Øieblik lade det engelske Cabinet formode, at den skulde kunne tilstaae denne Begjering om Anerkjendelse og alligevel blive ved at staae i venskabeligt Forhold til de forenede Stater. De kan endog strax i sligt Tilfælde forsikkre den engelske Regjering om, at, hvis den beslutter sig til at anerkjende vor Republiks Fjender, kan den med det Samme slutte Forbund med dem. De ene skal repræsentere vort Land i London, og De skal repræsentere det i dets Heelhed. Den Dag, da man vil forlange, at De skal dele denne Rolle med Andre, skulle de diplomatiske Forbindelser imellem

Storbritanien og vor Regjering ophæves og vedblive at være det, indtil man seer, hvo af Begge der øser de fleste Kræfter i sit Lands Tillid og i den øvrige Verden." De Instruxer, der bleve givne de andre befuldmægtigede Gesandter, vare ikke mindre kategoriske; den, der blev given Minister Dayton i Paris, paalagde ham, med Høflighed, men med Fasthed, at afvise ethvert Tilbud om Mægling eller endog om bona officia, fordi det var Præsidenten umuligt „at paakalde eller endog at tilstede nogen Indblanding, ja end ikke nogen fremmed Indflydelse i den nærværende Debat, ligesom i enhver Debat, der kunde reise sig imellem de forenede Staters Regjering og en Deel af det amerikanske Folk." Det var ikke uden levende Krænkelse, at Unionsregjeringen erfarede, at Cabinetterne i London og Paris vare blevne enige om altid at handle i Fællesskab med Hensyn til deres Forhold til de forenede Stater, og at de havde gjort Meddelelse om denne Overeenskomst til de andre europæiske Regjeringer. Cabinettet i Washington saae i denne gjensidige Forpligtelse imellem Frankrig og England et indirekte Forsøg paa at udøve et Tryk paa deres egne Beslutninger, idet de bestandigt stillede den ligeoverfor Europas samlede Mening. Det betragtede den som en lidet velvillig Fremgangsmaade og svarede derpaa ved at underrette sine Repræsentanter i London og Paris om, at, „eftersom denne Fremgangsmaade ikke nødvendigt indesluttede Følelser, der vare de forenede Stater fjendske, var der ikke Grund til at gjøre den til Gjenstand for en formelig Klage; at Præsidentens Cabinet vilde holde fast ved den Beslutning, altid at forhandle særskilt med enhver af de to Magter; idet det udtrykkeligt forud underrettede dem begge to om, at den Kjendsgjerning, at der var sluttet en foreløbig Overeenskomst imellem dem med Hensyn til ethvert Forslag, nogen af dem kunde ville gjøre de forenede Stater, vilde ikke paa nogen Maade modificere den amerikanske Regjerings Handlemaade." Seward spildte ingen Leilighed til at erklære og ved de forenede Staters Repræsentanter lade erklære, at Frygt for Krig med en eller flere europæiske Magter ikke vilde udøve nogen Indflydelse paa Præsidentens Beslutninger. Flere af hans Depecher vare kun en

Forklaring over denne Sætning i Instruxen, der var given Dayton. „En fremmed Intervention vilde nøde os til at behandle dem, der vilde prøve derpaa, som det revolutionaire Parties Allierede og at føre Krig med dem, som med Fjender. Langtfra at være bleven gjort mindre alvorlig, vilde Sagernes Stilling tvertimod forværres, hvis flere europæiske Magter kom overeens om at intervenere. De forenede Staters Præsident og Folk holde for, at Unionen, hvis Existents da vilde blive sat paa Spil, er nok alle de Udgifter og alle de Offre værd, som en væbnet Kamp imod hele Verden vilde medføre, dersom denne Kamp bliver uundgaaelig."

Man vil let kunne begribe, med hvilken Forbittrelse Cabinettet i Washington erfarede, at den engelske Regjering, uden at afvente de Meddelelser, Adams kunde have at gjøre den fra den nye amerikanske Regjering, havde ved den kongelige Proklamation af 13de Mai tilkjendt Sydinsurgenterne Krigsførendes Rettigheder. Den Kjendsgjerning, at denne Proklamation var bleven offentliggjort Dagen efter den amerikanske Gesandts Ankomst til England, og efterat denne Ankomst allerede var bleven officielt notificeret, blev forklaret ved Ønsket om at undgaae let forudseelige Bemærkninger. Dette det engelske Cabinets Hastværk reiste en sand Storm i de forenede Stater. „Hvis Irland eller Skotland", spurgte en amerikansk Avis, „nylig havde sønderrevet de lovbestemte Akter, der knytte dem til England, og proklameret deres Uafhængighed; og de forenede Stater strax havde tilkjendt dem alle Krigsførendes Rettigheder: hvilken Mening vilde da vel England have om en saadan Fremgangsmaade? vilde det da ikke være beføiet til at betragte den som en kraftig Opmuntring, der blev given Oprøret?" England blev derfor af hele den amerikanske Presse beskyldt for, at det med Fornøielse saae Sydens Oprør, og at det hemmeligt nærede Ønske om Svækkelsen af en Magt, der altid havde vakt dets Iversyge. Beherskede af denne forudfattede Mening, gave de frie Staters Dagblade sig til at samle i Parlamentsdebatterne, i politiske Personligheders Taler eller Skrifter, i de engelske Blades Artikler Alt, hvad der kunde bestyrke deres Overbeviisning om Englands Sympathier for de

Confødererede. De vakte og vedligeholdt saaledes hos det amerikanske Folk et brændende Had, som flere Gange truede med at bryde løs, og som nødte de to Cabinetter til den yderste Forsigtighed.

Den kongelige Proklamation gav Anledning til høist levende Forestillinger fra Unionsregjeringens Side, der ikke ansaae sig tilfredsstillet, før den af det engelske Cabinet havde erholdt den Erklæring, at den Omstændighed, at der var tilstaaet Insurgenterne Krigsførendes Rettigheder, ikke paa nogen Maade i sig indesluttede Sydconføderationens Anerkjendelse og ikke i nogen Grad var et første Skridt henimod denne Anerkjendelse. I den lange Correspondance, denne Forhandling gav Anledning til, og i alle de Tvistigheder, der reiste sig imellem de to Regjeringer, opstillede Seward som Princip, at, uagtet et vist Antal Staters Oprør, vedblev de forenede Staters Souverainitet at udstrække sig over alle Unionens Borgere og hele dens Territorium; og at de fremmede Regjeringer burde ansee alle Følger af Oprøret som ukkete. Af dette Raisonnement, som han aldrig fraveg, drog Seward den Slutning, at den britiske Regjering ikke kunde underholde nogensomhelst Forbindelse med de Confødererede, uden at give Unionsregjeringen retfærdig Anledning til Klager. „De forenede Stater“, sagde han i en Depeche til Adams af 21de Juli, „gjøre gjeldende og holde fast ved, at Republikens Heelhed er urørt, og at Unionsregjeringen har den høieste Autoritet i Alt, hvad der interesserer fremmede Nationer, i Krig saavelsom i Fred, over alle Staterne, alle Afdelingerne og alle Borgerne; over dem, der ikke ere troe, saavelsom over dem, der ere vedblevne at være det; over Patrioterne saavelsom over Oprørerne. Som Følge heraf forlange de, at den engelske Regjering ikke paa nogen Maade maa blande sig i Oprøret og ikke underholde nogen Forbindelse med Oprørerne, hverken Handelsforbindelse eller anden, til Skade for Forbundsmagten.“ Tilbudet af Mægling eller endog kun af bona officia forudsætter nødvendigviis Tilværelsen af to Partier, man lægger sig imellem; et saadant Tilbud kunde derfor hverken gjøres de forenede Stater eller modtages af dem. Langtfra at vige tilbage for denne yderste Consequents af den abso-

lute Doktrin, han fastholdt, gjorde Seward den udtrykkeligt gjeldende; og han lod ikke de europæiske Regjeringer være i Uvidenhed om, at intetsomhelst Forslag af den Art kunde blive antaget. „Den engelske Regjering“, skrev han den 1ste Juli til Adams, „maa ikke gjøre Regning paa, at den nogensinde skal faae de forenede Stater til at billige det Synspunkt, den hylder, at vi skulde være en Regjering, der i mindste Grad var deelt i to Magter med Hensyn til Krig eller Fred.“ Statssecretairen bestemte nærmere den Stilling, de forenede Stater havde isinde at bevare ligeoverfor England og alle de andre Magter, saaledes: „Saalænge Dronningens Regjering vil vedblive heelt at afholde sig fra al Indblanding i vore indre Sager, ville vi ikke være saa nysgjerrige at søge at faae at vide, hvad Navn der gives denne Afholdelse, eller hvilken Charakteer der tildeles den i den engelske Nations Øine. Vi holde os bemyndigede til at betragte denne Afholdelse som en venskabelig Magts Adfærd, der ikke fører Regnskab over en indre Forstyrrelse, som venskabelige Regjeringer ikke have Ret til at befatte sig med.“

Det engelske Cabinet vogtede sig for at indlade sig i en theoretisk Forhandling, der ikke kunde Andet end lede til en Misforstaaelse imellem de to Magter; og uagtet det vægrede sig ved at paalægge sig nogen Forpligtelse for Fremtiden, gjorde det ingen Vanskelighed ved at erklære, at det ingenlunde var dets Agt at anerkjende de confødererede Staters Uafhængighed. Denne Erklæring, der gjentoges tvende Gange, beroligede Unionscabinettets Bekymringer. Den Bestemmelse, der snart efter blev udtalt af England, at det vilde forbyde de Kapere, der førte en Prise med sig, at løbe ind i alle britiske Havne; og den, der blev udtalt af Frankrig, at det ikke vilde tillade dem at opholde sig mere end 24 Timer i franske Havne: foraarsagede stor Tilfredshed i Washington. Lincoln og Seward tøvede ikke med at anerkjende, at denne Beslutning af de to Regjeringer lod i Praxis alle de Vanskeligheder forsvinde, hvilke de forenede Stater havde frygtet skulde følge af, at der tildeeltes Oprørerne Krigsførendes Rettigheder. Den betydelige Rolle, de amerikanske Kapere havde spillet i Krigen 1812, var endnu Alle i friskt Minde. Den Lov, der var given af Congressen i Mont-

gomery, om at autorisere Udrustninger af Kaperskibe; og det Opraab, Davis havde ladet udgaae til alle de Søfolk, der ønskede at erholde Kaperbreve, havde udbredt Engstelse i alle Unionens store Havne. Nordens Rhedere saae allerede deres Skibe givne dristige Eventyrere ivold, der vilde vælge Europas meest befærdede Farvande til Skueplads for deres Operationer og berige sig paa den amerikanske Handels Bekostning. Den Lovgivning, der var antagen af England og Frankrig og efter deres Exempel af alle de andre europæiske Magter, berøvede Sydens Kapere alt Haab om at drage Fordeel af deres Priser; Kaperiet frembød da ikke Andet end Farer uden Erstatning; og det var ikke at befrygte, at det skulde faae stor Udbredelse. Ikke desto mindre havde Unionsregjeringen villet gjøre Kaperudrustninger aldeles umulige. Den troede at naae dette Maal, idet den sluttede sig til Parisercongressens Erklæring (1856); og den lod derfor gjøre Meddelelser til Cabinetterne i Paris og London; men man kunde ikke komme overeens paa Grund af den heelt forskjellige Maade, hvorpaa Unionsregjeringen og de europæiske Regjeringer betragtede Sydens Oprør. Denne Forskjellighed i Anskuelser udtalte Lord John Russell i en Note (28de August), der havde til Hensigt kortelig at fremstille Forhandlingerne. Forat forebygge enhver Misforstaaelse, foreslog han, efterat have truffet Aftale med Frankrig, at knytte til Overeenskomsten en Erklæring, der gik ud paa, at de undertegnede Regjeringer „ikke havde til Hensigt at indgaae nogen Forpligtelse, der kunde faae direkte eller indirekte Anvendelse paa de indre Forviklinger, der for Øieblikket fandt Sted i de forenede Stater". Dette Forbehold, der i Fremtiden vilde indskrænke Virkningerne af Overeenskomsten, og som lod de Confødererede beholde de Fordele, der fulgte af deres Stilling som Krigsførende, lod alle de Fordele forsvinde, som Unionsregjeringen havde lovet sig af sin Tilslutning til Kaperiets Afskaffelse. Seward erklærede (7de Sept.) Forhandlingerne for udsatte, idet han saaledes gjorde den indirekte Tilstaaelse, at den engelske Regjering ikke havde taget feil af Cabinettet i Washingtons sande Hensigter. Endnu andre Spørgsmaal bleve forhandlede imellem England og de forenede Stater, af hvilke især eet var af største Vigtighed.

En confødereret Kaper, Nashville, havde brudt Blokaden for Charleston og ankom til Bermudasøerne, hvor den indtog 600 Tønder Kul og gik derpaa strax til Europa. I Kanalen imellem England og Frankrig mødte den den amerikanske Brig Harvey-Birch, der havde forladt Havres Havn, den 16de Novbr., paa Reisen til Ny-York. Capitainen paa Nashville bemægtigede sig denne Brig, fratog den alle dens Provisioner og stak den derpaa ibrand. Mandskabet var blevet lagt i Lænker og ført ombord i Kaperen; men det blev sat i Frihed i Southampton, hvor Nashville landede den 21de Novbr. Imedens Capitainen paa Briggen henvendte sig til de engelske Domstole forat kræve Erstatning for sit Skibs Opbrændelse, gjorde den amerikanske Gesandt Indsigelse hos Cabinettet i London. Der blev svaret ham, at Harvey-Birchs Opbrændelse, der var gaaet for sig paa aaben Sø udenfor de engelske Vande, blev af de britiske Autoriteter betragtet som en Krigsgjerning og ikke som et Sørøveri; at der derfor ikke for Dronningens Regjering var Grund til at intervenere; men, at man vilde, i Overeensstemmelse med den kongelige Proklamation af 13de Mai, vaage over, at der ikke blev udført Andet paa Nashville end de Reparationer, der vare nødvendige for Mandskabets Sikkerhed, og at der ikke blev føiet Noget til dets Angrebsmidler eller dets Forsvarskraft. Nashville blev derpaa sat under Autoriteternes specielle Bevogtning; og en af Admiralitetets Embedsmænd bestemte Udstrækningen af de Reparationer, man kunde tillade. Disse Reparationer vare endnu ikke tilendebragte, da et Dampskib af Unionsmarinen, Tuscarora, seilede ind i Southamptons Havn. Man opdagede snart, at Nogle af dette Skibs Mandskab stillede sig paa Vagt omkring det Bassin, hvor Nashville laae, og at de vare forsynede med Signaler til at underrette deres Officerer om det confødererede Skibs Bevægelser. De engelske Autoriteter mindede Capitainen paa Tuscarora om, at det ikke var ham tilladt at landsætte Nogen af sit Mandskab. For iøvrigt at forekomme enhver Krænkelse af den britiske Neutralitet, krævede de af begge Capitainerne den skriftlige Forpligtelse, at de vilde melde deres Afreise 24 Timer forud; og de bekjendtgjorde, at ihvem af dem begge der først seilede bort, skulde

den anden ikke faae Lov til at følge efter ham før 24 Timer efter. Et engelsk Skib lagde sig for Anker paa Rheden forat vaage over Udførelsen af disse Overeenskomster. Capitainen paa Tuscarora, der var overbeviist om, at det ikke vilde være ham muligt at angribe Nashville i de engelske Vande, bestemte sig da til atter at gaae tilsøes og at krydse i Kanalen; men Vintertaagerne gave den confødererede Kaper Leilighed til at slippe forbi sin Modstander og at naae Missisippis Munding i Fred.

Da Nashville var blevet udrustet i Charleston, var det bestemt til at overføre til Europa Mason, forhen Senator for Virginien, og Slidell, forhen Senator for Louisiana, der vare sendte i Ærinde af den confødererede Regjering, den Første til England og den Anden til Frankrig. De vare allerede gaaede ombord paa Skibet med deres Familier; men de forlode det pludseligt nogle Dage før dets Afreise fra Charleston forat begive sig ombord paa det lille Dampskib Theodora, der førte dem over til Havanna. Underretning om deres Ankomst blev strax given alle Commandeurerne for de amerikanske Krydsere af de forenede Staters Consuler. Da Lieutenant Wilkes, Commandeur paa San-Jacinto, der vendte tilbage fra et Krydstog omkring Antillerne forat lede efter Kaperen Sumter, var bleven underrettet om, at de confødererede Commissairer vare seilede bort til Europa ombord paa den engelske Paketbaad Trent, gav han sig til at forfølge dette Skib og naaede det Dagen efter (8de Novbr.) i Bahamakanalen paa Høiden af Fyrtaarnet Paredon. En af San-Jacintos Officerer, Lieutenant Fairfax, kom ombord paa Trent med Marinesoldater og forlangte, at Passageerlisten skulde meddeles ham. Paa Capitainens Afslag erklærede han, at han havde Ordre til at arrestere Mason og Slidell og deres Secretairer, Mac-Farkane og Eustis, og at det var vist, at disse fire Personer vare ombord. Paa denne Erklæring blev der ikke givet noget Svar. Slidell, der saa traadte frem, sagde til Lieutenant Fairfax, at de fire Personer, han nylig havde nævnt, stode for ham, at de vare ombord paa Trent under det engelske Flags Beskyttelse, og at de ikke vilde blive førte ombord paa San-Jacinto uden med

Vold og Vaabenmagt. Commandeuren paa Trent og Admiralitetsagenten, som havde Opsyn med den engelske Postsæk, protesterede begge to imod den ulovlige Handling, den amerikanske Officeer begik; men, uden at bryde sig noget om denne Protest, lod Lieutenant Fairfax sine fire Fanger føre bort, efterat han havde opfordret dem til at forsyne sig med, hvad de kunde trænge til. San-Jacinto styrede derpaa strax sin Kaas henimod de forenede Stater, og Trent fortsatte sin Reise. Da Admiralitetsagenten Williams kom til St. Thomas, tilstillede han Lord Lyons, engelsk Gesandt i Washington, Admiral Alexander Milnes, Commandeur for den engelske Observationseskadre, Commandeur Dunlop og Crawford, Englands Generalconsul i Havanna, hver sin Rapport.

Efterretningen om Sydcommissairernes Arrestering kom til Washington den 16de November; den blev hilset i alle Nordstaterne med Glædesudbrud og Triumphskrig. Den amerikanske Regjering troede at burde sætte de fire Fanger paa Fort Warren, der ligger paa Bostons Rhed, forat unddrage dem for al Beskæmmelse og Forhaanelse fra Pøbelmassernes Side, der krævede, at der øieblikkeligt skulde anlægges Sag imod dem. Den lod dem der behandle med Agtelse, idet den biede paa deres Skjebnes Afgjørelse. Commandeuren paa San-Jacinto var Gjenstand for en Begeistring uden Grændser: Marineministeren Welles skrev (30te Novbr.) ham et Brev til forat lykønske ham „for den Klogskab, den Dygtighed, den Snarraadighed og den Bestemthed, han havde viist ved at bemægtige sig disse offentlige Fjenders Personer", og forat forsikkre ham om hans Overordnedes „høie Bifald." Den Dag, Congressen forsamledes, voterede Repræsentanternes Kammer Capitain Wilkes ligeledes en Lykønskningsadresse. Den amerikanske Presse syntes eenstemmig i sit Bifald: den vilde ikke tilstaae, at Sydcommissairernes Paagribelse ombord i en engelsk Paketbaad kunde give Anledning til den mindste Reklamation fra Englands Side. Det var først seent, at et eller to Blade vovede at udtale deres Tvivl i saa Henseende. Forresten syntes Dagbladenes Sprog dem, der kjendte Pressens Vaner i de forenede Stater, maadeholdent; og det antog ikke nogen udfor-

drende Tone. Lord Lyons dømte ligesaa derom i de Rapporter, han sendte sin Regjeriug.

Den engelske Gesandts Stilling i Washington var meget delikat; og denne dygtige Diplomat paalagde sig med Grund den fuldstændigste Forbeholdenhed, indtil hans Regjerings Instruxer ankom. Den amerikanske Regjering iagttog den dybeste Taushed ligeoverfor Lord Lyons; den dulgte ikke for sig selv Vigtigheden af den Handling, der var gjort af Commandeuren paa San-Jacinto; og den kunde ikke miskjende, at denne Handling stod i Modstrid med de Principer, de forenede Stater altid havde vedkjendt sig med Hensyn til Søretten. Men, eftersom Lieutenant Wilkes havde handlet uden Instruxer, og følgelig paa sit eget Ansvar, kom hans Adfærd ikke Cabinettet i Washington ved; og den kunde misbilliges, uden at det fik Udseende af, at man veg tilbage. Den amerikanske Regjering kunde ikke tillægge Masons og Slidells Paagribelse Vigtighed nok til, at man skulde udsætte sig for en Krig med England; men at gaae et Forlangende om Erstatning iforkjøbet, det vilde være at udsætte sig for at fremkalde Krav, hvilke den offentlige Mening ikke vilde tillade at give efter for. Det syntes derfor klogest at oppebie, hvad den engelske Regjering vilde gjøre, forat afpasse den Erstatning, det vilde blive nødvendigt at tilstaae, efter de Forlangender, der bleve fremsatte. I Mellemtiden vilde Gemytterne berolige sig paa begge Sider. Man afholdt sig derfor fra al Communikation med Lord Lyons, af Frygt for, at man for tidligt skulde fremkalde de Forklaringer, man vilde opsætte; og Seward iagttog i sit Sprog den samme Forbeholdenhed som den engelske Gesandt.

Trents Passagerer og Depecher ankom til Liverpool ombord paa Paketbaaden la Plata den 27de Novbr.; og Sydcommissairernes Bortførelse blev bekjendt samme Dag i næsten hele England. Den største Ophidselse bemægtigede sig strax Liverpool og alle Handelspladser. Bevægelsen var ikke mindre paa Londons Børs, hvor alle Courser faldt betydeligt. Aftenbladene spyede strax Ild og Lue; og et Toryblad, Standard, bekjendtgjorde, at et Cabinetsraad var blevet holdt forat afgjøre, om der ikke var Grund til at tilskikke Adams hans

Reisepas øieblikkeligt. Det engelske Cabinet var imidlertid altfor klogt til at handle hovedkulds: det tænkte tvertimod paa at berolige Gemytterne og at hindre den offentlige Mening i at komme i Vildrede med Hensyn til de Spørgsmaal, der vilde reise sig imellem begge Regjeringerne. Morning Post bekjendtgjorde derfor Dagen efter (28de Novbr.) en Artikel, hvis officielle Udspring vilde have været aabenlyst, om det ikke var blevet forraadt ved Brugen af særegne Skrifttegn. Denne Artikel forkyndte, at Ministeriet havde underkastet de Begivenheder, der vare gaaede for sig i Trent, Kronjuristernes Kjendelse, og at den ventede paa deres Bestemmelse forat handle. Det halvofficielle Blad bestemte endelig, af hvad Natur den Forhaanelse var, der var tilføiet det engelske Flag; og det erklærede, at, hvis Kronjuristerne dømte ligesaa derom, vilde Regjeringen kræve Undskyldninger og Udlevering af de fire Passagerer, der vare bortførte fra Trent; og at Intet skulde blive undladt forat hevne den Forhaanelse, der var viist det engelske Flag. Forat bevise, at dette ikke var en tom Trusel, lod Ministeriet øieblikkeligt afgaae betydelige Forstærkninger til Canada. En Brigade af den kongelige Garde drog igjennem London under Folkets Jubel forat indskibe sig i Southampton; og om Aftenen istemte Tilskuerne i Theatrene Folkehymnen. Alle Søarsenalerne udfoldede den største Virksomhed; og inden nogle Dage stak 23 Skibe i Søen forat føre Tropper til Canada og forat forstærke Admiral Milnes's Eskadre.

Det engelske Cabinet var derfor ikke mindre bestemt paa Intet at spare forat undgaae en Krig med de forenede Stater; og med det Samme det vedblev at kræve den Opreisning, det havde Ret til at fordre, søgte det at udelade af sine Forlangender Alt, hvad der kunde gjøre dem forkastelige, idet det saarede den amerikanske Ømfindtlighed. Det havde modtaget officieus Meddelelse om de Instruxer, der vare sendte til Commandeuren paa James Adger, hvilket Skib Autoriteterne havde sendt ud at forfølge Nashville, da de troede Sydcommissairerne ombord paa dette sidste Skib; og Ordlyden i disse Instruxer gav dem næsten Vished om, at Commandeuren paa San-Jacinto havde handlet uden Ordre. En Udvei var da aabnet

den amerikanske Regjering; og Lord John Russell opsatte derfor (30te Novbr.) en Depeche, hvoraf Lord Lyons skulde meddele Seward en Afskrift. Efterat have fortalt Bortførelsen af Passagerne paa Trent, betegnede Depechen denne Handling som en Fornærmelse imod det britiske Flag og som en Krænkelse af den internationale Lov; men den tilføiede umiddelbart derpaa: „Dronningens Regjering, der har i friskt Minde de venskabelige Forhold, der saalænge have fundet Sted imellem England og de forenede Stater, er tilbøielig til at troe, at den amerikanske Officeer, der har gjort dette Angreb, ikke har handlet i Overeensstemmelse med sin Regjerings Ordrer; eller at, hvis han troede sig bemyndiget til at handle saaledes, har han høiligen misforstaaet de Instruxer, han havde modtaget." Lord John Russell talte dernæst om den Eenstemmighed, hvormed det engelske Folk vilde understøtte Dronningens Regjering i et saa vigtigt Spørgsmaal; og han sluttede med at udtrykke den Tillid, at den amerikanske Regjering af egen Drift vilde tilbyde England den eneste Opreisning, det kunde tage imod, nemlig Frigivelsen af de fire Passagerer paa Trent og passende Undskyldninger for den Voldsgjerning, der var bleven begaaet.

En anden Depeche, bestemt for Lord Lyons alene, forudsatte det Tilfælde, at Seward skulde forlange en Frist til at svare i. Denne Frist maatte ikke overstige 8 Dage. Hvis Lord Lyons efter denne Tids Forløb ikke havde faaet Svar, eller hvis han fik et andet Svar end Billigelse af sin Regjerings Reklamationer, havde han Ordre til øieblikkeligt at forlade Washington med hele sit Personale og med Legationens Archiv. Han skulde paa samme Tid underrette Commandeuren for den engelske Eskadre om sin Afreise. Denne anden Depeche var ledsaget af et confidentielt Brev, hvori Lord Russell foreskrev Lord Lyons den Vei, han havde at følge. Han paalagde den engelske Gesandt at søge en første Sammenkomst med Seward forat forkynde ham Depechens Ankomst, forat forberede ham paa dens Indhold, men uden at læse den op for ham, og forat indbyde ham til, efter Overeenskomst med Præsidenten og det amerikanske Cabinet, at bestemme en vis Fremgangsmaade. I en anden Sammenkomst skulde Lord Lyons forsyne sig med Depechen og

læse den heel op for Seward. „Hvis denne skulde spørge, hvilke Følgerne af et Afslag vilde blive, skulde han svare, at han vilde lade ham og Præsidenten have fuld Frihed til at bestemme sig, og at han ønskede at afholde sig fra Alt, hvad der kunde see ud som Trusel." Det engelske Cabinet havde iøvrigt bestemt, og Cabinettet i Washington var maaskee i sin Tid bleven underrettet derom ved en Samtale, der fandt Sted imellem Lord Russell og Adams, at den Erklæring af den amerikanske Regjering, at Commandeuren paa San=Jacinto havde handlet uden Instruxer, vilde blive taget for et tilstrækkeligt Forsvar.

Man vil ei kunne negte, at det engelske Cabinet ved denne forsonlige Holdning og kloge Forsigtighed havde gjort Alt for Fredens Bevarelse, hvad der fornuftigviis kunde forlanges af det. En mægtig Bistand kom det til Hjelp, det var Frankrigs, der ad Raadgivningens Vei lagde sig imellem begge Regjeringer. I en Depeche af 3die Decbr. til Mercier, fransk Gesandt i Washington, hvoraf denne Diplomat skulde levere Seward en Afskrift, viste den franske Udenrigsminister, Thouvenel, at de forenede Stater ikke kunde prøve paa at retfærdiggjøre Lieutenant Wilkes's Adfærd uden at forlade de Principer, de altid havde opretholdt i Samstemning med Frankrig, med Hensyn til Havenes Frihed. Mercier fik Instrux om at gjøre disse Betragtninger gjeldende i den amerikanske Regjerings Øine og at sige den, „at den vilde lægge et retfærdigt og ophøiet Sindelag for Dagen ved at give efter for Englands Fordringer." De andre europæiske Stormagter, først Østerrig, siden Preussen og Rusland, lode Unionsregjeringen vide, at de deelte Frankrigs Betragtningsmaade. Men da Continentalmagternes officielle Depecher ankom til de forenede Stater, var Spørgsmaalet allerede ordnet.

Lord Lyons modtog (18de Decbr.) sin Regjerings Instruxer. Han begav sig Dagen efter hen til Seward, hvem han i almindelige Udtryk gjorde bekjendt med Indholdet af den Depeche, han havde at forelæse ham. Han udtalte i det engelske Cabinets Navn det Haab, at den amerikanske Regjering af egen Drift vilde tilbyde den Opreisning, der vilde blive

forlangt af den; og han tilføiede, at han, forat gjøre en saadan Løsning af Knuden lettere, var kommen uden skriftlig Begjering; og at, hvis der var nogen Udsigt til at komme til dette Resultat, var han rede til at antage den Vei, der vilde blive ham angiven, for den meest skikkede til at føre dertil. Seward bad om Frist til den næstfølgende Dag forat underrette Præsidenten om denne officieuse Meddelelse; han erklærede sig meget erkjendtlig for den venskabelige og forsonlige Maade, hvorpaa den var gjort. Den 21de Decbr. undskyldte han sig, paa Grund af Overlæsning med Forretninger, for ikke at have kunnet fuldstændigt forberede sig til den officielle Meddelelse af Lord Russells Depeche; han bad Lord Lyons, som en personlig Gunst, at opsætte Oplæsningen til den næstfølgende Dag. Denne Oplæsning fandt derfor først Sted den 23de Decbr. Seward indskrænkede sig til at bede om en Afskrift og at love et hurtigt Svar. Den 25de modtog han officiel Meddelelse om Thouvenels Depeche til Mercier; og den 26de tilsendte han Lord Lyons en lang Note, hvori han med største Omstændelighed og fra alle Synspunkter undersøgte Commandeuren paa San-Jacintos Adfærd. Han anerkjendte ikke, at Lieutenant Wilkes havde havt Uret uden i eet Punkt, nemlig at han havde sat sig selv til Dommer istedetfor at føre Trent hen i en Havn og overlevere det til en Admiralitetsret, hvilken vilde have erklæret det for god Prise eller sluppet det løs. Han havde altsaa begaaet en Feil i Bedømmelsen; det var nok til, at Englands Reklamationer vare grundede. „Jeg troer", sagde Seward, „at have viist, til den engelske Regjerings Tilfredsstillelse, ved Sagens simple og naturlige Fremstilling og ved Analysen af den Lov, der kan anvendes derpaa, at den amerikanske Regjering hverken har tilsigtet eller iværksat eller stadfæstet noget forudoverlagt Angreb ved den Handling, som den er bleven gjort opmærksom paa; og at tvertimod det, der er skeet, har simpelthen været en Uagtsomhed, der er begaaet af en Officeer, som uden nogen dadelværdig Hensigt har overtraadt en Regel, der endnu ikke ret er fastsat, og som rimeligviis var bleven feil opfattet af de forskjellige Partier, om den ikke var dem aldeles ubekjendt. For denne Feil har den britiske

Regjering Ret til at vente samme Oprejsning, vi, som uafhængig Nation, vi ville vente af England eller af enhver anden venskabelig Nation i lignende Tilfælde." Seward anførte endelig de Instruxer, der 1804 vare blevne givne af den amerikanske Regjering til dens Gesandt i London, forat vise, at han ikke gjorde Andet end rette sig efter de Grundsætninger, de forenede Stater altid havde vedkjendt sig; og han sluttede med at sige: „Man forlanger af os, at vi skulle gjøre for England just det Selvsamme, vi altid have krævet af alle Nationer for os selv". Ved en keitet Modsigelse, der skulde forebygge Pøbelens høirøstede Fordringer, gjorde Seward det Forbehold, at, „hvis Unionens Sikkerhed havde krævet at holde de fire Fanger tilbage, havde det været Regjeringens Pligt og Ret at beholde dem;" men han skyndte sig at føie til, at Omstændighederne ikke retfærdiggjorde at gribe til dette Forsvarsmiddel. Han sluttede med at forkynde, at de fire Fanger med største Beredvillighed skulde blive satte i Frihed og stillede til Lord Lyons's Raadighed. Den engelske Gesandt ansaae denne Afgjørelse for en tilstrækkelig Tilfredsstillelse for England. Han greb strax tilligemed Seward de nødvendige Forholdsregler til Sydcommissairernes Tilbagesendelse. Det engelske Krigsskib Rinaldo gik hen at tage dem ombord i Provincetown, en liden Havn i Massachusets, og førte dem over til Halifax, hvorfra de begave sig til Europa. Lord Russell udstedte i en Depeche af 10de Jan. 1862 et Beviis for Sewards Erklæringer og Fangernes Frigivelse og erklærede Sagen for endt. Kun forbeholdt han sig at forhandle i en speciel Depeche, som han virkelig forfattede den 23de Jan., om nogle af de Meninger, der vare fremsatte af Seward angaaende visse Punkter i Søretten, hvilke England ikke forstod paa samme Maade som de forenede Stater.

Congressen forsamledes i Washington til en overordentlig Session den 4de Juli 1861, overeensstemmende med Præsidentens Proklamation. Senatet fandt sig i sit første Møde reduceret til 43 Medlemmer*). Douglas viste sig

*) Hver Stat sender 2 Senatorer; og alle Staternes Antal var 34.

ikke paa sin Plads: han var nylig bukket under for en Typhus efterat have modtaget af Præsidenten en Forligsmission i Sydstaterne, hvor han havde talrige og nære Forbindelser. Dette uforudseete Dødsfald indgød levende Sorg; det bortrev i hans kraftige Alder en Mand af Talent og ubestridelig Fortjeneste; det lukkede en veltalende Mund, som med Myndighed vilde have ladt høre vise og maadeholdne Raad. Af Slavestaternes Senatorer vare de eneste, der vare tilstede, de fra Delaware, Maryland, Kentucky og Andreas Johnson fra Tennessee. Denne sidste Stat var for Øieblikket besat af Militssoldaterne fra Alabama og Mississippi; og det var under de Conføderered es Tryk, at den Stemmegivning, der var fremkaldt af den lovgivende Forsamling, havde fundet Sted. De 49 Vestkantoner havde med stor Majoritet udtalt sig for Separationen; men de 31 Kantoner i Bjergegnen, der endnu ikke vare overfaldne af Militssoldaterne, havde givet en Majoritet af 25,000 Stemmer for Unionens Sag. Andreas Johnson, der hørte til Øst-Tennessee, havde protesteret imod Resultaterne af en Afstemning, som Vold og Svig havde forfalsket; han havde forkyndt, at han vilde gaae hen at indtage sin Plads i Senatet i Washington forat kræve Hjelp og Beskyttelse for sine krænkede Landsmænd; og han havde holdt sit Ord.

Repræsentanternes Kammer havde ikke færre Huller i sine Rækker end Senatet. Virginiens Deputation var ufuldstændig; det Convent, der var udvalgt af Vest-Virginiens Kantoner, havde forsamlet sig paany i Slutningen af Juni; det havde afsat Letcher som skyldig i Høiforræderi og i hans Sted valgt Pierpoint. Den nye Gouverneur havde sammenkaldt Vælgerne til lovbestemt Tid og overeensstemmende med de constitutionelle Former; og regelmæssige Valg havde fundet Sted overalt, hvor Separatisterne ikke med Vold havde sat sig til Modværge. Forster indfandt sig paa Congressen i et af Nord-Carolinas Valgdistrikters Navn. I nogle smaa Distrikter havde nogle Vælgere forsamlet sig til lovbefalet Tid, uagtet Gouverneur Ellis's Forbud, og givet Forster deres Stemmer. Men Repræsentanternes Kammer dømte, at dette hemmelige Valg, der var foretaget uden regelmæssig Sammenkaldelse og af

et saa lidet Antal Stemmer, ikke kunde betragtes som gyldigt; og det tilstod ham ikke Sæde i Kamret. De Valg, som havde fundet Sted i Mellemstaterne, der vare forblevne troe, havde givet de gunstigste Udfald: de Candidater, der vare Unionen fjendske, vare allevegne faldne igjennem i Maryland og Kentucky; kun en eneste, Burnett, var det lykkedes at blive valgt. Man afventede med Tillid Valgene i Missouri. Denne Stats Gouverneur, Claiborne Jackson, havde udstedt en Proklamation, der kaldte 50,000 Militssoldater under Vaaben; og han havde begyndt at hverve Tropper, da han blev overrumplet i Booneville af General Lyon. Separatisterne havde adspredt sig; og Gouverneuren havde maattet flygte bort til Yderkanten af Staten, hvorfra han havde kaldt de Confødererede til Hjelp. Den lovgivende Forsamling i Missouri saae i denne Appel et Forræderi; den affatte Claiborne Jackson og valgte i hans Sted Gamble, som var Unionen hengiven.

Det Budskab, Præsidenten tilstillede Congressen, indeholdt en lang Udvikling af de Bevæggrunde, der havde ledet Cabinettets Fremgangsmaade med Hensyn til Fort Sumter, og en ny og unyttig Gjendrivelse af de Beviisgrunde, der vare brugte af Separatisterne forat retfærdiggjøre Bruddet paa Forbundspagten. Han forlangte Congressens Stadfæstelse paa alle de Handlinger, han havde foretaget sig paa sit Ansvar, og af hvilke de vigtigste, fra et lovmæssigt Synspunkt, vare den midlertidige Ophævelse af Habeas-Corpus-Akten *) og den Bemyndigelse, der var bleven given Overgeneralen, til at foretage de Arrestationer, han maatte finde nødvendige. Endelig opfordrede Præsidenten Congressen til rundelig at skaffe Krigsudgifterne tilveie, hvis den vilde, at Operationerne skulde føres med Kraft og Held. Han angav 400,000 Md. og 400 Mill. Dollars som fornødne. Krigsministerens Rapport gav tilkjende, at alle Staters Contingenter havde langt oversteget, hvad der var forlangt af dem; og at efter de Frivilliges Bortgang, der

*) En af de vigtigste Grundlove (1679) i den engelske Forfatning, der skulde fuldstændiggjøre Undersaatternes Frihed og sikkre dem for Fængsling uden i Tilfælde, hvor Loven udtrykkeligt befaler det.

havde ladet sig hverve paa tre Maaneder, hvilket Tidsrum snart vilde udløbe, vilde der endnu blive 280,000 tilbage til Regjeringens Raadighed. Men denne Armee var utilstrækkelig for den umaadelige Operationslinie, der strakte sig fra Potomaks Munding ligetil Kansas, i en Længde af over 250 Miil. Forøvrigt vare der af 208 Regimenter kun 153 i aktiv Tjeneste; de andre vare endnu i Begreb med at organiseres. Cavalleriet var ringe i Tal og Artilleriet altfor svagt; Geværer og Kanoner manglede ligeledes; Congressen maatte give Fuldmagt til betydelige Indkjøb i Udlandet, imedens man ventede paa, at de Bestillinger, der vare gjorte hos den indenlandske Industri, kunde blive færdige. Det havde været umuligt at forsyne Tropperne med tilstrækkelige Rationer og af den Beskaffenhed, der svarede til Soldaternes sædvanlige Kost. Disse forlangte forøvrigt vandtætte Kapper og Tepper; og eftersom disse to Artikler ikke udgjorde en Deel af den reglementerede Eqvipering, havde Regjeringen ikke troet sig bemyndiget til at udlevere dem saadanne uden Congressens forudgivne Samtykke. Endelig tilkjendegav Ministeren Nødvendigheden af Reformer i Sundhedsvæsenet og fordrede forud en gunstig Modtagelse af en Specialcommissions Forslag, der nylig var bleven nedsat. Det fremgik aabenbart af denne Rapport, at uagtet den Virksomhed, man havde udfoldet i de sidste to Maaneder, var Unionsarmeen endnu ikke saaledes organiseret, at den kunde foretage alvorlige Operationer.

Congressen gav sig strax ifærd med Værket. Repræsentanternes Kammer bestemte, efterat have valgt Grow fra Pensylvanien til Præsident, at det udelukkende i denne Session vilde beskjeftige sig med Krigssager og opsætte alle andre Spørgsmaal indtil den ordentlige Session i December. Regjeringen blev bemyndiget til at underholde 500,000 Md. under Vaaben paa det Vilkaar, at den ikke forhøiede Styrken af den staaende Armee, og til at gjøre Laan, enten i Indlandet eller i Udlandet, indtil en Størrelse af 500 Mill. Dollars. Kamrene voterede efterhaanden til Krigsudgifter, indtil Enden af Juni 1862, 161 Mill. Dollars, hvilke specificeredes saaledes: den staaende Armees Sold 4 Mill., Sold til de Frivillige paa tre

Maaneder, hvis Tjenestetid udløb i Juli, 507,000; Sold til Frivillige, der vare hvervede paa tre Aar, 55 Mill.; Rationer til den staaende Armee 2½ Mill., Bevæbningsgjenstande 7½ Mill., til Indkjøb af 84,000 Heste 10½ Mill., Transportvæsenet 16 Mill., Underholdning af Kanonbaade paa Vestens Vandløb 1 Mill., forskjellige Befæstningsarbeider 645,000. Marineministeren erholdt 30 Mill., hvoraf 8½ til Flaadens Underholdning og 4 til Indkjøb eller Befragtning af Skibe, der tilhørte Private, og som vare fundne egnede til Statens Tjeneste. Credit blev ligeledes tilstaaet til at dække alle de Udgifter, der vare gjorte indtil 30te Juni, Enden paa Finantsaaret; men en Commission fik det Hverv at anstille en foreløbig Undersøgelse om alle de Kjøb, der vare gaaede igjennem Regjeringens Hænder.

De Lovforslag, der havde til Gjenstand at sørge for Krigsudgifterne, og det, der stadfæstede alle de Forholdsregler, der vare tagne af Præsidenten, bleve med Forbittrelse bekæmpede i Senatet af Breckenridge fra Kentucky og Polk fra Missouri, og i Repræsentanternes Kammer af Burnett fra Kentucky og Vallandigham fra Ohio. Disse forskjellige Talere stemmede overeens i at paastaae, at Nationen var bleven styrtet i Borgerkrig til Trods for Forfatningens Bogstav og Aand, og at Forhandlingsveien var den eneste lovlige til at bevare Unionen. De samme Meninger bleve understøttede paa denne Tid af et Antal Nordaviser, og navnlig af Daily News i Ny-York. Det vide Spillerum, der var givet Alle og Enhver, til at bedømme alle Regjeringens Handlinger midt i en saa frygtelig Krise, og til offentligt at udtale brændende Sympathier for en væbnet Opstand, viste, hvorstor i Virkeligheden Nordbefolkningernes Agtelse var for Discussionsfriheden; den stod i skærende Modsætning til de Trusler og Voldsgjerninger, Unionisterne havde været Gjenstand for i Virginien, og til de Mordforsøg, der gjordes paa Andreas Johnson af nogle af hans Landsmænd fra Tennessee. Det var iøvrigt ikke nogle enkeltstaaende Mænds Opposition, der kunde hindre Congressens Overveielser eller kjølne Fristaternes Begeistring. Det havde tvertimod været ønskeligt, at en mindre levende Iver havde

gjennemtrængt Nationen og dens Repræsentanter. General Scott havde ladet nye Tropper rykke ind i Virginien; og General Mac-Dowell var gaaet frem i Retningen af Manassas, hvor Jernbanen, der gaaer fra Alexandria til Richmond, mødes med en Jernbane, der kommer fra Shenandoahdalen, det vil sige: fra Mellem-Virginien. Da han fandt General Beauregard, der commanderede de Confødererede, forskandset i stærke Stillinger, havde Mac-Dowell gjort Holdt og paa sin Side forskandset sig; og han havde ikke gjort flere Bevægelser siden de sidste Dage i Juni. Denne Uvirksomhed gjorde Tropperne misfornøiede: en Hob Soldater, der kun vare lidt vante til at leve under Telt, toge Orlov og fyldte Hotellerne og Kaffehusene i Washington, hvor de spyede Ild og Lue imod Krigsbestyrelsen og Generalerne. Aviserne anklagede Overgeneralen for Langsomhed og Frygtagtighed, hvilke de skreve paa hans Alderdoms Regning; de forlangte, at man strax skulde marschere imod Richmond, hvor den confødererede Congres skulde træde sammen den 20de Juli. Der var kun en Snees Miil fra Washington til Richmond; skulde man da lade en oprørsk Forsamling trodse Nationens lovlige Repræsentanter! Man burde slaae et stort Slag og ødelægge Oprørets Arne; de oprørske Stater vilde saa ikke tøve med at underkaste sig. Et stort Antal af Congressens Medlemmer havde tiltraadt disse Meninger og Forhaabninger; og i Privatsamtaler med Præsidenten og hans Ministre trængte de paa Nødvendigheden af et øieblikkeligt Slag.

General Scott kæmpede imod disse ukloge Raad med al sin Erfarings Myndighed. Han vidste, at imellem to Armeer, der ere lige nye og uprøvede, er Fordelen nødvendigviis paa dens Side, som holder sig forsvarsviis. Han var ikke uvidende om nogen af de Hindringer, der kunde møde en Angrebsmarsch imod Richmond: der var først de blaae Bjerges Kjede, hvortil General Beauregard havde støttet sin Leir, som var dækket af en rivende Strøm med steile Bredder, Bulls Run (Tyrestrømmen). Dersom den separatistiske General blev forceret i en Stilling, der var saa vanskelig at tage med Magt, havde han sit Tilbagetog sikkret ad Øst-Virginiens Jernbaner; og brede

Floder, Rappahannock, Rapidan, York og Chickahominy, tilbøde ham, den ene efter den anden, ligesaa mange Forsvarslinier. Vanskelighederne ved dette Foretagende forøgedes ved Mangelen paa Artilleri, det militaire Transportvæsens Usselhed og Uerfarenhed og Mangelen paa Cavalleri til at udspeide Armeens Bevægelser. Den store Hede begyndte; og Marscherne maatte bringe Sygdomme til Udbrud i en Armee, der endnu ikke var vant til Anstrengelse, og over hvilken Disciplinen kun havde liden Magt. Overgeneralen, der var tilfreds med at have sat Washington og Maryland i Sikkerhed for ethvert Angreb, havde til Hensigt at afvente Høsten og at anvende den hede Aarstid til at fuldende Armeens Organisation og Indøvelse. De Confødererede, der vare nødte til at dække Richmond, vilde være blevne tvungne til at holde betydelige Stridskræfter paa Venene paa Potomaks Bredder, hvor Feberen og Mangel paa Levnetsmidler allerede decimerede dem. Imidlertid vilde Unionsregjeringen have kunnet drage Fordeel af de umaadelige Hjelpekilder, der vare stillede til dens Raadighed, til at knuse Separatisterne i Vesten, der endnu ikke vare organiserede. Fuldstændigt at befrie Tennessee og Missouri, at bemægtige sig Seiladsen paa Missisippi, hvilket vilde være at skære Sydconføderationen midtover; endelig at true Ny-Orleans, hvis finantsielle Hjelpekilder fyldte de Conføderereredes Kasser: dette syntes General Scott at være tilstrækkeligt Arbeide; og deraf ventede han for Unionens Sag fordeelagtigere Resultater end af en Seier i Virginien. Uheldigviis var det den almindelige Mening, at et eneste Slag burde afgjøre Krigsskjebnen; og dets Udfald syntes ikke at kunne være tvivlsomt med Soldater, der vare saa fulde af Kamplyst, og efter de Offre af alle Arter, Nationen havde paalagt sig. Nogle Smaaheld gjorde Hovederne heelt forrykte. General Patterson, der commanderede Pensylvaniens Militssoldater, og som Mangel paa Transportmidler længe havde holdt tilbage paa Potomaks Bredder, gik over Floden, befriede Harpers Ferry og drev, idet han steg ned i Shenandoahdalen, den confødererede General Johnston tilbage lige til paa hiin Side Winchester, som han bemægtigede sig. Paa hans høire Side tog General Mac-Clellan, som commanderede Ohios Milits-

soldater, sig for fuldstændigt at befrie Vest-Virginien; han drev Separatisterne ud deraf efter en glimrende Træfning ved Beverly; og idet han bestandigt drev Fjenden foran sig, gjorde han sig til Herre over Alleghanykjeden, saa at han paa eengang truede Mellem-Virginien og Tennessee.

Pressens Skrig fordobbledes og fandt offentlig Gjenlyd i Congressen. Flere af Ministrene udtalte sig for Fremrykning; og Præsidenten gik endelig over til deres Mening. General Scott gav efter og sendte General Mac-Dowell Ordre til at angribe de confødererede Linier. En heel Dag blev anvendt til at indtage Stilling; og den 21de Juli, Klokken 4 om Morgenen, begyndte Slaget; medens et Regiment fra Pensylvanien, hvis Tjenestetid nylig var udløben, ganske rolig begav sig paa Veien hjemad. Unionssoldaterne satte, skjøndt fastende og trætte af forrige Dags Marsch og af en Nat, tilbragt under aaben Himmel, rask over de Hindringer, der stode dem iveien, og angrebe kraftigt Fjenden. En velnæret Geværild begyndte og varede flere Timer. De Confødererede begyndte at vige, da en betydelig Forstærkning ankom til dem. General Johnston, der Dagen forud var bleven underrettet om, at Beauregard vilde blive angreben, havde ladt et Detachement blive tilbage for Winchester forat skjule sin Bevægelse; han havde marscheret hele Natten og Dagen og ankom med næsten hele sit Armeecorps forat tage Deel i Slaget. Imidlertid vilde kanskee denne Bistand endda ikke have afgjort Seieren, hvis ikke Explosionen af nogle Krudtvogne paa eengang havde bragt Uorden og Rædsel imellem Trainkudskene og hele den Skare af Marketendere og Nysgjerrige, der vare komne forat see paa Slaget som paa et Skuespil. Et Skrig opløftedes, at Armeen var slagen; et Regiment fra Ny-York smurte Haser, og en panisk Skræk brød løs. Unionstroppernes venstre Fløi og Centrum trak sig, da de saae sig blottede, tilbage i god Orden til deres Stillinger Dagen forud; men den høire Fløi flygtede i den fuldstændigste Uorden. Artilleristerne forlode deres Kanoner, Trainkudskene skare Skaglerne itu; alle Veie vare bedækkede med Flygtninger, der skyndte sig at gjøre Allarm, endog i Washington. Alt syntes tabt. De Conføderede fik først Dagen efter at vide, hvad der var

gaaet for sig; de havde iøvrigt alligevel ikke kunnet drage Fordeel af deres Seier paa Grund af Mangel paa Cavalleri; de vare selv udmattede af den foregaaende Dags Kamp; og de prøvede ikke paa at gjøre nogen Bevægelse imod Washington. Unionsarmeen concentrerede sig i Alexandria og indtog igjen de Stillinger, den havde en Maaned forud. Pressen, hvis uimodstaaelige Indflydelse havde slæbt Congressen og Regjeringen med sig, skød Skylden paa Generalerne for det Nederlag, der var fulgt ovenpaa et umodent Foretagende; den beskyldte Mac-Dowell for Udygtighed og krævede hans Affættelse. Hvad Patterson angaaer, der blev beskyldt for at have ladt Johnston og hans Armeecorps undslippe, forlangte en Avis i Ny-York, at han skulde stilles for en Krigsret; idet den føiede til, ved en Allusion, der var altfor tydelig til ikke at være frygtelig, at den engelske Marines store Held datere sig fra Admiral Byngs Proces*). Demokratierne ere altid ubarmhjertige imod uheldige Generaler.

4. Congressens Arbeider. — Militaire Operationer.

Følger af Nederlaget ved Bulls Run. — Potomakarmeens Organisation. — Finantsielle Forholdsregler. — Det republikanske Parti paa Congressen. — Præsident Lincolns Maadehold. — Begivenheder i Missouri. — Kentuckys Holdning. — Indtagelse af Hatterasforterne. — Unionsmarinens Operationer. — General Scotts Afskedigelse og General Mac-Clellans Udnævnelse. — Præsidentens Budskab. — Krigs-, Marine- og Finantsministerens Rapporter.

Nederlaget ved Bulls Run bidrog kun til at ophidse den Iver, hvormed Nordbefolkningerne havde styrtet sig i Krigen. Under Indvirkningen af den første Skræk havde flere Senatorer

*) Han blev henrettet 1757, fordi han havde været uheldig i Krigen.

paataget sig ved Telegraphen at anmode deres Staters Gouverneurer om øieblikkeligt at sende Forstærkninger til Washington. Fra alle Sider svarede man paa denne Opfordring med den største Iver; og alle de Veie, der føre til Hovedstaden, vare paany bedækkede med Militssoldater og Frivillige. Bekymringerne adspredte sig snart, da man erfarede, at Unionsarmeens Tab indskrænkede sig til 1000 Md. dræbte eller saarede og til nogle hundrede Fanger; men Ydmygelsen over Nederlaget var derfor ikke mindre levende. Et almindeligt Skrig opløftedes, at man til enhver Priis burde afviske denne ulykkelige Dags Skamplet og ikke afslaae Regjeringen nogen af de Hjelpemidler eller Fuldmagter, den ansaae fornødne. Saaledes understøttet af den offentlige Mening, kunde Regjeringen, der hidtil var holdt i Skak ved de Frivilliges Mangel paa Mandstugt og deres Officerers overdrevne Fordringer, skride til den meest uopsættelige Gjerning, Armeens Reform. General Mac-Clellan, der havde udmærket sig ved sine Operationers Held i Vest-Virginien, blev kaldt til Commandoen over Potomakarmeen. Hans første Beskjeftigelse var at udnævne en Generalprofos i Washington forat sikkre den hurtige Undertrykkelse af hvert Brud paa Militairanordningerne. Han forbød de Soldater, der kom forat tilbringe Størstedelen af deres Tid i Hovedstaden, at komme ind i den; han indskrænkede Retten til at give Orlov inden snevre Grændser; han nødte Officerer og Soldater til at blive i deres Cantonnementer og anvende flere Timer daglig paa Øvelse og Manoeuvrer. Armeen blev organiseret i Brigader og Divisioner; og den Uafhængighed, de forskjellige Corpser og Tjenestegrene tiltoge sig i deres daglige Rapporter, gav Plads for den nødvendige Samvirken og Subordination. Den Strenghed, hvormed alle Anordninger bleve satte i Kraft, viste inden kort Tid kjendelige Virkninger; og ligesaa meget som man før havde reist sig imod Militairbestyrelsens foregivne Despotisme, ligesaa meget gav man, under Indflydelsen af den blodige Lærepenge ved Bulls Run, den nye Generals Strenghed Bifald.

Congressen drog ligesom Nationen Fordeel af Modgangens Lærdomme: Alle kappedes om at forsvare sig imod den Beskyldning, at de havde udøvet Tryk paa Regjeringens og

Overgeneralens Bestemmelser; og den første Forholdsregel, der blev forelagt Senatet, var et Lovforslag, der beklædte Præsidenten med Ret til at afskedige de uduelige eller svage Officerer eller saadanne, der havde forsømt deres Pligter. Det blev under Forhandlingerne beviist, at mange Officerer, der skyldte Valg deres Grad, efterat have givet deres Soldater Exempel paa Drukkenskab, havde paa Slagdagen givet dem Exempel paa Flugt. Forresten kunde Ingen tvivle om, at Mangel paa et godt Officeercorps var denne improviserede Armees Hovedmangel. Repræsentanternes Kammer, der havde sat sig imod den staaende Hærs Forøgelse, kom igjen tilbage til sin Beslutning og bifaldt, ifølge en Conferents med Senatet, at Antallet af de regulaire Tropper blev forhøiet til 40,000 Md., paa det Vilkaar, at det ad lovlig Vei atter skulde bringes ned til 25,000, strax efter Krigens Ende. En Tillægscredit paa 20 Mill. Dollars tilstodes Krigsministeren til de Corpsers Sold og Underholdning, der vare ilede Hovedstaden til Hjelp.

Unionsregjeringens Udgifter af alle Arter havde naaet den Sum af 1,200,000 Dollars daglig; det var umuligt at dække den ene med Crediten, saaledes som man havde smigret sig med, da man kun troede paa en tre Maaneders Krig. Tillige havde Finantsministeren forlangt, at man ved en Revision af Toldtariffen skulde sikkre ham tilstrækkelige Hjelpekilder til at kunne bestride de ordinaire Udgifter og Renter af de Laan, hvis Beløb specielt var bestemt til Militairudgifter. Denne Tarifrevision foranledigede lange Debatter, der førte til en Overeenskomst imellem Congressens tvende Kamre, hvorved man især ramte de store Forbrugsgjenstande, der hidtil havde været næsten ganske frie for Afgift. Congressen voterede iøvrigt en Contribution paa 20 Mill. Dollars, der skulde fordeles imellem Staterne og forlods drages fra Grundeiendommene, og en Afgift af alleslags Indkomster, der overstege 800 Dollars. Denne Afgift var 3 p. C. og ramte kun den Deel af Indkomsten, der oversteg 800 Dollars, efter Fradrag af alle stedlige Afgifter. Finantscomiteen beregnede, at disse forskjellige Paalæg vilde hæve den offentlige Indtægt til 100 Mill. Dollars, det vil sige 20 Mill. over det, der var nødvendigt.

til at dække de ordinaire Udgifter og Renterne af det Laan, Regjeringen var bemyndiget til at slutte. Totalsummen af Laanet var 500 Mill.; men det var ikke at formode, at Regjeringen vilde behøve over $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{2}$ af denne Sum i det løbende Finantsaar. Den største Vanskelighed laae i at sikkre Finantsministeren de fornødne Hjelpemidler uden at udtømme Landes Reservefond og uden at foraarsage altfor store Handelsforvirringer. Chase blev da bemyndiget til at udstede, indtil Halvdelen af Laanets Beløb, toaarige Statkammeranviisninger, forudsat at Renten ikke oversteg 9 p. C., og for 50 Mill. ikke rentebærende Statkammerbeviser, men som paa Foreviisning skulde tilbagebetales af alle offentlige Kasser, og som skulde modtages som Betalingsmiddel for Afgifter, der skulde erlægges til Regjeringen. Nye Udstedelser af disse Beviser kunde finde Sted, efterhaanden som de udløb. Endelig havde Ministeren, med Hensyn til den Deel af Laanet, der skulde contraheres ved offentlig Subskription, Lov til at deponere Beløbet af Subskriptionerne i alle vederhæftige Banker, der skulle blive ved at tilbagebetale deres Beviser i klingende Mønt, idet han trak paa disse Banker, eftersom Statskassen trængte dertil. Denne Bestemmelse havde til Hensigt at tilstede alle dem, der havde deponeret Fonds i Bankerne, at blive Subskribenter paa Nationallaanet ved en simpel Omskrivning og at lade alle Creditindretningers Reservefonds urørte. Disse forskjellige Finantsforholdsregler havde et meget heldigt Udfald. Formindskelsen i Omsætninger med Udlandet havde tilintetgjort Handelen med Papirer; de eneste Industrigrene, der trivedes, vare de, der vedligeholdtes ved Armeens Fornødenheder og havde Regjeringen til Skyldner. Bankerne vilde ikke have vidst, hvorledes de skulde bruge deres egne og deres Clienters Fonds, hvis de ei havde tjent som Mellemled imellem Statskassen og Publikum. De kom overeens om at subskribere paa alle de Dele af Laanet, som Finantsministeren efterhaanden udbød, og som de selv siden lidt efter lidt satte i Omløb iblandt deres Clienter. Forresten tog Chase ikke sin Tilflugt til disse Udbydelser, uden efterhaanden som han trængte til at skaffe sig klingende Mønt, fordi de toaarige Statkammeranviisninger med 6 p. C. Rente uden Vanskelighed bleve mod-

tagne af Regjeringens Leverandeurer og iøvrigt søgte af Publikum som en fordeelagtig Anbringelse af løbende Capitaler.

Det meest fremtrædende Punkt i denne korte Congressession, der sluttedes den 6te August, var den Harme, Repræsentanternes Kammers Majoritet lod bryde løs imod Syden, især efter Slaget ved Bulls Run. Cox fra Ohio gjorde det Forslag at udvælge Commissairer, hvem det skulde overdrages at forhandle med Commissairer fra Syden om de Forandringer, det vilde være passende at indføre i Forfatningsloven forat gjenoprette den gode Forstaaelse imellem Staterne. Dette Forslag blev lagt tilside uden Debat ved den foreløbige Undersøgelse. Forskjellige Andragender i fredelig Retning bleve ligeledes tilbagevisste, fordi det var umuligt at beskjeftige sig med en Overeenskomst, saalænge Oprørerne ikke havde nedlagt Vaabnene, og Lovens Myndighed ikke var gjenoprettet. Den radikale Fraktion af det republikanske Parti prøvede paa at vende den offentlige Harme til Fordeel for sine Ideer; ved sine Taleres Røst paa Congressen og sine Organer i Pressen begyndte den paa at paastaae, at det eneste Middel til at føre Krigen lykkeligt tilende og gjenoprette Unionen var direkte at angribe Slaveriet, den eneste Kilde til de nuværende Uenigheder. Intet var mere end en saadan Læresætning skikket til at bestyrke Sydens Mænd i deres Modstand og at fjerne de Slavestater, der vare forblevne troe. Ikke desto mindre havde Congressen ikke Mod eller Klogskab nok til at lægge alle disse Forslag tilside, der bleve den gjorte forat ramme og straffe Oprørerne. Paa de Forholdsregler, hvorved Virginien og andre Stater havde for bestandigt udjaget de Borgere, der vare forblevne Unionen troe, og havde confiskeret deres Gods, svarede Congressen med et Lovforslag, der bestemte Straffe for dem, der ikke inden en vis Frist nedlagde deres Vaaben. Den voterede iøvrigt Confiskering af Alt, hvad der var stillet til Oprørstroppernes Raadighed, og Frigivelse af alle de Slaver, som med deres Herrers Samtykke vare blevne brugte til militaire Operationer eller Arbeider. Præsidenten vægrede sig længe ved at stadfæste denne sidste Forholdsregel; og Nordsenatorerne beseirede først hans Modstand nogle Minuter før Sessionens

Slutning. Lincoln frygtede for, at denne unyttige Lov, hvilken han ikke anvendte, skulde opirre Mellemstaterne. „Den vil“, sagde han, „koste os Kentucky“. I samme Øieblik havde denne Stat nylig foretaget sine indre Valg: Unionisterne havde allevegne erholdt betydelige Majoriteter; og Bevarelsen af denne store og blomstrende Stat, der talte 1 Mill. frie Borgere, opveiede ene den skjønneste Seier. Præsidentens Maadehold og Klogskab efterlignedes ikke af de stedlige Autoriteter, hvilke Lidenskaben henrev til Yderligheder af Iver. Flere af Ny-Yorks Aviser bleve forulempede; Privatmænd bleve kastede i Fængsel for uforsigtige Ord eller paa altfor løse Angivelser; og Huusundersøgelser om skjulte Krigsvaaben bleve et Øieblik saa hyppige, at General Scott troede at burde minde ved en Dagsbefaling om, at de ikke maatte finde Sted uden i Kraft af en udtrykkelig Befaling fra de høiere Commanderende.

De moderate og oprigtigt conservative Gemytter, der dannede Grundbestanddelen af Nordbefolkningerne, saae ikke uden Ængstelse Abolitionisternes Bestræbelser for at drive Præsidenten og Congressen til yderlige Forholdsregler; og uagtet deres dybe Hengivenhed for Unionens Sag kunde de ikke afholde sig fra at misbillige nogle af de Midler, hvorved man paastod at tjene den. Levningerne af det demokratiske Parti troede Øieblikket gunstigt til at sammenknytte deres Tilhængere til et særskilt Forbund og reorganisere deres Comiteer. Valgene i Staten Ny-York nærmede sig; og det republikanske Parties ledende Comitee tilstillede indflydelsesrige Mænd af alle Meninger en Indbydelse til at komme overeens om Candidaternes Opstilling. Det demokratiske Parties gamle Hovedmænd afsloge denne Indbydelse og offentliggjorde en Erklæring forat forklare deres Afslag. I dette Dokument erklærede de, at de af alle Kræfter misbilligede „denne aggressive og fanatiske Politik, der havde bidraget saameget til Landets nuværende Farer“; og de fastholdt, at det var Regjeringens Pligt, idet den drev paa Krigen med yderste Kraft, at vedblive at tilbyde Dissidentstaterne Freds- og Forligsvilkaar; med Tilføiende, at, eftersom Unionen skyldte Overeenskomster sin Tilværelse og Lykke, kunde den aldrig have Vanære af at søge at gjenoprette den paa samme Viis. For-

fatterne af denne Erklæring foresloge ingen Candidater; det var dem nok at have godtgjort deres Uenigheder med det herskende Parti; de sparede sig til Fremtiden og vilde blot være rede til at gribe Fredsmæglerrollen, saasnart Nationen begyndte at blive træt af Krigen. Forøvrigt, skjøndt de gjorde sig en Slutning af de Uordner og Underslæb, der havde tildraget sig i Krigsbestyrelsen, havde de fra et politisk Standpunkt endnu ingen alvorlige Klager over Regjeringen. Præsidenten gav just nu, med Hensyn til de bortløbne Slaver, et nyt Beviis paa sine conservative Hensigter. Saasnart General Butler havde sat sig fast i Fort Monroe, havde Slaver indfundet sig i meget stort Antal i Unionstroppernes Rækker. Insurgenterne havde fordret dem udleverede, idet de beraabte sig paa Forfatningsloven, imod hvilken de bare Vaaben. Butler vægrede sig ved at udlevere dem, idet han anførte, at disse Slaver havde været brugte til Militairarbeider, og at han havde Ret til at betragte dem som Krigscontrabande ligesom Vaaben eller Munition. Regjeringen billigede denne Vægring; men Butler vilde have, at hans Ansvarlighed skulde sikkres ved nøiagtige Instruxer. Saadanne bleve forfattede af Krigsministeren og offentliggjorte; de meldte udtrykkeligt, at „Præsidentens Ønske var, at alle de Rettigheder, der existerede i alle Staterne, skulde fuldstændigt respekteres og opretholdes. Den Krig, Unionsregjeringen førte, var en Krig for Unionen, for alle Staternes og alle Staternes Borgeres constitutionelle Rettigheders Forsvar i Unionens Skjød". I de troe Stater burde Loven om bortløbne Slavers Udlevering vedblive at holdes samvittighedsfuldt; i de Stater, der heelt eller tildeels vare i Oprørets Magt, burde de Slaver, som vare blevne brugte til Arbeider, der vare fjendtlige imod de forenede Stater, erklæres for confiskerede, i Kraft af den Lov, der nylig var given af Congressen. Hvad de Slaver angik, som ved Flugt havde unddraget sig Tjeneste hos Herrer, der vare Unionen troe, saa, efterdi det var umuligt at opfylde de lovbestemte Jagttagelsesformer med Hensyn til deres Udlevering midt under Krigsoperationerne, var det indskærpet Generalerne at tage imod disse Flygtninger, men optage en nøiagtig Fortegnelse over dem, forat Eierne kunde blive holdte skadesløse.

Disse Instruxer sluttede med følgende Paamindelse: „De maa ikke bemyndige eller tillade, at Tropperne under Deres Commando paa nogen Maade bemægtige sig fredelige Borgeres Tjenere; hvad enten det er i deres Boliger eller paa Markerne; og De maa eiheller paa nogen Maade opmuntre slige Tjenere til at forlade deres Herrers lovlige Tjeneste; og, med mindre den offentlige Interesse synes at kræve det, maa De ikke hindre nogen Flygtning i frivilligt at vende tilbage i den Tjeneste, han har forladt."

Præsidentens faste Beslutning, ikke i Nogetsomhelst at overtræde Forfatningen og ikke at give Mellemstaterne nogensomhelst Anledning til Mistillid, gjorde, at han med yderste Misfornøielse modtog Efterretning om det, der gik for sig i Missouri. Den separatistiske Gouverneur, Claiborne Jackson, der var bleven overvunden i en ny Træfning ved Carthago, havde maattet flygte til Arkansas. Han var bleven forstærket med en Deel af denne Stats Militssoldater og med et Corps Frivillige fra Texas, under Commando af Ben Mac-Cullough, en berømt Partigængerhøvding; og han havde atter begyndt at gaae angrebsviis tilværks med næsten 30,000 Md. Forat understøtte hans Operationer, havde General Pillow, som commanderede den confødererede Styrke i Tennessee, sendt et Corps paa 15-20,000 Md. ind i Missouri, hvilket havde sat over Missisippi ved Ny-Madrid. General Lyon, der vilde komme sine Modstanderes Forening iforkjøbet, gik dette sidste Corps imøde og angreb det uagtet Misforholdet i Styrken. Han blev dræbt strax i Træfningens Begyndelse; og uagtet Fordelen var bleven paa Unionstroppernes Side, trak de sig, modløse over deres Anførers Død, tilbage Dagen efter. General Fremont, som det abolitionistiske Parti havde foreslaaet til Overgeneral, men som Præsidenten kun havde givet Generalmajors Rang og Overcommandoen over Unionsstyrken i Missisippidalen, var nylig kommen til St. Louis. Han ansaae Stillingen for alvorlig nok til at sætte hele Missouri under Krigslovens Herredømme ved en Proklamation, der confiskerede Enhvers Gods og erklærede Enhvers Slaver for frie, der bar Vaaben imod Unionsregjeringen. Denne Proklamation foraar-

sagede en uhyre Ophidselse i alle Mellemstaterne; og en af Senatorerne i den lovgivende Forsamling i Missouri begav sig øieblikkeligt til Washington forat give Underretning om de fortrædelige Følger af denne Forholdsregel. Den mødte en levende Misbilligelse ligetil Potomakarmeens Rækker; den sigtede til at omforme Krigen til en Emancipationskrig; og Intet stred mere imod den store Majoritet af Nordbefolkningernes conservative Ideer. Præsidenten forlangte nærmere Forklaringer af General Fremont og sluttede med at paalægge ham at modificere sin Proklamation saaledes, at den kunde stemme overeens med Lovforslaget af 6te August og med Krigsministerens Instruxer. Neppe var denne Sag endt, før en anden kom til. Der reiste sig en Strid imellem Generalen og Frank Blair, en af Missouris Repræsentanter paa Congressen, Søn af Generalpostdirecteuren og Oberst i et af de missouriske Frivilligregimenter. Da Frank Blair, hvis Bistand havde gavnet General Lyon meget, havde critiseret nogle af General Fremonts Operationer, lod denne ham sætte i Fængsel. Fangen gjorde Indsigelse derimod i Washington; og en Ordre fra Overgeneralen befalede, at han skulde sættes i Frihed. Dette tilfredsstillede imidlertid ikke Frank Blair, som forlangte at blive stillet for en Krigsret og blev arresteret paany. Under disse Klammerier, der ikke endtes før ved General Fremonts Afsættelse (22de Okt.) og General Hallecks Udnævnelse i hans Sted, gik Sagerne bestandigt værre og værre i Missouri. Claiborne Jackson marscherede imod Byen Jefferson, hvor han vilde indsætte en provisorisk Regjering. General Price indesluttede den vigtige Plads Lexington, der behersker alle Jernbaner i Missouri; han overskar Vandledningerne, som forsyne Byen; og Garnisonen, der var 3000 Md. stærk, blev nødt til at give sig tilfange.

Dette Held opflammede de Confødereredes Hidsighed paa Mississippis venstre Bred. De besluttede at gaae hen at angribe Cairo, hvorfra General Prentiss nylig var marscheret Missouri til Hjelp. Forat gjøre dette, maatte de trænge ind i Kentucky og krænke denne Stats Neutralitet, der var proklameret af Gouverneur Magoffin ifølge Overeenskomst med Cheferne for Unionstropperne. De tøvede ikke, men bemægti-

gede sig Columbus, som er Hovedstationen for Sydens vigtigste Jernbaner. Ved Efterretningen herom lod General Grant, der commanderede et Corps Unionstropper, og som hidtil havde holdt sig paa Ohios Bredder, sine Tropper sætte over denne Flod og bemægtigede sig Paducah, der behersker Udløbet af de to Floder Tennessee og Cumberland i Ohio. Den lovgivende Forsamling i Kentucky forsamlede sig første Gang siden Valgene, den 5te Septbr. Gouverneur Magoffin tilstillede den et Budskab, hvori han levende beklagede sig over, at Kentuckys Neutralitet ikke var bleven respekteret af Unionsregjeringen, og over at der daglig bleve uddeelte Vaaben i dennes Navn. Han forlangte af Forsamlingen Midler til at standse, som han kaldte det, Indbruddet i Kentucky; og han søgte at give de gjentagne Afstemninger, hvorved den foregaaende lovgivende Forsamling havde vægret sig ved at træde ud af Unionen, en for Syden gunstig Fortolkning. Gouverneurens Udtryk indeholdt den Overbeviisning, at Kentucky, hvis det skulde vælge Eet af To, burde stille sig paa Sydens Side; og, retsom om denne Tanke ikke havde været klar nok, kaldte han alle Præsidentens Handlinger siden Proklamationen af 15de April ulovlige; og han forlangte af Forsamlingen, at den skulde opfordre de to krigsførende Partier til at rømme Kentucky. Han stillede altsaa Unionsregjeringen og Oprørsregjeringen paa fuldkommen lige Fod. Men det var ikke Befolkningens Mening, som ved de sidste Valg havde givet Unionisterne en betydelig Majoritet. Langtfra at billige Gouverneurens Forslag, paalagde Forsamlingen ham at kræve Statens Territorium rømmet af de Confødererede; ifald de vægrede sig, skulde han samle Militsen forat drive dem ud med Magt og kalde Unionstropperne til Hjelp. Gouverneuren, der saaledes var bleven heelt skuffet, nedlagde sit Veto imod disse Beslutninger; de bleve paany vedtagne af begge Kamre med en Majoritet af $\frac{2}{3}$ af Stemmerne; og han blev nødt til at føie sig derefter. Strax derpaa (12te Septbr.) vedtog den lovgivende Forsamling en Lov, som erklærede det for Forræderi at komme Oprørerne til Hjelp ved at hverve Tropper for dem og truede hver den, der hjalp dem til at trænge ind paa Statens Gebeet, med Dødsstraf.

Den udtalte endelig sin fuldstændige Misbilligelse af den Adfærd, Breckenridge og Powell havde viist i Unionssenatet, og forlangte af dem, at de skulde indgive Ansøgninger om Afsked forat gjøre Plads for Deputerede, der troere vilde repræsentere deres Medborgeres Meninger. Denne faste Holdning berøvede Separatisterne alt Haab om at rive Kentucky fra Unionen paa anden Viis end ved Magt. Kentuckyske Frivilligregimenter havde organiseret sig i Tennessee under Buckners Commando, hvem Davis havde givet Generals Grad; de overskrede Grændsen, understøttede af General Pillow og 30,000 Militssoldater fra Tennessee og Alabama, og marscherede imod Paducah. General Grant kaldte strax Militserne fra Indiano og Ohio til Hjelp; og den umaadelige Ohiodal, der hidtil var skaanet, blev nu for sin Deel reven ind i Borgerkrigen.

Potomakarmeen var fordømt til Uvirksomhed, saalænge dens Reorganisation ikke var fuldstændig, og Heden varede, hvis Styrke er overmaade stor i Øst-Virginien. Det var imidlertid uundgaaeligt nødvendigt at stille Nationens Utaalmodighed tilfreds og at gjenoprette Ydmygelsen ved Bulls Run ved et eller andet heldigt Foretagende. General Butler, der var Commandant i Monroe, kom til Washington forat forelægge Regjeringen Planen til en vigtig Expedition. Fra Kap Hatteras til Kap Lookout, langs Nord-Carolinas Kyster, strækker der sig en Sandbanke, som er gjennemskaaren af nogle snevre Gjennemfarter. Det Stræde, der ligger imellem denne Sandbanke og Kysten, og som man kalder Albemarlestrædet, optager alle de Floder, der vande Nord-Carolina, og tilbyder i hele sin Udstrækning en fuldkommen sikker Ankerplads. Det var blevet Samlingsplads for alle Sydens Kapere, der flygtede did, naar de forfulgtes af Unionskrydserne. Efterat de Confødererede havde slukt Fyret paa Kap Hatteras, havde de der opført et Fort; siden havde de, for fuldstændigt at lukke Nordgjennemfarten, opført nok et Fort, Fort Clark, paa den yderste Ende af Storbanken. General Butler fik Bemyndigelse til at erobre disse to Forter. Expeditionen blev organiseret i største Hemme-

lighed: Landgangstropper bleve bragte ombord paa en Eskadre, der var sammensat af de tre Fregatter, Minnesota, Cumberland og Wabash, nogle Kanonbaade og nogle Transportskibe. Unionstropperne viste sig uventet for Hatteras; deres Kanonbaade trængte dristigt ind imellem begge Forterne og nødte dem efter et to Dages Bombardement til at capitulere (31te August). De to Garnisoner overgave sig som Krigsfanger. Denne Overrumpling skaffede Unionstropperne, foruden de to Forters Artilleri og alt deres Krigsforraad, flere confødererede Kapere, der med deres Priser vare flygtede ind under Hatteras's Kanoner, og et Antal Skibe, der vare rede til at bryde Blokaden. De to Forter skulde nedrives; men General Butler, som indsaae, at det, forat gjøre dem uindtagelige, var tilstrækkeligt at lade et Par Kanonbaade blive liggende i Albemarlestrædet, foretrak at bevare en saa vigtig Stilling, der beherskede hele Nord-Carolinas indre Søfart og tilbød god Leilighed til derfra at blokere alle Havnene med nogle Chalouper paa en virksommere Maade, end man kunde gjøre det med en heel Eskadre. Jernbanen, der forbinder Charleston med Richmond, gaaer til Newbern og Beaufort, hvilke Havne ligge ved Albemarlestrædet; og Tilstedeværelsen af Unionstropper paa Hatteras var tilstrækkelig til at berøve de Confødererede Brugen af en vigtig Samqvemsvei. Hatteras's Capitulation sikkrede Garnisonens Officerer og Soldater Behandling som Krigsfanger. Denne Bestemmelse maa mærkes, fordi Unionsregjeringen, af Frygt for at tilkjende sine Modstandere Krigsførendes Rettigheder, hidtil havde vægret sig ved enhver Overeenskomst om Fanger. Den havde endog drevet Strengheden saavidt, at den ikke vilde underhandle til Gunst for de Unionssoldater, der vare blevne gjorte til Fanger ved Bulls Run, for ikke at underhandle med Sydgeneralerne som med Militairbefalingsmænd. Idet Unionsregjeringen ratificerede Hatteras's Capitulation, gav den med det Samme slip paa den Fordring at behandle Sydsoldaterne som Oprørere, der vare skyldige i Høiforræderi og hjemfaldne under Domstolene. Menneskeligheden havde Alt at vinde af, at Autoriteterne i Washington afstode fra denne Strenghed i deres Grund-

sætninger; thi den mindste Strenghedsgjerning fra deres Side vilde have fremkaldt blodige Repressalier fra Sydens hidsige Befolkningers Side, der vare altfor vante til ikke at skaane Menneskeliv. Regjeringen i Richmond havde nok at gjøre med at kæmpe imod sine egne Tilhængeres Lidenskaber. En Avis i Savannah i Georgien var endog gaaet saavidt, at den forlangte, at de Fanger, der vare gjorte ved Bulls Run, skulde sælges som Slaver til Fordeel for den confødererede Statskasse; idet den med blodig Ironi tilføiede, at det vilde være Folk kjært at see dem lægge sig efter Bomuldsdyrkningen og at blive satte istand til at prøve, om de Hvide vare ligesaa skikkede dertil som Negrene.

De Conføderered e gjorde et Forsøg paa at gjenerobre Hatteras; men det slog heelt feil; og et af deres Regimenter, der havde vovet sig hen paa Storbanken, blev afskaaret fra sit Tilbagetog ved Unionskanonbaadenes Ild og maatte nedlægge sine Vaaben. Den Rædsel, der bemægtigede sig alle Sydens Søstæder, nødte Davis til at sende hen til Kysterne de Forstærkninger, han havde bestemt for Armeen i Virginien. Søstaternes Militssoldater forlangte virkelig at marschere hjem forat forsvare deres Arnesteder og truede med at desertere fra Hovedqvarteret. Den confødererede Regjering, der havde en Deel af sin Krigsstyrke beskjeftiget i Vesten med at trænge ind i Missouri og Kentucky, saae sig i den Nødvendighed at maatte opgive enhver offensiv Operation ved Potomak. I de sidste Dage af September opgav General Johnston Høiderne ved Munson-Hill, hvilke han holdt besatte 6 Miil fra Washington, og som han havde forskandset; derpaa trak han sig lidt efter lidt tilbage til General Beauregards gamle Stilling ved Manassas, fulgt Skridt for Skridt af Unionstropperne. De Conføderered e beholdt kun deres Stillinger ved Øvre-Potomak, fra Harpers Ferry til Leesburg; hvilket de kunde gjøre uden Fare, saalænge de beholdt fri Samfærdsel igjennem Shenandoahdalen; og hvilket satte dem istand til at vedblive at true Maryland. De betydelige Resultater, der vare en Følge af Hatterasexpeditionen, gave Unionsregjeringen Mod til at gjøre et nyt

Forsøg, da det forrige var lykkedes saa vel. Marineministerens vedvarende Anstrengelser havde sat Flaaden igjen istand; Sydhavnenes Blokade blev gjort strengere og strengere; man bemægtigede sig i den mexikanske Bugt alle de Stillinger, der let kunde forsvares; og en Styrke, der var tilstrækkelig til fuldstændigt at lukke Mississippis Munding, tog Station ved Ship-Island. En betydelig Expedition blev forberedt i Annapolis, hvorfra den gik ud den 22de Oktober. Landgangstropperne stode under General Shermans Commando; og Eskadren commanderedes af Commandeur Dupont. Expeditionen seilede forbi Fort Monroe den 29de Oktober; Dagen efter blev den overfalden af en heftig Storm, der adspredte den og kastede flere Transportskibe op paa Kysten. Ikke desto mindre lykkedes det Commandeur Dupont at samle Størstedelen af Skibene, der vare under hans Commando; og den 4de Novbr. viste han sig udenfor Portroyal, en Havn i Syd-Carolina, Syd for Charleston, ved Indløbet til et Slags indre Bugt, inderst i hvilken Byen Beaufort ligger, et af Midtpunkterne for Bomuldens Dyrkelse og Udførsel. Unionseskadren, som atter greb til det dristige Forsøg, der var lykkedes saa vel ved Hatteras, trængte ind imellem de tre Forter, som forsvarede Indgangen til Portroyal, og bragte dem til Taushed. Pladsen blev (7de Novbr.) rømmet af de Confødererede, der trak sig tilbage til Beaufort og selv stak deres Flottille ibrand, da de saae sig forfulgte derhen. Beauforts Indtagelse satte Unionstropperne i Besiddelse af den Jernbane, der gaaer langsmed Kysten og forbinder Savannah med Charleston. Det var en ny Hindring for Samfærdselen imellem den confødererede Armee i Virginien og de Stater, hvorfra den modtog en Deel af sine Krigsforraad. Efterat have udskibet, hvad der var fornødent for General Shermans Corps, gik Dupont igjen tilsøes og begav sig hen at angribe Øen Tybee ved Savannahflodens Indløb. Han bemægtigede sig den uden at løsne et Skud og udskibede der Tropper, hvilke besatte de Forskandsninger, der vare forladte af Fjenden. Batterier bleve der opførte forat spærre Floden for confødererede Skibe, der havde søgt Tilflugt under Fort Pulaskis Kanoner, som er en stærk

Fæstning, der forsvarer Savannahs Havn fra Søsiden. Ved Tybees Erobring fandt Unionstropperne sig i Besiddelse af tre vigtige Punkter, der kunde tjene til Tilflugtssteder for Krydsere under de saa hyppige Storme paa de to Caroliners og Georgiens Kyster, og som tillode dem at gjøre Blokaden virksommere og virksommere.

Det for Congressens Samling lovbestemte Tidspunkt nærmede sig; og den lovgivende Forsamlings uundgaaelige Indblanding i Sagernes Styrelse vilde forøge Regjeringens Forlegenheder. I militair Henseende havde Stillingen forbedret sig. Da General Halleck kom til Missouri, hvor han fulgte efter General Fremont i Commandoen, havde han fundet Lexington gjenerobret af General Sturgis og den confødererede General Price i fuldt Tilbagetog. General Lane, i Spidsen for Kansas's Militssoldater, havde befriet Vest-Missouri for de confødererede Bander; og General Pope havde ikke mindre Held med sig i Øst-Missouri. Den Rasthed, hvormed Militserne fra Illinois, Indiana og Ohio vare ilede Paducah til Undsætning, havde forskaffet dem Taksigelser af den lovgivende Forsamling i Kentucky og havde nødt de Confødererede til at rømme næsten hele denne Stat forat trække sig tilbage til den Deel, der støder til Missisippi; den eneste, der var dem gunstig. I Vest-Virginien var det lykkedes General Rosencranz, skjøndt han havde altfor faa Tropper til at foretage sig noget Betydeligt, alligevel at holde sig ligeoverfor Generalerne Floyd og Lee. Han beredte sig til at gaae i Vinterqvarteer, fordi Sneetiden allerede var begyndt i denne Bjergegn. Endelig reiste Øst-Tennessee, hvor en populair Prædikant, Methodistpræsten Brownlow, havde stillet sig i Spidsen for Unionisterne, sig i Masse, efterat Unionsregjeringen havde ladt bringe Vaaben og Munition derhen. Uheldigviis havde denne Deel af Staten, som indbefatter de øvre Dale ved Floderne Cumberland og Tennessee, ikke andre Samfærdselsveie end disse to Floder, hvis nedre Løb var i de Confødereredes Magt; den kunde ikke faae Understøttelse uden igjennem Cumberlands Pas, som gjennemskærer Alleghanybjergene og fører ind i Vest-Virginien.

Øst-Tennessees og Vest-Virginiens Troskab havde ikke desto mindre det vigtige Resultat for Unionisterne, at den satte en uoverstigelig Skranke imellem de confødererede Armeer, der ikke kunde holde Samqvem med hinanden uden ad Jernbanerne fra Columbus til Mobile og derfra til Charleston; det vil sige: ad en umaadelig Omvei.

De to Potomakarmeer vedbleve at iagttage hinanden, efterat de Confødererede havde trukket sig tilbage til deres første Stillinger ved Manassas. Et Forsøg var blevet gjort paa at ryddeliggjøre Shenandoahdalen: et Unionsdetachement, under Anførsel af Oberst Baker, Senator for Oregon, havde sat over Potomak ved Edwards-Ferry (22de Okt.) og var gaaet imod Leesburg uden at lade Egnen afsøge og tage sig iagt. Det var blevet omringet af de Confødererede og havde først brudt sig en Gjennemgang, efterat det havde mistet sin Chef og Halvdelen af sin Styrke. Siden dette nye og sørgelige Beviis paa Unionsofficerernes militaire Uerfarenhed havde intet Sammenstød fundet Sted. Uagtet General Mac-Clellans og hans Generalstabs uophørlige Flid gjorde Krigstugten kun ringe Fremskridt i Armeen: i een og samme Uge maatte man sætte en General og en Oberst i Arrest for Insubordination. De Frivillige kunde ikke beqvemme sig til Lydighed imod de Officerer, de selv havde valgt, hvis Ligemænd de tre Maaneder iforveien vare, og hos hvem de ikke anerkjendte nogen Overlegenhed i Kundskab eller Erfaring. Skildvagterne læste deres Avis, siddende med Geværet imellem Benene, et halvt Hundrede Skridt fra de fjendtlige Forposter; og det hændtes sjeldent, at man gjorde en Natterunde uden at finde en eller anden Post heelt indsovet. Hver Dag bestyrkedes hos General Mac-Clellan den Overbeviisning, at det i et Sammenstød vilde være ham umuligt at kunne stole paa andre Tropper end paa den regulaire Armees Regimenter og paa nogle fremmede; Officerernes Uerfarenhed maatte gjøre enhver Manoeuvre paa Kamppladsen umulig; og uagtet Mandskabets ubestridelige Mod kunde enhver uforudseet Bevægelse have en panisk Skræk til Følge. Tillige anvendte Overgeneralen især sin Omhu paa at organisere et

godt og talrigt Artilleri; og idetmindste i denne Retning havde hans Bestræbelser ikke været frugtesløse.

General Mac-Clellans nødtvungne Uvirksomhed tjente hans politiske Modstandere til Beviis imod ham. General Fremonts Afsættelse havde ophidset Abolitionisterne og Fremskridtspartiet iblandt Republikanerne; og den Dagsbefaling, hvorved General Halleck, idet han overtog sin Commando, havde forbudt alle Farvede at træde ind i Unionsarmeens Rækker, havde forøget deres Forbittrelse. En Æreskaarde var bleven skjenket General Fremont af Indbyggerne i St. Louis, med Opfordring til at bruge den til „et stort og frit Lands Organisation". Folkemøder vare blevne holdte i mange af Nordstaternes Byer forat protestere imod den Skaansel, Unionsregjeringen viste imod Slaveeierne. Ch. Sumner, Senator for Massachusets, havde, da han talte til en Folkeforsamling i Ny-York, ikke betænkt sig paa at sige, at man direkte burde angribe Slaveriet som Kilden til de nuværende Ulykker, idet man holdt de Slaveeiere skadesløse, der vare forblevne Unionen troe. Det var aabenbart, at der snart vilde blive gjort Forsøg paa at rive Regjeringen med sig ind i en Emancipationskrig. De conservative Meninger, der havde henledt Præsidentens Valg paa General Halleck, udpegede ham tillige som Gjenstand for Ultrarepublikanernes Fjendskab; men disses Uvenskab gik især ud over General Mac-Clellan, der havde hørt til det demokratiske Parti og havde samme Meninger som Halleck. General Scott, der betragtede sit Værk som endt, da Washington var sikkret imod enhver Fare, havde indgivet Ansøgning om sin Afsked (31te Okt.), idet han anførte sin høie Alder og sin Svagelighed som Grund; og han havde selv udpeget Mac-Clellan til at træde i hans Sted som Overgeneral. Partiaanden, der havde været nødt til at tie ligeoverfor Scotts gamle Navnkundighed, gav sig frit Løb imod den unge Overgeneral. Man beskyldte ham for, at han opsled de Frivilliges Iver og Begeistring paa unyttige Øvelser; hans Agt paa Tjenestens Details betegnedes som militairt Pedanteri og hans Klogskab som Frygtagtighed; hans Uvirksomhed blev skreven paa Tvivlraadighedens og Uduelighedens Regning. Det skjebnesvangre Skrig: Fremad! som

havde medført Nederlaget ved Bulls-Run, begyndte paany at lade sig høre; og Pressens og Folkemødernes Strateger, der rundhaandet forhøiede Tallet paa de 60,000 Md., der laae i Leir paa Potomaks Bredder, til 100, ja endog til 150,000, harmedes hver Dag over, at man med en saa smuk Armee endnu ikke havde erobret Virginien og taget Richmond.

Præsidenten blev ikke mere skaanet end Overgeneralen. Abolitionisterne brændemærkede det, de kaldte „hans vanærende, krogede og krybende Politik", som opoffrede Unionen af Frygt for at støde Slaveeierne. Demokraterne, der tordnede imod Abolitionisternes forfatningsstridige Forhaabninger og Forslag, og som harmedes over, at man ikke lukkede Munden paa dem som paa Unionens værste Fjender, gjorde sig ikke Betænkeligheder ved at styrke Præsidenten i hans Modstand imod voldsomme Raad. Deres eneste Bekymring var, hvorledes de kunde forskaffe Regjeringen Hindringer og Brydeaier. Det var umuligt paa Posthuset at lægge Beslag paa en Avis, der var skyldig i at røbe Hemmeligheder, at foretage en Arrestation eller Huusundersøgelse, uden at en Snees Jurister strax paatog sig at vække Strid imellem Domstolene og Militairøvrighederne; uden at 1000 Ordgydere grebe Ord eller Pen forat tordne imod Sabeldespotiet og sukke over Tabet af de offentlige Friheder. Og saaledes havde det ene Parti gjerne i Unionens Navn traadt Forfatningen og Lovene under Fødder, og det andet i Lovens Navn ladt Republiken gaae heelt tilgrunde.

Congressen traadte sammen den 2den Decbr.; og strax i første Møde anmeldtes der 4 eller 5 Forslag, der alle sigtede til at befale Slavernes Emancipation i de oprørske Stater. Præsidentens Budskab var affattet i en ganske anden Aand og afviste forud enhver Tanke om Confiskering. Han erklærede, at han havde anvendt al sin Omhu paa, at Krigen, der var bleven uundgaaelig ved Oprøret, „ikke skulde udarte til en voldsom og til Yderligheder gaaende revolutionair Kamp." „Under alle disse Omstændigheder", sagde han, „har jeg troet at burde holde fast ved, at Unionens Heelhed var den væsentlige Gjenstand, man stred for paa vor Side; og hvergang et Spørgsmaal ikke har været af yderste Vigtighed i militair Henseende, har

jeg villet overlade dets Løsning til Lovgivningsmagtens modne Overveielser. Jeg har taget paa mig at indskrænke mig til at blokere de Havne, der besiddes af Oprørerne, istedetfor at sætte Congressens Lov, der befaler deres Lukning, i Kraft ved en Proklamation. Adlydende Klogskabens Raad saavelsom Pligtens Forskrifter, har jeg ladt iagttage, men jeg har ikke villet, at man overskred Congresakten, der confiskerer al Eiendom, der bruges i oprørske Hensigter. Skulde en ny Lov angaaende den samme Gjenstand blive foreslaaet, burde dens Gavnlighed modent undersøges. Unionen bør frelses, og alle de Midler, der staae til vor Raadighed, bør anvendes i dette Øiemed; men lader os ikke skynde os at troe, at det er uundgaaeligt nødvendigt at gribe til radikale og yderlige Forholdsregler, der ville ramme de troe Borgere ligesaavel som de oprørske!“ Intet kunde være fornuftigere og mere patriotisk end saadant et Sprog: det retfærdiggjorde den Popularitet, Lincoln, der var aldeles ubekjendt ligetil hans Valg, havde erhvervet sig, siden han tiltraadte sine Funktioner. Han gjorde kun Ultrarepublikanerne en eneste Indrømmelse: det var, at han bad Congressen anerkjende de to smaa Negerrepubliker Haiti og Liberia og ansætte Charges d'Affaires ved dem. Han stødte tvertimod det abolitionistiske Parti, idet han af Congressen forlangte Bemyndigelse til at erhverve en Landstrækning et eller andet Sted og derhen at føre de Slaver, der vare blevne confiskerede for Krigsgjerninger, eller hvis Frihed nylig var bleven forkyndt af de Stater, hvori de opholdt sig. Enhver Plan til Negrenes Udvandring var virkelig vis paa at møde en voldsom Modstand af Anførerne for det abolitionistiske Parti, Gerrit Smitz, Garrison, Wendell Philips og Lovejoy.

Lincoln tilkjendegav med Tilfredsstillelse, at Staterne Maryland, Kentucky og Missouri frit havde sluttet sig til Unionen igjen, og at disse Staters Frivillige, som kæmpede i Unionstroppernes Rækker, vare i Antal over tre Gange saamange som de, der havde taget Parti for Oprøret. Han anbefalede Anlæget af en Jernbane, der skulde forbinde de troe Befolkninger i Øst-Tennessee og Nord-Carolina med de Stater, der vare forblevne i Unionens Magt, paa Unionskassens og

Kentuckys fælleds Bekostning. Hvad angaaer andre Forholdsregler, der kunde blive nødvendige, henholdt Præsidenten sig til Krigs- og Marineministerens Rapporter. De reent administrative Spørgsmaal indtoge kun en liden Plads i Budskabet. Lincoln erklærede, at han ikke havde villet besætte uden en eneste af de tre Pladser, der vare blevne ledige i Høiesteret, forat kunne, naar Freden vendte tilbage, vælge dertil udmærkede Borgere fra Syd, og for ikke at forstyrre den Ligevægt, hans Formænd havde bestræbt sig for at vedligeholde imellem Unionens tvende Halvdele. Han henledte tillige Congressens Opmærksomhed paa Nødvendigheden af at omorganisere Høiesteret og Distriktsretterne, forbi Unionsterritoriets Tilvæxt ikke mere tillod at give hver Distriktsret et Medlem af Høiesteret til Præsident uden at gjøre denne Ret meget ringe i Antal. Endelig iagttog Budskabet en fuldstændig Taushed med Hensyn til det Spørgsmaal, der for Øieblikket beskjeftigede alle den amerikanske Presses Politikere og fortrinsviis havde vakt stærk Bevægelse i Europa: de confødererede Commissairers Arrestering.

Krigsministerens Rapport tilkjendegav, at Unionsarmeens Styrke for Øieblikket beløb sig til 660,971 Md., hvilke vare saaledes fordeelte:

	Frivillige.		Regulair Armee.		Tilsammen.
Infanteri	557,208	....	11,175	....	568,383.
Cavalleri	54,654	....	4,744	....	59,398.
Artilleri	20,380	....	4,308	....	24,688.
Tirailleurer........	8,395	....	„	....	8,395.
Ingenieurer	„	....	107	....	107.
	640,637	....	20,334	....	660,971.

Congressen havde kun tilstaaet Penge til at underholde 500,000 Frivillige; og Ministeren udtalte ogsaa sin Hensigt, at ville bringe Unionsstyrken ned til dette Tal ved at lægge de Regimenter sammen, hvis virkelige Styrke maatte synke ned under det reglementerede Antal, saaledes at han kunde reducere Generalstabene og formindske Udgifterne. Cameron erkjendte med Bedrøvelse, at den regulaire Armees Rekrutering ikke gik for sig med den Raskhed, man havde haabet. Han forklarede dette af de Præmier, de forskjellige Stater havde voteret til Gunst for

de Frivillige, af de Haandpenge, de Personer, der paatoge sig at hverve et Regiment eller et Compagni forat sikkre sig en Grad, gave de Hvervede; og endelig af de Afdrag, der vare blevne gjorte i de Regulaires Sold, imedens de Frivillige hævede deres heel og holden. Ministeren anbefalede Congressen fuldstændigt at sætte de Regulaire og de Frivillige paa lige Fod med Hensyn til materielle Fordele. Han forkyndte, at der havde dannet sig Foreninger forat sælge Regjeringen de Vaaben, den behøvede, til en meget høi Priis; og at Præsidenten havde troet at burde sende en Agent med en Credit paa 2 Mill. Dollars til Europa for der at gjøre Indkjøb. Den Forestilling, der blev gjort Congressen om at sætte Oceanets Kyster og Søernes Bredder i Forsvarsstand og at udarbeide en Generalplan for de forskjellige Staters Militsers Organisering og Udrustning, var det eneste Sted i denne Rapport, som man ved en søgt Forklaring kunde sætte i Forbindelse med Trentaffairen.

Saaledes forholdt det sig ikke med Marineministerens Rapport, der uforbeholdent gav Capitain Wilkes's Adfærd Bifald. Gideon Welles berettede, at de forenede Staters Søstyrke havde været deelt i to store Eskadrer: den i Atlanterhavet og den i den mexikanske Bugt; og at de for Øieblikket bestode af 264 Skibe med 2,557 Kanoner. Matrosernes Antal, som den 4de Marts 1861 kun beløb sig til 7,600, havde den 1ste Decbr. naaet 22,000. Akkorder vare blevne sluttede om Bygningen af 23 Dampskibe af ringe Dybtgaaende, men istand til at bære svært Skyts. Man byggede, for den Specialcredit, der var tilstaaet af Congressen, tre Pantserskibe; og ved at optælle de Skibe, der vare blevne kjøbte forat armeres, fandt man, at der ialt vare lagte 53 Skibe til Dampflaaden siden Foraaret. Marinedepartementet havde stadigt brugt 11,000 Arbeidsfolk til Flaadens Armering og Eqvipering; men dette Antal havde ikke været tilstrækkeligt; og man havde maattet tage sin Tilflugt til private Værfter. Flaadens Udvikling gjorde en Forøgelse og Omorganisering af Marineofficeercorpset fornøden; og Ministeren anbefalede Oprettelsen af en ny Grad, der svarede til Admiraler i de europæiske Flaader. Han endte med at forlange betydelige Credittilskud. Marinebudgettet for Tjenesteaaret, som udløb den

30te Juni 1862, havde været fastsat til 13,168,675 Dollars; Congressen havde i Juni tilstaaet en Supplementarcredit paa 30,446,875 Dollars; hvilket ialt udgjorde 43,615,550 Dollars. Denne Sum var utilstrækkelig med Hensyn til den Tilvæxt, Flaaden havde modtaget, og de Expeditioner, han havde maattet bringe istand. Han beregnede, at han behøvede endnu 16½ Mill. Dollars: 2½ Mill. til Armering af de indkjøbte Handelsskibe, 2 Mill. til Indkjøb af nye Skibe, der vare bestemte til at tjene til Transporter, og 12 Mill. til 20 Pantserskibes Bygning og Armering. Disse Udgifter vare aldeles uafhængige af Flaadens ordinaire Udgifter, hvilke Ministeren anslog til lidt over 44 Mill. for Tjenesteaaret, der vilde udløbe den 30te Juni 1863.

Marineministeren tilkjendegav, at han, forat skaane Eskadren i Atlanterhavet for Blokadens Besværligheder og Farer ved Vintertid, havde besluttet at nedsænke Skibe, der vare fyldte med Stene, i Gjennemfarterne til Albemarle- og Pamlicostrædet og i Indløbet til Charlestons og Savannahs Havne; at gamle Skibe vare blevne skaffede tilveie til dette Foretagende, og at de vare gaaede ud fra Baltimore forat begive sig til deres forskjellige Bestemmelsessteder. Flere Skibe blive virkelig nedsænkede i nogle af de talrige Gjennemfarter til Charlestons Havn; men den amerikanske Regjering skyndte sig at opgive denne Udvei, hvis blotte Forkyndelse reiste en Storm i den engelske Presse og fremkaldte levende Indsigelser fra det britiske Cabinets Side.

Den vigtigste af de ministerielle Rapporter var ustridig Finantsministerens. Chases Udgangspunkt var Umuligheden af at raade Bod paa den nærværende Krigs Udgifter med de ordinaire Hjelpekilder alene, og Uretfærdigheden i at lægge en bestandig Statsgjelds Byrde paa Efterslægternes Skuldre. Han foreslog derfor at vedblive med at komme de militaire Udgifter til Hjelp ved Crediten og at forlange af Skatterne Midler til at dække Regjeringens regelmæssige og vedvarende Udgifter, til at betale Renter af de Laan, der vare sluttede eller skulde sluttes, og til at danne en Amortisering, der var stærk nok til at udslette denne Gjeld i 30 Aar. Dette tredobbelte Resultat vilde ikke være sikkret, uden at Indtægtsbudgettet kunde

bringes op til 50 Mill. Dollars. Man vilde kunne opnaae dette ved at lægge 20 Mill. paa Eiendomsskatten og 10 Mill. paa Indkomstskatten; idet man tog til Grundvold for Fordelingen Territoriet i de Stater, der vare forblevne troe, og ikke hele Unionens Territorium. Andre 20 Mill. kunde erholdes ved at lægge Afgifter paa flydende Varer, Spirituosa og Tobak og ved at lægge Stempelafgift paa alle authentiske Akter. Toldvæsenet havde ikke givet den Indtægt, man havde regnet paa, fordi Congressen havde skaanet de store Forbrugsartikler altfor meget. Ved at forhøie Afgifterne paa disse, kunde man regne paa en Indtægt af 32½ Mill.; andre forskjellige Indtægter vilde bringe Statens indirekte Indtægter op til 40 Mill. og alle dens Indtægter op til 90 Mill. Var det en for tung Byrde for Nationen? Han meente det ikke: man behøvede ikke at frygte for, at den offentlige Velstands Fremskridt skulde blive standsede ved de Offre, Folket paalagde sig forat redde Nationaleenheden.

Finantsministeren saae sig nødsaget til at forlange ny Credit af Congressen. Supplementarbudgettet af Juli 1861 havde ikkun forudseet Underholdningen af 250,000 Md.; dette Tal var senere steget til 500,000; og det var blevet anerkjendt for umuligt at lade Armeen gaae lavere end til dette Tal. Totalsummen af de Indtægter og Laan, der allerede vare autoriserede for Finantsaaret, som vilde udløbe den 30te Juni 1862, beløb sig tilsammen til 329,501,904 Dollars, og Totalsummen af Udgifterne til 543,406,422 Dollars; deraf fulgte Nødvendigheden af at forlange endnu en Credit paa 213,904,518 Dollars; men han meente, at 200 Mill. vilde være tilstrækkelige. Hvad angik Finantsaaret, som vilde begynde den 1ste Juli 1862 og udløbe den 30te Juni 1863, anslog han de normale Udgifter, Gjeldens og Amortiseringens Betaling og de militaire Udgifter til lidt over 475 Mill. Dollars, Indtægterne til 96 Mill. og Laanene, man vilde blive nødt til at slutte, til 380 Mill. Under den Forudsætning, at Borgerkrigen ikke endtes før den 1ste Juli 1863, vilde Statsgjelden ved dette Tidspunkt naae 900 Mill. Dollars; dens Tilvæxt havde været følgende:

1ste Juli 1860	....	64,769,703 Dollars.
— 1861	....	90,867,828 —

1ste Juli 1862 .... 517,372,802 Dollars.
— 1863 .... 897,372,802 —

Det gjøres ikke behov at føie Noget til disse Tals Veltalenhed. En Nation maa have en fast Bestemthed og en stor Tillid til sine Hjelpekilder forat tage med forudoverlagt Beslutning imod Udsigten til hvert Aar at føie omtrent 400 Mill. Dollars til sin Gjeld. En nærmere Overveielse vil imidlertid vise, at Amerikanerne ikke tiltroede deres Kræfter for Meget. De Offre, Unionsregjeringen krævede af Nationen, overstege ikke dem, England havde paalagt sig hvert Aar under dets Kamp imod Napoleon.

Man var nu midt i det stærkeste Røre, der var foraarsaget af Masons og Slidells Bortførelse. Repræsentanternes Kammer havde aldeles eenstemmigt voteret Capitain Wilkes en Lykønskningsadresse; og den amerikanske Presses Tone lod befrygte; at Unionsregjeringen skulde lade sig henrive til at afslaae den Opreisning, England var bestemt paa at kræve. Udsigten til en Krig, der vilde afbryde Forbindelserne med Europa, havde bevirket, at man med Iver opkjøbte Alt, hvad der af europæiske Varer fandtes i Oplagene. Følgen deraf var, at der til Gjengjeld skete store Pengeudførsler, hvorved Guldets Værdi steg. Øststaternes Banker frygtede for en altfor hurtig Formindskelse af deres Kasser og besluttede at forebygge den ved en samtidig Standsning af Betalinger i klingende Mønt. Deres Statsraad havde tre Gange subskriberet paa de Afdelinger af Unionslaanet, for hvilke Finantsministeren ikke havde villet tage sin Tilflugt til den direkte Subskription. De 150 Mill. Dollars, der saaledes af Bankerne vare blevne stillede til Skatkammerets Raadighed, vare for en stor Deel blevne leverede den i klingende Mønt og havde tjent til at betale Sold og Levnetsmidler for Armeen. Alle disse rede Penge vare saaledes blevne udspredte i Staterne i det Indre; de maatte nødvendigviis komme tilbage igjen til Industri- og Handelsstaterne, efterhaanden som de agerdyrkende Befolkninger kom til at trænge til europæiske Manufakturvarer eller Kjøbmandsvarer. Afbrydelsen af Forbindelserne med Europa vilde, idet den berøvede de atlantiske Stater Hovedgjenstanden for deres Omsætninger med Vesten,

særdeles have forsinket denne Tilbagestrømning af rede Penge, just i samme Øieblik, da Udførslerne toge til. Chase begav sig til Ny-York forat conferere med Statsraadet. Bankerne kom overeens om at stille til hans Raadighed de Summer, der vare nødvendige til at betale de henstaaende Renter af Gjelden og alle dem, der vare forfaldne fra 1ste Januar, og til at tilbagebetale de forskjellige Stater de Forskud, de havde gjort. Alle andre rede Betalinger bleve standsede. Denne conservative Forholdsregel foraarsagede ikke nogen panisk Skræk eller Ubeqvemhed, fordi Bankerne vedbleve at forsyne Smaahandelen med den fornødne klingende Mønt; det var alligevel meget besværligt at komme til den under Papirspengenes Regimente, neppe 8 Maaneder efter Borgerkrigens Udbrud, og da en kæmpemæssig Kamps Fornødenheder gjorde hyppige Henvendelser til Crediten uundgaaelige. Denne Stillings Farer bleve formindskede ved en fredelig Løsning af Trætten med England. Præsidentens Afgjørelse mødte en øieblikkelig og almindelig Billigelse, som Avisernes og Folketalernes voldsomme Sprog ikke tillod at forudsee, og som kun lader sig forklare ved Frankrigs beleilige Mellemkomst. Den umaadelige Tjeneste, det franske Cabinet viste Unionsregjeringen, var, at den tillod denne at skjule sin endelige Bestemmelse bag Thouvenels Note og at faae den til at see ud som den logiske Selvfølge af de Grundsætninger, der hævdedes af Frankrig og de forenede Stater med Hensyn til Søretten, og ikke som en Indrømmelse ligeoverfor England. Nationalforfængeligheden blev saaledes forskaanet for ethvert Saar. Da Præsidenten for Udenrigscomiteen, Sumner, gjorde Senatet Regnskab for Underhandlingernes Gang, stillede han sig paa dette samme Standpunkt: han fremstillede Tilendebringelsen af Trentaffairen som en moralsk Seier for de forenede Stater, eftersom England ikke havde kunnet kræve Masons og Slidells Løsladelse uden ved at forkaste de absolute Grundsætninger, det altid havde opstillet, og beraabe sig paa dem, som Amerikanerne havde forsvaret imod det.

Det første Spørgsmaal, som kom under Forhandling paa Congressen, var Lovligheden af de Arresteringer, der vare blevne befalede af Præsidenten. Pendleton fra Ohio forlangte

af Repræsentanternes Kammer den Erklæring, at ene Congressen havde Magt til at suspendere Habeas=Corpus=Akten, og at Udøvelsen af denne Magt ved en anden Green af Regjeringen var en Usurpering og en Fare for de offentlige Friheder. Dette Forslag blev forkastet med 108 Stemmer imod 26. En lang og veltalende Forhandling udspandt sig om samme Gjenstand i Senatet, uden at føre til andet Resultat end at afpresse nogle Senatorer Tilstaaelsen af de Farer, Republiken havde været udsat for, og Aabenbarelsen af de Vanskeligheder af alle Slags, Unionsregjeringen havde havt at kæmpe med. De Oplysninger, der kom ud af disse Forhandlinger, syntes ikke at skulle gavne Congressen stort. Lovejoy kom frem med et Forslag, der i meget levende Udtryk bedømte General Hallecks Proklamation med Hensyn til bortløbne Slaver og paakaldte Præsidentens Dadel over denne Officeer. Marineministeren saae uagtet Flaadens glimrende Held sin Embedsførelse flere Gange omhandlet med yderste Forbittrelse. De meest overdrevne Beskyldninger gjordes ham; men Intet blev lagt ham til Last. Krigsminister Cameron var ikke saa heldig: han fralagde sig fuldstændigt Beskyldningen for at have været Medvider i de Svigagtigheder, der vare blevne begaaede i hans Departement; men han kunde ikke bevise sin Uskyldighed uden at røbe sin administrative Udygtighed for Alles Øine. Mangel paa al Orden og Tilsyn havde bevirket de frækkeste Underslæb: hele Regimenter Infanteri havde figureret paa Listerne som Cavalleriregimenter og havde modtaget Fourage; et Regiment Frivillige, som aldrig havde existeret, havde regelmæssigt faaet Sold. Ifølge disse Oplysninger indgav han Ansøgning om sin Afsked; og Præsidenten tilstod ham den saameget hellere, som der imellem Ministeren og ham fandt en meget kjendelig Uenighed Sted angaaende de Forholdsregler, der burde tages med Hensyn til Slaverne i de Stater, Unionsarmeen trængte ind i. Cameron havde virkelig sluttet sig til dem, der fremskyndede Emancipationen. Den afskedigede Minister blev udnævnt til Gesandt i St. Petersburg; og hans Post blev besat med en gammel Demokrat, Stanton (24de Jan. 1862). Efter flere forgjeves Forsøg paa at faae Præsidenten til at meddele de officielle

Rapporter og Dokumenter om Slaget ved Bulls Run, naaede Congressen sit Maal, idet den udnævnte en Commission til at undersøge Krigsførelsen. Denne Commission holdt efterhaanden Forhør over alle Generalerne, Mac-Clellan derunder indbefattet, som maatte udstaae et fire Timers Forhør; og den prøvede saaledes paa at trænge ind i alle Krigssagernes Enkeltheder. Det var Udgangspunktet for nye Krav, der ikke skulde blive Unionens Sag mindre fordærvelige end den Utaalmodighed, der havde bevirket det første Uheld.

Talrige Forslag, der havde til Gjenstand at confiskere Oprørernes Eiendomme og sætte deres Slaver i Frihed, vare blevne forelagte Congressen strax i dens første Møder. Abolitionisterne holdt ikke op med at tilstille de to Kamre Petitioner, der forlangte, at man skulde proklamere alle de Sortes øieblikkelige Emancipation. De Conservative forsvarede paa deres Side i Forfatningens Navn haardnakket Opretholdelsen af Tingenes nuværende Stilling. Ten Eyck forelagde Repræsentanternes Kammer en Bestemmelse, som erklærede, at Krigen havde Unionen indenfor Forfatningslovens Grændser til eneste Gjenstand; at enhver yderlig og radikal Forholdsregel skulde bortfjernes som nedbrydende Unionen; og at Regjeringen, idet den vedblev at undertrykke Oprøret, ikke i nogen Henseende maatte fjerne sig fra den organiske Lov. Disse hinanden modsigende Forslag gave Anledning til heftige Debatter, der uophørligt kom igjen og spildte en stor Deel af Congressens Møder uden andet Resultat end at give Pressens Polemik Stof og vedligeholde Gemytternes gjensidige Forbittrelse. Midt under disse ufrugtbare Forhandlinger udkom der pludseligt et Budskab fra Præsidenten, der opfordrede begge Kamrene til at votere samtidigt en Beslutning, der var saaledes affattet: „Det er de de forenede Staters Pligt at komme enhver Stat til Hjelp, der vil bestemme Slaveriets gradevise Afskaffelse, ved at give den en Understøttelse, som den efter eget Tykke kan disponere over, til Erstatning for de offentlige og private Tab, der ville følge af denne Forandring.“ Han forlangte, at Congressen skulde udtale sig hurtigt om dette Forslag, forat, hvis det blev antaget, de deri interesserede Stater øieblikkeligt kunde

begynde at deliberere om det Tilbud, der vilde blive gjort dem i Forbundets Navn. Der var, efter Præsidentens Mening, i Virkeligheden kun Tale om et Tilbud, hvilket de deri interesserede Stater vare aldeles berettigede til at afslaae; og Budskabet sagde udtrykkeligt: „Dette Centralregjeringens Forslag indeholder ingen Fordring fra Unionsmagtens Side paa Ret til at befatte sig med Slaveriet i Staternes Indre, efterdi det lægger den souveraine Afgjørelse af denne Sag i Staternes og de deri direkte interesserede Befolkningers egne Hænder; det forelægges dem kun som et Spørgsmaal, over hvilket deres frie Kjendelse forbliver aldeles ubeskaaren.“ En gradeviis Emancipation syntes Præsidenten at være den gunstigste Maade for alle Interesser; og han lagde ikke Skjul paa, at hans Hensigt var at opreise en uoverstigelig Skranke imellem Mellemstaterne og de oprørske Stater. Den fornemste Bevæggrund, der gav Oprørerne Mod til at vedblive Kampen imod Unionen, var den Overbeviisning, at den Dag, da deres Uafhængighed vilde blive anerkjendt og Unionsbruddet fuldbyrdet, vilde alle Slavestaterne forlange at blive knyttede til Sydconføderationen. Hvis Oprørerne mistede alt Haab om nye Tiltrædelser; hvis de kom til den Overbeviisning, at den Landstrækning, der var hjemfalden til Slaveriet, ikke kunde faae Tilvæxt: blev Krigen uden Gjenstand for dem. Med Hensyn til Pengespørgsmaalet henviste Præsidenten til Resultaterne af den sidste Folketælling og til Budgettets Talstørrelser forat bevise, at de løbende Krigsudgifter slugte en Sum, der var mere end tilstrækkelig til at løskjøbe alle Slaver i hvilkensomhelst Stat.

Dette Budskab foraarsagede en saameget dybere Bevægelse, som det kom aldeles uventet: Præsidenten havde ikke raadført sig derom med nogen af sine Ministre; han havde blot spurgt nogle af de rigeste Slaveeiere i Mellemstaterne tilraads. Emancipationsspørgsmaalet traadte pludseligt ud af Spekulationens Enemærke forat træde ind i Udførelsens. De Radikale, der gjorde sig et Vaaben deraf, vare nu nødte til aabent at bekjende, at de tragtede efter en Omvæltning i Samfundsordenen, hvorved de, dersom de understøttede Præsidenten, forpligtede sig til at holde sig indenfor Forfatningslovens Omraade. De Con=

servative fandt i Budskabet den Forsikkring, at Regjeringen var bestemt paa ikke at taale noget Angreb paa Staternes constitutionelle Rettigheder. Ihvor ubehagelig end selv den fjerne Udsigt til Emancipationen kunde være for Slaveeierne, saa vare dog Visheden om, at denne Emancipation ikke vilde blive besluttet imod deres Villie, og Sikkerheden for en foreløbig Skadesløsholdelse, hvilken Præsidenten fremstillede som den ufravigelige Forbetingelse for enhver Forholdsregel i Retning af Slavernes Frigivelse, to Betragtninger, der snarere vare skikkede til at berolige end til at forurolige Mellemstaterne. Var den Bevægelse, Budskabet fremkaldte, høist levende, saa var det endelige Indtryk ingenlunde ugunstigt: Senatorer og Repræsentanter befandt sig paa eengang enige og kastede sig over selve Vigtigheden af det Forslag, der var gjort dem, forat udsætte dets Forhandling, indtil de havde lært at kjende deres Vælgeres Meninger desangaaende. Følgelig bleve Forhandlingerne om Slaveriet flyttede fra Congressens Omraade, hvor de ikke kunde lede til Noget, over paa Slavestaternes Gebeet, hvor de ene kunde faae en praktisk Løsning.

5. Gjenoptagelsen af de militaire Operationer.

Unionstroppernes Held. — General Burnsides Operationer. — Jeffersons Davis's Budskab. — Udskrivningens Vedtagelse i Sydstaterne. — Merrimak og Monitor. — De Confødereredes Tilbagetog fra Yorktown. — Pressens Skrig imod MacClellan. — Overcommandoen over Unionsarmeen fratages ham, og han beholder kun Overcommandoen over Potomakarmeen. — Slag ved Pittsburg. — Ny-Orleans Indtagelse. — Kamp ved Williamsburg. — Stonewall Jackson. — MacClellan bliver slaaet tilbage udenfor Richmond. — De Confødereredes Indfald i Maryland og deres Tilbagetog. — Begge Partier befinde sig i samme Stilling som ved Krigens Udbrud.

Begivenhederne toge en mere og mere gunstig Vending i Vesten, hvor Vinterens usædvanlige Mildhed havde tilstedt

at gjenoptage de militaire Operationer i god Tid. Generalerne Rosencranz og Schoepf havde jaget de Confødererede ud af hele Vest-Virginien. Missouri var ligeledes blevet befriet. Den Flottille, hvis Bygning Unionsregjeringen havde befalet i St. Louis og Cairo forat bruges paa Missisippis Vande, var færdig; dens Udrustning var bleven fremskyndt med overordentlig Iver; og den Sikkerhed, hvoraf Ny-Orleans pralede, skulde ikke blive af lang Varighed. Ohio optager, før den løber ud i Missisippi ved Cairo, i Nærheden af Paducah to store Vandløb, Cumberland og Tennessee, der komme ned fra Vest-Virginien og løbe igjennem Staterne Tennessee og Kentucky. Disse to Floder tilbyde da en Armee, der vil trænge ind i disse to Stater, en banet Vei. Floden Tennessee er endog seilbar ligetil Byen Florents, midt i Alabama. De Confødererede havde troet at kunne lukke Tennessees Vande ved at opføre Fort Mac-Henry paa en Ø midt i Floden; de havde ved Cumberland, næsten i lige Høide dermed, oprettet en uhyre forskandset Leir, under Navn af Fort Donelson, hvor de havde sammendynget deres Materiel og Krigsforraad, og som tjente dem til Vaabenplads. Saasnart et vist Antal Unionskanonbaade vare armerede, seilede de opad Ohio og trængte deels ind i Tennessee, deels ind i Cumberland forat understøtte General Grants Operationer. Denne forlod Paducah og begav sig først mod Fort Mac-Henry, der ikke kunde udholde Unionskanonbaadenes Ild og capitulerede (6te Febr.). Strax derpaa forlod han Tennessees Bredder og marscherede mod Fort Donelson, som han omringede. De Confødererede forsvarede sig med Kraft i to Dage; men, da de saae Unionskanonbaadene komme, der afskare dem hvert Tilbagetog, svigtede Modet dem; og de nedlagde deres Vaaben, 13,000 Md. i Tallet (15de Febr.). Fortsættende sine Held, bemægtigede Grant sig Clarksville og marscherede i Ilmarscher imod Nashville, Hovedstaden i Tennessee, hvilken de Confødererede rømmede, da han nærmede sig (24de Febr.). Fra Nashville kunde han række Unionisterne i Øst-Tennessee Haanden, i Spidsen for hvilke Senator Andreas Johnson havde stillet sig, der af Præsidenten var bleven beklædt med en Militairgouverneurs Embede.

Tennessee var saaledes næsten heelt gjenerobret; følgelig var det confødererede Corps, der var trængt ind i Kentucky under General Polk, meget blottet: det havde ligeoverfor sig Garnisonen i Cairo og Militssoldaterne fra Illinois; Unionsflotillen under Commandeur Footes Commando, havde afskaaret det al Samfærdsel med Missouri; og ethvert Tilbagetog kunde blive afskaaret det af den Styrke, der besatte Tennessee. Polk skyndte sig da at rømme Columbus efterat have overgivet alle de Krigsforraad, som der vare opdyngede, til Luerne; og han trak sig tilbage henad Memphis til, idet han bag sig ødelagde Jernbanen og sprængte alle Broerne. Unionstroppernes Fremrykken standsedes først ved General Beauregards Ankomst, som ilede til i Spidsen for 60,000 Md. og tog Overcommandoen over den confødererede Styrke i Vesten.

Imedens disse Begivenheder gik for sig i Mississippidalen, forlod en Eskadre paa 100 Seilere, der førte 12,000 Md. Landgangstropper under General Burnsides Commando, Annapolis; dens Bestemmelsessted var ubekjendt. Man erfarede snart, at den var passeret Gjennemfarten ved Hatteras og trængt ind i Pamlicostrædet, hvor de Confødererede havde bygget en ny Flottille. Denne blev ødelagt; den store Ø Roanoke, der er omgiven af Pamlico- og Albemarlestrædet, blev erobret af Burnside (10 Febr.), som bortjog de Confødererede derfra og derpaa bemægtigede sig Byerne Elisabeth og Edenton. Disse tre Punkters Erobring gav alle Nord-Carolinas seilbare Vandløb i Unionstroppernes Magt, sikkrede dem en uindtagelig Stilling og fuldstændiggjorde Sydkysternes Indeslutning. Efterat have sat sig fast og modtaget Forstærkninger fra Washington, satte Burnside et Corps Elitetropper ombord i Unionskanonbaadene, seilede opad Neuses Løb og gik iland (14de Marts) under den betydelige By Newberns Mure. Efterat have tilbragt en Nat i Snavs og under vedholdende Regn, angrebe Unionstropperne de fjendtlige Skandser og toge dem. Dette Held bragte Byen, de 6 Forter, der forsvarede den, 50 Kanoner, betydelige Magaziner og 5 Dampskibe i deres Hænder. Newberns Erobring tillod Burnside paa eengang at true Golds-

borough, Raleigh og Norfolk og vanskeliggjorde i høieste Grad Samfærdslen imellem Richmond og Nord-Carolina.

Dette Burnsides Held traf sammen med Potomakarmeens første Bevægelser. Denne Armee havde hele Vinteren over ligget i Leir ligeoverfor de fjendtlige Cantonnementer; men der var ikke blevet sparet paa Noget forat mildne Soldaternes Tilstand. Teltene havde veget Pladsen for Træbaraqver, der vare forsynede med Senge, Borde og Stole; hverken Tepper eller Brændsel eller friske Levnetsmidler havde man undladt at uddele i Overflødighed; og Antallet af Syge oversteg aldrig 3 p. C. af den virkelige Styrke. Den samvittighedsfulde Omhu, General Mac-Clellan denne Vinter bar for sine Soldaters Sundhed, vandt ham deres Hengivenhed og Tillid. Og lykkelig vilde han have været, om han havde kunnet give dem Erfaring og Krigstugt ligesaa let som materiel Velværen. Intet Forsøg var blevet gjort imod de Confødereredes Linier; og disse holdt sig paa deres Side i fuldstændig Uvirksomhed. Omend Aarstidens Strenghed ikke havde gjort enhver Bevægelse umulig, saa vare de Confødererede ikke istand til at foretage sig Noget: deres Armees Tilstand var efter deres egne Avisers Tilstaaelse ynkelig. Den confødererede Regjering havde ikke kunnet finde paa noget andet Middel til at standse de Ødelæggelser, Typhus anrettede i Potomakarmeen, end at tilstaae et stort Antal Permissioner, forat anvende alle sine disponible Hjelpemidler paa dem, der forbleve under Fanerne. Udløbet af Hvervingerne paa kort Frist fuldendte Armeens Svækkelse, der fandt sig bragt ned til en fuldstændig Afmagt. Gjenhvervingerne vare kun lidet talrige; og efterat Davis forgjeves havde prøvet paa at udlove Præmier, var han nødt til at gribe til energiske Forholdsregler og forlangte Udskrivningens Vedtagelse. I det Budskab, han i saa Henseende tilstillede Congressen i Slutningen af Februar, erkjendte han Sydens Uformuenhed til at forsvare hele sit Territoriums Udstrækning. „Siden mit sidste Budskab“, sagde han, „have Begivenhederne viist, at Regjeringen havde paataget sig Mere, end den kunde opfylde. Deraf har Følgen været, at vi, i vort Forsøg paa at beskytte hele det confødererede Territorium med Vaabenmagt,

have sat os i det Tilfælde, at vi nylig have lidt alvorlige Ulykker. Da Confoederationen dannede sig, manglede den Mandskab til at udholde Krigen efter en saa kæmpemæssig Maalestok; den har, forat raade Bod derpaa, gjort Alt, hvad menneskelig Kraft og Fremsynethed tillode den at gjøre." Efterat have udtalt sin Beklagelse over de Nederlag, de Confoedererede havde lidt paa Øen Roanoke og ved Fort Donelson, tilkjendegav han, at der vilde blive gjorte kraftige Anstrengelser forat forstærke de truede Punkter; men han fordulgte ikke, at Armeen siden en Maaned befandt sig i en altfor svækket Tilstand til at kunne gjøre Modstand med Held. Den var sunken ned til omtrent 400 Regimenter*) Infanteri og et forholdsmæssigt Antal Regimenter Cavalleri. Gjenhvervingerne og den nye Udskrivning, som vilde blive paabudne, vilde nok atter bringe den virkelige Styrke op til det fornødne Antal; men det kunde ikke skee før om 30 Dage; og det var aldeles nødvendigt at opgive Hvervinger paa kort Frist, hvilke havde været Aarsag i alle de Ulykker, Syden nylig havde lidt.

Disse Davis's Tilstaaelser forklare, hvorfor Unionsarmeens Bevægelser ikke mødte nogen Modstand, da den skjønne Aarstids Gjenkomst tillod General Mac-Clellan at gaae angrebsviis tilværks. Han havde, givende imod sin Villie efter for Krigsministerens udtrykkelige Befaling, taget alle sine Forholdsregler forat erobre Fjendens Stillinger med stormende Haand, da han (15de Marts) opdagede, at de vare rømmede. De Confoedererede, der flere Dage forud ved Unionstroppernes Forberedelser vare blevne underrettede om, at et Angreb var nærforestaaende, og som frygtede for at blive omgaaede af General Banks, der var gaaet over Potomak ved Harpers Ferry og rykkede frem i Shenandoahdalen, havde opgivet at forsvare en altfor udstrakt Linie. De havde øieblikkeligt sendt sydpaa alle deres Forraad og alt deres Materiel; og de havde begyndt at trække sig heelt tilbage, idet de kun lode en svag Troppeafdeling blive tilbage i deres Stillinger, der var bestemt til at skjule deres Bevægelse. Unionstropperne bemægtigede sig

*) à 750 Md.

den forladte Leir og satte efter Fjenden saa hurtigt, som det ringe Antal og den usle Tilstand af Veiene og Transportmidlernes Utilstrækkelighed tillode det. Man havde ikke paa militair Viis organiseret det militaire Befordringsvæsen: der var tildeelt hvert Regiment et vist Antal Vogne, hvis Kudske betaltes maanedsviis, som om de kunde have været leiede til Fragtkjørsel. Langtfra at betragte sig som Soldater, troede disse Folk, at de ikke behøvede at lystre nogen Ordre fra Generalstaben; og de satte sig ud over alle Krigstugtens Forskrifter. En uforudseet Bevægelse var nok til at skille et Regiment fra dets Transportvogne og paalægge det tusinde Savn midt i Overflødigheden. Man havde ikke engang tænkt paa at oprette en Betjening til at skaffe de Corpser, der vare blevne indviklede i en Fægtning, ny Munition; og det hændtes mere end een Gang i Krigens Løb, at hele Regimenter, der havde bortskudt deres Patroner, bleve nødte til at udholde Fjendens Ild uden at kunne besvare den, eller maatte ved et hovedkulds Tilbagetog lade de Corpser istikken, ved hvis Side de kæmpede.

Armeen under General Mac-Clellans Commando var 90,000 Md. stærk. Det var umuligt at lade en saadan Troppemasse følge den eneste Vei, der førte til Richmond. Overgeneralen havde heller aldrig tænkt derpaa. Hans Plan havde altid været at drage Fordeel af de ypperlige Flodveie, der stode til hans Raadighed, forat transportere sin Armee tilvands til et eller andet Punkt i Nærheden af Richmond, sætte den fjendtlige Hovedstad umiddelbart i Fare og befrie Washington uden at løsne et Skud. Uheldigviis var denne Plan, han havde maattet udvikle for et talrigt Krigsraad, bleven bragt til de Confødereredes Kundskab ved en forræderisk Angivelse. Denne Underretning havde bestemt dem til at fremskynde Rømningen af Manassas forat drage hele deres Styrke tilbage til Richmonds Forsvar. Menigmand, der ikke kjendte Noget til alle disse Ting, vidste ikke, hvorledes han skulde forklare sig Mac-Clellans pludselige Tilbagekomst til Washington med Størstedelen af sin Armee, og udlagde Udførelsen af en langsomt modnet Plan som Virkning af en feil Manoeuvre. Mac-Clellan*) indskibede sig (17de Marts)

*) Til Beskrivelsen af dette Potomakarmeens Felttog er tillige benyttet Trognons Artikel i Revue des deux Mondes for 15de Okt. 1862.

med sine Tropper paa de Transportskibe, man havde samlet paa Potomak, og hvis Utilstrækkelighed nødte ham til at lade flere Divisioner blive tilbage. Hele hans virkelige Styrke bestod af 11 Divisioner Infanteri à 8—10,000 Md., over 6,000 Md. regulairt Infanteri og Cavalleri og omtrent 350 Kanoner, ialt henved 120,000 Md. Han gik iland (3die April) ved Fort Monroe, der ligger paa den yderste Ende af den Halvø, som dannes af de to mægtige Floder, York og James, og ved hvis Ende Richmond er beliggende ved en Bøining af James. Han begyndte at marschere fremad langsmed York, men saae sig allerede den første Dag berøvet Flaadens Bistand, som Marineministerens Ordre holdt tilbage i Mundingen af James forat passe paa Merrimak. Denne var en gammel, meget stor Skruefregat, som de Confødererede havde bemægtiget sig paa samme Tid som Arsenalet i Norfolk; derpaa havde de beklædt den med et Jernpantser, hvori de havde boret nogle Stykporte til Armstrongkanoner paa 100 Pd. og andre Stykker af største Kaliber; Forstavnen var bevæbnet med en Jernspore. Den 8de Marts var Merrimak, ledsaget af flere blenderede Kanonbaade, gaaet udaf Elisabethfloden og styrede sin Kaas ligeimod Indløbet til Jamesfloden, hvor Unionsmarinens to gamle Seilfregatter, Cumberland og Congres, laae for Anker. Begge disse to gave strax Ild paa den af alle deres Stykker; men den gjorde sletingen Virkning. Merrimak borede derpaa sin Jernspore ind i Siden paa Cumberland, som strax sank tilbunds med 200 Md.; men ved dette Stød brød den sin Spore. Nu aabnede den en heftig Ild imod Congres, som satte sig paa Grund og gik ibrand. Idet dens Marinesoldater vilde prøve paa at tage en Deel af Mandskabet paa Congres tilfange, bleve de udsatte for en heftig Geværild fra Kysten; og en Kugle ramte deres kjække Capitain, Buchanan. Derpaa vendte den igjen tilbage til Norfolk.

Imidlertid havde hele Unionseskadren, der laae forenet ved Hampton-Roads, sat sig i Bevægelse forat hjelpe deres ulykkelige Kammerater. Den bestod af Skruefregatterne Minnesota og Roanoke og en gammel Seilfregat, St. Lorents; men disse to Sidstnævnte vendte snart om igjen.

Derimod ankom der uventet om Natten en frygtelig Modstander for Merrimak, nemlig Monitor. Denne bestod af et Slags Jernskive, der, i Linie med Vandgangen, var sat paa et Skrog, som indeholdt Maskinen, Mandskabets Kahytter og Skibsforraadene; midt paa Skiven var der et Jerntaarn, der var gjennemboret med to Huller, hvorigjennem to uhyre Kanoner rakte Halsene ud; dette Taarn kunde ved en kunstig Maskine dreie sig paa sin Axe, saa det kunde vende sit Skyts, hvorhen det vilde. Om Morgenen den 9de Marts kom Merrimak og dens Kammerater ud igjen forat give Minnesota, der var løben paa Grund, Dødsstødet. De to fjendtlige Skibe, Jamestown og Yorktown, nærmede sig først nysgjerrige Monitor; men pludseligt fore der to Lyn ud af dens Taarn, fulgte af to 120 Pds. Kugler; de toge da hurtigt Flugten. Merrimak erkjendte nu, hvem den havde at gjøre med, og nærmede sig kjækt sin Modstander. Derpaa fulgte den mærkelige Tvekamp, der synes bestemt til at gjøre en saastor Omvæltning i Søkrigskunsten. Merrimak prøvede paa at løbe sin Modstander isænk; men den kunde ikke faae Fart nok; Monitor dreiede sig om den med en Hurtighed, som Merrimaks Længde ikke tillod den at naae. Tilsidst gjorde deres Udmattelse Ende paa Kampen: Merrimak vendte tilbage til Norfolk, og Monitor forblev Kamppladsens Herre. Imidlertid maatte man altid befrygte, at Merrimak skulde løbe ud igjen og anrette Ødelæggelse iblandt alle de Transportskibe, der overførte Potomakarmeen; men den kom ikke mere tilsyne. Det var under disse Omstændigheder, at Marineministeren gav Unionseskadren Ordre til at blive liggende i Mundingen af James. Foruden denne kraftige Bistand saae Mac-Clellan sig ogsaa berøvet de militaire Operationers Overbestyrelse og Raadigheden over Mac-Dowells Corps paa 35,000 Md., som skulde have stødt til ham forat operere paa Yorks venstre Bred, men som af Krigsministeren havde faaet en anden Bestemmelse, nemlig at gaae langsmed de blaae Bjerge og naae Rappahannockfloden forat stille sig imellem Yorktown og Richmond; imedens General Banks, der skulde følge den conføedererede General Stonewall Jacksons Corps paa dets

Tilbagetog henimod Shenandoahs Kilder, skulde danne Unionsarmeens yderste høire Fløi.

Uden at tabe Modet, fortsatte Mac-Clellan sin Marsch; den var langsom og vanskelig: man maatte, efterhaanden som man rykkede frem, anlægge de til Artilleriets og Levnetsmiddlernes Transport fornødne Veie af fældede Træer, der vare lagte ved Siden af hinanden. Alle disse Forsinkelser droge de Confødererede Fordeel af. Unionsarmeen fandt dem stærkt befæstede i Yorktown, hvor de havde opført frygtelige Forskandsninger. Denne By er berømt af den Rolle, den spillede i Uafhængighedskrigen. Den ligger paa en smal Landtunge og er beskyttet af en bred og dyb Flod; den behersker hele Omlandet og er meget let at forsvare. Lord Cornwallis havde gjort den til sin Vaabenplads og trodsede der ustraffet hele den amerikanske Armee, ligetil det Øieblik, da den franske Flaades Ankomst i Yorks Munding og La Fayettes Udskibning, der afskar ham hvert Tilbagetog og berøvede ham ethvert Middel til at proviantere sig, nødte ham til at overgive sig med sin Armee (1781). De Confødererede havde sat sig fast i de Værker, der fordum vare opførte af den engelske Armee; og de havde dertil føiet nye Værker af en betydelig Udstrækning, som de havde besat med svært Skyts. Det var Mac-Clellan umuligt at fortsætte sin Marsch til Richmond, naar han gik forbi denne uhyre forskandsede Leir, der indesluttede en heel Armee; og han kunde ikke bemægtige sig den uden ved en regelmæssig Beleiring. Han befandt sig altsaa i samme Stilling, som Washington havde befundet sig i ligeoverfor Lord Cornwallis; blot med den ene Forskjel, at de Confødererede, istedetfor at proviantere sig tilsøes, trak deres Forstærkninger og Proviantering direkte fra Richmond ad Jernbanen, som var forbleven i deres Magt. Det var umuligt at tvinge dem til Overgivelse, medmindre man kunde fratage dem denne Samfærdselsvei; og forat opnaae dette, maatte man fuldstændigt indeslutte Pladsen og lade en Deel af Armeen sætte over York. Det var en Manoeuvre, som Flodens Brede gjorde vanskelig og farlig uden Bistand af Kanonbaade. De Confødererede vare idetmindste ligesaa talrige som Beleirerne; og ved

pludseligt at rykke frem paa en af Flodens Bredder, vilde de have kunnet knuse den ene Halvdeel af Unionsarmeen, før den anden kunde ile til Hjelp. Da Mac=Clellan altsaa ikke kunde tænke paa at sætte over Floden, blev han nødt til at holde sig til et Artilleriangreb og foretage Arbeider af en betydelig Udstrækning. Han maatte paa samme Tid istandsætte de Veie og Jernbaner, der vare blevne ødelagte af Fjenden, forat sikkre sin Armees Underholdning og lade komme en Beleiringspark. Det var et langt og møisommeligt Arbeide, hvis Nytte ikke forstodes af Nyhedskræmmerne, der gjorde Soldaterne bange, og som forskaffede ham Øgenavnet Skandsegraveren. Denne langsomme, men sikkre Fremgangsmaade maatte lede til en fuldstændig Indeslutning af Byen; og de Confødererede mærkede nok, at alle deres Anstrengelser ikke kunde standse Beleirernes stadige Fremskridt. De prøvede forgjeves paa at ødelægge Unionstroppernes Arbeider ved heftige Angreb; og de overbeviste sig om, at, hvis de tøvede endnu nogle Dage, kunde hvert Tilbagetog blive dem afskaaret. De havde kunnet holde sig hele Maaneder i Byen; men det vilde have været at gjøre Sagen altfor gunstig for Unionstropperne, hvis de lode Sydens Hovedarmee indeslutte i en Fæstning og lode Richmond være udsat for en Overrumpling. De havde nu i en Maaned holdt Mac=Clellan tilbage udenfor Yorktown; denne Frist havde sat dem istand til at befæste Richmond, foretage en Udskrivning over hele Conføderationens Gebeet, forstærke Beauregards Armee i Vesten og samle hele Resten af deres Styrke i Virginien. De bestemte sig til at rømme Byen, ligesom de allerede havde rømmet Stillingerne ved Centreville og Manassas. De aabnede en frygtelig Artilleriild paa de fjendtlige Linier, hvilken de fortsatte flere Dage; og paa samme Tid gjorde de alle Demonstrationer til et Hovedangreb. Unionstropperne vare langtfra at formode, at den eneste Hensigt med denne Kanonade var at skjule Afgangen og Ankomsten af umaadelige Banetog, der bortførte Fjendens Forraad til Richmond, og at flere confødererede Corpser allerede iværksatte deres Tilbagetog. Armeens Hovedstyrke fulgte efter Natten imellem den 3die og 4de Mai; og de sidste Tropper forlode Yorktown Klokken 4 om Morgenen.

Flere Timer forløb, før Unionstropperne bemærkede Fjendens Bortgang, som, for desbedre at skjule sin Bevægelse, havde opgivet at ødelægge det Materiel og de Krigsforraad, den ikke kunde tage med sig. Mac-Clellan lod nu den forladte Plads besætte og sit Cavalleri jage efter de Confødererede; men disse havde altfor stort Forspring til, at det vilde være muligt at indhente dem og forurolige deres Marsch.

De Conføderederedes snilde og heldige Tilbagetog gav Anledning til et næsten almindeligt Vredesudbrud imod Mac-Clellan. Langtfra at den offentlige Mening ydede ham Tak for at have nødt Fjenden til at forlade en næsten uindtagelig Stilling og aabnet sig Vei til Richmond uden at udsætte sig for et Slags Farer, beskyldte den ham for at have ladt en Armee undslippe, som han kunde have tilintetgjort. Alle de Beskyldninger, han havde været Gjenstand for, fornyedes med større Kraft end nogensinde før. I Vinterens Løb havde Nordens Skjønaander aldrig kaldt Potomakarmeen anderledes end „det store Livsforsikkringsselskab". Da man af Congressen havde forlangt Bemyndigelse til at hverve 50,000 Frivillige i Kentucky til denne Stats Forsvar, havde Lovejoy med Forbittrelse bekæmpet dette Forslag, idet han sagde, at man allerede havde mange flere Mand under Vaaben, end Overgeneralen forstod at bruge. Tusinde Rygter vare siden i Omløb om de Midler, man havde maattet gribe til, forat bestemme Mac-Clellan til at træde ud af sin Uvirksomhed. Man forsikkrede, at Krigsminister Stanton havde givet ham 10 Dages Frist til at begynde de militaire Operationer eller indgive Ansøgning om sin Afsked. Efter Manassas's Rømning paastod man, at der i de forladte Skandser vare blevne fundne Trækanoner; at Overgeneralen havde ladt sig kyse af forstilte Batterier; og at han, holdt i Respekt af Værker uden Forsvar, havde ladt en Armee undslippe, der var desorganiseret og let at ødelægge. For Øieblikket herskede der en overdreven Selvtillid i Washington. Sumner, Senator for Massachusets, erklærede, at, hvis Mac-Clellan ikke var den usleste Karl, maatte Unionsbanneret vaie over Richmond inden 14 Dage. Hans Collega, Wilson, der var Præsident i Krigscomiteen, bebreidede ikke Overgeneralen Andet end en alt-

for stor Mistillid til Tropperne og en overdreven Forsigtighed. Efter Krigsministerens Mening havde denne Forsigtighed sin Grund i Mangel paa Fremsynethed og Dømmekraft: Mac-Clellan kunde gjerne være en god Divisionsgeneral under en Chef, der kunde anspore hans Træghed; men han duede ikke til Overgeneral. Skriget var saa høit i de parlamentaire Kredse og i Pressen, at Mac-Clellan vilde være bukket under, hvis Præsidenten ikke kraftigt havde holdt ham oppe. Generalens Modstandere havde ikke udvirket Andet, end at man fratog ham Overcommandoen. Man gjorde opmærksom paa, at det var umuligt, at han dybt inde i Virginien kunde correspondere med de forskjellige Armeers Befalingsmænd; man lod ham kun beholde Commandoen over den saakaldte Potomakarmee og gav tre andre Generaler en lignende Stilling; iblandt hvilke var Fremont, for hvem man skabte Commandoen i Bjergene, der omfattede begge Alleghanybjergenes Skraaninger, Vest-Virginien, Øst-Tennessee og Nord-Carolina. Det blev bestemt, at de fire Overgeneraler skulde correspondere direkte med Krigsministeren og kun modtage Ordrer fra ham. Ung, virksom og ærgjerrig, pønsede denne paa at faae den øverste Ledelse af Krigsoperationerne, i det Haab, at Æren for alle Seiervindingerne skulde falde tilbage paa ham, og at Hæderen af at have gjort Ende paa Oprøret skulde skaffe ham Præsidentværdigheden. Oprettelsen af store Commandoer, der lod hele den militaire Correspondance støde sammen i hans Bureauer, hvilken hidindtil havde været samlet i Overgeneralens Generalstab, virkeliggjorde hans ærgjerrige Udsigter; han paatog sig fra sit Cabinet at lede fire Armeers Bevægelser. Denne Selvtillid var især skadelig for Mac-Clellan, hvis Armee kun stod nogle Mile fra Hovedstaden, og hvis mindste Operationer strax bleve optegnede af Skarer Correspondenter og øieblikkeligt bleve Gjenstand for tusinde Kritiker og Commentarer. Naar han beklagede sig over, at Avisernes Aabenmundethed skaffede Fjenden Underretninger, der vare skadelige for Almeenvellet, befalede Ministeren Paagribelser og Arresteringer. Strax opløftedes der et almindeligt Skrig, at man var bange for Lyset, og at man vilde skjule Soldaternes Lidelser og Generalernes Troløsheder og Feil for

Folket. Congressen gjenlød af Indsigelser imod Bestyrelsens Despoti. Forat bringe disse Klager til at tie, formildede Censuren sin Strenghed; og Pressen begyndte paany øieblikkeligt at opregne Dag for Dag hvert Corps's Bevægelser, med nøiagtig Angivelse af dets Styrke og Stilling og den Bestemmelse, der var det tildeelt. Der var ikke en Familiefader, uden at han gjorde sig det til en Pligt øieblikkeligt at meddele Aviserne de Breve, han fik fra Armeen. Mange af disse Breve indeholdt, som det altid gaaer, Klager eller Kritiker. Deraf gjorde Aviserne Beskyldningsgrunde imod Mac-Clellan; Congrescomiteen for Krigsførelsen kom i Bevægelse og overdrog Krigsministeren at skaffe Forklaringer, hvilke han saa paa sin Side forlangte af Overgeneralen. En saadan Sagernes Stilling kunde ikke lede til Andet end til at skabe en fuldstændig Uenighed imellem Krigsministeren og Generalen for Potomakarmeen. Alle dennes Forlangender bleve bestandigt afslaaede. Forgjeves skrev Mac-Clellan, at de Confødererede daglig fik Forstærkninger; at Udstrækningen og den raske Udførelse af deres Arbeider vidnede om deres Troppers stadige Tilvæxt, og at de allerede vare ham overlegne i Antal; forgjeves forlangte han Midler til kraftigt at fremskynde sine egne Arbeider og til at slaae et afgjørende Slag; idet han forestillede, at hver spildt Dag var en Chance mere, der blev given Fjenden. Man svarede ham, at de Conføderede ikke vilde lade sig beleire af ringere Styrke end deres egen, og at han overdrev sit Arbeides Vanskeligheder og sin Armees Fornødenheder. Krigsministeren, der var beruset af de forskjellige Expeditioners Held, der vare blevne sendte imod Kysterne, og af den Tilfredshed, disse smaa Fordele foraarsagede, smigrede sig allerede med at indeklemme Oprøret i en Jernring. Han ødslede med Forstærkninger og Angrebsmidler paa de Generaler, der commanderede paa Roanoke, i Portroyal og Beaufort, forat sætte dem istand til at rykke frem i det Indre. Hvad angaaer Mac-Clellans Forlangender, underlagde han dem Krigscomiteens Undersøgelse. I denne Comitee ærgrede Wilson, der beregnede Potomakarmeens Styrke efter det Antal Mand, der var opført paa Stamlisterne, og ikke holdt noget Regnskab over de daglige Tab og de Ukampdygtige, sig over,

at man kun fik saa usle smaa Resultater med saa store Hjelpemidler, og fik Comiteen til at afslaae nye Troppers Sendelse. „Hvad nytter det", sagde man, „at sende Mac-Clellan Soldater, forat han skal bruge dem til at rode i Jorden istedetfor at slaaes?" Der var ikke den Ting, end ikke Unionsarmeernes Held, uden at den jo vendte sig imod Potomakarmeens General; idet den gav hans Modstandere Leilighed til at gjøre opmærksom paa, at Unionens Sag blomstrede alle andre Steder end under hans Ledelse.

Betydelige Fordele vare virkelig blevne vundne i Vesten. General Beauregard havde, da han (5te Marts) overtog Commandoen over den confødererede Styrke i Missisippidalen, fundet disse Tropper i fuldt Tilbagetog til Jackson i Staten Missisippi og til Decatur i Alabama. Nogle Dage efter erfarede han, at Generalerne Price og van Dorn, der vare blevne jagne ud af Missouri og forfulgte ligeindi Arkansas af Unionsgeneral Curtis, nylig havde lidt et fuldstændigt Nederlag ved Pea Ridge (10de Marts), hvor Ben Mac-Cullough faldt. En almindelig Udskrivning var bleven paabudt af Davis: Beauregard forenede under sin Commando Contingenterne fra Louisiana, Alabama og Missisippi; han opsamlede alle de Corpser, der vare blevne udjagne af Kentucky og Tennessee; og i Spidsen for omtrent 80,000 Md. trængte han atter ind i Vest-Tennessee, et Landskab, der var Separatisterne aldeles hengivent. Han havde nylig sat sig fast i Corinth og opførte der en forskandset Leir. Corinth er en lille, i og for sig ubetydelig, Landsby; kun overskærer der den Jernbane, som gaaer parallel med Missisippi og fører fra Columbus til Vicksburg og Baton-Rouge, lodret Jernbanen, som gaaer fra Memphis til Charleston, og hvoraf en Sidegreen ender ved Mobile. Idet Beauregard satte sig fast i Corinth, dækkede han saaledes hele Sydvests Jernbanenet; han sikkrede sin Samfærdsel og Underholdning, og han forblev nær nok til at kunne ile Memphis til Hjelp. De Confødererede bemægtigede sig ogsaa denne betydelige By; og, for bedre at beskytte den, havde de befæstet en af Øerne i Missisippi, Øen Nummer 10, der ligger Nord for Memphis, ligeoverfor Ny-Madrid,

som hører til Staten Missouri. De havde paa denne Ø opført talrige Batterier, der tillode dem fuldstændigt at spærre Seiladsen paa Floden. Det var umuligt for Unionskanonbaadene at trænge ind imellem Øen Numer 10 og den venstre Bred uden at lægge sig imellem to Ild; og den anden Flodarm var altfor snever og altfor lav. Unionsflottillen befandt sig saaledes i Klemme; og Memphis var sikret imod ethvert Angreb. Besiddelsen af denne By medførte Besiddelsen af Vest-Tennessee og vilde ved første Held atter aabne de Confødererede Veien til Kentucky og Missouri.

Intet af Unionscorpserne var ene istand til at maale sig med Beauregards Armee. General Halleck gav da General Grant Ordre til at stige ned igjen langs Tennessees venstre Bred ligetil Pittsburg; imedens General Buell, som opererede i Kentucky, skulde begive sig til Savannah, der ligger paa Tennessees høire Bred, lidt fra Pittsburg, idet han satte over Floden; og imedens han selv vilde medbringe alle disponible Tropper fra Missouri. Beauregard fattede nu den Plan at knuse sine Modstandere, før de kunde iværksætte deres Concentrering. Han lod alle sine Forraad blive tilbage i Corinth og marscherede imod Tennessee, saa hurtigt som Veienes Tilstand tillod det. Han fandt Grants Corps, der allerede var vendt tilbage til Pittsburg, leiret i ringe Afstand fra Floden og ikke tagende sig iagt, paa Unionstroppernes sædvanlige Viis, langtfra at ane Fjendens Nærhed. Næsten hele Divisionen Prentiss, der blev overrumplet Klokken 4 om Morgenen, da Alt endnu sov, blev tagen tilfange med sin Chef, uden at kunne forsvare sig. Telte, Vaaben, Krigsforraad: Alt faldt i de Conføderere-des Hænder. Divisionen Sherman, der blev vakt ved Kanontordenen, forsøgte at gjøre Modstand; men den var sammensat af nysankomne Militssoldater fra Indiana, der aldrig havde været i Ilden; den trak sig snart tilbage. Divisionen Hurlbut og Reserven, der commanderedes af General Grant, standsede denne Uorden og gjenoptoge Kampen; men de kunde ikke vinde det tabte Terrain tilbage. Kampen havde varet ligetil Aften; den begyndte igjen Dagen efter. Beauregard vilde forfølge sine Fordele og smigrede sig med at drive Unionstropperne

ud i Floden. Efter en af de meest levende Fegtninger trak en af disses Fløie sig tilbage og saae sig dreven ud i Tennessee; da viste sig Unionskanonbaadene, der seilede nedad Floden; de toge strax Deel i Kampen; og Beauregards seierrige Fløi, der nu var stillet imellem to Ild og blev knuust af Kartætskud, blev nødt til et hovedkulds Tilbagetog. General Buells Avantgarde, der ilede til i Ilmarscher, viste sig kort efter paa den anden Side af Tennessee; den satte over Floden om Aftenen, tidligt nok til at yde Grant væbnet Bistand og sætte ham istand til at gjenerobre det tabte Terrain (6-7de April). Den tredie Dag opgave de Confødererede, der vare udmattede af de to foregaaende Dages Kampe og gjorte modløse ved Synet af de Forstærkninger, deres Modstandere havde faaet, hurtigt Terrainet og trak sig tilbage til Corinth. De indesluttede sig i deres Forskandsninger, uden at det var Unionstropperne muligt at bevæge dem til et Hovedslag. I samme Øieblik blev Øen Numer 10 nødt til at overgive sig. General Pope, der havde taget Ny-Madrid i Besiddelse, havde forgjeves prøvet paa at tage Øen ved et Bombardement. En Ingenieurofficeer indgav ham den Idee, at gjennemskære den smalle Halvø, paa hvis Spidse Ny-Madrid ligger, med en Canal, der skulde skaffe Flottillen Gjennemfart. Denne Idee blev sat iværk og kronet med fuldstændigt Held. Pludseligt saae de Conføderererede Kanonbaadene vise sig nedenfor Øen; og da de saaledes bleve stillede imellem to Ild og ikke havde nogen Udvei til at trække sig tilbage, bleve de nødte til at overgive sig; og Øens Erobring medførte hele Flodbreddens Underkastelse ligetil Fort Pillow; det vil sige: ligetil Arkansas's Sammenløb med Missisippi.

Dette var imidlertid kun Forspillet til et alvorligere Nederlag. Allerede for længe siden havde Unionstropperne sat sig fast paa Ship-Island, i Missisippis Munding; de havde der efterhaanden samlet et temmmelig stort Antal Kanonbaade og flydende Batterier. Transportskibe ankom med Landgangstropper, og Flottillen begyndte at seile opad Missisippi. To Forter, der vare opførte midt i Floden, St. Philip og Jackson, forsvarede Indseilingen til Ny-Orleans; en Kjede var bleven trukken imellem dem; og bagved den holdt sig den

confødererede Flotille rede til at understøtte Forternes Forsvar. Langtfra at standse forat gjøre en regelmæssig Beleiring, styrtede Unionskanonbaadene sig ved en dristig Manoeuvre med fuld Dampkraft ind imellem begge Forter, sprængte Kjeden og gave sig til at angribe den confødererede Flotille, som de ødelagde (26de April). Generalmajor Butler lod sig sætte iland med 4000 Md. lidt nedenfor Ny-Orleans, som strax overgav sig ved Trusel med et Bombardement. Forterne prøvede ikke paa Modstand, der nu var uden Gjenstand, og overgave sig. Commandeur Ferraguts Flotille seilede derpaa opad Missisippi, ødelagde alle de Forter, der vare opførte paa begge Bredder, og bemægtigede sig Baton-Rouge, Louisianas politiske Hovedstad. Tabet af Ny-Orleans var et føleligt Slag for de Confødererede, hvilke det berøvede umaadelige finantsielle og industrielle Hjelpekilder, som denne Sydens betydeligste By havde at raade over. Idet Unionskanonbaadene seilede opad den hvide Flod og Arkansas, vilde de kunne samvirke med General Curtis's Armee, der allerede havde gjenerobret en Deel af Staten Arkansas. Hele Missisippis høire Bred kunde snart blive bragt tilbage under Unionsregjeringens Magt. Dette Haab syntes saameget rimeligere, som nogle Dage senere den Flotille, der havde taget Øen Numer 10, slog den confødererede Flotille paa Øvre-Missisippi og nødte den til at tage sin Tilflugt under Fort Pillows Kanoner.

Påa Oceanets Kyster var Lykken de Confødererede ikke mindre imod. Commandeur Duponts Eskadre havde, efterat have hjulpet til ved Expeditionen til Portroyal, ødelagt Fort St. Simon paa Georgiens Kyst. Fortsættende sin Seilads, havde den erobret (3die Marts) Havnen Fernandina og St. Maria og Amaliaøerne i Florida og endelig taget den betydelige By St. Augustin, som Landgangstropperne havde besat. En stor Deel af Florida var saaledes atter kommen i Unionsregjeringens Magt. I Georgien havde Fort Pulaski maattet overgive sig (11te April) efter et haardnakket Forsvar; og fra den Tid af var Savannah givet til Priis for et kraftigt Angreb fra Unionstroppernes Side. Charleston var ligeledes truet med en Beleiring, saasnart det Ar-

meecorps, der stod ved Hilton-Head, havde faaet tilstrækkelige Forstærkninger. I Nord-Carolina vare alle de Forsøg, der af de Confødererede vare gjorte paa at gjenerobre Newbern fra General Burnside, endte med ligesaa mange Nederlag. Bøiende sig under disse gjentagne Modgangsslag, befalede Davis ved en Proklamation af 3die Mai, Dagen før Yorktowns Rømning, over hele Conføderationen en Faste- og Bededag, der blev berammet til 16de Mai. Før denne Dag ramte imidlertid en ny Ulykke de Conføderede. Et Expeditionscorps, commanderet af General Wool, og som Lincoln og Chase fulgte med, gik ud fra Fort Monroe, satte Tropper iland paa Kap Willoughby og marscherede imod Norfolk; imedens Unionskanonbaadene gik opad Elisabethfloden (9de Mai). Den conføderede Commandant tøvede ikke, indtil Byen blev omringet: han rømmede den efterat have stukket alle de Skibe, der laae i Havnen, ibrand og sprængt Merrimak i Luften, hvis Bedrifter to Maaneder iforveien havde udbredt Rædsel i alle de forenede Staters Havne, og hvis Ødelæggelse foraarsagede ligesaa stor Glæde som en Seier. Ved Norfolks Indtagelse fik Unionsregjeringen atter de Arsenaler og Skibsværfter i sin Magt, der vare blevne overrumplede af de virginiske Militssoldater ved Borgerkrigens Udbrud. Omegnen blev rømmet af de Conføderede, som concentrerede deres Styrke; og alle Sydkysterne, med Undtagelse af de to Byer Charleston og Savannah, befandt sig nu i Unionstroppernes Magt.

Imidlertid havde Mac-Clellan, da han fandt Yorktown rømmet, ladet indskibe en Division af sin Armee paa Transportskibe; idet han befalede General Franklin, som commanderede den, at seile opad Floden York og gaae iland, saaledes at han kunde stille sig i Ryggen paa Fjenden. Han selv forfulgte med Armeens Hovedstyrke de Conføderede i Retningen af Floden James og naaede Williamsburg (5te Mai). De Conføderede syntes bestemte paa at ville forsvare denne By: de havde sat sig fast i stærke Stillinger og sloge kraftigt Unionsavantgarden tilbage. Et almindeligt Sammenstød fandt Sted den følgende Dag. Da de Conføderede saae deres venstre Fløi omgaaet af General Hancock og erfarede, at General

Franklin var gaaet iland ved Westpoint under Kanonbaadenes Beskyttelse og bortdrev alle de Poster, de havde ladet blive tilbage forat bevogte Yorks Løb, trak de sig tilbage til Chickahominy, en af James's Bifloder, ladende talrige Fanger tilbage i Unionstroppernes Hænder. De standsede ikke før hinsides Chickahominy, hvis Broer de alle afbrændte. Efterat have forenet sig igjen med Franklin, rykkede Mac-Clellan frem imellem Chickahominy og York for saaledes at kunne gaae udenom Richmond og række General Mac-Dowell Haanden, der endnu stod ved Rappahannock. Terrainets vanskelige naturlige Beskaffenhed, lavt, sumpigt, gjennemskaaret af utallige Vandløb og uden Veie, gjorde Marschen yderst besværlig og langsom. Ikke desto mindre bemægtigede Unionsavantgarden sig (19de Mai) Cold-Harbor, et Par Miil fra Richmond. Den almindelige Mening var, at de Confødererede ikke vilde forsøge paa at forsvare denne By, som ikke havde nogen strategisk Vigtighed, men at de vilde romme den ligesom Yorktown, efter en kortere eller længere Modstand, og derpaa flytte Krigsskuepladsen længere sydpaa, til de Stater, hvor deres sande Styrke var. Fra 7de Mai af betegnede Aviserne i Richmond, idet de forudsaae Byens Rømning, de Steder, hvor de offentlige og private Magaziners Bomuld og Tobak skulde bringes hen forat offres til Luerne. Nogle Dage efter begav en Deputation fra Generalforsamlingen i Virginien sig til Davis forat bede ham at forsvare Richmond til det Yderste; og Sydpræsidenten svarede dem undvigende, at, dersom det blev nødvendigt at rømme Richmond, kunde Krigen ikke desto mindre trækkes ud i 20 Aar paa Virginiens Grund. En uforudseet Begivenhed gjorde en Forandring i de Confødereredes Bestemmelse. Mac-Clellan gjorde, med Hensyn til sine Operationers Held, Regning paa Kanonbaadenes Bistand, der havde spillet en saa betydelig Rolle i alle de Foretagender, som vare gjorte paa Sydkysterne. En heel Flottille, i Spidsen for hvilken gik Pantserskibene Monitor, Nangatuck og Galena, seilede opad Jamesfloden; den havde ødelagt alle de Confødereredes Batterier; og Commandeur Rogers smigrede sig allerede med at kunne komme lige ind under Richmonds Mure; da Flottillen, en god

Miilsvei fra Byen fandt Floden spærret med en Kjæde og Skibe, ladede med Steen, som man havde sænket over hele dens Brede. Bag denne Forhindring vare de Confødereredes sidste Kanonbaade, Yorktown og Jamestown, fortøiede med Bredsiden til. Forud, paa et høit Forbjerg, laae Fort Darling, der nylig var opført og forsynet med svært Skyts. Galena kom paa Grund, da den vilde nærme sig Fortet altfor meget; den uhyre Kanon, hvormed Nangatuck var armeret, sprængtes; Monitor kunde ikke give sine den fornødne Reisning til at ramme et saa høitliggende Punkt (15 Mai). Unionsflottillen blev saaledes brat standset i sin Fremrykken; og Mac-Clellan maatte opgive at gjøre Regning paa dens Medvirkning. Det var allerede en vigtig Fordeel for de Confødererede, at de ved Richmonds Forsvar ikke mere behøvede at være bange for Unionsflottillens frygtelige Skyts. Deres Modstanderes Feil skulde fremdeles komme dem til Hjelp.

Mac-Clellan endte alle sine Depecher med at forlange Forstærkninger; men nu stod det ikke længere i Krigsministerens Magt at sende ham dem. Midt i den Glæde, Manassas's Rømning havde foraarsaget, havde Wilson faaet Senatets Krigscomitee til at bestemme, at Hvervingerne skulde standses; og Ministeren havde ved et Circulaire (8de Mai) maattet opfordre de forenede Staters diplomatiske Agenter til at afslaae de Tjenestetilbud, der vare gjorte dem af fremmede Officerer. Comiteen troede, at Fjenden opgav Spillet; og den meente, at de 700,000 Md., der vare blevne kaldte under Vaaben, vare tilstrækkelige til at gjøre en god Ende paa Krigen. Men, uden at tale om de Svigagtigheder af alle Slags, som over alt Maal og Grændse havde oppustet Stamlisterne, saa havde de Frivilliges Bortgang, hvilke daglig forlode Armeen, i April og Mai, ved Udløbet af deres Hverving paa eet Aar, formindsket den virkelige Styrke, der var tilstede under Fanerne, med 200,000 Md. ved Begyndelse af Marts. Tre Maaneder i Felten, der vare mærkede med næsten daglige Fegtninger, Tabene ved Dræbte, Saarede og Fangne, Sygdomme, der fulgte af besværlige Marscher og ere uadskilleligt forbundne med alle store Sammenhobninger af Folk, havde endvidere formindsket Unionstroppernes

Styrke; og senere Undersøgelser have godtgjort, at Mandtallet, der var tilstede ved deres Corpser ved Enden af Mai, beløb sig kun til 350,000 Md. og ganske vist ikke naaede 400,000. Naar man fra denne virkelige Styrke trækker General Curtis's Corps i Arkansas, General Butlers i Ny-Orleans, General Hunters i Florida og Syd-Carolina, General Burnsides i Nord-Carolina og Garnisonerne i Norfolk, Monroe og Washington, kan man see, at der kun vare faa Midler til at forstærke Vest- og Potomakarmeen. Alligevel blev man, da de Tab, der bleve berettede af Mac-Clellan i hans Depecher, ikke mere tillode at afslaae ham Hjelpetropper, nødt til at sende ham to Divisioner, der bleve tagne fra Mac-Dowells Corps, der opererede ved Rappahannock og Rapidan. Denne gjorde Indsigelser imod en Forholdsregel, der svækkede ham ligeoverfor en talrig Fjende og i en meget vanskelig Egn; og hans Klager bleve understøttede af Mac-Clellan, hvem Mac-Dowell skulde forene sig med under Richmonds Mure. Man sendte ham da to af de tre Divisioner, med hvilke Banks bevogtede Shenandoahdalen; men man vogtede sig for at svække det Armeecorps, hvormed Fremont forfulgte Partigængerhobene i Virginiens Bjergegne og vandt Seiere, der ikke havde ringeste Resultat med Hensyn til Krigen. Denne Feil havde en afgjørende Indflydelse paa Begivenhederne. Iblandt de confødererede Generaler, der vare stillede imod Mac-Dowell, var der Virginieren Jackson, med Tilnavnet Stonewall (Steenmuur) ligefra Krigens Udbrud, paa Grund af den Haardnakkethed, hvormed han havde forsvaret en Stilling, der var bleven ham betroet. Han commanderede et Corps, der var hvervet af ham selv i Virginiens blaae Bjerge, og som var sammensat af kraftfulde Mænd, vante til Anstrengelse, der nøie kjendte til alle Bjergpasserne og Stierne i dette Land, hvor Jernbaner ere fritagne for at anlægge Veie. Stonewall Jackson listede sig fra Mac-Dowell, kaldte General Ewell til sig, en af de Generaler, der vare stillede imod Fremont, og faldt i Spidsen for 15,000 Md. over General Banks, som ikke havde mere end 4000. Banks's Avantgarde blev opreven ved Front-Royal, før Unionstropperne havde faaet mindste Nys om Fjendens Bevægelse.

Banks ilede til, men maatte trække sig tilbage for de Conføderèredes Overlegenhed. Han trak sig i god Orden tilbage til Strasburg, derfra til Winchester; derpaa rømmede han efter en Fegtning, der varede 6 Timer (25de Mai), denne By og begav sig paa Tilbagemarschen til Harpers Ferry og Potomak, uden at lade sit Corps bringe i Uorden og uden at miste en eneste Kanon eller Vogn. Da man erfarede, at han var dreven tilbage ligetil Potomak af en overlegen Styrke, og at de Confødererede kun vare nogle Miil fra Hovedstaden, greb en panisk Skræk Washington. Man saae allerede Potomak overskreden, Maryland i lys Lue og Washington beleiret. Congressen gjenlød af Skrig over den Uforsigtighed, der havde blottet Hovedstaden; Forklaringer krævedes af Krigsministeren; og under Virkningen af dette Tryk lod Præsidenten sig ikke nøie med at sende General Fremont Ordre til at stige ned i Shenandoahdalen; han indskærpede ved Telegraphen Mac-Dowell at opsætte sin Marsch imod Richmond og give sig til at forfølge Stonewall Jackson. Men denne tøvede ikke, indtil man havde afskaaret ham Tilbagetoget; han skyndte sig at stige opad Shenandoah; og Fremont gjenindtog uden Sværdslag Winchester og Strasburg.

Stonewall Jacksons Tilbagetog adspredte øieblikkeligt den paniske Skræk, der havde grebet Washington; og Angesten gjorde Plads for den overdrevneste Tillid. Seward tilsendte (28de Mai) de forenede Staters diplomatiske Agenter en Depeche, som de skulde oplæse for de Regjeringer, de vare ansatte hos, og som ikke havde anden Hensigt end at udkaste et Billede af Unionsvaabnenes Held. Han fremstillede deri Maryland, Kentucky og Missouri som uadskilleligt gjenforenede med Unionen, Tennessee, Louisiana, Nord-Carolina og hele Søkysten som gjenerobrede og Befolkningerne som ivrige i at underkaste sig, saasnart Unionsbanneret lod sig tilsyne iblandt dem. Oprørets Hjelpekilder udtømtes hurtigt, imedens den lovmæssige Regjerings syntes at voxe tilligemed dens Fornødenheder; og Krigens Forlængelse kunde, hvis Syden var affindigt nok til at fortsætte Kampen, ikke have anden Virkning end at fremkalde en Slavekrig tidligere eller sildigere. Unionssagens nærforestagende Seier

maatte altsaa være en Velgjerning for Syden selv. Han uddrog deraf den Slutning, at de europæiske Regjeringer intet Bedre kunde gjøre end fortsætte den Neutralitet, de saa viseligen havde vedtaget; efterdi Haabet om en fremmed Mellemkomst var den eneste Bevæggrund, der lod Oprørerne blive under Vaaben. Den Tillid, Seward udtalte i det meest høitravende Sprog, skulde snart blive grusomt skuffet af Begivenhederne; den syntes imidlertid ligestrax retfærdiggjort ved nye Held. Efter Slaget ved Pittsburg havde Beauregard ført sin Armee tilbage til Corinth forat reformere den; han havde der befæstet sig og kun beskjeftiget sig med at sikkre sin Samfærdsel med Memphis, hvorfra han trak sin Underholdning. Halleck, der nylig havde taget Commandoen over Unionstropperne, ansaae det for umuligt at angribe de Confødererede i deres Forskandsninger; og han prøvede forgjeves paa at lokke dem ud til et Slag. Det var ham umuligt at rykke frem imellem Corinth og Missisippi, saalænge Memphis endnu ikke var erobret af Unionsflottillen. Det vilde have været endnu farligere at trænge ind i det Indre af Landet, naar han lod en Armee paa 80,000 Md. blive bag sig. Han foretog sig derfor at indeslutte Beauregard i hans Stillinger, udstrakte sine Linier, dækkede dem med Skandser, der forsynedes med talrigt Skyts, og gjorde dem snart uangribelige. Imidlertid ankom den Styrke, som havde befriet Missouri og hjulpet til at erobre Øen Numer 10, til Unionsleiren under General Popes Commando; og de Conføderede vare nu fuldstændigt fordrevne fra Mellem-Tennessee, med Undtagelse af nogle Partigængerhobe. Saasnart Halleck havde Tillid nok til sine Værker for ikke at frygte et Angreb, end ikke et Hovedangreb, bortsendte han flere Divisioner, der gjorde heldige Expeditioner i det Indre af Landet og ødelagde flere af de Jernbaner, ad hvilke de Conføderede kunde modtage Krigsforraad og Forstærkninger. Der herskede Uenighed i Beauregards Leir: Regimenterne fra Louisiana og Missisippi forlangte, at man skulde undsætte Vicksburg og gjenerobre Ny-Orleans; Regimenterne fra Tennessee og Kentucky satte sig imod enhver tilbagegaaende Bevægelse, som vilde fjerne dem endnu længere fra deres Hjem

og medføre Memphis's Fald og Tennessees endelige Tab. Mangel paa Levnetsmidler og Sygdomme svækkede snart endmere denne uenige Armee; og kun yderst strenge Forholdsregler kunde standse Deserteringen.

Efterat General Halleck, der stadigt fortsatte sine Arbeider, havde sikkret sin høire Fløi, havde han fremskudt sin venstre saaledes, at han kunde omgaae de Confødereredes høire, afskære dem al Samfærdsel med Alabama og drive dem ud i Mississippi. Hans Forposter vare allerede komne Fjenden i Ryggen og havde ødelagt Jernbanen fra Mobile til Ohio. Beauregard havde nu kun en eneste Jernbane til sin Raadighed, nemlig den, der gaaer ned mod Syd parallel med Mississippi; og det udpiinte Land kunde ikke mere skaffe ham noget Hjelpemiddel. Han prøvede paa at skaffe sig Luft og atter aabne sin Samfærdsel med Østen; men flere frugtesløse Træfninger overbeviste ham om, at Unionstropperne, der vare stærkt forskandsede i deres Stillinger, ikke vilde kunne uddrives uden ved et ordentligt Slag. Han vovede ikke at udsætte sig for et saadant Slags tvivlsomme Udfald med Tropper, der vare modløse og svækkede ved Savn og Sygdomme, imod en Armee, fuld af Kampelyst og rigeligen forsynet med Alt. Derfor besluttede han sig til at rømme Corinth. At fjerne Unionstropperne fra Tennessees Løb, ad hvilket de stadigt modtoge Levnetsmidler og Forstærkninger, det var at faae dem til at opgive en fortrinlig Operationsbasis. Den hede Aarstid, der nærmede sig med store Skridt, vilde gjøre dem hver Marsch fordærvelig, de prøvede paa i Sydens brændende Egne, hvor Levnetsmidler fattedes dem umiddelbart. Endelig tvang de Yderligheder, hvortil de Confødererede vare bragte, dem med bydende Nødvendighed til at concentrere hele deres Styrke og opoffre alle Punkter af anden Rang forat forebygge et Nederlag i Virginien. Saasnart Beslutningen var fattet, beskjeftigede Beauregard Unionstroppernes Opmærksomhed med en Række smaa Træfninger, retsom om han lavede sig til et Hovedangreb; og han sendte sine Syge og sine Forraad imod Syd. Han rømmede sin Leir om Natten og deelte sin Armee i to Corpser, hvoraf det ene trak sig tilbage til Okolona i Mississippi og

det andet henimod Sydost paa Jernbanen fra Mobile. Denne Bevægelse forberedtes i saa stor Hemmelighed og udførtes med saa stor Nøiagtighed, at, da Unionstropperne toge Corinth i Besiddelse (30te Mai), vare de nogen Tid uvidende om, hvilken Retning deres Modstandere havde taget. General Pope, der endelig blev sat paa Beauregards Spor, lykkedes det ved en Ilmarsch at opsamle endeel Fanger og en meget stor Deel Bagage; men de Confødereredes Tilbagetog var saa hurtigt, at han snart maatte opgive at følge dem. Beauregard, der selv blev angreben af Typhus, som havde decimeret hans Armee, tøvede ikke med at overgive (15de Juni) Commandoen til General Braxton Bragg, der var bleven kaldt fra Mobile forat afløse ham; og imedens denne anstrengte sig for at sørge for Landets Forsvar ved en Udskrivning i Masse, var Størstedelen af de Tropper, der havde rømmet Corinth, bleven sendt til Richmond ad Jernbanerne. Beauregards Tilbagetog traf sammen med en ny Søtræfning, hvori Levningerne af den confødererede Flottille bleve ødelagte under Fort Pillows Kanoner af Unionsflottillen paa Øvre-Mississippi. Dette Fort blev dernæst taget; og dets Indtagelse medførte, efterdi Unionskanonbaadene derved fik fri Fart nedad Floden og kunde true Memphis med et Bombardement, denne Byes Overgivelse og Vest-Tennessees Underkastelse. Saaledes vare Unionstropperne fuldstændigt Herrer over Mississippi, ligefra dens Kilde til dens Munding, med Undtagelse af den Bugt, Floden danner lidt nedenfor sit Sammenløb med Yazoo. Der kniber dens Leie sig paa eengang sammen og er behersket af Byen Vicksburgs Batterier, der ligger paa den venstre Bred og hører til Staten Mississippi. Erobringen af denne By syntes ikke at være et Foretagende af den Natur, at det længe skulde kunne standse Unionsflottillen.

Jo mere denne uafbrudte Række Held berettigede til at regne paa en lykkelig Udgang paa Krigen, desto gunstigere syntes Øieblikket til at lade høre Forsonings- og Fredsord. Dersom noget af de to Kamre havde havt en Statsmand, en sand Patriot som Clay eller Webster, hvis Røst vilde have været sikker paa at blive hørt af Nationen, vilde han have

mindet Congressen om, at Lykkens Dage vare Mildhedens Dage; at Timen var kommen til at række Syden en venlig Haand og til at formindske alle Hindringer for Unionens Gjenoprettelse. Douglas, der kunde have udført denne Fredsstifterrolle, var altfor tidligt nedstegen i Graven; Ingen havde hverken Kraft til eller Tanke om at optage den efter ham. Ny-Englands mørke og brændende Fanatisme og Hevnlysten vare det, der ene ledede Congressens Beslutninger. Senatet, hvori de Radikale, som man begyndte at kalde dem, havde en stærk Majoritet, lod sig lettere og længere drage med end Repræsentanternes Kammer, hvor de maadeholdne Ideer undertiden fandt Bifald. Det mindste Held berusede de Radikale; den mindste Ulykke forbittrede dem og tilskyndede dem til yderlige Forholdsregler. Uagtet Statskassens trykkende Fornødenheder og Klogskabens Raad blev det Lovforslag, der fastsatte de nye direkte Skatter, ikke voteret af Kamret før den 11te April. Senatet vedtog det paa sin Side ikke før den 10de Juni, idet det deri indførte over hundrede Amendementer, der gjorde en Forhandling imellem de to Kamre nødvendig; og Loven blev ikke endeligt vedtagen før i Sessionens sidste Dage; denne endte den 17de Juli. Loven, som omarbeidede Toldtarifen, blev ligeledes først vedtagen Dagen før Sessionen sluttedes. Undersøgelsen af nyttige Forholdsregler udsattes bestandigt forat give Plads for ophidsende eller ufrugtbare Discussioner. Der forløb ikke nogen Dag, uden at Sumner, henreven af sine abolitionistiske Anskuelser, fremkom med et eller andet Forslag af den Natur, at det forbittrede Sydens Mænd, eller udslyngede sin Veltalenheds Lyn imod fraværende Modstandere. Man kunde ikke gjøre en sørgeligere Brug af et skjønt Talent. Snart var Talen om at afsætte de Generaler, der commanderede i Syden, fordi de havde rettet sig efter Lovene i de Stater, hvori de opererede; snart skulde man berøve de oprørske Stater deres indre Selvbestemmelsesret og sætte dem paa lige Vilkaar med Territorier, der administreredes af Militairgouverneurer. Ni af Sumners ti Forslag bleve lagte tilside ved den foreløbige Behandling; de dannede ikke desto mindre en uudtømmelig Grube af Argumenter for

Sydaviserne, der beraabte sig paa dem som ligesaa mange Beviser paa Nordens Følelser og betjente sig af dem til at retfærdiggjøre og anspore Modstanden. Congressen vedtog de Bestemmelser, Præsidenten havde forelagt den, og som lovede hver Stat en Understøttelse af Unionskassen, der vilde bestemme sig for sin sorte Befolknings gradevise Emancipation. Endvidere bemyndigede den ham til at anerkjende de sorte Republiker Haiti ag Liberia. Efter heftige Debatter vedtog Kamret (11te April), med en Majoritet af 93 Stemmer imod 39, et Lovforslag, der allerede var vedtaget af Senatet, og som afskaffede Slaveriet i Unionsdistriktet Columbia. Da denne Forholdsregel havde erholdt en Majoritet af ⅔ af Stemmerne i begge Kamrene, kunde Præsidenten ikke negte at stadfæste den. Han gjorde det (16de April) ved et specielt Budskab, hvori han motiverede sin Stadfæstelse ved, at Lovforslaget ikke overskred Congresmyndighedens forfatningsmæssige Grændse, og at det opstillede som Princip Nødvendigheden af en foreløbig Skadesløsholdelse for Eierne. Endelig vedtog Congressen et Lovforslag, der forbød Slaveriets Indførelse i alle de Territorier, der hørte til Republiken. Denne Forholdsregel stemmede ganske overeens med Forfatningsloven; den var endog en Tilbagevenden til de Principer, den amerikanske Uafhængigheds Stiftere havde proklameret og troet at burde hellige i Forordningen af 1787 om Territoriernes Bestyrelse. Idethøieste kunde man beklage, at Kamrene havde vedtaget den, efterdi Begivenhedernes Gang gjorde den unyttig og kun gav den Udseende af en Udfordring, der var tilkastet Syden.

En vigtigere Indvending reistes imod det Lovforslag, som oprettede Vest-Virginien til en uafhængig Stat, under Navn af Kanawha. Dette Lovforslag var en aabenbar Krænkelse af Forfatningen, hvori en Artikel udtrykkeligt forbyder enhver Sønderlemmelse og Deling af en Stats Territorium. Saalænge som Congressen og Præsidenten vedbleve at betragte de oprørske Stater som fremdeles udgjørende en Deel af Unionen, var Virginiens Sønderlemmelse en Usurpering af Unionsmagten over Staternes Selvbestemmelsesret. Senatet lod sig ikke standse af denne Indvending; men det lykkedes Minoriteten ved den

ene Udsættelse efter den anden at naae Enden paa Sessionen, uden at Senatets Lovforslag blev Gjenstand for en endelig Vedtagelse. Uheldigviis gik det ikke saaledes med det Lovforslag, der confiskerede Oprørernes Gods. Otte eller ti Senatorer stredes om Æren af at foreslaae den strengeste Forholdsregel og at skabe de talrigste Klasser Forbrydere og Mistænkte. Repræsentanternes Kammer begyndte med at berøve denne Forholdsregel ethvert Tegn paa tilbagevirkende Kraft; det indskrænkede dernæst dens Virksomhed til Personer, der efter en vis Frist ydede Oprøret virksom Bistand ved at bære Vaaben imod Republiken eller tage imod Embeder under Oprørsregjeringen. Ikke desto mindre ramte Lovens sidste Redaktion et saa stort Antal Personer, at Præsidenten erklærede, at han ikke vilde stadfæste denne Forholdsregel, hvis ikke Congressen indførte visse Formildelser deri. Det sidste Møde i Sessionen anvendtes da til at indføre i Loven de Forandringer, der vare angivne af Præsidenten, og som satte Seqvestrering istedetfor ligefrem Confiskering.

Selv om den amerikanske Lovgivningsmagt ikke havde saa stor Humanitet, burde Klogskaben have standset denne Magt og indgydt den Frygt for at rage op i Borgerkrigens Ild. De Creditforlangender, der stadigt gjordes af Ministrene, vare ligesaa mange Mindelser for Congressen om Nødvendigheden af snarest muligt at lukke det Svælg, hvori den offentlige Velfærd forsvandt. Allerede to Gange havde man maattet forøge Marinens Budget. Welles fornyede endnu engang sin Begjering om at erholde en Forstørrelse af Søarsenalerne og at faae Pantserskibe satte under Bygning. Dagen efter (12te Juni) forlangte Finantsministeren, under Navn af en paatrængende nødvendig Forholdsregel, Bemyndigelse til at udstede nye Gjeldsbeviser, betalbare efter Sigt, til et Beløb af 150 Mill. Dollars og at lade deeltage i denne Udstedelse, for 25 Mill., Smaasummer under 5 Dollars. Det var Indførelsen af Papirspenge under en Form, der var allerstrengest fordømt ved Erfaringen. Den blotte Bekjendtgjørelse af denne Forholdsregel, hvorimod Congressen længe satte sig til Modværge, bragte øieblikkeligt Coursen paa ædle Metaller til at

stige fra 5 til 7 p. C. og, uagtet Formindskelsen af Omsætninger med Europa, Coursen paa London op til 116. Finantsnøden begyndte; den skulde snart blive forstørret ved en Række Ulykker.

Unionskanonbaadenes Nederlag ved Fort Darling og den heldige Diversion, der var gjort af Stonewall Jackson, havde atter sat lidt Mod i de Confødererede. Den franske Gesandt, Mercier, havde under et flygtigt Besøg i Richmond ikke fordulgt for Davis, at Rømningen af denne By vilde bibringe Sydens Sag det fordærveligste Slag i Europas Mening, der vilde betragte den som en Tilstaaelse om Afmagt. Den confødererede Regjering begreb Nødvendigheden af at redde sin Hovedstad, det koste, hvad det vilde; og imedens den opgav Søkystens Forsvar og kaldte til sig alle de Corpser, Jernbanerne kunde føre til Richmond, endog en Deel af Beauregards Styrke, begyndte den confødererede Armee, som nu standsede sin tilbagegaaende Bevægelse, at gjøre Mac-Clellan hver Fodsbred stridig. Denne havde sagtnet sin Marsch siden den 19de Mai forat give Mac-Dowell Tid til at komme, hvis Seendrægtighed han forgjeves ærgrede sig over. Naar de 45,000 Md., denne General commanderede, havde forenet sig med de 70,000, han selv havde under sin Commando, kunde han marschere lige løs paa Richmond og nøde de Conføderererede til at indeslutte sig i Byen eller vove et Hovedslag, hvis Udfald skulde afgjøre Krigen. Han havde benyttet Tiden til at istandsætte de Jernbaner og Broer, der vare blevne ødelagte af de Conføderererede, forat sikkre sin Armee dens Underholdning og at kunne være istand til at forsyne Mac-Dowell med det Fornødne. Tre af hans Divisioner vare allerede opstillede paa Chickahominys høire Bred; da, som Følge af en heftig Storm, denne Flod svulmede uhyre op og bortrev de Broer, ad hvilke Tropperne holdt Samfærdsel. De Conføderererede benyttede Leiligheden til at angribe denne isolerede Fløi med hele deres Styrke og kaste den i Floden (31te Mai). Divisionen Casey, der bestod af Rekruter, løb sin Vei, da de nærmede sig, og lod sin Leir og sin Bagage istikken. Divisionen Sumner, der bestod af Tropper fra Massachusets, holdt Stand og skaffede Mac-Clellan

Tid til at sende Forstærkninger og gjenoptage Kampen. De Confødereredes Overgeneral, Joe Johnston, blev haardt saaret, da han vilde anspore sine Tropper under et afgjørende Angreb. Aftenen gjorde Ende paa Kampen (Slaget ved Fair-Oaks); begge Partier tilbragte Natten under aaben Himmel paa Valpladsen. Om Natten gik Mac-Clellan over Floden med en stor Deel af sine Tropper, saa at han befandt sig i Flanken paa de Confødererede, hvilke han angreb heftigt og kastede dem tilbage til Richmond, efterat have tilføiet dem et Tab af 1,200 Md. dræbte og 2,000 Fanger. Frygtelige Regnskyl, der varede i en halv Snees Dage og bragte alle Vandløb til at gaae over deres Bredder, gjorde begge Armeer hver Bevægelse umulig. Mac-Clellan, som var bleven Seierherre paa Valpladsen ved Seven-Pines, overtydede sig om Umuligheden af angribe Richmond fra Chickahominys høire Bred, fordi Byen paa denne Side var dækket af et uhyre Morads, som den mindste Regn forvandlede til en Sø. Han maatte imidlertid beholde Tropper paa denne Side af Floden forat vedligeholde sine Forbindelser med Flottillen, som var paa Jamesfloden, og som, hvis det lykkedes den at ødelægge Fort Darling, kunde gjøre en nyttig Diversion. Efterat have opført Forskandsninger, der kunde beskytte de tre Divisioner, han lod blive tilbage paa Chickahominys høire Bred, imod en ny Overrumpling, begyndte han igjen sin Bevægelse nordpaa og udstrakte efterhaanden sin høire Fløi langs Floden og dens Bredder ligetil Pamunkey, en Flod, der dækker Veien til Hanover-Court, ad hvilken Mac-Dowell maatte rykke frem. Han ventede 8 Dage forgjeves paa ham, idet han haardnakket holdt sine Stillinger, uden at fordølge sig Farerne af en altfor udstrakt Linie nærved en Fjende, hvis Styrke voxte Dag for Dag, imedens han selv ikke fik nogen Forstærkning. Istedetfor den Hjelp, han ventede, var det nok en Modstander, der kom ham imøde.

Midt i den paniske Skræk, der var foraarsaget ved Stonewall Jacksons første Bevægelse, havde Krigsministeren sendt General Banks alle de Tropper, der vare i Omegnen af Washington, forat sætte ham istand til atter at gaae angrebs-

viis tilværks og befrie Hovedstaden. Jackson, hvis Soldater ikke førte anden Proviant med sig end en Smule ristet Korn, og som ikke engang havde Artilleri, listede sig let forbi Banks og naaede igjen Foden af de blaae Bjerge, endog før Fremont var stegen ned ad Alleghanybjergene i Shenandoahdalen. Dette første Indfald havde havt et uskatteerligt Resultat for de Confødererede, nemlig at opsætte Mac-Dowells Marsch, hvem Præsidenten havde befalet at standse. Tillige skyndte General Lee, der var fulgt efter Joe Johnston i Overcommandoen over Sydtropperne, sig at sende Stonewall Jackson Divisionerne Longstreet og Smith forat sætte ham istand til at gjøre en fuldstændigere Diversion. Jackson steg da atter ned i Shenandoahdalen; men han stødte der paa Banks, som spærrede ham Veien, og trak sig tilbage. Krigsminister Stanton, der glemte, at hvert Øieblik var kostbart, troede, at han gjorde sine Sager godt, idet han befalede Mac-Dowell igjen at gaae op langs Rappahannock og kaste sig i Ryggen paa Jackson forat hindre ham i at slippe igjennem de blaae Bjerges Passer og kaste ham tilbage paa Fremont. Det syntes nu, som om Jackson, der var omringet af tre Armeecorpser, ikke kunde undslippe. Mac-Dowell trængte ind i Bjergene, naaede Jackson og drev ham efter en meget levende Træfning tilbage henimod Rappahannocks Kilder, der skulde have været bevogtede af Fremont. Men denne, som ikke lod det være nok at sætte sig altfor sildigt og altfor langsomt i Marsch, vendte sig altfor meget nordpaa; og hans Avantgarde fik neppe Leilighed til at vexle nogle Bøsseskud med Jacksons Arrieregarde. Denne, der sneg sig bort imellem sine to Modstandere, skyndte sig at forene sig med den confødererede Armee, hvis yderste venstre Fløi hans Corps dannede.

Saasnart Mac-Clellan erfarede Mac-Dowells Indmarsch i de blaae Bjerge, mistede han alt Haab om at bringe den Forening med ham istand, hvorpaa hans Beregninger hvilede; og han forudsaae, at han ene vilde faae at gjøre med hele den confødererede Styrke. Det var ham umuligt at lade sin høire Fløi længere svæve i Luften, udsat for at blive omgaaet; og den eneste Operationsbasis, han kunde tage, var Jamesfloden

der sikkrede ham Flottillens Bistand og let Samfærdsel med Washington. 150 Transportskibe indskibede alle de Forraad, der vare i White-House ved Pamunkey, og seilede nedad denne Flod og York for derpaa at seile opad James. Hvad angaaer Beleiringsparken, Bagagen og Krigsforraadene, der vare samlede i Mechanicsville, imellem Pamunkey og Chickahominys øvre Løb, bleve de øieblikkeligt sendte overland til James. En eneste Vei førte fra Mechanicsville til Floden, en smal og bugtet Vei, der neppe fortjener at kaldes en Sti. To hele Døgn gjennemløb en Vognrække paa flere Miles Længde uophørligt denne Vei. Trediedags Morgen (26de Juni) viste Fjenden sig: det var Stonewall Jackson, som, efterat være gaaet over Chickahominy ved Wilkinson, angreb Divisionen Mac-Call, der dannede Unionsarmeens yderste høire Fløi. Denne Division stak Alt, hvad der var tilbage i Mechanicsville, ibrand og trak sig tilbage Fod for Fod, gjørende Fjenden hver Terrainafvexling stridig, forat dække den umaadelige Vognrække, der var forud for den. Aftenen kom, uden at den havde ladt sig sprænge; og de sidste Vogne befandt sig i Sikkerhed paa Chickahominys høire Bred. Klokken 3 om Morgenen (27de Juni) begyndte Stonewall Jackson, der havde ligget Natten over paa Stedet, igjen Angrebet; men han blev fuldstændigt dreven tilbage. Klokken 9 fornyede han sit Angreb med friske Tropper og blev jagen kraftigt tilbage af Fitz John Porters Corps. Hvis Mac-Clellan havde benyttet sig af denne Fordeel til at lade alle sine Tropper gaae over paa Chickahominys høire Bred, vilde han have havt den Ære at have udført uden mindste Tab, i Nærværelse af en overlegen Fjende, en fuldstændig Frontforandring; men Unionstropperne lode sig blænde af en øieblikkelig Fordeel: de fulgte Fjendens tilbagegaaende Bevægelse og forlangte Forstærkninger forat fuldende deres Seier. Mac-Clellan troede paa et heldigt Udfald og lod nogle Corpser gaae tilbage igjen over Floden forat understøtte Porter. Da Slaget (ved Gaines-Hill) trak i Langdrag, fik alle de fjendtlige Corpser, der var i Anmarsch, Tid til at ankomme; og Klokken 5 om Aftenen havde de Confødererede 100,000 Md. i Geled imod 40,000. Divisionen Mac-Call,

som havde kæmpet i 48 Timer, begyndte at mangle Munition og at vige. Dens Chef blev haardt saaret, da han atter vilde føre den i Kampen; hans Soldater toge Flugten; og Fjenden, der styrtede frem forat forfølge dem, kom paa samme Tid som de til et Batteri, der var bestemt til at dække deres Tilbagetog, og som de bemægtigede sig. General Stoneman, der dannede den yderste høire Fløi, og som var skilt fra den øvrige Armee ved Divisionen Mac-Calls Flugt, stod Fare for at blive omringet. Han begav sig da øieblikkeligt paa Tilbagetoget til White-House, hvorhen han førte sin Division uskadt. Hvad angaaer de andre Corpser, der stode paa Chickahominys venstre Bred, vilde de være blevne oprevne, hvis ikke Natten og Træthed havde nødt Fjenden til at standse. Dagen efter (28de Juni) fandt de Confødererede hele Unionsarmeen forenet paa den anden Side af Chickahominy og fortsættende sit Tilbagetog i god Orden. Afkræftede ved deres egne Tab, fulgte de den langsomt 2—3 Dage; den 29de angrebe de dens Arrieregarde ved Savage-Stationen, men bleve drevne tilbage. Den 30te ved Daggry havde Mac-Clellan hele sin Armee med dens Bagage hiinsides White-Oak-Swamp; der lod han Sumner og Franklin blive tilbage forat forsvare Overgangene og stillede Heintzelmann med Divisionerne Hooker, Kearney, Sedgwick og Mac-Call paa begge Sider af det Punkt, hvor de forskjellige Veie støde sammen, der føre til Richmond. Under disse Troppers Beskyttelse fortsatte Vogntoget sin Vei og ankom lykkeligt til Jamesfloden, paa samme Tid som Transportskibe med Levnetsmidler og Krigsfornødenheder samt Hospitalsskibe ankom fra Fort Monroe.

Imidlertid vare Sumner og Franklin blevne heftigt angrebne ved White-Oak-Swamp og trak sig Fod for Fod tilbage; Heintzelmann var ligeledes bleven angreben ved Cross-Roads. Divisionen Mac-Call led svært Tab og mistede sin Chef, der blev tagen tilfange; men Hooker og Kearney kom den til Hjelp og dreve Fjenden tilbage med stort Tab. Et Angreb blev ogsaa forsøgt imod Porters Corps, men det mislykkedes aldeles, da Feltartilleriets og Skibenes Ild nedrev hele Geleder. Nu indtog Porter en for-

trinlig Stilling ved Malvern=Hill (Turkey=Bend), hvor Galena, Monitor og Kanonbaadene dækkede hans venstre Fløi. Om Aftenen den 30te Juni vare alle Unionsarmeens Divisioner forenede i denne stærke Stilling. I Dagningen den 1ste Juli prøvede de Confødererede paa at tage Malvern=Hill; men det mislykkedes; og om Aftenen trak den udmattede Fjende sig tilbage. Derpaa tog Potomakarmeen sin Stilling ved Harrisons=Landing, en uindtagelig Stilling, hvis Front var dækket af et lidet Vandløb og Forskandsninger; dens venstre Fløi støttede sig til James og Flottillen, dens høire var beskyttet af Moradser og Chickahominy.

Ikke desto mindre var Forbauselsen uhyre i Washington. I to Dage havde man ikke hørt noget Nyt fra Mac=Clellan; man troede hans Armee ødelagt; ja, Rygtet gik endog, at han var fangen. Da man vidste, at han var i Harrisons=Landing, vedblev man at overdrive de Tab, han havde lidt, og de Farer, han var udsat for. Præsidenten, som havde været i Ny=York forat raadspørge General Scott under disse vanskelige Forhold, vilde selv med egne Øine overtyde sig derom og begav sig til Mac=Clellans Hovedqvarteer. Han lod Tropperne passere Revue; og disse modtoge deres General med Jubel, hvilken beviste, at deres Tillid til ham ikke var bleven rokket. Mac=Clellan bad indstændigt Præsidenten om, at man ikke maatte kalde hans Armee tilbage til Washingtons Forsvar; saaledes som de Frygtagtige i Hovedstaden forlangte. Han var kun 3—4 Miil fra Richmond, i en uindtagelig Stilling, hvor han kunde trodse hele den confødererede Styrke. De 50,000 Md., han endnu havde under sin Commando, vare Republikens bedste Soldater; med dem var han rede til at foretage sig Alt. Hvis man vilde tilstaae ham de Forstærkninger, man altid havde negtet ham, og Marinen vilde tage Fort Darling, vilde han, understøttet af Flottillen, igjen seile opad James ligetil Richmond. Hovedstaden var tilstrækkeligt beskyttet ved de Forskandsninger, han selv havde opført sidste Vinter paa Potomaks høire Bred, fra Alexandria til Harpers Ferry, og bag hvilke Rekruter kunde holde Stand imod de bedste Tropper. Det var forøvrigt ikke at befrygte, at Fjenden

skulde gaae angrebsviis tilværks og blotte Richmond, saalænge han selv stod denne By saa nær, rede til at styrte løs paa den. De 200,000 Md., som de Confødererede havde sammentrukket omkring Byen, havde der bevirket Mangel paa Fødemidler; Hospitalernes Overfyldelse, Mangelen paa Ly, den usle Kost havde fremkaldt Typhus, hvis Ødelæggelser snart vilde blive endnu frygteligere ved Hundedagsheden. Lees Armee vilde smelte sammen i Richmond, som Beauregards i Corinth, og paa Grund af samme Aarsager. Det rette Middel til at forsvare Washington og gjøre en god Ende paa Krigen var at samle alle de adspredte Corpser i Virginien og deraf danne en kraftig Armee, der kunde marschere imod de Confødereredes Hovedstad og true den nordfra, ligesom han allerede truede den sydfra. Hvis man derimod kaldte ham og hans Armee tilbage til Potomaks Bredder, vilde man befrie de Confødererede for enhver Bekymring for deres Hovedstad; man vilde igjen give dem fuld Frihed i deres Bevægelser og tillod dem at jage de forhungrede Masser, de havde samlet omkring en udtømt By, løs paa Washington. Man vilde miste Frugten af 6 Maaneders Anstrengelser; og efter saamange Offre vilde man frivilligt sætte sig paany i samme Stilling, hvori man havde været ved Vinterens Udgang.

Præsidenten gav efter for disse Grunde, hvis Rigtighed maatte være beviist ved Kjendsgjerninger. Ved sin Tilbagekomst til Washington forlangte og fik han af Congressen Bemyndigelse til at kalde 300,000 Frivillige under Vaaben og, ifald Hvervingerne skulde være utilstrækkelige, til at udskrive 300,000 Soldater ved Lodtrækning iblandt Borgere fra 18 til 35 Aar. Imidlertid befalede han General Burnside i Nord-Carolina og General Hunter i Georgien at sende Mac-Clellan alle de Tropper, der ikke vare dem absolut fornødne. Disse Forstærkninger udfyldte Hullerne i Mac-Clellans Armee uden at sætte den istand til at gaae angrebsviis tilværks igjen. Iøvrigt gjorde Heden enhver Bevægelse umulig i denne Egn, der var forbrændt af Solen; den foraarsagede Unionsarmeen flere Tab end Fjenden, som ikke engang prøvede paa at angribe den i dens Stillinger. Præsidenten afsatte for anden Gang General

Fremont, der var Skyld i, at Stonewall Jackson var undsluppen, og forenede til en eneste Commando, under Navn af Virginiaarmeen, Fremonts, Banks's og Mac-Dowells Corpser; til hvilken Commando han kaldte en af sine Medborgere fra Illinois og en af sine gamle Venner, General Pope. Forøvrigt gjenoprettede han, efterdi hans Tillid til Krigsminister Stanton begyndte at rokkes, Overgeneralens Post, som Scott havde havt, og Mac-Clellan havde bestyret nogen Tid, og kaldte dertil General Halleck, som tidligere havde været Mac-Clellan underordnet, men saaledes blev hans Overordnede. Chefen for Potomakarmeen beklagede sig ikke derover, da han var altfor lykkelig ved at see Krigsoperationernes Styrelse i Hænderne paa en Mand af Faget. Stillingen blev hver Dag alvorligere. De ædle Metaller gik ud af Circulation; og Congressen blev, efterat have negtet Finantsministeren Bemyndigelse til at lade de laveste Smaasummer af Skatkammersedlerne gaae under 5 Dollars, nødt til at vedtage en Lov, som tilstod Postmærker og alle foranderlige Stempelmærker, hvis Paatrykning var bleven foreskreven ved Finantsloven, den lovlige Cours. Forat forebygge den altfor lette og hurtige Ødelæggelse af de almindelige Stempelmærker, lod Finantsministeren forfærdige Papirspenge af 10 forskjellige Værdier, der kunde omvexles paa Forlangende med almindelige Stempelmærker i de offentlige Embedscontoirer, og som skulde modtages som contante Penge ved alle Smaabetalinger (1ste Aug.). Detailhandelen, hvis hele Forretning var standset, blev nødt til at hilse dette fortvivlede Hjelpemiddel som en Velgjerning, uagtet Coursen paa Sølv og Guld derved steg til 10 og 20 p. C. Rekruteringen gik kun for sig med yderste Langsomhed uagtet de Præmier, Congressen havde vedtaget for de frivillige Hvervede, og dem, Staterne og Byerne føiede dertil af deres egne Penge. Høsten begyndte: den krævede alle de Arme, der stode til Raadighed; og den Løn, Landmændene bøde, var langt høiere end Soldaternes Sold. Regjeringens Løfter strandede paa Agerdyrkningens og Industriens Fornødenheder; og det kunde ei blive anderledes, før Markarbeiderne vare endte, og den strenge Aarstid kom. Ikke desto mindre var det paatrængende

fornødent at skaffe sig Soldater, fordi Oprøret allevegne løftede Hovedet. Unionsflottillen havde af Mangel paa Landgangstropper lidt et Nederlag ved Vicksburg; og samme Aarsag maatte nødsage til at rømme Baton-Rouge. Partigængerhobe, der hver Dag bleve talrigere, ødelagde Tennessee, ja endog Kentucky; og General Bragg gik atter angrebsviis tilværks forat gjøre Unionsregjeringen det umuligt at kalde en Deel af Vesttropperne hen paa Potomaks Bredder.

Man havde ikke kunnet samle mere end 60,000 Md. under General Popes Commando. Denne Officeer, som havde givet Beviis paa Virksomhed og Kraft i Vesten under General Hallecks Commando, viste ikke nogen af en Overgenerals Egenskaber. Han begyndte med høitravende Proklamationer og med en ulykkelig Befaling. Han havde foreskrevet sine Soldater at leve paa Landets Bekostning; de Uordner, hvortil denne Befaling gav Anledning, de kraftige Indsigelser, han vakte paa Fjendens Side, den Bebreidelse, han mødte hos det conservative Parti, nødte ham til at tilbagekalde den efter nogle Dages Forløb. Uden at oppebie Burnsides Corps's Ankomst, som man havde kaldt tilbage fra Nord-Carolina forat forstærke ham, og som udskibede sig i Acquia-Creek ved Potomak, rykkede Pope frem langs de blaae Bjerge ligetil Rapidans Kilder. Hans Forposter vare allerede komne ligetil Omegnen af Gordonsville, da Stonewall Jackson, der havde kastet sig ind i Bjergene, pludseligt rykkede frem imod Unionstroppernes Flanke og angreb deres Arrieregarde ved Ceder-Mountain med en dobbelt Styrke (10de Aug.). Pope gik tilbage; og efter en forbittret Kamp lykkedes det ham at befrie de to compromitterede Divisioner. Denne uafgjørende og blodige Træfning, hvori begge Partier tilskreve sig Seieren, standsede Unionstroppernes Fremmarsch.

Mac-Clellans Nærværelse ved Harrisons-Landing vedblev at lamme alle de Confødereredes Bevægelser. Efterat disse havde erkjendt Umuligheden af at sprænge Unionsarmeens Linier, havde de opgivet ethvert Angreb med væbnet Haand. De havde opreist umaadelige Forskandsninger paa James's høire Bred forat dække Richmond fra den Side, hvis Mac-Clellan skulde prøve paa en Bevægelse fremad. De forsøgte ogsaa paa at forurolige Unionstropperne med Hensyn til deres Proviantering ved at samle 30,000 Md. paa James's venstre Bred, lade dem seile nedad Floden og begynde at opføre Batterier. Men James har ved Harrisons-Landings Krumning endnu over 1500 Alen i Breden; lidt længere nede er den dobbelt saa bred; og naar den nærmer sig Havet, naaer dens

Brede flere tusinde Alen. Flottillens Tilstedeværelse i Floden var tilstrækkelig til at befrie Unionstropperne for al Frygt; de lode sig ikke forurolige af Fjendens Demonstrationer. Imidlertid udtømtes de Conføderèredes Proviant, og Typhus rasede i Richmond, hvilken By mange Indbyggere hver Dag forlode. General Lee viste sig da igjen foran Unionsarmeens Linier; en Træfning fandt Sted ved Malvern-Hill; og de Conføderèrede forsøgte ved et forstilt Tilbagetog at lokke deres Modstandere til et Slag; men denne List var forgjeves. Imidlertid skulde de Conføderèredes Ønsker snart gaae i Opfyldelse i et Øieblik, da de allermindst ventede det, og paa en Maade, de allermindst havde forudseet.

General Halleck havde ved et Besøg i Mac-Clellans Leir (23de Juli) udtalt sig for Rømningen af Harrisons-Landing, fordi han betragtede enhver offensiv Bevægelse imod Richmond som umulig blot med den Styrke, man kunde raade over. Den Langsomhed, hvormed Rekruteringen gik fra Haanden, og de Vanskeligheder, man havde med at forstærke General Pope, bestyrkede Overgeneralen i hans Mening. Krigsministeren understøttede ham af alle Kræfter; og Præsidentens vaklende og frygtsomme Aand lod sig rokke af den radikale Presses Skrig, der hver Dag forlangte Mac-Clellans Afsættelse og løftede General Pope til Skyerne. Befaling sendtes da Mac-Clellan om at rømme Harrisons-Landing og føre sine Tropper tilbage i Potomak forat forene sig med Pope; ifald han vægrede sig, havde man allerede kastet sine Øine paa General Burnside til at træde i hans Sted. Mac-Clellan adlød: han lod sit Materiel, sine Hospitaler, sine Syge, sit svære Skyts indskibe og sendte det Altsammen til Monroe; og den 16de Aug. begav hele Armeen sig i en eneste Marsch fra Harrisons-Landing til Williamsburg uden at lade et eneste Telt eller en eneste Krudtkasse blive tilbage. Nogle Dage efter var den vendt tilbage under Monroes Mure; og Troppernes Indskibning begyndte.

Rømningen af Harrisons-Landing var et stort Held for de Conføderèrede; derfor vogtede de sig selv vel for at forurolige eller forsinke Mac-Clellans Tilbagetog, endog med en simpel Demonstration; de forberedte sig til øieblikkeligt at gaae angrebsviis tilværks. Den 18de Aug. viste de sig ved Rapidan med saa betydelig Styrke, at Pope maatte trække sig tilbage til hiinsides Rappahannock og kalde hele Burnsides Corps til sig. I flere Dage iagttoge begge Armeer hinanden, hver paa sin Side af Floden; og alle de Conføderèredes Anstrengelser for at gaae over den bleve lykkeligviis tilintetgjorte

af Unionsgeneralen. Stonewall Jackson steg da igjen op ligetil Flodens Kilder, gik der over den og kastede sig ind i de blaae Bjerge. Et lidet Ryttercorps, han havde med sig, steg ned paa Sletten i Ryggen paa Unionsarmeen og borttog ved Catlet en Deel af Popes Bagage og af hans Generalqvarteer. Pope, som vedblev at see den confødererede Armees Hovedstyrke foran sig, lod sig ikke forurolige af dette, som han betragtede som en dristig Overrumpling af nogle Partigængere; og da han forudsaae et Slag, samlede han hele sin Styrke. En af hans Armees Brigader forlod Passet ved Manassas, tre Timer før Stonewall Jackson ankom dertil. Denne fulgte den Sidekjede, der gaaer ud fra de blaae Bjerge ved Warrenton og skiller Rappahannockdalen fra Bulls Run-Dalen. Da han fandt Passet frit, steg han ned til Manassas-Junction, hvorfra de to Jernbaner udgik, der skaffede Popes Armee Proviant, og hvor alle Unionsarmeens Magaziner vare. En Brigade Rekruter fra Ny-Jersey, som nylig var ankommen, modtog de Confødererede som Venner og blev ikke reven ud af sin Vildfarelse, før den saae sig omringet og gjort tilfange. Jacksons Soldater havde tilbagelagt henved 10 Miil i to Dage, barfodede, i Pjalter, uden anden Næring end en Smule ristet Korn; men denne dristige Marsch bragte hele Unionsarmeens Proviant i deres Hænder. De forsynede sig overflødigt med Alt, hvad der fattedes dem, og overgave Resten til Luerne. De fandt sig nu stillede imellem Washington og Popes Armee. Denne, der saae sin Samfærdsel med Hovedstaden afskaaren, begreb, at han havde med noget Andet at bestille end med en Partigængerhob, og at han var omgaaet. Uden at spilde et Minut, forlod han Rappahannock og satte sig i Marsch til Manassas i tre Divisioner. Han mødte Jackson ved Bulls-Run, hvor det første Slag i Krigen var blevet leveret; kun havde Unionstropperne nu den Stilling inde, som de havde angrebet Aaret forud. Jackson kunde ikke staae sig for hele Unionsarmeens Styrke; og Pope aabnede sig atter Vei til Washington ved denne første Træfning. Han smigrede sig med at kunne knuse Jackson og angreb ham paany Dagen efter; men da var denne bleven forstærket med Longstreet og kæmpede hele Dagen, vigende Fod for Fod, vis paa, som han var, at blive snart understøttet.

Hele Lees Armee, der havde fulgt Pope paa hans Tilbagetog, ankom om Aftenen; og den tredie Dag var det de Confødererede, der begyndte Angrebet med overlegen Styrke. Unionsarmeens venstre Fløi, som Mac-Dowell commanderede, blev lokket ned paa Sletten ved et forstilt Tilbagetog, knuust af

det confødererede Artilleri, derpaa atter dreven tilbage ved et fornyet Angreb og tilsidst sprængt. General Siegel, der commanderede i Centrum, standsede Fjenden uden at kunne fornye Kampen. Dagen efter satte Pope sig i fuldt Tilbagetog til Alexandria, idet han frivilligt overlod Fjenden de stærke Stillinger ved Centreville og Fairfax og lod al sin Bagage istikken. Imedens Unionsgeneralerne beskyldte hverandre gjensidigt fra Feighed og Forræderi, bemægtigede Bestyrtelse sig Washington; og Anarki herskede i Regjeringens Raadsforsamlinger. Rædslen fordobbledes, da man erfarede, at General Lee, efterat have givet sine Tropper 2—3 Dages Hvile, var stegen op langs Potomak, havde sat over den ved Williamsport for at gaae ind i Maryland og var rykket frem ligetil Frederiktown, lige langt fra Washington og Baltimore, hvor en heftig Gjæring strax viste sig. Hvis Maryland reiste sig til Gunst for de Confødererede, maatte man belave sig paa at udholde en Beleiring i Washington eller at romme Byen. Men de Confødererede fandt ikke i Maryland den Modtagelse, de havde gjort Regning paa, og General Lee vovede hverken at marschere imod Hovedstaden eller at fjerne sig fra Potomak forat angribe Baltimore. Præsidenten afsatte Krigsminister Stanton og udnævnte i hans Sted General Halleck; han fratog General Pope Commandoen over Virginiaarmeen forat tilbyde Mac-Clellan den, der nylig var ankommen til Washington med sine Tropper. Denne modtog Tilbudet paa det Vilkaar, at han skulde have fuldstændig Frihed i sine Bevægelser. Efterat haveført Størstedelen af Unionsarmeen igjen over paa Potomaks venstre Bred, gik han strax imod de Confødererede, der trak sig tilbage, da han nærmede sig. Han naaede dem ved Hagerstown og tilføiede dem der et Nederlag; og tre Dage efter (17de Septbr.) slog han dem i et ordentligt Slag og nødte dem til at gaae tilbage over Potomak. Maryland var nu befriet og Washington sikkret imod al Fare. Men de to Modstandere befandt sig stillede ligeoverfor hinanden i samme Stilling som efter det første Slag ved Bulls Run. Unionsarmeen havde mistet al Frugten af 15 Maaneders Offre og Anstrengelser; imedens det for de Confødererede allerede var halvvunden Seier at have kunnet vedblive Kampen.

Borgerkrigen i Nordamerika

af

Elisee Reclus o. A.

II.

Odense.
Forlagt af den Hempelske Boghandel.
1865.

Trykt i Fyens Stiftsbogtrykkeri hos J. C. Dreyer.

Dette, andet og sidste, Hefte af „Borgerkrigen i Nordamerika" er for de 5 første Afsnits Vedkommende en Oversættelse af en Artikel i Revue des deux Mondes, i Heftet for 1ste Oktober 1864, af Élisée Reclus: Les deux dernières années de la grande lutte Américaine, hvilken med nogle Tilføielser er optagen i Annuaire des deux Mondes 1862—1863. Oversættelsen var færdig til Trykken, da Krigen endtes; og da Forlæggeren ønskede at faae det sidstforløbne Halvaars Krigsbegivenheder medoptagne i dette Hefte, paatog Oversætteren sig at udarbeide disses Gang, saavidt muligt i samme Omfang og Form som de oversatte Afsnit. Fremstillingen er øst af Tidsskrifter og Dagblade. En i Revue des deux Mondes (for 15de Juni 1865) indrykket Artikel af Émeric Szabad (Généralstabsofficeer hos General Grant): La campagne de Georgie et la fin de la guerre d'Amérique, er en løst henkastet Skizze, der vel indeholder endeel interessante Data, men ikke kunde give noget væsentligt Udbytte for Fremstillingen, saaledes som denne her maatte gives.

Den 18de Juli 1865.

Indholdet er følgende:

1. Krigen i Mellemstaterne. Præsidentens Budskab 1862.

Sagernes mislige Stilling i Begyndelsen af September 1862. — Potomakhærens Uheld. — Indfald i Maryland, Kentucky og Missouri. — Indianernes Streiftog i Minnesota. — Slag ved South-Mountain, Antietam, Perryville og Corinth. — Unionisternes Held. — Præsidentens Proklamation af 22de September. — De Sortes Væbning. — Planternes Forbittrelse. — Generalerne Buells og Mac-Clellans Afsættelse. — Alabamas Ødelæggelser. — Congressens Samling og Præsident Lincolns Budskab.

2. Gjenoptagelse af Angrebskrigen, Frigjørelsesforordningen og Congressens Arbeider.

Slag ved Frederiksburg. — General Shermans Uheld ved Vicksburg. — Arkansas-Posts Indtagelse. — Slag ved Murfreesborough. — Præsidentens Proklamation af 1ste Januar 1863. — Slavernes Vilkaar i Midtstaterne. — De Frigivnes Vilkaar i Distriktet Columbia, Louisiana og Port-Royal. — Congressens Arbeider. — Forhandlinger om Slaveriet, Finantserne og de udenlandske Sager. — Sessionens Slutning.

3. Krigsforetagenderne i Foraaret 1863. De store Seiervindinger i Juli.

Krigsforetagendernes Gjenoptagelse. — Vicksburgs og Port-Hudsons Beleiringer. — Fort Mac-Allisters Bombardement. — Pantserflaadens frugtesløse Forsøg imod Forterne paa Charlestons Rhed. — Slag ved Chancellorsville. — Stonewall Jacksons Død. — Erobring af Winchester ved de Confødererede. — Indfald i Maryland og Pensylvanien. — Slag ved Gettysburg. — Erobring af Vicksburg og Port-Hudson ved Unionisterne. — Folkeopløb i Ny-York.

4. Krigsforetagender ved Charleston, Chattanooga og Knoxville. Diplomatien og Finantserne.

Unionisternes Krigsforetagender i Syd-Carolina. — Øen Morris's Erobring og Charlestons Bombardement. — Indtagelsen af Little-Rock. — Udplyndringen af Lawrence. — Negerfangers Salg af de Confødererede. — General Braggs Tilbagetog. — Chattanoogas Erobring af General

Rosencranz. — Knoxvilles og Cumberlandpasſets Indtagelſe af General Burnſide. — Slag ved Chickamauga. — Slag ved Lookout-Mountain og Miſſionary-Ridge. — Knoxvilles Beleiring. — Longſtreets Tilbagetog. — Erobringen af Brownsville ved General Banks. — Søkyſternes Blokade og de confødererede Kapere. — Diplomatiſk Noteverling imellem det amerikanſke og engelſke Cabinet. — Seſſionens Aabning. — Præſidentens Budſkab og Finantsminiſterens Beretning. — Conføderationens Budget. — Den amerikanſke Republiks og de conføderede Staters Stilling ved Slutningen af 1863.

5. Felttogene i Aaret 1864. Generalerne Shermans, Banks's og Gillmores Foretagender. Myrderiet i Fort-Pillow. Slagene i Virginien. Petersburgs og Atlantas Beleiringer.

Tilſtanden i Norden og Syden ved Aarets Begyndelſe. — Grant bliver Overgeneral. — Recognoſceringer. — Shermans Tog igjennem Staten Miſſiſſippi. — Seymours Tog i Florida. — Banks's Tog V. for Miſſiſſippi. — Forreſt indtager Paducah og Fort-Pillow. — Plymouths Erobring. — Grants og Shermans Hære rykke fremad. — Felttogsplanen. — Slag ved Wilderness. — Butlers Operationer. — — Nye Slag paa Lees Tilbagetog. — Grant ved Jamesfloden. — Shermans Felttog i Georgien.

6. Krigsſkuepladſen. Præſidentvalget. Congreſſen.

Admiral Farraguts Indſeiling i Mobilebugten. — Fredsunderhandlinger. — Krigsforetagender for Richmond. — Sheridan imod Early i Shenandoahdalen. — Republikanſk og demokratiſk Valgmøde. — Præſidentvalg. — Shermans Tog igjennem Georgien til Savannah. — Krigsbegivenheder i Tenneſſee. — Slag ved Naſhville. — Brandſtiftelſe i Ny-York. — Congreſſens Aabning og Præſidentens Budſkab. — Tog imod Wilmington.

7. Krigsforetagender i Aaret 1865. Afgjørelſeskampen. Krigens Ende.

De Conføderer edes Stilling. — Wilmingtons Erobring. — Fredsforhandling. — Shermans Fremmarſch. — Charleſton indtages. — Sheridans Tog Nord om Richmond. — Kampe i Nord-Carolina. — Hovedſlag ved Richmond. — Lees Capitulation. — Lincolns Mord. — Præſident Andrew Johnſon. — Mobiles Fald. — Johnſtons og flere Sydgeneralers Capitulation. — Slutning.

1. Krigen i Mellemstaterne. — Præsidentens Budskab 1862.

Sagernes mislige Stilling i Begyndelsen af September 1862. — Potomakhærens Uheld. — Indfald i Maryland, Kentucky og Missouri. — Indianernes Streiftog i Minnesota. — Slag ved South-Mountain, Antietam, Perryville og Corinth. — Unionisternes Held. — Præsidentens Proklamation af 22de September. — De Sortes Væbning. — Planternes Forbittrelse. — Generalerne Buells og Mac-Clellans Affættelse. — Alabamas Ødelæggelser. — Congressens Samling og Præsident Lincolns Budskab.

I Begyndelsen af September 1862, efter 16 Maaneders forbittrede Kamp, syntes Unionens Gjenoprettelse umulig, og selve de frie Staters Integritet var truet. Rigtignok havde Nordstaternes Tropper erobret Nashville, Hovedstaden i Tennessee, og Ny-Orleans, Sydens Hovedby; de havde bemægtiget sig Norfolk, Nord-Carolinas Kyster, Øhavet ved Port-Royal og Fort Pulaski; men den store Potomakhær var næsten heelt bleven opreven udenfor Richmond, og de Confødererede gik atter angrebsviis tilværks imod Washington. Da det var lykkedes General Jackson, Sydens forvovneste Taktiker, ved en uforudseet Marsch at omgaae Unionisternes Stilling paa Rappahannocks Bredder, havde disse maattet gjøre pludseligt omkring for atter at skaffe sig fri Forbindelse med Washington; og paa Valpladsen ved Bulls Run (uheldsvanger Ihukommelse!) havde de (30te Aug.) lidt et blodigt Nederlag, ikke mindre skrækkeligt end det i det foregaaende Aar. Istedetfor at forsinke sig med

Flygtningernes Forfølgelse, havde General Lee, som var Overstcommanderende over alle de conføderede Tropper, der udgjorde 150 eller 200,000 Mand, skyndt sig at stige igjen op ad Potomakdalen og at trænge ind i Øvre-Maryland, hvorfra han paa eengang truede Washington, Baltimore og Syd-Pensylvaniens Fabrikbyer. En stor Ængstelse herskede i Hovedstaden; allerede frygtede dens Indbyggere for at skulle komme til at udstaae en Beleiring, saameget mere som Stillingen ved Acqvia-Creek, der forsvarede Potomaks høire Bred, nedenfor Byen, var bleven rømmet (7de Sept.), og de Conføderede begyndte at forurolige Seiladsen paa Floden. Indbyggerne i Pensylvanien, som for første Gang hørte Kanonen tordne, væbnede over Hals og Hoved deres Militser forat modstaae Indfaldet. Paa samme Tid kom der slette Tidender fra Vesten: Missouri var blevet anfaldet af Bander fra Texas og Arkansas; i Tennessee lod General Buell sig omgaae af den conføderede Hær under General Bragg; de seierrige Oprørere faldt ind i og gjennemkrydsede Kentucky; de to store Byer paa Ohios Bredder, Louisville og Cincinnati, forskandsede sig i al Hast; endelig overrumplede endog Indianerne, opæggede, siger man, af Udsendige fra Syden, alle Yankee-Udvandrernes fremskudte Poster paa Minnesotas Vestgrændse, afbrændte Landsbyer og eneliggende Huse og myrdede over 800 Agerdyrkere af alle Aldre og begge Kjøn. Og imedens Uheld fulgte paa Uheld Slag i Slag, imedens Fjender i Vaaben nærmede sig de frie Staters Grændse, droge andre Fjender, formummede som demokratiske Patrioter, Fordeel af Omstændighederne forat staae deres Bundsforvandte i Syden kraftigt bi. De beskyldte Forbundsregjeringen for, at den havde styrtet sig ind i en Krig uden Ende; de raadede den at slutte Fred, det koste, hvad det vilde, og hørte ikke op med at lægge alle Hindringer iveien for dens Virksomhed ved de Midler, som Pressen, de offentlige Forhandlinger og hemmelige Brevvexlinger, Bagtalelser og falske Rygter gave dem. De, der saae Alt fra den mørkeste Side, og de, der for Fordelens Skyld eller af Forkjærlighed for Syden ønskede dette Seier, troede Unionen brudt for stedse. „Fartøiet er ikke alene ramt af Stormen, det staaer

i lys Lue!" sagde ved dette Tidspunkt (30te Sept.) Times's Correspondent, som tog imod Meddelelser fra Slaveholderne.

I Virkeligheden var Republikens Tilstand ikke saa alvorlig, som alle de, der sympathiserede med Planternes Aristokrati, gjerne vilde have ønsket. Nordens Folk havde endnu ikke tabt Haabet om at seire ved at fastholde sine frie Institutioner; kun nogle enkelte Røster hævede sig for Diktaturen. Imidlertid kunde Faren ikke afvendes uden ved en afgjørende Seier; og denne Seier skulde ventes af Soldater, hvilke et foregaaende Nederlag havde ydmyget og Tusinder af Efternøleres og Deserteurers Exempel demoraliserede. Det var i fuld Hast og, saa at sige, idet man kappedes med Fjenden i Hurtighed, at det var fornødent at reorganisere Hæren. Efter Slaget ved Bulls-Run havde General Pope nedlagt sin Commando (3die Sept.); og General Mac-Clellan, til hvem Soldaterne havde større Tiltro, var det blevet overdraget at gjenoprette de andre Hærføreres og sine egne Feil; af Instruxer havde han ikke andre end den at seire, som han bedst kunde. Da han to Maaneder iforveien havde været nødt til at ophæve Richmonds Beleiring og at foretage det berømte Flankeltilbagetog, der kun havde været eet langt Slag, havde han, som i Regelen var altfor forsigtig i sine Planer og altfor langsom i sine strategiske Manoeuvrer, frelst sin Hær ved Hjelp af Hurtighed. Nu forlangte man af ham, at han skulde redde Fædrelandet. Han aflagde paany Beviis paa Bestemthed; og neppe vare hans Tropper reorganiserede, før han i store Dagmarscher vendte sig imod Nord. Den 5te Sept. drog han ud fra Washington og steg op ad Potomakdalen langs den østlige Skraaning; den 12te kastede hans Fortrop ved Middeltown de Conføderered es tilbage; og General Lee, hvis Hær paa Marschen udfoldede sig i en lang Linie parallel med Pensylvaniens Grændse, skyndte sig at kalde alle de udsendte Afdelinger tilbage forat trække sig i sluttet Række tilbage imod Vest i Retningen af Hagerstown. Denne By, der ligger midt i en lille Dal, som Antietam, en af Potomaks Bifloder, vander, er beskyttet paa Østsiden af en Række Høie af en Middelhøide paa henved 900 Fod, bekjendte under Navn af South-Mountain; det var den første Stilling, Unionisterne

maatte angribe. Den 14de om Morgenen naaede Mac-Clellan de Confødererede, som holdt Bjergenes steile Skrænter stærkt besatte, og Slaget begyndte strax; det varede hele Dagen. Generalerne Reno og Hooker, som commanderede høire Fløi og Centrum, toge alle Toppene, som beherske Turnerpasset, hvorigjennem Veien til Hagerstown gaaer; imedens General Franklin satte sig fast længere mod Syd med Hærens venstre Fløi ved Crampton- eller Birkheadsvillepasset, hvorfra han kunde true General Lees Tilbagetogslinie. Denne Seier ved South-Mountain kostede Unionisterne 2500 Mand; General Reno var iblandt de Dødes Tal.

Dette betydelige Held blev næsten øieblikkeligt opveiet af et betydeligt Nederlag. Den foregaaende Dag havde Oberst Ford, der havde næsten 4000 Mand under sin Commando, feigt rømmet en stærk Stilling, han holdt besat paa Potomaks venstre Bred, ved den sydlige Yderkant af Bjergkjeden South-Mountain; og ved denne uforsvarlige Adfærd, som et Krigsraad senere straffede, havde han givet den confødererede General Jacksons Armeekorps Leilighed til ganske at indeslutte Fæstningen Harpers-Ferry. Denne By, der ligger ved Potomaks og Shenandoahs Sammenløb og behersker disse to Floders Passer, danner med de omkringliggende Høider en stærk strategisk Stilling; og det var, for ikke der at lade en fast forskandset Unionshær blive staaende, at General Lee var forbleven nogen Tid i Uvirksomhed istedetfor at fortsætte sin Seiersmarsch imod Baltimore og afskære Washington før Mac-Clellans Ankomst. Efter to Dages Bombardement overgav Besætningen i Harpers-Ferry, der bestod af 11,500 Mand, sig (15de Sept.) med 50 Stykker Skyts i samme Øieblik, da General Franklin ilede Fæstningen til Undsætning. Dagen efter (16de Sept.) foregik en Begivenhed af samme Natur i Kentucky, henved 120 Miil fra Valpladserne i Maryland. En Besætning paa 4000 Mand, som heltemodigt havde forsvaret Munfordsville, en vigtig Jernbanestation paa Veien fra Louisville til Nashville, blev nødt til at overgive sig til Oprørerne med Vaaben og Bagage. Unionshæren, som var indesluttet i Nashville, var saaledes

afskaaren fra alle sine Forbindelser med Norden og begyndte at lide Mangel paa Levnetsmidler.

Strax efter Harpers=Ferrys Indtagelse kom General Jackson i Spidsen for 40,000 Mand at forstærke Lees Hovedhær, der var samlet nærved den lille By Sharpsburg, paa de skovrige Høider, der mod Nordvest beherske Potomaks og Antietamstrømmens Sammenløb. General Mac=Clellan, hvis seierrige Soldater nylig havde oversteget Bjergkjeden South=Mountain, drivende Fjenden foran sig, havde paa sin Side modtaget 30,000 Mand friske Tropper. Begge Modstanderne raadede nu over en Hær paa henved 100,000 Mand. Den unionistiske Styrke gik angrebsviis tilværks; men forat drive Fjenden ud af hans Stillinger, maatte den sætte over Strømme under Ilden fra det Skyts, der kronede alle Høiene, og vove sig ind i en Skov, i Ly af hvilken de Confødererede kunde skyde sikkert. Hele Dagen den 16de Sept. og en Deel af den følgende Nat bleve brugte paa begge Sider til at gjøre Forberedelser til en haardnakket Kamp. Slaget begyndte den 17de Klokken 5 om Morgenen og varede med Raseri i 14 Timer. Unionisternes høire Fløi, der commanderedes af Hooker, forsøgte forgjeves at bryde sig Vei igjennem Skoven ligetil Byen Sharpsburg og saaledes at omgaae de Confødereredes Stilling. Disse, som vare dækkede af Skovens Træer, vege kun tilbage Skridt for Skridt; og flere Gange gjentoge de Angrebet forat frarive Hookers Tropper det møisommeligt vundne Terrain. En uhyre Kornmark, hvor de Stormende vare aldeles udsatte for Gevær= og Kanonilden, blev 4 Gange tabt og 4 Gange tagen tilbage; om Aftenen var den heelt bedækket med Liig og Saarede. Unionisternes venstre Fløi, der stod under General Burnsides Commando, kunde ikke bemægtige sig Broen over Antietam eller bestige Strømmens steile Bredder uden med uhyre Tab. Længe forblev Slagets Udfald tvivlsomt; men, da Dagen begyndte at helde, havde Sydhæren opgivet Størstedelen af de omstridte Stillinger. De seirende Unionister tilbragte Natten paa Valpladsen, der var bedækket med 25,000 Dræbte eller Saarede, og beredte sig hele Dagen den 19de til at fornye Angrebet. Men General Lee oppebiede

det ikke; han rømmede Høiderne ved Sharpsburg, begunstiget af Nattens Mørke; og om Morgenen den 19de var der ikke en eneste confødereret Afdeling tilbage Nord for Potomak. Saaledes endtes dette Indfald i Maryland, som efter Ulykkespropheterne maatte lede til Jefferson Davis's Seiersindtog paa Capitolium. Befolkningen i Maryland havde ikke tilraabt sine foregivne Befriere sit Bifald; „Stonewall" Jacksons Soldater havde nu lært, at de ikke vare uovervindelige; og Unionshæren, som var bleven opmuntret ved en Seier, havde atter fattet Tiltro til sig selv. Ved et underligt Sammentræf blev den samme Dag, der fulgte efter Slaget ved Antietam, høitideligholdt i alle Separatiststaterne som en Bede- og Takkefest for alle de Krigsheld, den guddommelige Godhed havde forskaffet Confødarationen.

Man skulde have sagt, at i Kraft af en rhythmisk Svingningslov maatte de ligeoverfor hinanden staaende Hære adlyde en regelmæssig Bevægelse af Flod og Ebbe i den umaalelige omstridte Landstrækning, der strækker sig fra Atlanterhavets Kyster til Vestens store Ørkener. I Staterne Kentucky, Missouri, Tennessee og paa den indianske Grændse svarede paa hinanden følgende Seiervindinger ligesom efter et Signal paa den Seier, Mac-Clellan havde vundet. Den confødererede General Bragg, som nylig „havde befriet Kentucky fra de fremmede Horders Undertrykkelse", blev modtagen som Fjende af det store Fleertal af den Befolkning, han foregav at komme til Undsætning, og maatte begynde sin tilbagegaaende Bevægelse, før han havde angrebet Louisville. Den 21de Sept. blev Munfordsvillestationen gjenerobret af det unionistiske Cavalleri; den 3die Okt. rømmede de Confødererede Frankfort, Statens Hovedstad; den 4de drog General Bragg ud af den vigtige By Lexington, lige strax efter at han havde udstedt en lang Række Dekreter og høitideligen indsat en Gouverneur i Kentucky i den oprørske Confødarations Navn. Endelig den 8de Okt., da han endnu befandt sig midt i Staten, blev han næsten fuldstændigt omringet af General Buells Tropper; og forat undgaae at blive tagen tilfange, maatte han paa Lykke og Fromme bryde sig Vei, før de forskjellige unionistiske Korps

havde iværksat deres Forening. Slaget, der blev leveret paa Høiderne ved Chaplin, ikke langt fra Perryville, var blodigt, eftersom Unionshæren alene mistede 3200 Mand; de Confødererede lykkedes det at bryde igjennem; men de maatte rømme Valpladsen om Natten for skyndsomst at naae Tennessees Grændser. Det Indfald, der blev foretaget af Oprørerne Vest for Missisippi, fik ikke et gunstigere Udfald for Sydens Sag. Den 10de Okt. uddrev General Schofield de sidste*) Bander Confødererede af Missouri. Hvad General Grant angaaer, som havde vovet sig midt ind i fjendtligt Land paa Grændserne af Staten Missisippi, saa havde han aldrig forladt sin Operationslinie. Vistnok var hans Armeekorps blevet betydeligt svækket ved Kampe, Sygdomme og ved de Laan, General Buell gjorde hos ham; men han havde som lykkelig Taktiker altid vidst ved Hjelp af uafladelige Seiervindinger at holde det Terrain, der forud var erobret. Den 19de og 20de Sept. havde en af hans Underbefalingsmænd, General Rosencranz, idet han jog de Conføderede ud af Stationen Juka, atter aabnet den unionistiske Missisippihær Vei til Nashville og Kentucky. Den 3die Okt. angrebe alle de oprørske Tropper, som ansloges til 38,000 Mand og commanderedes af Van Dorn, Price og Lovell, Stillingen ved Corinth, hvori der befandt sig 20,000 Unionister. Fjendens Forsøg bleve kastede tilbage; og om Aftenen den 4de var de Stormendes Hær, formindsket med 8000 Mand, i fuld Opløsning. General Grant forfulgte Flygtningerne over en halv Snees Miil Syd for Corinth.

Imedens Vaabenlykken atter blev Unionen gunstig, var en moralsk Seier, langt betydeligere end alle Grants, Buells og Mac-Clellans Krigsheld, bleven vunden i Washington. Præsident Lincoln vovede, idet han gjorde Ende paa sin lange Nølen og endelig begreb, at Slaveriet er det amerikanske Folks sande Fjende, at udtale det sidste Ord. Allerede i sit

*) Ifølge en anden Forfatter (C. Sander: Der amerikanische Bürgerkrieg) slog han de Confødererede den 22de Okt. ved Pea-Ridge i Missouri.

Budskab i Begyndelsen af 1862 havde han foreslaaet Slavestaterne at løslade alle deres Negerarbeidere imod Skadesløsholdelse; senere havde han indstændigt bedt Planterne modtage hans Frigivelsesforslag og givet dem at forstaae, at han havde Ret til at tage de Sorte istedetfor at løskjøbe dem. Men efter det uheldige Tog imod Richmond og efter det andet Nederlag ved Bulls-Run og Indfaldet i Maryland stod der ham intet Andet tilbage end at slaae det store Slag, som Begivenhedernes uovervindelige Logik raadede ham til; han maatte tale stolt, i et Sprog, der var det Folk, han repræsenterede, værdigt. Den 22de Sept. 1862 gjenkaldte han, i sin Egenskab af de forenede Stater i Amerikas Præsident og af Høistbefalende over Hærene tillands og tilvands, korteligen i Oprørernes Hukommelse alle de Tilbud, der allerede vare gjorte; derefter forkyndte ham dem, at den 1ste Januar det følgende Aar „skulde alle Personer, der holdtes i Slaveri i nogen af de oprørske Stater, være frie nu og altid; at den udøvende Magt i de forenede Stater, deri indbefattede de militaire og Søautoriteterne, vilde anerkjende og opretholde disse Personers Frihed og ikke paa nogen Maade lægge sig imellem forat undertrykke deres Bestræbelser for at naae en fuldstændig Uafhængighed." Ved at tage denne foreløbige Forholdsregel med Hensyn til den allervigtigste Handling, det er blevet givet nogen Amerikaner at udføre, fra den Dag af, da Fædrelandets Fædre undertegnede deres berømte Uafhængighedserklæring, udviste Lincoln, siger man, en beklagelig Ængstelighed. Han følte, at ved denne store Akt, de Sortes Frigjørelse, ledte han de forenede Staters Folk ind paa en Vei, der endnu ikke var undersøgt; og fordi han manglede den fornødne Tro, vovede han ikke selv at bane sig Vei uden ved at famle for sig. Han havde strax ved sin Udvælgelse svoret at hævde Constitutionen heel og holden; og nu indviede han i Kraft af en Ret, der blev anvendt for første Gang, en ny Periode i det Lands Historie, han styrede, Frihedstidsalderen for alle Racer. Derfor skjælvede han, idet han aabnede Fremtidens Døre; han frygtede for Consequentserne af sit Værk, spurgte sig selv, om han havde Ret; og istedetfor dristigt at tage sit Støttepunkt i den øvrige Sæde-

lighedslov, søgte han næsten en Undskyldning i Lovens Text. Da Washingtons Indbyggere kom at lykønske ham til hans endelige Afgjørelse, tøvede han længe, inden han viste sig, og var ikke at faae til at tale før efter gjentagne Opfordringer. „Borgere!“ sagde han; „jeg fremstiller mig for Eder blot for at takke Eder for Eders Høflighed. Jeg begriber ikke ret, hvorfor I hædre mig saaledes; men jeg formoder, at I vise mig denne Ære paa Grund af min Proklamation. Hvad jeg har gjort, har jeg ikke gjort uden efter modent Overlæg og med en dyb Følelse af hele det Ansvar, som tyngede paa mig. Jeg kan ikke Andet end have Tillid til Gud, idet jeg haaber, at jeg ikke har gjort noget Misgreb. Nu vil jeg ikke forsøge at retfærdiggjøre mine Ord ved Forklaringer. Det tilkommer mit Fædreland og Verden at dømme mine Handlinger og maaskee at handle i Overeensstemmelse dermed...“

Heldigviis kunde Proklamationen ikke mere sønderrives; den tilhørte nu Historien. Den sande Mening deraf blev øieblikkelig greben af det amerikanske Folk; thi allerede i lang Tid ventede alle Borgerne, og Unionens Fjender ivrigere end nogen Anden, paa denne Forholdsregel og begrebe dens paatrængende Nødvendighed. „Intet har været mig behageligere“, sagde Finantsminister Chase, „end at tilraabe den høieste Øvrigheds store Handling mit Bifald. Efter min Anskuelse er den Indvielsen af en ny Tidsalder. Uagtet denne Handling er bleven fremkaldt ved bydende militaire Fornødenheder, ... er den derfor ikke mindre med sin Blodddaab en Menneskelighedens og Retfærdighedens Handling. De kommende Slægter ville velsigne den; Verden vil vise den Mand Ærefrygt, som er Ophav dertil.“ I Nordstaterne bifaldt Fleertallet af Politikerne, der vare lykkelige over at slippe ud af den Uvished, der herskede med Hensyn til det store Slaverispørgsmaal, kraftigt Proklamationen. Republikanerne, som havde hævet Lincoln til Magten, vare ikke de Eneste til at lykønske ham; de rene Abolitionister, der allerede dannede et meget stort Parti, sluttede sig atter ligesaa oprigtigt til Regjeringen forat give den en Støtte i deres Principer og prøvede Overbeviisning; mange Demokrater, der hidtil havde været fjendske eller nølende, forbandt sig ogsaa

paauy med Regjeringen, fordi Frigjørelsesparolen forkyndte Kampens Ende i Fremtiden. Den 24de Sept., kun to Dage efter Offentliggjørelsen af den sidste Appel, Præsidenten gjorde til Oprørsstaterne, begave Gouverneurerne i de 15 Nordstater sig i egen Person, eller idet de lode sig repræsentere af Andre, til den lille pensylvaniske By Altona for der at tage Beslutninger, som billigede Præsidentens abolitionistiske Politik. Ved denne Beslutning om formel Tilslutning forpligtede de sig til „at understøtte og kraftigt forsvare under alle Omstændigheder Præsidentens constitutionelle Myndighed“; de tilbøde „deres Hjelp til at medvirke til alle de Forholdsregler, der vare bestemte til at fremskynde den endelige Triumphs Periode eller alle Oprørernes Tilbagevenden til deres constitutionelle Pligter og til Lydighed“; endelig lykønskede de Præsidenten til at have udslynget sin Frigjørelsesproklamation, hvilken efter deres Mening var „en Forholdsregel af Retfærdighed, Menneskelighed og god Politik, som nødvendigviis maatte føre til udmærkede Resultater.“

Dersom den Akt, der var udgaaet fra Præsidentens Forslagsret, havde til Hensigt at styrke Regjeringen i Nordstaterne og at samle end fastere de forskjellige unionistiske Partier omkring den, saa var til Gjengjeld Forbittrelsen dyb i Syden. Truede i denne levende Eiendom, for hvis Bevaring de havde brudt Forbundspagten og styrtet sig i Krig, begrebe Planterne, at den simple Frihedsparole, der var udtalt i Washington, havde dødeligt ramt „den guddommelige Indstiftelse“; og i den første Vredesopbrusning lode de sig henrive til Beslutninger og Handlinger, der røbede en sand Raahedstilstand. De tænkte ikke et Øieblik paa at drage Fordeel af den Frist paa 100 Dage, der var dem indrømmet; de tænkte ligesaa lidt paa selv at anordne alle deres Negres Frigjørelse, at tildele dem Jordstykker og at give dem Vaaben i Hænder til det fælleds Fædrelands Forsvar. Hvis deres Øiemed, som de paastaae, er at sikkre deres nationale Uafhængighed, burde de ikke have tøvet med at tage denne heltemodige Forholdsregel, som vilde have gjort dem uovervindelige og atter bragt Verdens Sympathier over paa dem. Men Valget af en lignende Politik krævede en Sjælsstorhed, som det er umuligt at forudsætte hos Slaveeierne. Den

samme plumpe Egennytte, der har bragt dem til at gjøre Oprør imod Republiken, lukkede ogsaa deres Øine for deres eneste Redningsmiddel og gjorde deres Ødelæggelse uundgaaelig.

En anden Sag bidrog til Slaveconføderationens Hovedmænds Forbittrelse og lod dem glemme alt Maadehold: det var de Sortes Væbning, som deres Modstandere skrede til. I Egenskab af første Øvrighedsperson i Massachusetts havde Gouverneur Andrews opført paa Listerne Frinegre og indlemmet dem i Hæren ved Siden af de Blanke. I Øhavet ved Beaufort og paa Kysterne af Florida havde Generalerne Saxton og Hunter væbnet næsten alle stærke Negre paa Søkystens Plantager imod deres gamle Herrer. Endelig havde Butler, den meest afskyede af Yankee-Generalerne, i Louisiana modtaget Tjenestetilbud af tre Regimenter Farvede og ydede offentligt „disse Tappres Troskab og Fædrelandskjærlighed sin Hylding"; som Sumner sagde: „Afrika traadte nylig i Slaglinie". Imidlertid udstedte Præsidenten den Proklamation, som skulde sætte de forrige Slavers Indlemmelse i Hæren iværk, opmuntre Sydens Slaver til at tage deres Tilflugt til Unionsgeledderne og gjenopvække Frihedshaabet endog i Slavehytterne paa de Plantager, der vare fjernest fra Krigsskuepladsen. I den Rædsel, alle disse Farer foraarsagede, blandede sig den ubestemte Frygt for en almindelig Negeropstand. Ogsaa svarede Hovedmændene for Conføderationen, strax fra Begyndelsen af bevægede dertil ved Rædslen, paa Præsidentens Proklamation, ret som om Folkeretten ikke mere behøvede at iagttages imellem de to fjendtlige Afdelinger i den gamle Republik. Den confødererede Congres i Richmond anklagede Lincoln for en Fjende af Eiendommens hellige Rettigheder; den beskyldte ham for at opfordre til Slaveopstand og henviste hans Handlinger til Menneskeslægtens Forbandelse. Fleertallet i Senatet bestemte (1ste Okt.), henrevet af Lidenskabelighed, at fra 1ste Januar 1863 skulde alle Unionsofficerer, der bleve gjorte til Fanger, dømmes til Tvangsarbeide indtil Krigens Ende eller Tilbagekaldelsen af Præsidentens Proklamation; og at alle de Officerer, der commanderede Negersoldater eller tillode sig at befrie Slaver, skulde aflives uden videre Ophævelser. Paa samme Tid blev

Jefferson Davis bemyndiget til at tage alle de Forholdsregler til Hevn, som syntes ham skikkede til at sætte en Grændse for de Grusomheder, der bleve begaaede af Yankeerne. Nogle Medlemmer af Senatet i Richmond forlangte endog, at den sorte Fane skulde udfoldes, og at Kampen nu skulde blive en Udryddelseskrig. I Repræsentanternes Kammer foreslog Lyons fra Virginien „at tilbyde hver Slave eller Frineger, som vilde myrde en Unionist efter 1ste Jan. 1863, 20 Dollars i Præmie og en aarlig Pension af samme Størrelse.“ Den lovgivende Forsamling i Virginien erklærede (3die Okt.), at ingen Borger behøvede at gjøre Regnskab for sin Opførsel, hvis han kom til at dræbe en Mand, der forsøgte, endog uden Vaaben, at sætte den djævelske Frigjørelsesproklamation iværk. Hvis de Confødererede ikke vare standsede paa denne skjebnesvangre Skrænt, vilde Kampen snart over den amerikanske Republiks hele Udstrækning antage den Charakteer af vild Raahed, som den allerede havde i Missouri og paa Grændserne af Kansas. Der afbrændte Bandeføreren Qvantrell eneliggende Landsbyer og myrdede Beboerne paa Rødhuders Viis; medens den missouriske Militsgeneral Mac-Neill paa sin Side hængte ti confødererede Soldater forat hevne et Mord, der var begaaet paa en Unionist. Jefferson Davis forlangte, at han skulde udleveres til ham, forat han kunde udøve Gjengjeldelsesstraffen paa ham, og erklærede, at han i Mangel af den skyldige Missourier vilde lade ti Unionsofficerer, hvilke Lodkastning udpegede, hænge.

Dødsstraffen blev ligeledes udtalt over General Butler, Commandant i Militairdepartementet Louisiana. Secessionisterne kaldte ham en Snigmorder, fordi han havde dømt en Indbygger i Ny-Orleans til Døden, som var bleven overbeviist om at have nedrevet Forbundsfanen efter Byens Indtagelse. Naar de afskyede denne General mere end alle de andre Nordens Hærførere, var det, fordi de i ham saae en Forræder imod deres Sag. Paa hele sin Embedsbane havde Butler aldrig ophørt at være lidenskabelig Tilhænger af Syden; han havde været en af Jefferson Davis's, Toombs's, Yanceys, Masons og alle de fornemste Slavepartiførereres fortrolige Venner; men, saasnart hans politiske Venners virkelige Øiemed var blevet afsløret for

ham, tøvede han ikke et Øieblik med at bryde med sit Parti og blev en af de ivrigste Forsvarere af den nationale Udelelighed. Det er ham, der havde den Ære at komme først til den truede By Washington med to Regimenter fra Massachusetts; det er ham, som, efterat han havde indtaget Sydens store Hovedby, Ny-Orleans, tillige vidste paa afgjørende Viis at frarive Planternes Conføderation den, idet han der organiserede de Sortes frie Arbeide og oplyste de blanke Smaafolk og Haandværkerne om deres sande Fordele. Slige Forbrydelser kunde ikke tilgives ham: en Priis blev da sat paa hans Hoved; og i de første Maaneder af 1863 kunde man læse i Charleston Mercury, et af Sydens fornemste Dagblade, en Annonce, hvori Richard Yeadon lovede denne afskyede Generals Snigmorder en Belønning af 10,000 Dollars. Høitstaaende Frøkner kappedes om den Ære at snoe det Reb, der var bestemt til at qvæle denne Mand, der i Syden almindeligt var betegnet med Øgenavnet: det Væst Butler. Den 23de Decbr. tog Jefferson Davis direkte Deel i disse Bredesyttringer ved en Proklamation, som gjorde Epoke i Krigens Historie: „Jeg, Jefferson Davis, de confødererede Stater i Amerikas Præsident, jeg udsiger og erklærer, at bemeldte Butler er en Kjeltring, der fortjener Dødsstraf.... Jeg befaler, at han skal behandles som et Menneske, der staaer udenfor Loven, og som Menneskehedens Fjende; og at, i Tilfælde af at han bliver tagen tilfange, skal den Officeer, som har bevirket hans Fangenskab, øieblikkelig lade ham døe ved Strikken. Jeg befaler iøvrigt, at ingen Officeer, der er ansat af de forenede Stater og bliver gjort tilfange, maa løslades paa sit Æresord før Udvexlingen, saalænge bemeldte Butler ikke har modtaget Straffen for sin Forbrydelse.... Alle de Officerer, der staae under bemeldte Benjamin Butlers Commando, erklæres det herved, at de ikke have nogen Ret til at blive betragtede som Soldater, der ere indviklede i en hæderlig Krig; man vil i dem kun see Tyve og Misdædere, der fortjene Døden; og hvis de skulle blive tagne tilfange, skulle de alle, og hver enkelt iblandt dem, gjemmes til Dødsstraffen. Alle Negerslaver, der gribes med Vaaben i Hænderne, skulle udleveres til Øvrighederne i de Stater, hvor de høre hjemme, forat de kunne blive

behandlede i Overeensstemmelse med disse Staters Love. Man skal handle efter de Befalinger, som ovenfor ere nævnte, med Hensyn til de Officerer, der ere ansatte af de forenede Stater, og som maatte være blevne tagne tilfange i Tjenesten med Compagnier af Slaver, der have gjort Oprør imod Magten i de forskjellige Stater i denne Conføderation."

Det er sørgeligt at maatte stadfæste, at disse Hevnebeslutninger, der bleve tagne af Slavericonføderationens Præsident og raadslaaende Forsamlinger, ikke aldeles forbleve et dødt Bogstav. Kun altfor ofte bleve Truslerne bragte i Udøvelse, ikke paa de blanke Fanger, imod hvilke man vedblev at agte Folkeretten, men paa de Sorte, som Krigsskjebnen lod falde i Hænderne paa paa deres gamle Herrer. Om den fangne Negersoldat hele sit Liv har nydt Frihed, eller om han først nylig har afrystet Trælleaaget, det bryde de Confødererede sig kun lidt om; de betragte ikke de fangne Sorte som Krigsfanger: de nedsable Nogle med koldt Blod, lade Andre døe under Pidsken, paalægge dem Galgens vanærende Straf eller bortsende dem vel endog strax efter Kampen til det Indre af Landet og lade dem sælge som Slaver. I samme Øieblik, da den confødererede Regjering autoriserede disse Rædsler, brugte Krigsministeren i Washington den liberaleste Fremgangsmaade ved Fangernes Udvexling: han sendte (11te Novbr.) næsten 1600 Officerer og 24,000 Soldater af Sydhæren tilbage til Richmond, medens man til Vederlag overleverede ham 580 Officerer og 6000 Mand færre.

Forbundsregjeringen, som var bleven stærkere og kjækkere siden Præsidentens Proklamation, kunde endelig tage fat paa at omordne Hæren, idet den brugte den udelukkende til dens Krigsværk og hindrede Hærførerne, endog de berømteste, i at blande sig paa ligefrem Viis i Statssagerne. Den 25de Okt. blev Buell, hvem man bebreidede at have givet Beviis paa en beklagelig Svaghed imod Slaveeierne og ikke at have vidst at ødelægge Braggs Hær, der havde vovet sig ind i Kentucky, afsat fra sin Commando og afløst af General Rosencranz, en af Seierherrerne ved Iuka og Corinth. Den 5te Novbr. maatte ligeledes General Mac-Clellan, denne dygtige Taktiker,

hvem hans Beundrere gjerne kaldte „den unge Napoleon“, vende tilbage til Privatlivet og overgive Potomakhærens Ledelse til General Burnside. Ihvormeget det end kostede Forbundsregjeringen at afsætte Seierherren ved Antietam, saa var imidlertid en saadan Forholdsregel bleven aldeles nødvendig forat værne om Executivmagtens Værdighed og de republikanske Institutioners regelmæssige Gang. Ingen bestred General Mac-Clellans Talenter som Organisator og Taktiker. De, der havde betroet ham Overcommandoen over Hæren i den yderste Fares Øieblik, vilde være komne daarligt fra at negte hans Fortjeneste; men de beskyldte ham med Grund for at sætte sig ud over Disciplinen og at gjøre sig til Partifører istedetfor at vedblive at være simpel General. Nogle Dage efterat han var bleven nødt til at opgive Richmonds Beleiring, havde han benyttet den første Hvilestund, hans hæderlige, men uheldige Krigstog skjenkede ham, til at foreskrive Præsidenten en Fremgangsmaade, raade ham til ikke at blande sig i Sagen imellem Herre og Slave, af Frygt for, „at en Erklæring om radikale Grundsætninger med Hensyn til de Sortes Slaveri hurtigt skulde demoralisere Hæren.“ Senere havde han længe vægret sig ved at adlyde Krigsministerens og General Hallecks Depecher, hvilke paalagde ham at forlade Halvøen Richmond; og der vare allered egaaede elleve Dage, siden han havde faaet Befaling til at rømme sine Cantonnementer, før han beqvemmede sig til at bryde op med sin Leir. Efter Slaget ved Antietam og de Confødereredes Tilbagetog til Virginien havde der reist sig en ny Strid imellem Potomakhærens Anfører og Cabinettet i Washington. Forgjeves opfordrede Stanton og Halleck General Mac-Clellan til at fortsætte Krigsforetagenderne i Efteraarets gunstige Aarstid, før Floden svulmede op af Regnskyl, og Veiene bleve heelt ufremkommelige; forgjeves befalede General Halleck, i Egenskab af Armeens Øverstcommanderende, sin Underbefalingsmand (6te Okt.) at „sætte over Potomak og levere Fjenden et Slag eller forfølge ham i sydlig Retning.“ I hele 40 Dage forblev Mac-Clellan liggende paa Udkig paa Potomaks venstre Bred, ladende saaledes General Lees overvundne Hær have tilstrækkelig Tid til at forskandse sig stærkt og berede sig

til en ny fremadgaaende Bevægelse. En af Sydens forvovneste Hærførere, General James Stuart*), drog endog Fordeel af denne Unionisternes Uvirksomhed og gjorde i Spidsen for 1800 Ryttere et Streiftog efter Fanger og Qvæg ind i Maryland og ligetil Chambersburg, heelt inde i Pensylvanien. Og det er ikke nok dermed: Mac-Clellan lod sig ikke nøie med at betragte de Befalinger, der kom til ham fra Washington, som om han aldrig havde faaet dem; han overskred den Fuldmagt, der var ham overdragen, og vovede sig ind paa det politiske Omraade. I en lang Dagsbefaling af 7de Okt. gjorde han sine Bemærkninger over Præsidentens Frigjørelsesproklamation paa en Maade, saa man maatte troe, at Tropperne vare misfornøiede med en Akt, der tvertimod tilfredsstillede Hærens Masse, som for en stor Deel var sammensat af Abolitionister. Han frygtede ikke for indirekte at dadle Præsidenten, idet han lod, som om han raadede sine Soldater at underkaste sig den borgerlige Øvrighed. „Da der ere blevne begaaede politiske Feilgreb“, sagde han i ovennævnte Dagsbefaling, „bør Hjelpemidlet derimod ene søges i Folkets souveraine Akt, der taler igjennem Afstemningens Røst.“ Denne utidige Udtalelse, der opstillede Overgeneralen over Potomakhæren som Regjeringens upartiske Beskytter, var udentvivl ikke en af de ringeste Aarsager, der medførte hans Afskedigelse. Allerede to Gange siden Slaget ved Antietam havde General Burnside af en Beskedenhedsfølelse afslaaet at afløse Mac-Clellan; men efter Dagsbefalingen af 7de Okt. nølede han ikke længere. Regjeringen havde i Virkeligheden begaaet en stor Uforsigtighed ved at lade en Krigsmand saaledes indblande sig i de offentlige Sager og gjøre sig til et Parties bevæbnede Repræsentant; en længere Opsættelse fra Præsidentens Side kunde være bleven uheldsvanger for de amerikanske Friheder. Sendt tilbage til sit Hjem (Trenton i Staten Ny-Jersey), mistede General Mac-Clellan snart sin Titel, den unge Napoleon, for ikke at være Andet end en simpel Borger, der som saamange Andre tragtede efter Præsidentstolen.

---

*) Han blev siden skudt ved Yellow-Tavern (11te Mai 1864.)

Som man kunde vente sig det, blev **Præsidentens Handling forskjelligt bedømt.** Abolitionisterne, Republikanerne og Fleertallet af dem, der ønskede Krigens kraftige Fortsættelse, bifaldt den uforbeholdent. Et stort Antal Demokrater beklagede derimod Afskedigelsen af en General, der havde alle deres Sympathier og syntes dem Mand for engang at udvirke en Overeenskomst imellem Oprørerne og Unionisterne, imellem Slaveriet og Friheden. Havde de almindelige Valg, som paa samme Tid bleve afholdte i et stort Antal Stater, det Udfald, at der blev udnævnt et republikansk Fleertal af Repræsentanter; saa var ikke desto mindre det demokratiske Mindretal af de Valgte saa stærkt, at Fjenderne af Lincolns Regjering paastode at see i Folkeafstemningen en øinefaldende Fordømmelse af den Forholdsregel, der var tagen imod Mac-Clellan. Det er alligevel rimeligt, at en meget stor Deel af Oppositionens Stemmer vidnede om den almindelige Utaalmodighed, der siden lang Tid var foraarsaget af Krigens Langsomhed. Ingen bebreidede i Virkeligheden Præsidenten, at han tog det alvorligt med sin Titel som Øverstbefalende over Land- og Sømagten, og at han benyttede sig af sin forfatningsmæssige Forrettighed. Agtelsen for Loven, som Unionens Fjender sagde ikke længere existerede i den amerikanske Republik, lod betragte som ganske ligefrem en Handling, hvilken Præsidenten selv udentvivl fandt meget alvorlig, og som han længe havde opsat. Folkestemningen udtalte sig kraftigt til Gunst for en eftertrykkelig, virksom og uafbrudt **Angrebskrig.** Nationens Masse forstod sig ikke noget paa Rølepolitiken; den begreb ligesaalidt Hærenes langsomme Bevægelser og „Geniets Uvirksomhed“, som Mac-Clellans Venner beundrede i denne Generals Krigskunst. Folkets næsten eenstemmige Raab var, at man skulde marschere fremad, forurolige Fjenden uafladeligt og altid blive ved at gaae angrebsviis tilværks, selv om man udsatte sig for Nederlag. Saa stor var i dette Tidsrum den Krigsiver, hvoraf Indbyggerne vare besjælede, at et stort Antal indfødte Amerikanere, og ikke blot Borgere af irlandsk Herkomst, forlangte høit og lydeligt, at der skulde erklæres Storbritanien Krig. Efter deres Mening vilde saadan en Kamp have givet de forenede Staters Folk større

Sammenhæng, gjenforenet alle Partier og maaskee uden Sværdslag ført nogle oprørske Stater tilbage. Det fælleds Had til Udlandet og Republikens yderste Fare vilde have bevirket, hvad Pligtfølelsen endnu ikke havde udrettet. Saadan var den Mening, man med eller uden Grund tillagde flere fremragende Personligheder i Statsstyrelsen, især General Halleck. Datidens Dagblade berette, at han i et Ministerraad havde udtalt følgende Ord: „En Krig med Udlandet, der nøder hele Folket til at reise sig som een Mand, vilde ikke være en uopprettelig Ulykke.“

Det vilde have været let at finde et Paaskud til Brud med England. Der hengik ingen Uge, uden at Paketskibene fra Europa eller fra Centralamerika bragte Budskab om en eller anden rædselsfuld Sødaad af engelske Kapere. En af disse Sørøvere, Alabama, udmærkede sig især ved sine sørgelige Bedrifter. I et Tidsrum af to Maaneder havde den ikke kapret mindre end 22 amerikanske Skibe, af hvilke 19, som repræsenterede en Totalværdi af flere Millioner Dollars, vare blevne overgivne til Luerne eller borede isænk. Andre Kapere, Nashville, Florida og Georgia, fore om i forskjellige Farvande af Atlanterhavet for ogsaa der at fuldbyrde deres Ødelæggelsesværk; og det uden at iagttage hverken den ringeste lovlige Formalitet eller lade Værdien af deres Priser bedømme af en Commission. Flygtende ved alle Leiligheder for de amerikanske Krigsskibe og blot forfølgende uskadelige Handelsskibe, kunde disse Rovdampere slet ikke gjøre Fordring paa at kaldes en Krigsesкadre, hvilken Titel den confødererede Regjering havde givet dem; men derfor vare de ikke desto mindre saare frygtelige. Øieblikkeligt følte hele de forenede Staters Søfart sig truet; Forsikkringspræmierne løb op til uhyre Taxter; Kjøbmændene i Ny-York og Boston hørte op med at betroe deres Landsmænds Fartøier deres Varer; endelig solgte et stort Antal Skibsrhedere, der ikke vovede at sætte deres Eiendom paa Spil paa Havet, deres Skibe til Englændere. I Aaret 1860 havde det amerikanske Flags Deel i de forenede Staters Transporthandel været omtrent 1,250,000,000 Franks imod 800,000,000, der repræsenterede de forskjellige fremmede Flags Deel. Forholdet blev nøiagtigt omvendt i Aaret 1862. I

Aaret 1863 har ikke et eneste amerikansk Dampskib seilet over Atlanterhavet; Posttjenesten har heeltigjennem maattet besørges af Paketskibe, der tilhøre Storbritaniens Skibsrhedere. I Løbet af samme Aar er de forenede Staters Søfart, i Sammenligning med den i 1860, bleven formindsket med 46 pCt. Saaledes have de Kaperes Operationer, der ere løbne ud fra engelske Havne, naaet det dobbelte Resultat, at ødelægge den amerikanske Transporthandel, som endnu for kort siden var den meest blomstrende i Verden, og lade denne prægtige Arvelod gaae over til Englands Marine. Man begriber let den Forbittrelse, Nordamerikanerne maatte føle, da de saaledes saae sig berøvede en saare betydelig Bestanddeel af deres materielle Velvære af en Nation, med hvilken de vare i dyb Fred.

I alle Unionens Politikeres Øine, selv i deres, der vare meest billigtænkende og sindige i deres Domme, var den engelske Regjerings Adfærd, især i Sagen med Alabama, en bestemt Krænkelse af Neutraliteten. Dette Skib, fra først af simpelthen betegnet med Nr. 290, til Ære for alle de Aktionairer, der havde taget Deel i dets Udrustning, blev bygget paa Dhrr. Lairds Værft i Liverpool i de første 6 Maaneder af Aaret 1862. 36 Dage før Kaperens Afreise (23de Juni) underrettede den amerikanske Gesandt ved det engelske Hof, Adams, Grev Russell om, at Loven om fremmede Forhyringer (Foreign enlistment act) var bleven formelig overtraadt i Liverpool af et Selskab Skibsbyggere, af hvilke den ene var Parlamentsmedlem. Man krævede Beviser. Adams tilveiebragte strax de fornødne Vidnesbyrd; derpaa bleve Kronens Jurister spurgte tilraads; men ved et underligt Træf blev Dronningens Advokat, Sir John Harding, angreben af en pludselig Sygdom, der ikke tillod ham at sætte sig ind i Spørgsmaalet. Endelig, samme Dags Morgen, da Skibet nylig var stukket i Søen (29de Juli), dømte Juristerne, at det skulde holdes tilbage. Telegrammer bleve sendte til forskjellige Stationer paa Kysterne af det irske Hav; men uheldigviis bleve de forsinkede een Dag paa Grund af, at det var Søndag. Imidlertid styrede Alabama, uden at blive foruroliget, sin Cours henimod Øen Terceira, en af Azorerne, og mødte, som tilfældigt, i de portugisiske Farvande en Tremaster,

Agrippina, som medbragte det fra London Kanoner og Krigsfornødenheder. Kort efter fuldstændiggjorde et andet Skib, Damperen Bahama, der kom fra Liverpool, dets Udrustning som Kaperdampskib. Da først strøg Skibschefen, en Capitain Semmes af den engelske Reservemarine, det engelske Flag og oplæste for sit Mandskab et Brev fra Jefferson Davis, der overdrog ham Capitainstitel og gav ham Befaling til „at bore isænk, opbrænde og ødelægge“ hvert Fartøi, der førte de forenede Staters Flag.

Disse Kjendsgjerninger henhørte klarligen til de „Forsynings (Eqviperings), Tilegnelses (Appropriations), Skaansels (Amenagements) eller Udrustnings“ Akter, der ere forbudte ved den engelske Lov under Straf af Mulkt, Fængsel og Skibets Confiskering. Fleertallet af Amerikanerne gjentog med Harme Mad. Beecher Stowes Indsigelse: „Ja! vi have paa rum Sø hørt en Krigsdampers Hvislen, bygget for en Forening af Slavehandlere ved Hjelp af engelsk Guld og paa et engelsk Værft, udgaaet fra en engelsk Havn, bemandet med engelske Matroser, med den engelske Regjerings Officerers Indvilgelse og tiltrods for den kongelige Neutralitetserklæring.“ Cabinettet i Washington kunde ikke længere være en ligegyldig Tilskuer ved saamange Plyndringer. Det undlod ikke, ligesaalidt som hele Folket, at betragte Udrustningen af en Kaperflaade i de engelske Havne som en bestemt Krænkelse af de Neutrales Pligt; og naar det beqvemmede sig til ikke at see en Krigshandling deri, saa var det vissselig paa Grund af den rædselsfulde Kamp, hvori det fandt sig indviklet. Det maatte indskrænke sig til kraftige Indsigelser. Men i sin Brevvexling med Grev Russell har Seward aldrig undladt at fastholde, at England er ansvarligt for alle de Ødelæggelser, der ere begaaede af Kapere, som ere løbne ud fra dets Havne; og at det er forpligtet til tidligere eller sildigere at give alle de Kjøbmænd og Skibsrhedere Erstatning, hvis Interesser ere blevne direkte skadede. Man vil ikke kunne dølge for sig selv, at denne den amerikanske Republiks Holdning ligeoverfor Storbritanien frembyder Stof til en tilkommende Fare for Verdensfreden; thi Fordringerne om Erstatning ville vissselig blive saameget mere paatrængende og

bydende, som de forenede Stater, naar de engang faae Fred igjen, ville kunne støtte dem med en frygteligere Krigsmagt.

Imedens Alabamas og de andre confødererede Kaperes store Bedrifter i alle Nordstaterne og fornemmelig i Handelsstæderne fremkaldte et sandt Raseriudbrud imod England, reiste der sig ogsaa nogle Vanskeligheder fra Frankrigs Side. Uagtet de diplomatiske Forhold altid havde været de venligste imellem Cabinettet i Washington og det i Paris, kunde imidlertid Præsidentens Regjering ikke undlade med patriotisk Bekymring at see den franske Regjering blande sig ind i Unionens indre Anliggender: først ved at anerkjende de conføddererede Stater som Krigsførende, dernæst ved gjentagne Raad til Gunst for en Vaabenstilstand og endelig ved et formeligt Forslag til en Vaabenhvile. Det mexikanske Spørgsmaal, hvortil den diplomatiske Brevvexling, der blev meddeelt Congressen i Washington, kun gjør forsigtige og flygtige Hentydninger, var udentvivl ogsaa en dyb Grund til Misstemningen. Men det maa man sige, at det amerikanske Folks Masse forblev næsten ligegyldig ved det franske Cabinets Holdning i den Nye Verdens Anliggender. Vant til i tre Slægtfølger at gjøre Regning paa det franske Folks Sympathier, syntes det den, at de Stridigheder, der vare opkomne imellem Amerika og Storbritanien, vare en tilstrækkelig Grund til at sikkre Nordstaterne, om ikke Frankrigs Bistand, saa dog idetmindste dets fuldstændige Neutralitet.

Præsidentens Budskab, som blev oplæst den 1ste Decbr. ved Aabningen af Congressen i Washington, fremsatte i et værdigt og maadeholdent Sprog den amerikanske Republiks Besværing over Vesteuropas Magter og gjorde endog forsigtige, endskjøndt fuldkomment tydelige Hentydninger til Toget til Mexiko og til Monroes Læresætning*). Følgende ere de mærkeligste Steder i dette Dokument:

„Hvis vore Forhold til de andre Folk ere mindre behagelige, end de vare i tidligere Tider, ere de idetmindste mere tilfredsstillende, end en Nation, der er saa haardt prøvet

*) Ikke-Interventionsprincipet.

som vor, fornuftigviis kunde haabe det. I sidste Juni Maaned havde vi nogen Ret til at vente, at Sømagterne, som i Begyndelsen af vore borgerlige Stridigheder havde uden Nødvendighed eller Klogskab, som vi troe, tilkjendt Oprørerne Navn af Krigsførende, snart vilde opgive denne Forholdsregel, der neppe er mindre byrdefuld for dem selv end for vort eget Land; men de øieblikkelige Uheld, vore Vaaben have lidt kort Tid efter, og som ere blevne overdrevne i Udlandet af troløse Medborgere, have indtil nu forhalet denne simple Retfærdighedshandling... Hvad os angaaer, midt i den civiliserede Verdens overordentlige Bevægelse, have vi afholdt os fra at indblande os i de Stridigheder, der have reist sig imellem forskjellige Stater, eller at slaae os til de Partier, som satte Splid imellem dem. Vi have ikke forsøgt nogen Propaganda; vi have ikke anerkjendt nogen Revolution; vi have overladt hver Nation den udelukkende Ledelse af sine egne Anliggender. Vor Strid har naturligviis været studeret af fremmede Nationer, meget mindre i og for sig selv end i sine formodede og tit overdrevne Resultater og i de Consequentser, den er anseet for at maatte fremkalde i Udlandet. Ikke desto mindre vilde hver Beklagelse, selv om den var retfærdig, have været aldeles ubeleilig fra vor Regjerings Side...."

Efter dernæst at have talt om de Indsigelser, der vare reiste af nogle fremmede Gesandter, og om Traktater, der vare sluttede eller skulde sluttes imellem de forenede Stater og Negerrepublikerne Liberia og Haiti, tilføiede Præsidenten:

„I det sidste Aar har der ikke alene ikke været nogen Omvexling i vore Forhold til vort Fastlands uafhængige Stater; men det er troligt, at nye Venskabsfølelser ere komne til at styrke de Baand, der forenede os med disse Naboer, hvis Sikkerhed og Fremskridt ere saa inderligt knyttede til vore. Denne Vurdering af Sagerne angaaer især Mexiko, Nicaragua, Costa-Rica, Honduras, Peru og Chili."

Idet Præsidentens Budskab gik over til Unionens indre Anliggender, beskjeftigede det sig allerførst med det meest paatrængende materielle Spørgsmaal, nemlig med **Pengehjelpekilderne.** I Sammenligning med dette vigtige Spørgsmaal havde alle Krigsbegivenheder, Beleiringer, Fegtninger eller Slag, hvilke næsten udelukkende hendroge den offentlige Opmærksomhed paa sig, imidlertid kun en underordnet Vigtighed; thi næstefter Begeistringen for en retfærdig Sag og patriotisk Iver er det et godt Finantssystem og en fast Credit, der sikkre det endelige heldige Udfald. Nu er der, med Undtagelse af den Krig, der blev ført af Storbritanien imod Frankrig i Aarene 1814 og 1815, ikke noget Exempel paa en Nationalkrise, hvori man har mangfoldiggjort Udgifterne og øst Penge ud med en mere „ophøiet Ødselhed", end i de forenede Staters nuværende Krise. I Regnskabsaaret, som udløb den 30te Juni 1862, det vil sige: kun 15 Maaneder efter Krigens Begyndelse, vare Skatkamrets Udgifter stegne til 3,080,000,000 Franks; Indtægterne havde naaet 3,150,000,000; men i denne uhyre Hovedsum havde Toldindtægterne, som danne Republikens Hovedindtægtskilde, ikke skaffet Budgettet Mere end 260 Millioner. De direkte Skatter, Salget af Nationaljorderne og de andre Indtægtskilder havde forøget denne Hovedsum med neppe 15 Millioner; saa at alle de ordinaire Hjelpekilder kun havde indbragt 275 Millioner istedetfor 480 Millioner, hvilke Finantsministeren havde gjort Regning paa. Det er altsaa en Sum paa over 2,850,000,000, man havde maattet laane til det Offentlige paa forskjellige Tider og paa meer eller mindre byrdefulde Vilkaar. Det er sandt, at der af denne Hovedsum strax i det første Aar vare blevne brugte 500 Millioner til at kjøbe en Deel af Statsgjelden tilbage; men alligevel opstillede Budgettet for de forenede Stater, hvilket før Slaveeiernes Oprør havde været næsten heelt frit for Gjeld, allerede den 30te Juni 1862 et Deficit paa 2,775,000,000; og det var endda kun en Begyndelse. Ved Congressens Aabning var Nationalgjelden omtrent 3,500,000,000.

En saa usædvanlig Finantsstilling krævede **usædvanlige Udveie.** I Aarets Løb havde Regjeringen udstedt et betydeligt

Antal Skatkammerbeviser, der havde tvungen Cours og kunde tjene til Betaling af offentlige Afgifter og til alle Handelsomsætninger. Disse Beviser, der vare bestemte til at erstatte Mangelen paa rede Penge, vare blevne heelt vel modtagne, og Brugen deraf var øieblikkeligt bleven almindelig i alle Republikens Dele. Henimod Slutningen af 1862 repræsenterede hele Antallet af de cirkulerende Billetter en Værdi af over 1 Milliard Franks. Af Frygt for, at disse Papirspenge hurtigt skulde falde i Priis, var der blevet bestemt, at Ihændehaverne af Beviser kunde efter Ønske vexle dem imod Anviisninger paa 6 pCt. Renter, betalbare i klingende Mynt. Denne Bestemmelse havde virkelig ogsaa forhalet Billetternes Værdiforringelse; men Banqviererne havde, som man kunde vente sig, skyndt sig at trække Guldet ind i deres Kasser; Regjeringen modtog paa sin Side betydelige Summer i klingende Mynt i Betaling for Toldafgifterne; og som Følge af denne dobbelte Strømning trak Guldet sig gradeviis ud af Omløbet. Jo sjeldnere Guldet blev, desto dyrere blev det ganske naturligt, og Billetterne med tvungen Cours sank i Priis. I Decbr. 1862 tabte de i Middeltal 30 pCt. i Sammenligning med virkelige Penge; og den stadige Vaklen i denne vedtagne Værdi, der bragte Forvirring ind i Handelsomsætningerne, gav Spekulanternes Lidenskaber en slem Næring. Forat ordne Fiduciairomløbet, anbefalede Præsidenten og Finantsministeren indstændigt Congressen at bemyndige dem til at forsyne Bankerne med eensformige Billetter, der vare garanterede ved de forenede Staters Beviser, som skulde nedlægges i Skatkamret. Disse Billetter, som Privatbankerne selv burde udstede, maatte nødvendigviis blive vel modtagne af Folket, hvilket de tilbøde et Omløbsmiddel, der var garanteret af Skatkamret, istedetfor Billetter af forskjellige Former og af en tit tvivlsom Værdi. Denne betydelige Forandring i de amerikanske Bankers Finantssystem maatte hjelpe til den Samling af Nationalkræfterne, som er den mærkeligste Kjendsgjerning i de forenede Staters nuværende Historie.

Men det Spørgsmaal, der i den amerikanske Krise ufeilbarligt fordunkler alle de andre, er de Sortes Trældom. Slaven, dette Væsen, der som et Samvittighedsnag hjemsøger

hver Amerikaners Aand; dette fornedrede Menneske, paa Grund af hvilket alle de nationale Kampe ere udbrudte, og hvis endelige Skjebne er Borgerkrigens Spilleindsats; denne Elendige, hvem hans Fjender, der ikke kunne jage ham ud af deres Tanker, med en foragtelig Tone kalde „den evige Neger“ (the everlasting negro), maatte visselig indtage den vigtigste Plads i Præsidentens Budskab. Lincoln kommer virkelig ogsaa tilbage til denne vigtige Gjenstand, ikke mere i Egenskab af Høistbefalende over Land- og Sømagten, som i hans Proklamation af 22de Sept., men i Kraft af sin Titel som Republikens første Øvrighedsperson. Efterat have lovet at frigjøre uden mindste Forbehold alle de oprørske Planteres Slaver, stod der tilbage for ham at løskjøbe de troe Planteres Sorte, idet han „ærbødigst“ tilbød dem en tilstrækkelig Skadesløsholdelse. Maaskee frygtede han for at have trukket Tiden altfor langt ud, idet han betegnede den 1ste Januar 1863 som Frihedsdagen for de 3,200,000 Slaver i de oprørske Stater; imidlertid var Begivenhedernes Logik en saadan, at han saae sig nødsaget til at gjøre nok et Skridt fremad forat bevirke de 800,000 Negerslavers Befrielse, der endnu befandt sig i Midtstaterne. Dette Skridt gjorde han ikke uden en øiensynlig Nølen; thi der handledes om intet Mindre end at foreslaae en Omændring i de forenede Staters Forfatningslov. Flere Afsnit af hans Budskab vare dunkle og forvirrede, hans Slutninger manglede Dristighed; men med alle sine Mangler var Forslaget derfor ikke desto mindre med Hensyn til sit Maal det skjønneste, der nogensinde er blevet forelagt en amerikansk Forsamling til Overveielse.

Idet Præsidenten gik over til Frigjørelsesspørgsmaalet, slog han fast, at Unionens Landstrækning i geographisk Henseende er udelelig og ikke kunde deles i to særlige Afdelinger ved nogen naturlig Grændselinie, eftersom den i Virkeligheden dannes af Missisippidalen alene, der er begrændset som af en dobbelt Rand, paa den ene Side af Klippebjergene og paa den anden af Alleghanybjergene. Indbyggerne i en Landstrækning, der danner et saa fastsluttet Hele, kunne ikke adskille sig i to forskjellige Nationaliteter: de have nødvendigviis fælleds Skjebner, hvad enten det er forat udvikle sig i Fredstid

under de samme Loves Beskjermelse, eller forat sønderrive hinanden indbyrdes. Der gives ingen Middelvei: enten maae de tage Deel i samme Folkeliv, eller de maae kæmpe uden Stilstand eller Barmhjertighed, som Gladiatorerne paa en Kampplads. Ihvor grundforskjellige end Nordens og Sydens Interesser ville blive, som de gradeviis ere blevne paa Grund af Slaveriet, saa er det til det sidste Alternativ, at Amerikanerne ere bestemte: de maae slaaes, ligetil deres Skjebner tilsidst flyde sammen i Alles Frihed. Hvis man vil, at Freden engang igjen skal opblomstre imellem de to fjendtlige Partier i Folket, maa man undertrykke selve Aarsagen til Uenigheden, vedtage Frihedsgrundsætningen for Alle og kjækt tage fat paa Værket.

Det Endringsforslag til Forfatningsloven, Præsidenten forelagde, fastsatte en tilstrækkeligt fjern Grændse for Retten til at eie Slaver. Den 1ste Jan. 1900 var angiven som den yderste Termin, ved hvis Udgang ingen Slavestat mere skulde have Ret til at kunne forlange en Skadesløsholdelse af Forbundsregjeringen for sine frigjorte Sorte. Præsidenten havde ikke Møie med at bevise, at den Gjeld, der maatte gjøres til Slavernes Løskjøbning, vidselig vilde blive langt mindre end de uhyre Summer, uden hvilke Krigens Fortsættelse var umulig. Forøvrigt, tilføiede han, ihvor betydelig end denne Gjeld var, burde den dog ikke forskrække et Folk, som i 70 Aar har seet sine Indbyggeres Antal aarlig regelmæssigt voxe med næsten 4 pCt., og som efter al Sandsynlighed tør gjøre Regning paa idetmindste 100 Millioner Mennesker før Aarhundredets Ende. „Den Forholdsregel, jeg foreslaaer“, sagde Præsidenten, „er paa eengang retfærdig og sparsommelig... Sydens Folk er ikke ansvarligere end Nordens for Slaveriets Indførelse; og naar man husker paa, hvorledes Enhver af os uden mindste Betænkelighed gjør Brug af Sukker og Bomuld og drager Fordeel af de Velgjerninger, der følge af Salget af disse to Artikler, saa er det ikke retfærdigt at sige, at Sydens Deel i Ansvarligheden for Slaveriets Opretholdelse er større end Nordens. Og hvis dette Slags Eiendom bør opoffres for en fælleds Interesse, er det da ikke billigt, at det skeer paa Alles Bekostning?“

De Ord, hvormed Præsidenten ender sin Henvendelse til Congressen, vidne paa eengang om den Betydenhed, han tillagde den foreslaaede Forholdsregel, og om de Kampe, han havde havt at udholde mod sig selv, før han tog den afgjørende Beslutning.

„Jeg er", sagde han, „ikke uvidende om, hvilket Alvor der bør charakterisere et Budskab, der henvendes til Congressen af Folkets første Øvrighedsperson. Jeg er ligesaalidt uvidende om, at Flere iblandt Eder ere ældre end jeg og besidde en større Erfarenhed end min i Ledelsen af Statssager. Alligevel haaber jeg, at I, i Betragtning af det store Ansvar, der hviler paa mig, ikke ville see en Mangel paa Agtelse for Eders Person i den Følelsens Varme, der besjæler mig.... Den rolige Fortids Læresætninger ere utilstrækkelige i disse stormfulde Dage. Vi ere omringede af voxende Forhindringer; vi maae voxe tilligemed dem. Omstændighederne ere nye; vore Tanker, vore Handlinger bør ligeledes være det. Lader os løsrive os fra alle Fordomme! saaledes er det, at vi ville redde Fædrelandet. Medborgere! vi kunne ikke løbe bort fra Historien. Vi, der tage Deel i denne Congres og denne Statsstyrelse, vi ville tiltrods for os selv forblive i Efterverdenens Hukommelse; vor egen Kraft eller vor Ubetydelighed kan ikke redde Nogen af os. Luerne, vi gaae igjennem, ville opklare vor Hæder eller vor Vanære ligetil den sildigste Slægt."

Langtfra at forsee sig ved en overdreven Dristighed, saaledes som Præsidenten syntes at frygte, blev Budskabet tvertimod betragtet som altfor frygtsomt. Endog Forsvarerne af Slaveriet ventede en langt grundigere Forholdsregel; og Terminen ved det 20de Aarhundredes Begyndelse syntes dem saare fjern for Fuldbyrdelsen af en Omvæltning, der var forekommen dem ganske overhængende. Forresten kunde det amerikanske Publikum, paa samme Tid det læste dette Budskab, ogsaa læse Forfatningsloven for en ny Stat, der havde skyndt sig med at træde ind i de frie Samfunds Kreds. Vest-Virginien, løsrevet fra den endnu oprørske Deel af Virginien, bestemte, at

fra 4de Juli 1863, Aarsdagen for de forenede Staters Uafhængighedserklæring, skulde alle de Børn, der fødtes i en Slavefamilie, være erklærede frie, og at Frigjørelsen ikke skulde udsættes længere end til Aar 1872 for nogen farvet Person. Ligeledes viste Staten Missouri, uagtet den da blev bestyret af et conservativt Mindretal, sig ikke desto mindre mere vidtgaaende, end Præsidentens Budskab krævede det; thi dens lovgivende Forsamling bestemte, at den gradevise Frigjørelse af de trælbundne Sorte skulde begynde i Aaret 1867. Iøvrigt tvivler nutildags Ingen om, at disse langtrukne Forholdsregler snart vilde blive forkastede i alle Midtstaterne ved Slavernes ligefremme Frigjørelse.

2. Gjenoptagelse af Angrebskrigen, Frigjørelsesforordningen og Congressens Arbeider.

Slag ved Frederiksburg. — General Shermans Uheld ved Vicksburg. — Arkansas-Posts Indtagelse. — Slag ved Murfreesborough. — Præsidentens Proklamation af 1ste Januar 1863. — Slavernes Vilkaar i Midtstaterne. — De Frigivnes Vilkaar i Districtet Columbia, Louisiana og Port-Royal. — Congressens Arbeider. — Forhandlinger om Slaveriet, Finantserne og de udenlandske Sager. — Sessionens Slutning.

Kuldens Barskhed afbrød ikke Krigsforetagenderne paa alle de Punkter, hvor de fjendtlige Hære stode ligeoverfor hinanden; de bleve tvertimod satte igang, fornemmelig i Nabolaget af Washington, paa Grund af den almindelige Utaalmodighed, der aabenbarede sig i Dagbladene og siden 1ste Decbr. i Congressens Forhandlinger. Den offentlige Mening, som vel vidste, at en kostbar Tid var bleven spildt for Fremrykningen efter Seieren ved Antietam, krævede bydende et nyt og

hurtigt Felttog imod Richmond eller idetmindste Opgivelsen af denne nølende Krigsførelse, som truede med at gjøre Krigen evig. Fra alle Sider skreg man til General Burnside om at marschere fremad. Iøvrigt syntes Mac-Clellans Efterfølgers blotte Navn at være et Pant paa Held. Det var Burnside, Unionisterne skyldte et af deres første Krigsheld, Erobringen af Nord-Carolinas Kyststrækning og indre Bugter. Han var en klog og kjæk Officeer, hvis Standhaftighed kunde udholde alle Prøver; han var tillige meget omhyggelig for Soldaternes Velvære. Under Indtagelsen af Broen over Antietam havde han udmærket sig ikke mindre ved sin Omhyggelighed for de kæmpende Tropper end ved sin heltemodige Tapperhed. Man haabede, at han uagtet den offentlige Menings Raab, der forlangte en Seier, det koste, hvad det vilde, vel vilde tage sig iagt for at vove sig dumdristigt forvidt.

Burnsides og Lees Hære, der fortiden befandt sig paa lidt nær halvveis imellem Washington og Richmond, vare kun adskilte fra hinanden ved Floden Rappahannocks Løb. Unionisterne holdt den nordlige Bred besat, ikke langt fra Acqvia-Creek, en Bugt af Potomakstrømmen, hvorfra de trak deres Proviantering ad en Jernbane, knap 2 Mile lang; de Confødererede havde forskandset sig næsten ¼ Miil Syd for Rappahannock og Byen Frederiksburg paa høie Bakker, en Stilling, hvis hele frygtelige Betydenhed blev indseet senere. Den 11te Decbr. begyndte Burnside, efterat han næsten i en heel Maaned havde ventet efter det fornødne Materiel til at gaae over Floden, sin angribende Bevægelse, idet han kastede fem Baadebroer over Rappahannock. 150 Kanoner, som vare opstillede ligeoverfor Frederiksburg, forjoge de fjendtlige Blænkere og ødelagde endeel af Byen. Den 12te befandt Forbundstropperne sig allesammen paa Flodens sydlige Bred; men det var een Dag for silde. Lee, der erkjendte, at Burnsides Bevægelse ikke var et Krigspuds, bestemt til at skjule andre Foretagender, havde Tid til at samle hele sin Styrke og befæste sine Forskandsninger paa den Linie Høider, der udfolder sig i en convex Halvkreds Syd for Frederiksburg og en Krumning af Rappahannock. Den 13de, meget tidligt om Morgenen, begyndte Stormen paa disse

frygtelige Stillinger paa flere Punkter; og snart vare disse to Hære i Haandgemæng paa en Slaglinie, der ikke var mindre end en Miil lang. Paa begge Sider indskrænkede de strategiske Planer sig til saare Lidet hele denne frygtelige Dag. Forbundshæren, der var sammensat af 3 Divisioner (Sumner, Hooker og Franklin), havde ingen andre Befalinger end at bestige de paa hinanden følgende Terrasser, der beherske Floden, og at krybe opad Høiderne under Artilleriets Beskyttelse; de Confødererede, opmuntrede af Sydens tre mærkeligste Krigsmænd, Lee, Longstreet og Jackson, havde kun at forsvare Bakkernes Skraaninger og Toppens Forskandsninger. De Stormende udmattede sig ved forgjeves Anstrengelser. Da Natten kom og gjorde Ende paa Kampen, havde kun venstre Fløi (Franklin) opnaaet nogen Fordeel: Jacksons, „Steenmurens“, Tropper vare vegne lidt over $\frac{1}{8}$ Miil tilbage for den. Paa alle de andre Punkter havde de to Hæres Stilling ikke forandret sig. Paa denne blodige Dag lede Unionisterne langt større Tab end deres Modstandere: de talte over 10,000 Døde og Saarede, imedens den confødererede Hær paa Grund af sin heldige Stilling neppe mistede 3000 Mand. Imidlertid vovede Lee, der bar Agtelse for Unionisternes stolte Holdning, ikke at benytte den følgende Dag til at stige ned fra sine Forskandsninger og styrte løs paa de Overvundne. Natten mellem 15de og 16de Decbr. kunde Burnside imag rømme Frederiksburg og føre sin Hær og hele sit Materiel over paa Rappahannocks nordlige Bred. Civillægerne, der bleve sendte til Valpladsen af en patriotisk Forening, bekjendt under Navn af Sundhedscommissionen, maatte næsten udelukkende beskjeftige sig med Omsorgen for de Syge og Saarede.

Gjæringen var stor i Washington, Ny-York og alle Nordstaterne, da dette Uheld blev bekjendt. Det var det fjerde Felttog imod Richmond, der løb af paa en saa ulykkelig Maade; Burnsides Nederlag gjenoplivede Mindet om Generalerne Mac-Dowells, Mac-Clellans og Popes Uheld i deres foregaaende Forsøg; Krigsminister Stanton, Overgeneral Halleck og Præsident Lincoln bleve af et stort Parti i Pressen heftigt beskyldte for uden Nødvendighed at have anmasset sig den udelukkende

Ledelse af Krigsforetagenderne og at have bestemt befalet et Angreb, hvis heldige Udfald var umuligt. Nederlaget ved Frederiksburg, som blev overdrevet af det Parti Demokrater, der vare den republikanske Regjering aabenlyst fjendske, tjente til Text for flere larmende Yttringer, hvori General Mac-Clellans Navn blev paakaldt som en Frelsers. Da var det, at Times's Correspondent, en tro Gjenlyd af Fredspartiet, det koste, hvad det vilde, skrev disse ubegribelige Ord om den berømte General: „Det er en Mand, hvis indlysende Politik og personlige Sikkerhed kræve, at han gjør sig til Herre og Diktator. Mac-Clellan har gode Udsigter til et heldigt Udfald. Om nogle Dage ville vi vide, om han har Mod til eller Attraa efter at benytte dem til sit Fædrelands Vel.“ Hvad Republikanerne angaaer, saa, hvis de i deres Beskyldninger skaanede Præsidenten og Krigsministeren, vare de desto mere forbittrede paa Statssecretair Seward. Alle Partier krævede et eller andet Sonoffer for Uheldet ved Frederiksburg. Den 17de Decbr. vedtog Senatets Fleertal et Forslag, der udtalte en særegen Dadel over Secretair Sewards Politik, og erklærede, „at efter dets Mening vilde en deelviis Omordning af Cabinettet være istand til at forøge Folkets Tillid.“ Seward og Chase tilbøde deres Afsked og forlangte at maatte trække sig tilbage til Privatlivet; men Præsidenten, der varmt tog sine Ministre i Forsvar, erklærede, at det offentlige Vel krævede Cabinettets Opretholdelse i dets Heelhed. Iøvrigt skyndte General Burnside sig høimodigt med at erkjende, at den begaaede Feil burde tillægges ham, og foragtede at anklage de Underbefalingsmænd, der ikke havde understøttet ham, som de burde. „Jeg skylder“, skrev han til General Halleck, „jeg skylder mine tappre Officerer og Soldater, der have udført det vanskelige Forsøg, endnu engang at sætte over Floden under Fjendens Ild, Alt. Hvad Angrebets uheldige Udfald angaaer, er jeg ene ansvarlig derfor; thi Soldaternes Tapperhed, Mod og Udholdenhed ere aldrig blevne overgaaede; og visselig vilde de have taget Stillingen, hvis det havde været muligt.... Mit Ansvar er saameget større, som jeg har taget denne Operationslinie tvertimod Deres Mening, tvertimod Præsidentens og

Krigsministerens, og som De har betroet hele Ledelsen i mine Hænder uden at give mig særegne Befalinger." Det var at forlange at blive afskediget fra sin Commando. Virkelig afløste nogen Tid efter General Hooker, som under Slaget ved Frederiksburg kjækt havde ført Centrums Division til Storm, Burnside som Potomakhærens Overstcommanderende.

Imedens Begivenhederne ved Rappahannock fyldte flere tusinde Familier i Norden med Sorg og skabte Regjeringen meget alvorlige politiske Vanskeligheder, lede Unionisterne et andet stort Nederlag paa Mississippis Bredder. Efter Erobringen af Ny-Orleans ved Admiral Farragut og af Memphis ved Commandeur Davis var der blevet et eneste vigtigt Punkt tilbage imellem de to Byer i de Confødereredes Magt, nemlig den lille By Vicksburg, der ligger i Staten Mississippi paa en høi Skrænt, som behersker den store Flods venstre Bred, lidt nedenfor Yazoos Udløb. Imidlertid iværksatte de Smaaeskadrer, der seilede opad Mississippi fra Ny-Orleans, og de, der seilede nedad den fra St. Louis, frit deres Forening ved Foden af Skrænten; og nogle tusinde Mand, der angrebe Værkerne i Ryggen og i Flanken, vilde have været mere end tilstrækkelige til at ødelægge dem. Det er utvivlsomt, at alle Veststaternes militaire Hjelpekilder burde være blevne øieblikkeligt samlede paa dette Punkt forat overskære den oprørske Confoderation og snarest muligt bemægtige sig Fastlandets store Centralpulsaare, denne Kæmpeflod, hvis Besiddelse nødvendigviis tidligt eller sildigt drager alle de Landskaber efter sig, som dens Bifloder vande. Men Militairmyndighederne i Washington havde havt Uret i at betragte Vicksburgs Fæstningsværker som ikke værende istand til længe at kunne gjøre Modstand; og skuffede paa samme Tid som Befolkningerne selv af en sand Øienforblindelse, som lod dem tillægge de nærmeste strategiske Stillinger større Betydenhed, havde de henvendt hele deres Opmærksomhed paa Potomakkrigens blodige Omvexlinger. Vistnok vilde den endelige Erobring af denne lille virginiske Flods Bredder ikke være at sammenligne, med Hensyn til Resultaternes Storhed, med den store Mississippis Besiddelse; ikke desto mindre er det

imod det første Foretagende, at de forenede Staters Regjering rettede sine Hovedanstrengelser.

Imidlertid forøgede de Confødererede i Stilhed Vicksburgs Fæstningsværker, og, idet de satte sig fast paa andre Skrænter, der ligge længere imod Syd, omdannede de dem lidt efter lidt til en frygtelig Fæstning. Endelig fik General Sherman Befaling til at angribe Vicksburg. Imedens Grant overskar Jernbanelinierne i Statens Norddeel forat isolere Pladsen, seilede Sherman opad Floden Yazoo og udskibede 40,000 Mand en god Miil bag Vicksburg, ved Foden af en Høi, som bar de ydre Forsvarsværker. Angrebet begyndte den 27de Decbr. Unionisterne satte uden store Tab over den sumpige Flod, der strækker sig langs Høiens Fod; derpaa klavrede de opad Skraaningerne under de fjendtlige Batteriers sammenløbende Ild, og efter en forbittret Kamp bemægtigede de sig de to første Linier af Forskandsningerne. Den 28de havde de drevet Separatisterne over $\frac{3}{4}$ Miil tilbage og kæmpede om Besiddelsen af Skrænternes Top; men den 29de lykkedes det Besætningen, som var bleven forstærket ved friske Tropper, der vare undslupne Grants Styrke, at kaste de Stormende tilbage i Yazoodalen. Sherman, hvem hans politiske Fjender beskyldte for at have angrebet Vicksburg for hurtigt forat berøve de andre Generaler Æren af en betydelig Seier, maatte opgive ethvert Haab om Fremgang; og den 1ste Jan. 1863 afstod han Commandoen over sin Hær til General Mac-Clernand, efterat den var formindsket med 2000 Døde, Saarede eller Fanger. Den nye Overanfører tøvede ikke et Øieblik med at bortfjerne sine Tropper fra Yazoos Bredder; men istedetfor at føre dem lige tilbage til Memphis, som de ventede, lod han dem seile opad Arkansas og begyndte uformodet Beleiringen af Arkansas-Post, en gammel Landsby, som franske Colonister have bygget 1685 paa en høi steil Bred. Denne Plads, som en lille texansk Hær havde stærkt befæstet, spærrede Veien til Statens Hovedstad, Little-Rock, og dannede det fornemste Forsvarsbolværk i hele Arkansas's Bækken. Ved Hjelp af Admiral Porters Flottille lykkedes det Mac-Clernand fuldstændigt at indeslutte Fortet; og den 11te Jan. befalede han Storm efter flere Timers Bombardement. I samme

Øieblik blev den hvide Fane heiset paa Murene af de Beleirede, og Besætningen, 4500 Mand stærk, gav sig som Krigsfanger. Ved denne heldige Overrumpling, som atter hævede Expeditionskorpsets moralske Mod, og som traf sammen med andre betydelige Held af Nordgeneralerne Herron og Blunt ved Fayetteville og Prairie-Grove, i Boston--Mountains og paa Arkansas's Bredder, faldt den nordlige Halvdeel af Staten af samme Navn i Unionisternes Magt.

I Midten af Tennessee bleve ligeledes General Rosencranz's Krigsforetagender kronede med Held og opveiede tildeels i den offentlige Mening den sørgelige Virkning, der var frembragt ved de to Nederlag ved Frederiksburg og Vicksburg. Efter Slaget ved Perryville var den confødererede Hær under General Bragg trængt ind i Tennessees øvre Dalland, idet den gik over Cumberlandbjergene; derpaa havde den, idet den gjorde en stor Omvei imod Syd, over Knoxville og Chattanooga, begivet sig imod Nordvest, henimod Statens Hovedstad, parallelt med Jernbanelinien. Rosencranz, som marscherede imod Sydost, havde begivet sig lige imod sin Fjende. Den 26de Decbr. befandt de to Hære sig ligeoverfor hinanden paa Bredderne af Floden Stone, i en lille Afstand Nord for Byen Murfreesborough, og Skjermydsler, der bebudede et stort Slag, begyndte strax. Den 30te fik General Mac-Cooks Division, som dannede Forbundshærens høire Fløi, det Hverv at opholde Fjenden idetmindste tre Timer forat give Divisionen Crittenden Tid til at gjøre en Omvei Øst for Stone og angribe de Confødererede i Flanken og Ryggen. Uheldigviis kunde Mac-Cooks Soldater, der vare spredte over en altfor vidtudstrakt Slaglinie, ikke modstaae Sydtroppernes voldsomme Stød; efterat være mere end decimerede ved et rasende Stormløb af General Cheatams confødererede Division, trak de sig tilbage, efterladende næsten hele deres Skyts paa Valpladsen. Allerede troede Separatisterne sig Seierherrer: de havde drevet Unionisternes høire Fløi en Miil tilbage og taget 28 Kanoner, imedens deres Cavalleri, langt talrigere end deres Modstanderes, fuldstændigt omgik Nordhæren og bemægtigede sig Trainet, Bagagen og Ambulancerne. General Rosencranz, der var

overvunden i dette første Slag, tøvede ikke et Øieblik med at foretage en Frontforandring i Betragtning af en anden Kamp. Han kaldte Divisionen Crittenden tilbage og indskrænkede sig først til at forsvare sig; han opstillede sine Tropper i faste Stillinger paa de Terrainforhøininger, som Cedergrupper bedække, og som imod Syd begrændses af uhyre frie Rum, hvor de fjendtlige Korps ikke kunde vove sig hen uden at blive nedmeiede af Kartætsker. I tre Dage forsøgte Braggs Hær forgjeves paa at bryde igjennem den tætsluttede Masse, Forbundsregimenterne frembøde den; den blev decimeret af Artilleriet; og ved et sidste Forsøg mistede den i mindre end 40 Minuter 2000 Mand. Det var den sidste Episode af dette blodige Slag. Natten imellem den 2den og 3die Jan. trak de Confødererede sig tilbage; og den 5te holdt Rosencranz sit Indtog i Murfreesborough. Det Slag, han nylig havde vundet, og hvis Udfald saalænge havde været uvist, er et af de blodigste, der ere blevne leverede paa Amerikas Jordbund. Omtrent 9000 Unionister, det vil sige: Femteparten af Hæren, bleve dræbte eller saarede. Separatisternes Tab oversteg 12000 Mand, Fangerne ikke iberegnede.

Efter dette frygtelige Sammenstød herskede der et Slags Vaabenhvile, der neppe blev forstyrret af ubetydelige Skjermydsler og resultatløse Expeditioner, i den umaalelige Landstrækning, som Slaveriet og Friheden tvistedes om, fra Potomaks til den røde Flods Bredder. Vinterens Barskhed og maaskee ogsaa en virkelig Træthed, hidrørende paa begge Sider fra en vis Ligevægt i Styrke, gjorde, at alvorlige Krigsforetagender opsattes til Foraaret. Det var forøvrigt uundgaaeligt nødvendigt at reorganisere begge Hære i Udsigt til tilkommende Felttog. I Januar 1863 steg Fortegnelsen over Fraværende fra Tjenesten til ikke mindre end 8987 Officerer og 282,073 Soldater for alle Nordregimenter, hvis nominelle Styrke var 700,000 Mand. Af dette uhyre Antal Fraværende regnede man i Hospitalerne 130,000 Saarede og Syge. Fleertallet af dem, der savnedes ved Opraabningen, bestod saaledes i Efternølere, Maraudeurer og Værnepligtige, der ikke vilde gjøre Tjeneste.

De tre Maaneders Frist, der tilsyneladende næsten aldeles blev spildt i strategisk Henseende, blev desto bedre benyttet til

Samfundsomordningens Værk, som, endskjøndt mange af de Kæmpende ere uvidende derom, er Krigen i de forenede Staters sande Maal og Sanction. Den 1ste Januar, en Dag, hvis aarlige Høitideligholdelse nu vil blive en af de forenede Staters store patriotiske Fester, blev Frigjørelsesloven, der 100 Dage iforveien var bleven lovet Negerslaverne i Oprørsstaterne, offentliggjort i Washington og gjenlød i hele Republiken. I Kraft af den Fuldmagt, der er overdraget Præsidenten af Folket, erklærede han Slaverne i Arkansas, Texas, Louisiana, Mississippi, Alabama, Florida, Georgien, Syd-Carolina, Nord-Carolina og Virginien „frie for stedse." Ved maaskee altfor strengt at fortolke de constitutionelle Forpligtelser, som de overvundne Plantere i Tennessees og visse Dele af Louisianas og Virginiens meer eller mindre tvungne Troskab paalagde ham, undtog han Negrene i disse Distrikter ligesom og dem i Midtstaterne fra den almindelige Frigjørelse og overlod det tilkommende Befrielsesværk til de stedlige lovgivende Forsamlinger. For iøvrigt forud at møde alle deres Beskyldninger, der bebreidede ham, at han fremskyndede Slaveopstanden, indskærpede han „den frigjorte Befolkning at afholde sig fra alle Voldsomheder, medmindre det var i lovligt Forsvarstilfælde", og raadede den til „at tage imod alt det Arbeide, der maatte blive den tilbudt imod passende Betaling." Han erklærede tillige, at de forrige Slaver skulde blive tagne til Tjeneste i de forenede Staters Land- og Søhær; dernæst, idet han sluttede sin Kundgjørelse med nogle Ord af en ædel Simpelhed, nedkaldte han „Menneskehedens rolige Dom og den almægtige Guds naadige Bifald" over den Handling, han nylig havde fuldendt.

Naar man lægger Folketællingen fra 1860 til Grund for Beregningen, finder man, at Antallet af de Sorte, der lovligt ere frigjorte ved Præsidentens Kundgjørelse af 1ste Januar, vilde være steget til 3,119,397; imedens Antallet af de Slaver, der vare blevne udelukkede fra Frigjørelsen, vilde have været omtrent 830,000; men Totalantallet af de Afrikanere, som ifølge en maaskee forknyt Fortolkning af Forfatningens Text forbleve fordømte til Slaveri, var i Virkeligheden langt lavere end dette formodede Tal. Tusinder af Midtstaternes

Negre benyttede sig af den almindelige Uorden og Troppernes uafladelige Gjennemmarsch til at søge Tilflugtssted i Nordens eller Vestens frie Borgersamfund; store Hobe Slaver vare i Flokke blevne drevne af deres flygtende Herrer ned imod Texas, Georgien, Alabama og de andre sydlige Egne, som Krigen endnu ikke truede. Da en saa unaturlig Kjendsgjerning, som en Klasse Menneskers Besiddelse af en anden Klasse er, ikke kunde opretholdes uden ved et systematisk og fortsat Tryk, maatte Alt, hvad der formindskede dette Tryk, idet det rystede Folket i dets dybeste Grundvolde, bibringe Slaveriet et uheldsvangert Stød. Ved det frygtelige Slag, Borgerkrigen tilføiede Lovgivningen og Sæderne, omstyrtede den, som rasede i Grændsestaterne, tillige Trældommen, denne Grundvold for Planternes Bygning, „Sydsamfundets Hjørnesteen." Da de unionistiske Hære nærmede sig, bleve Plantagerne øde, hvad enten det var ved Slavernes Flugt eller ved Herrernes; Tomhed indfandt sig lidt efter lidt. Saaledes kom det sig, at man i Missouri i Begyndelsen af 1863 talte næsten 40,000 Slaver færre end efter Folketællingen 1860. I Maryland havde Trældommen allerede heelt ophørt at existere uagtet den sorte Lovbog, Forfatningsloven og Domstolenes Kjendelser. I denne Stat, hvor den lovgivende Forsamling nogle Aar forud havde bestemt, at Frinegrene nu skulde være „bemyndigede" til at nyde Trældommens Velgjerninger, hvis de ønskede det, krævede Slaverne selv Uafhængigheden tilbage og undsloge sig for at arbeide for Planterne, som ikke gave dem Løn derfor. I Baltimore vare alle de Sorte, som vare frie tiltrods for deres Herrer, blevne Haandværkere eller Tjenere; paa de omliggende Landeiendomme vare kun de, der ikke længere havde nok moralsk Kraft til at attraae den frie Besiddelse af sig selv, forblevne i Planternes Magt. Salgsprisen paa de Sorte, som endnu vare trælbundne i Kraft af Loven, var reent nominel: istedetfor som ellers at betale hver Slave med en Middelpriis af 1700 Daler, kjøbte man nu for nogle Pjastre, ikke deres Personer, men det uvisse Haab om paany at bringe dem i Trældom. En Hytte paa 130 Slaver, der havde tilhørt en af de fornemste Plantere i Maryland, Charles Carroll, var af Negerhandlere og andre

Mænd af Faget vurderet til 650 Dollars, d. e. 5 Dollars for hver. Endnu Dagen forud raadede Testator sine Arvinger at opretholde Slaveriet paa Plantagen „til de Sortes egen Fordeel“; men neppe havde han udstødt det sidste Suk, før Negrene allerede vare blevne frie ifølge Forringelsen af deres Salgspriis. Man seer, at, uagtet Frigjørelsesproklamationen ikke blev henvendt uden til de Sorte i de oprørske Stater, maatte den paa ligesaa sikker Viis og ved selve Omstændighedernes Tvang ligeledes komme de troe Slavestater tilgode.

Frigjørelsesakten, der var udgaaet fra Præsidentens Forslag, var ikke længere bestemt til at forblive et dødt Bogstav i Oprørsstaterne, saaledes som Slaveholderne spottende forsikkrede. Først blev Loven øieblikkeligt bragt i Udførelse paa alle de Punkter af Carolinerne, Georgien, Florida, Alabama, Missisippi, Arkansas og Øvre-Louisiana, der vare i Forbundstroppernes Hænder: en Befolkning paa 75,000 Negre, adspredte over dette erobrede Landstrøg, modtog for første Gang den officielle Forvisning om sin Frihed og sluttede sig til Nordens Sag ved uopløselige Baand, som Erkjendtlighed og Fælledsskab i Interesser knyttede. Hvad de moralske Virkninger angaaer, som vare fremkaldte ved Kundgjørelsen af 1ste Jan., saa ere de uberegnelige. Herrernes Rædsel var stor, som alle de Hevnforanstaltninger bevise, der bleve tagne af de stedlige lovgivende Forsamlinger; til Gjengjeld var Glæden almindelig i Slaveleirene. Forgjeves vilde Planterne hindre deres Negre i at høre Frihedsordet; Gjenlyden, som paa hemmelighedsfuld Viis forplanter sig, bragte dette Ord fra den ene Plantage til den anden: inden nogle Ugers Forløb kunde alle Negre, der skjulte deres Tanker under en dyb Forstillelse, Kundgjørelsen udenad, som kaldte dem til Uafhængighed. Enhver af dem vendte med Tillid sine Blik imod Nord og lovede sig selv engang at løbe Befrielseshæren imøde. Vilde man vel kunne forklare de vidunderlige Felttog, Grant og Sherman sildigere gjorde midt i fjendtligt Land, 50 til 60 Mile fra deres Provianteringssteder, hvis de ikke vist havde regnet paa Negrenes Begeistring og Hengivenhed, hvilke det blotte Syn af Forbundsbanneret gjorde frie for stedse?

Da Befrielsesforordningen kaldte Slaverne i Oprørsstaterne til moralsk Liv og det amerikanske Fædrelands Forsvar, beviste de Negre, som allerede havde havt den Lykke at blive frigjorte, ved deres Kjærlighed til Arbeide, at de vare værdige til Frihed i samme Grad som deres blanke Medborgere. I Washington indvilgede de 3000 Farvede, der vare frigjorte ved Congressens Akt, for største Delen i at blive hos deres gamle Herrer; kun at de forlangte i Erstatning for deres Tjeneste en maanedlig Løn af 8 til 12 Dollars. Hvad den Understøttelse angaaer, der af Kamrene var bleven tilstaaet forat begunstige de frigjorte Negres Udvandring, blev den slet ikke bragt til Anvendelse; ingen af de forrige Slaver vilde forlade den By, hvor Frihedsdagen for første Gang havde lyst over hans Hoved. I Louisiana tænkte de Sorte, der endelig vare blevne befriede fra Planternes forhadte Vold, ikke paa at hevne sig: de ødelagde ikke Sukkerhytterne, eiheller afbrændte de Herreboligerne; men de begave sig i Familieflokke til Grændseskjellet af de store Skove og gave sig til at rydde Jordbunden og saae Mais for deres egen Regning. Paa nogle Plantager saae man endog forstandige Negre gjøre Begyndelse paa en Bevægelse, der maatte medføre en fuldstændig Omvæltning i Arbeidsvilkaarene: de erklærede sig rede til at udføre deres vante Dagværk, forudsat at man til Gjengjeld vilde sikkre dem enten en regelmæssig Løn eller en Deel af Høsten. Talrige nok til at kunne foreskrive deres skjælvende Herrer en billig Behandling, gjorde de selv en Ende paa deres Slaveri og forvandlede sig til Forpagtere. General Butler og hans Efterfølger i Louisianas Bestyrelse hjalp ogsaa af deres bedste Kræfter med til Trældommens Forvandling til frit Arbeide. Forat sikkre de bortløbne Sortes Tilbagevenden og Plantagernes regelmæssige Dyrkelse, offentliggjorde de forskjellige Forordninger, hvis Bestemmelser ikke alle bære Præg af fuldkommen Retfærdighed med Hensyn til Negrene; men idetmindste Dødsstraffen og de overdrevne Arbeider forbleve afskaffede, Retten til at vælge sin Herre blev overladt Arbeideren, og den maanedlige Løn blev regelmæssigt betalt enten i Penge eller i Naturalier; „thi", sagde General

Banks, „Arbeidet har en bestemt Ret til en Deel af Dyrkningens Frembringelser."

I Øhavet ved Port-Royal, der er beliggende paa Kysten af Syd-Carolina imellem Charleston og Savannah, d. v. s. i selve Midtpunktet af det Arnested, hvor Planteropstanden havde taget sin Begyndelse, vare de Resultater, der vare opnaaede ved de Sortes Frigjørelse, endnu heldigere end i Louisiana. Slaverne i Port-Royal, henved 9000 i Tallet, der i moralsk og physisk Henseende vare sunkne meget ved den haarde Trældom, som i disse Plantager, hvilke have været dyrkede i over 200 Aar, havde tynget svært paa dem fra Slægt til Slægt, havde neppe vovet at troe paa Friheden, da de saae deres Lænker falde; flere af dem vare endog længe forblevne ligesom sløve uden at forstaae sig noget paa den Krigslarm, der drog dem med ind i sin Malstrøm; men lidt efter lidt aabnede denne Befolkning, efterat den var udreven af Slaveriets Mørke, sine Øine for Lyset og kunde sætte Priis paa den Glæde at være fri. Under Ledelse af omhyggelige Bestyrere og Opsynsmænd, hvilke Nordens abolitionistiske Selskaber sendte til de nye Frigjorte forat indvie dem i det intellektuelle og moralske Liv og beskytte dem imod enhver Udpresning fra Soldaternes Side, lærte Negrene i Port-Royal at stole paa sig selv, at forsvare deres Menneskeværdighed og at kjende deres Rettigheder som Arbeidere. De nye Skoler, som bleve oprettede paa alle Øhavets Øer, fyldtes med stadige Lærlinger; Forbundshæren fik Tilvæxt af modige Soldater, som ikke vare bange for at maale sig med de blanke Plantere, hvilke kort iforveien pidskede dem; endelig ophørte ikke Markernes Dyrkning uagtet Fjendens Indfald og Forbundstroppernes Udskrivninger, der fratoge Negrene deres Kreaturer, ja endog deres Arbeidsredskaber. De forenede Staters Regjering, der var bleven Besidder af Landet i Planternes Fraværelse, drog Fordeel af Slavernes Arbeide, der vare forvandlede til Daglønnere; og det var for dens Regning, at Bomuld og andre Agerdyrkningsfrembringelser, som bleve indsamlede i Øhavet, solgtes. Ingen betænkte sig paa at sige, at, idet Regjeringen satte sig i Eiernes Sted forat lade Markerne dyrke af de frigjorte Negre, styrtede den sig ind i et ødelæggende

Foretagende i finantsiel Henseende; imidlertid vare, tiltrods for Krigen og Opsynsmændenes Uerfarenhed, de opnaaede Resultater i Sandhed vidunderlige. Den 1ste Jan. 1863 havde Forbunds-regjeringen ved Salg af Øhavets Frembringelser omsat en Sum af 3,915,000 Franks; og dens Udgifter til Arbeidernes Under-hold havde ikke naaet 1,220,000; saaledes beløb Nettoindtægten sig til næsten 2,700,000. I den officielle Indberetning, den gjorde om de Frigjortes Vilkaar i Port-Royal, erkjendte Finants-ministeren, at med al Billighed burde denne uhyre Gevinst, der udgjorde 3000 Franks for hvert Hoved eller 15,000 for hver Familie, uddeles til Negrene selv. Man gav dem dog ikke denne Sum tilbage, der var vunden ved deres Arbeide; og meer end eengang nølede man endog med at betale dem den ringe aftalte Løn af 8 ß. om Dagen; men man gav dem det, der var bedre end Penge, idet man opslog paa deres Hytter Præsiden-tens Kundgjørelse, som gjorde dem frie for stedse, og aabnede for deres Øine en heel ny Udsigt til Rettigheder, deri indbe-fattet den at være Borgere og Selveiere ligesom de Blanke.

Forhandlingerne paa Congressen i Washington vare meget lidenskabelige paa Grund af disse Begivenheder, der forandrede de forenede Staters nedarvede Politik med Hensyn til Negrene. Det var forresten umuligt andet, end at Fri-gjørelsesforordningen, denne umaalelige Akt, hvis Følger fra første Øieblik af syntes uberegnelige, maatte blive Midt-punktet og, saa at sige, Drivefjedren i hele den amerikanske Politik. Talrige Forslag angaaende Slavernes Løskjøbning og de frigjorte Sortes Væbning fulgte uophørligt ovenpaa hinanden i begge Congressens Kamre; men disse forskjellige Forslag, som bleve forsinkede ved tusinde parlamentariske Tilfælde, bleve næsten alle opgivne, enten fordi de ikke toge tilbørligt Hensyn til Sta-ternes særegne Rettigheder, eller fordi de vare en svækket Gjen-tagelse af Frigjørelsesakten, der var udgaaet fra Præsidentens Forslag. En mærkelig Kjendsgjerning, som sandsynligviis aldrig er bleven seet hos de Folk, hvis Parlament er sammensat af to constitutionelle Kamre, er, at i alle de Spørgsmaal, der an-gaae Slaveriet, har det amerikanske Senat under den nuvæ-rende Krig altid været mere revolutionairt end Repræsentanternes

Kammer. Det er i de Unges Forsamling, at der fandtes og endnu findes det stærkeste Parti Conservative; det radikale Element er forholdsviis langt mægtigere i de Gamles Forsamling, der ere graanede i Republikens Tjeneste.

Af alle de materielle Spørgsmaal, som krævede en hurtig og øieblikkelig Løsning, blev det vigtigste, Finantsspørgsmaalet, behandlet med saastor Langsomhed af begge Kamre og af Congressens forskjellige Udvalg, at den offentlige Tjeneste led meget derved. Soldaterne og Matroserne, som man skyldte et betydeligt Tilgodehavende, begyndte at knurre; Værdien af de Papirer, der vare udstedte af Regjeringen, vedblev at falde i Forhold til Guldets Værdi; Uroligheden blev almindelig. Den 15de Januar bemyndigede en Congresbeslutning Finantsministeren til at udstede 100 Millioner Dollars i de forenede Staters Billetter, som vare bestemte til at betale Land- og Søhærenes Sold. For ikke at forhale Sagernes Gang ved et Veto, bifaldt Præsidenten Lovforslaget; men paa samme Tid troede han sig forpligtet til at tilkjendegive Kamrene ved et særeget Budskab, hvor høilig han beklagede at maatte stadfæste en saa betydelig Udstedelse af Papirspenge, eftersom disse Papirer i Forening med de talrige Privatbankers Billetter allerede overfyldte Pengemarkedet, forhøiede Guldets relative Værdi paa en Maade, der var farlig for den offentlige Credit, og bragte alle de første Fornødenhedsgjenstande til at stige, til Skade for hele Befolkningen og fornemmelig for Arbeiderne. Det syntes ham indlysende, at, hvis Udstedelserne af Billetter ikke bleve holdte indenfor passende Grændser, sikkrede ved Laan og befriede for Privatbankernes Concurrence, vilde der snart fremgaae „uheldige Conseqventser“. Han greb denne Leilighed til paany indstændigt at anbefale til Congressens Overveielser de Reformplaner, han allerede havde fremsat i sit Budskab af 1ste Decbr. f. A. I Liighedens Navn forlangte han, at de forskjellige Bankindretninger skulde holdes til at bidrage for deres Deel til de offentlige Byrder ved at betale en Afgift for deres Billetters Omløb. Han anbefalede ogsaa som uundgaaeligt nødvendig Brugen af eensformige Papirspenge, der kunde tjene til Betaling af offentlige Skatter og til Subskriptioner paa Laan; og i saa Hen-

seende krævede han paany Grundlæggelse af Nationalbanker, der satte de forenede Staters Papirer i Omløb.

Endelig henimod Enden af Sessionen, efter uendelige Forhandlinger, hvis Længde kan forklares for en stor Deel af Spekulanters Kneb, som forsøgte at tynge paa Congressens Overveielser, kom det Forhandlingsudvalg, som var udnævnt af begge Kamre, til Forstaaelse med Finantsministeren. Paa Grund af denne Overeenskomst blev Chase bemyndiget til at skaffe sig en Sum af 600 Millioner Dollars i Regnskabsaaret, som strækker sig fra 1ste Juli 1863 til 30te Juni 1864. Man kom overeens om, at denne Sum skulde skaffes tilveie paa tre Maader: først ved Forhandling om Markedsprisen paa Forbundsgjeldens Pengebeviser, der bare en aarlig Rente af 6 pCt.; for det Andet ved Udstedelsen af Skatkammeranviisninger, der havde tvungen Cours, men gave en Rente af 3 pCt. og skulde tilbagebetales om tre Aar fra Dato; endelig ved en ny Udstedelse af Papirspenge til Beløb af 150 Millioner Dollars, paa det Vilkaar, at denne Udstedelse skulde have en aldeles midlertidig Charakteer, og at Papirerne snarest muligt skulde omvexles med Skatkammeranviisninger. Forøvrigt bleve de vigtige Finantsforholdsregler, som Præsidenten og Finantsministeren i over et Aar forgjeves havde anbefalet, endelig antagne af Congressen. Saaledes kunde Regjeringen, der fik Bemyndigelse til at udstede sine Billetter ved forskjellige Creditanstalters Mellemkomst, betjene sig af selve Bankerne forat omvexle gradeviis deres gamle Papirer af en tit tvivlsom Værdi med eensformige Billetter, der skulde tilbagebetales og vare Publikum langt behageligere. Den foreløbige Hævning af en Afgift paa Bankernes Pengeomløb, der vexlede imellem 1 og 2 pCt. efter Udstedelsens Beløb, blev ligeledes anvendt til Fordeel for Forbundsbudgettet. Alle disse Forholdsregler, der vare bestemte til at gjenopreise Folkets Credit, havde virkelig de heldigste Resultater. Papirspengene, som under den samlede Indflydelse af finantsielle Forlegenheder, politiske Forviklinger og Wallstreets Pengespekulationer havde i Forhold til Guld undergaaet en Værdiforringelse af 80 pCt., stege pludseligt i Værdi og gjenvandt ikke mindre end 25 pCt. i

Løbet af nogle Dage. Med den offentlige Credit styrkedes ogsaa atter Unionisternes Tiltro til deres Sags Seier.

Congressens Arbeider og følgelig Løsningen af Finantsspørgsmaalene, der i saa høi Grad vedkom Folkets Ære og Velfærd, vare blevne forsinkede ved de alvorlige ydre Vanskeligheder, Republikens Regjering da havde at kæmpe imod. Siden Kamrenes Aabning (1ste Decbr.) vare disse Vanskeligheder betydeligt tiltagne. Alabama og de andre conføderede Kapere bleve ved med deres Plyndringer, og de amerikanske Handelsskibe bleve sjeldnere og sjeldnere paa Havene af Frygt for at blive kaprede. Den 12te Febr. opbrændte Florida i rum Sø i Bahamastrædet Skibet Jakob Bell, der kom fra China med en Ladning til en Værdi af flere Millioner Franks. Saasnart Efterretningen herom blev bekjendt i Ny-York og i Unionens andre Handelsstæder, opvakte den en almindelig Harme imod Storbritanien. Handelskamrene forsamlede sig og vedtoge lidenskabelige Beslutninger, der uundgaaeligt vilde have ført til en Krigserklæring, hvis de vare blevne understøttede af Regjeringen. „Er der iøvrigt ikke allerede Krig?" sagde Talerne paa Folkemøderne. „Vore foregivne Venner, Englænderne, udruste de ikke frit Kaperskibe, der komme at kapre vore Skibe, opbrænde vore Varer, true vore Kyster og tilintetgjøre hele vor Transporthandel? Det er vel fjendtlige Handlinger tiltrods for de uafladelige Neutralitetsforsikkringer. De, der plyndre og ødelægge os, ere vore gode Bundsforvandte! Hvorfor skulde vi ikke, idet vi blive ved at være gode Venner med England, ligesom tilfældigviis lade Hundreder af Kapere bygge paa vore Værfter i Portland, Ny-York og Philadelphia? hvorfor skulde vi ikke lukke Øinene i, om saa hele den engelske Handelsflaade blev uden vort Vidende feiet bort fra Havene?" Den bittersøde Brevvexling imellem den amerikanske Gesandt, Adams, og Grev Russell med Hensyn til Kaperne, den almindelige Tone i den engelske Presse og Parlamentsforhandlingerne forbittrede endmere den Vredesfølelse, som de amerikanske Patrioter nærede imod England. Flere Statsmænd troede Krigen uundgaaelig, og Frygten begyndte at gribe de Fredsommeligste. Boston

og Ny-York gjorde Forsvarsanstalter forat være istand til at modstaae en Pantserflaades Angreb.

Forskjellige Omstændigheder bidroge til ogsaa at opægge Amerikanerne imod Frankrig og at lade dem sammenknytte dette Lands Navn med Englands i een og samme Følelse af nationalt Fjendskab. Allerede den Depeche af 30te Okt. 1862, hvori Drouyn de Lhuys strax efter sin Overtagelse af Udenrigsministeriet havde foreslaaet det engelske og russiske Cabinet at forene sig med det franske forat tilveiebringe en Vaabenstilstand paa 6 Maaneder imellem de Krigsførende i Amerika, havde fremkaldt en levende Forbittrelse i Nordstaternes politiske Kredse. Det var indlysende for Alle, at denne lange Vaabenstilstand, sluttet ved Frankrigs Mægling og dannende en direkte Mellemkomst af Europa i den amerikanske Republiks indre Anliggender, vilde have havt den sikkre Følge at styrke Sydforbundet, ved at give det Leilighed til at fornye sine Krigsfornødenheder og Transportmidler, og skaffe det en foreløbig Plads iblandt Folkene, der var bestemt til at blive varig; denne Vaabenstilstand kunde ikke have andet Øiemed end at forvandle Adskillelsen til en gjort Gjerning ved Opretholdelsen af Tingenes hidtilværende Stilling. Da England og Rusland havde vægret sig ved at understøtte dette Forslag, hiint, fordi det ikke vilde udsætte sig for at saare den amerikanske Patriotisme uden Fordeel for sig selv, dette, fordi det har al Fordeel af at see de forenede Stater voxe i Styrke og danne en Modvægt imod Europas Vestmagters almindelige Politik: synes det ikke desto mindre, at den franske Regjering ikke opgav Haabet om at faae sine Tilbud om Mellemkomst antagne af Præsidentens Cabinet. I sine Depecher af 13de og 18de Novbr. 1862, som bleve sendte til den franske Gesandt i Washington, Mercier, og i sit Brev af 25de s. M., stilet til de forenede Staters Gesandt i Paris, Dayton, forsikkrede Drouyn de Lhuys, at det franske Cabinets venskabelige Stemning ikke havde forandret sig, og at, „hvis Amerikanerne, trætte af at vende deres Styrke imod sig selv indbyrdes, vilde henvende sig til det for efter Overeenskomst at udfinde Midler til at ende Striden, vilde de finde det altid rede til at hjelpe med sin

Understøttelse og Bistand." Denne Bistand blev ikke paakaldt; imidlertid sendte Drouyn de Lhuys siden, i Januar 1863, en ny Depeche til Mercier, der indeholdt Tilbud om en virkelig Mægling. Han raadede Forbundsregjeringen at træde i direkte mundtlig Underhandling med Conføderationens Hovedmænd, forat de gjensidige Klager kunde blive fredeligt fremsatte, og man kunde erfare, om Skilsmissen maatte blive uundgaaelig, eller om Unionen kunde gjenoprettes i sin Heelhed. Som det havde været let at forudsee, blev dette Forslag modtaget af de forenede Stater med et bestemt Afslag. I et kraftigt Svar, hvis faste Sprog paa visse Steder bar Præg af frimodig Spot, erklærede Seward, at enhver Underhandling, der blev knyttet med Mænd, hvilke af Forbundsregjeringen betragtedes som Oprørere, vilde ikke alene være uværdig for den amerikanske Republik, men forøvrigt aldeles unyttig, „da de confødererede Autoriteters Sendebud ikke kunde ønske Andet end Skilsmisse, og Forbundsautoriteternes ikke kunde antage andet Udgangspunkt end Unionens Gjenoprettelse." Han tilføiede fiint, at, hvis Oprørsstaterne vilde udvælge Befuldmægtigede til at træde i Underhandling med Nordstaternes, saa havde de kun at sende Senatorer og Repræsentanter til Congressen i Washington, saaledes som Tennessee, Louisiana og Arkansas beredte sig til at gjøre; det var den eneste Underhandlingsform, som havde den Fordeel at stemme fuldkomment overeens med Forbundspagten. Men, hvis den franske Regjerings tjenstagtige Mellemkomst i den amerikanske Republiks indre Anliggender fra Sewards Side fremkaldte et Svar, hvori Spot var parret med Høihed, modtoge de confødererede Autoriteter til Gjengjeld med Glæde disse Tilbud om Mægling og betegnede dem som saare nyttige for deres Sag. Den 12te Jan. 1863 udtrykte Jefferson Davis sig saaledes i sit aarlige Budskab: „Det er den franske Nations oplyste Hersker, den offentlige Følelse skylder det første Tegn paa Sympathi, der er bevidnet de Lidelser, vort Folk udholder med saastort Heltemod, det første Tegn paa Rædsel for det græsselige Blodbad, der har betegnet denne Krigs Gang, og de første Ønsker, der ere blevne yttrede om en hurtig Fredsslutning."

Under alt dette blev et næsten allerede forglemt Tilfælde paany draget frem for det amerikanske Publikums Øine og bidrog for en stor Deel til at besvære de diplomatiske Forhold imellem Forbundsregjeringen og det franske Cabinet. Iblandt de forskjellige Dokumenter, der bleve meddeelte den lovgivende Forsamling ved Aabningen af Sessionen for 1863, befandt der sig en Depeche af 13de April 1862, hvori Mercier bebudede sin nærforestaaende Afreise til Richmond og talte om den Samtale, han desangaaende havde havt med Seward, i Udtryk, der vakte Amerikanernes Mistanke. Paa Grund af denne Depeche blev Statssecretairen i Senatet i Washington beskyldt for at have sat sig i Forbindelse med de confødererede Autoriteter i Richmond ved den franske Gesandts Mellemkomst. Seward afviste (11te Febr.) disse Beskyldninger paa den udtrykkeligste Maade. „Ingen Tilskyndelse", siger han i sin Beretning, „er bleven given Mercier af Statssecretairen, som skulde have formaaet ham eller skulde have havt til Øiemed at formaae ham til at overtage et Ærinde i Richmond i April f. A. eller til noget andet Tidspunkt. Ingen har hverken af denne Regjering eller af Statssecretairen været bemyndiget til at gjøre nogen Forestilling af nogensomhelst Art eller om nogensomhelst Gjenstand til de saakaldte Autoriteter i Richmonds oprørske Agenter eller til at have noget Samqvem med dem fra denne Regjerings Side." Den udtrykkelige Gjendrivelse, han saaledes gjorde med Hensyn til en Deel af Merciers Beretning, maatte nødvendigviis fremkalde en vis diplomatisk Uenighed og bidrog maaskee senere til den franske Gesandts Tilbagekaldelse; men den havde fornemmelig tilfølge at gjøre den almindelige Mening meget mistænksom med Hensyn til den franske Politik. Paa samme Tid foranledigede visse Rænker, sande eller foregivne, hvori en fransk Consularagent og en fransk Viceconsul skulde have fundet sig indblandede, i Galveston og i Richmond, den Tanke, at den franske Regjering vilde hjelpe Texas til at gjøre sig til en uafhængig Republik, for senere at knytte den til det tilkommende Keiserdømme Mexiko. Disse Rygter, der bleve føiede til den store Kjendsgjerning, Toget til Mexiko, kunde ikke

andet end ophidse alle amerikanske Patrioter, for hvilke Monroes Læresætning er en Troesartikel.

For herefter at gjøre Ende paa ethvert Forsøg paa fremmed Mellemkomst, tog Congressen en Beslutning, der skulde meddeles Stormagterne som Udtryk af det amerikanske Folks Villie. Ifølge denne Beslutning er ethvert Forslag af denne Art, „hvilkensomhelst Form det monne iføre sig, en Opmuntring for Oprøret; det er kun skikket til at forlænge og forbittre Striden, forøge Blodsudgydelsen og Skatkamrets Byrder og forhale den saa brændende forønskede Freds Dag. I denne Overbeviisning og i den Tanke, at ethvert Forslag af denne Beskaffenhed, skjøndt i god Hensigt, strider imod Nationalinteresserne, vil Congressen være nødt til at betragte ethvert yderligere Forsøg, gjort i samme Retning, som en ildesindet Handling, hvorimod den nedlægger Indsigelse, forat forhindre, at nogensomhelst Gjerning, der er udført udenfra, skal kunne styrke Oprøret eller svække de venskabelige Forhold, de forenede Stater ere lykkelige over at vedligeholde med de fremmede Magter." Ønskende forøvrigt ikke at lade Forbundsregjeringen uforberedt i Tilfælde af pludselige Forviklinger, udstedte Congressen (7de Febr.) en Akt, der bemyndigede Præsidenten til i tre Aar „at udstede Kaperbreve i alle inden- og udenlandske Krige." Andre, endnu betydeligere, Beslutninger af Congressen styrkede Præsidenten imod overhængende Farer i det Indre, ved at tillade ham i visse Tilfælde at ophæve habeas corpus Loven indtil videre og især ved at give ham Ret til at rekrutere Forbundshærene ved et Udskrivningssystem, der var anvendeligt paa alle Unionsborgere i en Alder fra 20 til 45 Aar. Før den 37te Congres endte sine Arbeider, overdrog den i Præsidentens Hænder alle de Vaaben, der vare ham fornødne til, at han med Held kunde forsvare sig imod Fjenderne udenfor og Forræderne indeni. Sessionens Slutning fandt Sted den 4de Marts.

3. Krigsforetagenderne i Foraaret 1863. — De store Seiervindinger i Juli.

Krigsforetagendernes Gjenoptagelse. — Vicksburgs og Port-Hudsons Beleiringer. — Fort Mac-Allisters Bombardement. — Pantserflaadens frugtesløse Forsøg imod Forterne paa Charlestons Rhed. — Slag ved Chancellorsville. — Stonewall Jacksons Død. — Erobring af Winchester ved de Confødererede. — Indfald i Maryland og Pensylvanien. — Slag ved Gettysburg. — Erobring af Vicksburg og Port-Hudson ved Unionisterne. — Folkeopløb i Ny-York.

I Foraaret 1863 begyndte Unionisterne atter allevegne at gaae angrebsviis tilværks, paa Mississippis Bredder, i Louisiana, i Syd-Carolina og i Virginien. Iøvrigt havde Vinteren og General Shermans Uheld for Vicksburg kun nogle Uger afbrudt de Krigsforetagender, der bleve gjorte imod Fæstningen, som lukkede den store Flod for Unionens Flaader: i Slutningen af Januar udskibede General Grant, der var udnævnt til at lede Beleiringen, sig med sin Hær paa den lange lave Halvø ved Landsbyen Soto, som omgives af en uhyre Krumning af Mississippi og hiinsides denne kredsformige Flade af rindende Vand af Skrænterne og Bakkerne ved Wallnut-Hills, Vicksburg og Warrenton, der ligne Væggene i et umaaleligt Amphitheater.

Vicksburgs Besætning af de Conføderede havde ikke havt stor Betydenhed i strategisk Henseende, hvis en anden Fæstning, der ligeledes er beliggende paa Flodens Bred, ikke paa samme Tid havde befundet sig i Oprørernes Magt. I Vinterens Løb havde disse, benyttende sig af den Frist, General Banks gav dem, som var beskjeftiget paa Kysten af Texas og paa Mississippideltaets Floder, stærkt forskandset sig paa Toppen af en lodret Klippe, der behersker Mississippis venstre Bred, henved 35 Miil ovenfor Ny-Orleans og henved 50 Miil nedenfor Vicksburg. Besætningen i denne sidste Fæstning skulde udføre det vanskelige Hverv at standse i Forbifarten Admiral

Porters Pantserflaade og General Grants Hær, der var dannet af de haardføre Soldater fra Nordvest, som siden Krigens Begyndelse kun havde talt Seiervindinger. Port-Hudson, der var ligesaa velbefæstet af Naturen som Vicksburg, men forsvaret af et mindre Antal Tropper, skulde spærre Veien for Admiral Farraguts lille Eskadre og General Banks's lille Hær, der blot var sammensat af nogle tusinde Mand. I Fællesskab havde disse to Fæstningers Forsvarere til Opgave at bevare for Slaveconføderationen et meget vigtigt Afsnit af Mississippis Løb og ikke tilstede Unionisterne anden Vei til Ny-Orleans end den tilsøes. Hvad der i Sydmændenes Øine forøgede Vigtigheden af det Afsnit af den store Flod, de vare i Besiddelse af, er, at den røde Flod løber ud i Mississippi imellem de to Fæstninger, og at de ad denne Flodaare kunde frit faae tilsendte Kreaturer fra Texas, Salt fra Louisiana og Krigsforraad fra Matamoros. I Begyndelsen af 1863 gjorde Cabinettet i Washington, der endelig indsaae den Feil, det havde begaaet forrige Sommer ved ikke at befale Indtagelsen af Skrænterne ved Port-Hudson og Vicksburg, som dengang vilde være blevne et let Bytte, de største Anstrengelser for at gjenoprette sin uheldsvangre Forsømmelighed og stillede under General Grants og Admiral Porters Commando sin skjønneste Hær og sin stærkeste Eskadre af blænderede Dampskibe. Oprørsregjeringen, der indsaae, at det endelige Tab af Mississippi tidligt eller sildigt vilde drage Sydens fuldstændige Ødelæggelse som uafhængigt Folk efter sig, tøvede paa sin Side ikke med at sende Soldater, Proviant og Krigsfornødenheder til de to truede Fæstninger. Præsident Jefferson Davis begav sig selv til Vicksburg forat opmuntre Forsvarerne til haardnakket Modstand. I sin Tale yttrede han det sande Ord om Stillingen: „Naar disse to Bolværker for vor Frihed staae imod, vil Conføderationen leve; naar de falde, styrter den sammen tilligemed dem."

General Grants første Maal maatte aabenbart være at isolere Vicksburg eller idetmindste at afskære denne Fæstning fra dens Forbindelse med Port-Hudson ved at bemægtige sig den Deel af Floden, der er beliggende imellem begge Byer.

Strax syntes dette Arbeide let nok. I Sommeren 1862 havde Unionsgeneral Williams havt den snilde Idee at drage en Canal igjennem den smalle Landtunge, der adskiller to Krumninger af Mississippi, oven- og nedenfor Vicksburg. Naar denne Canal eengang var gravet, vilde den, ved at aabne Gjennemgang for den store Flods Vande, have sparet Unionsskibene en Omvei af henved 4 Miil; og, hvad der er endnu langt vigtigere, den vilde have tilstedt dem at undgaae Vicksburgs Batterier og at seile frit paa hele Mississippis Løb, ligefra St. Louis til Ny-Orleans. Men de alvorlige Arbeider bleve neppe begyndte 1862; og da Grant ankom for Vicksburg, var Canalens Udgravning allerede næsten heelt fyldt med Dynd. Man gav sig igjen kraftigt ifærd med Arbeidet. Afridset blev modificeret forat give Flodens Strøm en større Gjennemskæringskraft; og snart bortskaffede Soldater af flere Regimenter og Tusinder af Negre, der vare skaffede tilveie paa de nærliggende Plantager, den tilskyllede Jord langs den projekterede Canals hele Udstrækning. Men nogle Fod i Dybden forhindrede Overflødigheden af det muddrede Vand, der trænger igjennem Jordbunden, Arbeidets Fortsættelse. Man ledte derpaa Mississippis Vande lige ind i Graven, forat denne flydende Masse, som pludseligt fandt en Udgang i lige Linie til Landtungens Skraaplan, selv skulde grave sig sin Seng; men nedenunder den tilstrømmede Jords øverste Lag strækker der sig paa dette Sted, ligesom i hele den midterste Deel af Mississippidalen, et tæt og næsten steenagtigt Leerlag, som Flodens Strøm ikke formaaer at skære Hul i. Kun smaa Dampskibe, Transportskibe af ringe Dybtgaaende, kunde trænge dybt ind i Landtungens Gab og naae den sydlige Vig af Krumningen nedenfor Vicksburg. Men, da de kom derhen, havde de Confødererede allerede paa den modsatte Bred plantet Batterier, som beherskede Canalens Munding og saaledes berøvede denne seilbare Vei al strategisk Betydenhed. Derpaa gjorde en pludselig Hindring paa eengang Ende paa Gravearbeidet: Foraarets høie Vandstand naaede en uforudseet Høide og truede med at sprænge de Diger, der beskytte Halvøen imod Oversvømmelse. Arbeidet forandrede nu Natur: istedetfor at aabne Gjennemgang for Floden, maatte

nu Soldaterne af al deres Kraft kæmpe imod den store Flods Tryk, der, saa at sige, hang over deres Hoveder. Tiltrods for dette fortvivlede Arbeide gav den kredsformige Vold efter paa flere Steder, og Vandstrømme styrtede ned over Leirens lave Dele. Hæren blev nødt til skyndsomst at opgive sin Operationsbasis og tage sin Tilflugt imod Nord, ved Vigen af den store Krumning ved Millikens-Bend. Alle disse Frem- og Tilbagetog og disse unyttige Arbeider forvoldte Vicksburgs Besætning stor Glæde, som fra sit Forbjergs Top saae Forbundshæren bevæge sig hurtigt langs Sletten.

Saasnart Grant havde begrebet Unytten af en Canal igjennem Halvøen, beskjeftigede han sig med at bane Unionsskibene en anden seilbar Vei. Henved 13 Miil Nord for Vicksburg, i den opskyllede Slette, som strækker sig Vest for Mississippi, befinder sig den halvrunde Sø Providence, som forben var en Krumning af Floden, og som nu kun er adskilt derfra ved et Belte af lave, tildeels dyrkede Egne og ved et stærkt Leerdige. Forskjellige Render og falske Strømme sætte denne Sø i Forbindelse med Floden Maçon, Floden Tensas og den sorte Flod, hvis Vande udgyde sig i den røde Flod, Mississippis Biflod. I Haab om, at en Deel af Forbundsflaaden ad denne lange Omvei kunde naae Mundingen af den røde Flod og indeslutte Vicksburg Syd fra, lod Grant gjennemstikke Diget for Providence. Flodens Vand styrtede sig igjennem Gabet, oversvømmede Plantagerne og bragte Floderne i det Indre til at stige over deres Bredder; men disse bugtede Strømme, der vare spærrede med Grene og Træstammer, bleve derfor ikke mere seilbare; og Lodserne vovede ikke at sætte Skibene paa Spil paa disse Strømme.

Øst for Mississippi beskjeftigede den utrættelige Grant sig ligeledes med Canalgravningsarbeider forat omgaae Fæstningen Vicksburg og berøve den dens Samqvem med de rige Landskaber, som Yazoo og dens Bifloder vande. Da han ikke kunde fornye Shermans Foretagende og seile ligeopad Yazoo igjen, hvis Indgang de Confødererede beherskede med stærke Batterier, maatte han og Porter ogsaa der give sig til at søge Samqvemsfloder. Disse naturlige Canaler med

langsomme og fortagtige Vande er der Overflødighed af i det Jordstrøg, som skiller Yazoo og dens Biflod Sunflower fra Mississippi. Forhen, navnlig 1782 og 1828, var hele dette Rum, hvis Middelbrede er omtrent 6 Miil, aldeles oversvømmet, naar Vandet undtagelsesviis steg meget høit; og de faa Beboere søgte da et Tilflugtssted paa de kunstige Smaahøie, der i gamle Dage vare opførte af Rødhuderne. Siden Landets Bebyggelse og Opdyrkelse ere disse Lavlande, hvor rige Bomuldsplantager ere traadte istedetfor den jomfruelige Skov, beskyttede imod Mississippi ved stærke Diger, som paa visse Steder have ikke mindre end 40 Fod i Høiden og 300 i Breden; men den store Flods Oversvømmelser have efterladt Spor af deres Gang i Mud-Creek, Deer Creek, Steel-Creek, Sunflower, Yazoo-Gate og saamange andre falske Strømme og Vandpytter, hvis Net deler Jordbunden i utallige Smaastykker. Det var igjennem denne Labyrinth af næsten stillestaaende Vande, at Porters Kanonbaade, lidt paa Lykke og Fromme, styrede deres Cours, snart frit seilende paa dybe Søer, snart listende sig igjennem snevre Grave, der vare spærrede med Dynd og Træstammer. Denne usædvanlige og besværlige Seilads, som kunde have endt paa en uheldig Maade for Unionisterne, hvis Flottillen var bleven indespærret i en eller anden Flod, fortsattes næsten halvanden Maaned. Matroserne ødelagde virkelig alle Vicksburgs Samqvemsveie med de nordlige Landskaber og bemægtigede sig store Forraad Bomuld. Iøvrigt opbrændte de Confødererede selv Oplagene og Laderne paa alle Kystplantagerne, som deres Modstandere truede med et Besøg. Da Skibene vare komne ind i Øvre-Yazoo, forsøgte de forgjeves at tage Fort Greenwood, der er opført ved Mundingen af Floden Tallahatchie; og da de frygtede for at blive indelukte, maatte de gjøre omkring forat vende tilbage til Mississippi.

Imedens disse forskjellige Forsøg forgjeves vare blevne gjorte forat omgaae Vicksburg, enten ad Canalen eller ad de indirekte Veie paa Floderne, beskjeftigede Porter sig ogsaa med direkte at bryde sig en Gjennemgang. Dette Foretagende var farligt. Det gjaldt intet Mindre end med fuld Dampkraft at løbe nedad det Strømløb, som streifer Foden af

Wallnut-Hills og Vicksburgs Høie; og under denne Fart paa 2 Miil maatte han udholde Ilden fra 100 Kanoner, afbøde Angrebet af nogle confødererede Skibe og undgaae den Sandbanke, som strækker sig langs Floden rundtom Halvøen. Oberst Ellet, Commandeur paa Dampskibet Queen of the West (Vestens Dronning), besluttede at vove Forsøget med en Bemanding af 100 Frivillige. Den 2den Febr. søgte Skibet, hvis Sidebeklædninger vare beskyttede med Bomuldsballer, at snige sig langs Flodens høire Bred, før det styrtede sig ind i det frygtelige Stræde; men det blev snart opdaget. Derpaa trængte det dristigt ind under Fæstningens Kanoner, løb i Forbifarten paa et confødereret Dampskib, som det næsten heelt ødelagde, og fortsatte saa igjen sin Cours, efterat det med Møie havde redet sig ud af denne Ødelæggelse. Ti Kugler ramte det; men ingen trængte ind i Maskineriet eller i Underskibet; en Brand udbrød ombord; men man slukkede den, imedens man svarede de fjendtlige Batterier Skud paa Skud. Endelig var Gjennemgangen frigjort: Queen of the West kastede Anker nærved Flodens høire Bred, udenfor Vicksburgs Skudvidde; og Fleertallet af Matroserne, der hurtigt vendte tilbage igjennem Halvøen, gik hen at modtage deres Vaabenbrødres Lykønskninger.

Saaledes var det lykkedes et Skib af Forbundsflaaden at trænge ind i den Deel af Missisippis Løb, der ligger imellem de to Fæstninger, Vicksburg og Port-Hudson. Det var et uventet Held; men Queen of the West var derfor ikke desto mindre i en saare kritisk Stilling. Det befandt sig heelt paa confødereret Grund, indelukt med en fjendtlig Flottille og truet af alle de Byers Kanoner, der ligge langs Floden i en Længde af 50 Miil. Oberst Ellet betænkte sig ikke længe paa, hvad han havde at gjøre. Strax efterat han havde istandsat sit Skibs Søskade, fortsatte han sin Vei til Port-Hudson, opbrændte alle de fjendtlige Fartøier, han mødte, bemægtigede sig Transportskibe, ladede med Levnetsmidler, og blokerede ene den røde Flods Munding. Uheldigviis lod han sig, altfor tillidsfuld til sin Lykke, af en Louisiana-Lods føre (14de Febr.) ind under Ilden af et confødereret Batteri i Fort Russey; Kjedlen, som blev gjennemboret af en Kugle, sprang, og Mand-

skabet maatte undflye paa Bomuldsballer forat naae et Dampskib, de havde taget Dagen iforveien. Nogle Timer før havde en Pantserkanonbaad, Indianola, begunstiget af Natten, tiltvunget sig Forbifarten ved Vicksburg uden at blive ramt af Kuglerne; men den kom forsilde: der var allerede givet Nys derom; en heel Flaade af bevæbnede Dampskibe seilede fra Øvre-Louisiana nedad den røde Flod; det istandsatte Queen of the West blev de Confødereredes Admiralskib; og allerede den 24de Febr. hjalp det til at tage Indianola efter halvanden Times Kamp, der blev leveret under Grand-Gulfs Skrænter. Fra det Øieblik af blev det indlysende, at, medmindre man forandrede Taktik, vilde Kanonbaadenes direkte Forbifart under Vicksburgs Batteriers Ild ikke have andet Resultat end at give Oprørerne en Flaade. De Beleirede vare altid paa deres Post. Forat narre dem eller bringe dem til at spilde deres Kugler og Krudt til ingen Nytte, udsendte Unionisterne to Gange om Natten Qvæker-Kanonbaade, usle Tømmerflaader, hvilke de ved Hjelp af Bjelker og opstablede Tønder havde givet en svag Lighed med svømmende Batterier. Hvergang bleve disse formeentlige Fartøier gjennemborede af Kugler. Hvad der er forbausende og vilde synes utroligt, hvis det ikke var blevet stadfæstet ved Vicksburgs Forsvarers, General Pembertons, Depecher, er, at et af disse fantastiske Skibe forekom de Confødererede saa frygteligt, at de skyndte sig at sprænge Indianola iluften forat forhindre den i at falde i Fjendens Hænder.

Hvad Admiral Porter forgjeves havde forsøgt forat omgaae Vicksburg, det foretog Admiral Farragut med større Held ved Port-Hudson. Ved Midnat imellem 13de og 14de Marts kom han til Foden af den første Skrænt, ikke med eet Skib alene, men med en heel Flaade paa 14 Skibe, Kanonbaade og Mørserskibe; thi det gjaldt ikke blot om at udholde Ilden af de Stykker, der vare opplantede i en Længde af henved 1 Miil; man maatte ogsaa overvinde en rivende Strøm paa 5 til 6 Knuder i Timen. De Confødererede vare blevne underrettede derom: store Baal, antændte paa høire Bred, oplyste med deres Gjenskin hele Flodens Overflade. Admiralskibet Hartford, der først seilede ind i det frygtelige Pas, begyndte

Kampen med Skandserne paa Skrænterne; og fulgt af alle de andre Skibe, der ligesom det svarede Skud paa Skud, kløvede det Strømmen ved Dampkraften. Kampen, der flyttede sig uophørligt, eftersom Flaaden kom ligeudfor andre Batterier, varede næsten to Timer; men Tid efter anden affondrede et Skib, hvis Maskine var bleven knuust af Kuglerne, sig fra Toget og seilede, baaret af Strømløbet, tilbage forat kaste Anker nedenfor de fjendtlige Forskandsninger. De to smukke Skibe, Monongahela og Richmond, bleve saaledes gjorte ukampdygtige; Mississippi stødte paa en Sandbanke ligeudfor Port-Hudsons frygteligste Batteri og blev en Skive for Kuglerne. Antændt af sin egen Bemanding og lettende sig lidt efter lidt fra sin Vægt under Luernes Virkning, kom det igjen flot og seilede majestætisk nedad Floden, idet det til alle Sider udslyngede Bomber, som det umaadelige Baals Hede bragte til at springe. Kun to Dampskibe lykkedes det fuldstændigt at bryde Gjennemgangen, Admiralskibet og Kanonbaaden Albatros. Det var at befrygte, at disse to Skibe skulde komme til at dele Skjebne med Queen of the West og Indianola, og at Raden nu vilde komme til dem at blive tagne af de Confødererede; men der blev ikke Noget af: den 17de maatte Byen Natchez overgive sig til Admiralen; og den 21de ankom han nedenfor Vicksburgs Batterier. Opmuntret ved sin Pleiebroders, David Farraguts, Halvheld, vilde Admiral David Porter gjøre et nyt Forsøg; og den 25de gik to nye Kanonbaade forbi under Vicksburgs Ild; den ene kuldseilede og kæntrede; den anden, Switzerland, fik sin Maskine gjennemboret af en Kugle; men ved Hjelp af Strømmen i Mississippi naaede den det Sted, hvor Farraguts to Skibe ventede paa den. Med sin Flotille paa tre Skibe blev Admiralen Herre over Floden. Imedens den conføødererede Eskadre, der var seilet ned imod Bredden af Atchafalayahavet, forgjeves søgte at forsvare denne Flods Munding imod en Flotille, der var gaaet ud fra Ny-Orleans, og ganske og aldeles gik op i Luer, ødelagde Forbundsbemandingerne paa Hartford og dets tvende Staldbrødre Sydens Transportskibe, bombarderede Skandserne, borttoge Bomulden paa Plantagerne og blokerede fuldstændigt Mun-

dingen af den røde Flod. Endelig (16de April) lykkedes det 8 andre Kanonbaade, under Porters Commando, at sprænge Blokaden ved Vicksburg; den 23de gik en anden Flotille forbi Batterierne med samme Held. Fra nu af var Floden gjenerobret, og de to Fæstninger forbleve aldeles isolerede fra hinanden.

Det var ogsaa saare vigtigt at afskære dem fra deres Samqvem med det Indre, at afbryde Jernbanerne i Staten Mississippi, at ødelægge Lokomotiverne, afkaste Broerne og opbrænde de Forraad af alle Slags, der fandtes paa Hovedstationerne. Det var Cavallerioberst Grierson, hvem Grant overdrog dette farefulde Tog. Den Vei, han havde at tilbagelægge med sin Brigade, var henved 80 Miil i lige Linie; men i Virkeligheden var den ikke mindre end 100 Miil; thi han maatte ad en stor Omvei imod Øst undgaae Johnstons Hær, hvis Hovedqvarteer var i Jackson, midt i Staten. Rytterne, som den 17de April droge ud fra Lagrange, en Landsby paa Grændsen af Tennessee, kom den 2den Mai til Baton-Rouge, Sædet for Louisianas Regjering. Under dette voldsomme Ridt midt igjennem et fjendtligt Land havde de tilbagelagt 7 Miil i Gjennemsnit om Dagen, snart opererende med isolerede Afdelinger forat ødelægge Jernbanerne og Telegropherne paa saamange Punkter som muligt, snart forenede til et eneste Korps, naar de beredte sig til at levere et Slag. Hver Dag maatte de uformodet gaae ind i en eller anden Landsby for der at finde Levnetsmidler og friske Heste; hver Dag maatte de skuffe Forfølgelserne og komme de Bud iforkjøbet, der bragte Tidende om deres Forbifart. Den sidste Dagsreise paa dette Tog var den møisommeligste: Rytterne tilbagelagde i 30 Timer en Vei af over 16 Miil og fandt endda Tid til at ødelægge Proviantmagaziner, overgive Broer til Luerne, sætte over en Flod ved at svømme og to Gange bane sig Vei igjennem fjendtlige Tropper. Den amerikanske Krigshistorie fremviser intet Exempel paa forvovnere Vaabendaad end Griersons Cavallericolonnes Tog. En Afdeling paa 1500 Mand, der under Oberst Streights Commando blev sendt ind i Alabama og Georgien forat forsøge et lignende Ødelæggelsesværk som

Griersons, blev heel og holden tagen tilfange den 3die Mai af den confødererede General Forrests Tropper.

Før General Grant kjendte det lykkelige Udfald af Griersons Tog, begyndte han den omgaaende Bevægelse, som vilde tillade ham endelig at indeslutte denne Fæstning, for hvis Skyld han saalænge havde ligget tilfelts. Han forlod sine Cantonnementer ved Millikens-Bend og lod sin Hær marschere ad de snavsede Veie, der løbe langs Missisippis høire Bred; og snart ankom han ligeoverfor Grand-Gulf, en lille By, der ligger henved 12 Miil fra Vicksburg og beherskes af høie Skrænter, hvor de Confødererede i al Hast opstillede mægtige Batterier. Imedens Unionskanonbaadene nedskøde disse hurtigt opførte Forskandsninger, som i Løbet af nogle Uger vilde have kunnet blive et andet Vicksburg, gik Hæren iland lidt nedenfor og begyndte strax sin Marsch imod Nordost igjennem et meget ujevnt og af dybe Kløfter gjennemskaaret Land. Den følgende Dag styrtede den løs paa Fjenden nærved Byen Port-Gibson, drev ham paa Flugt og gjorde et tusinde Fanger. Den 12te naaede den Raymond, Øst for Vicksburg, og slog de ikke talrige Tropper, som General Gregg førte imod den. To Dage efter drog den ind i Jackson, Missisippis Hovedstad og Statens to store Jernbaners Krydsningspunkt. Den 16de og 17de nye Fegtninger paa Veien til Vicksburg; General Pemberton trak sig slagen tilbage inden Fæstningens Mure, efterladende 18 Kanoner og 3000 Fanger i Unionisternes Hænder. Flaaden var paa sin Side ikke uvirksom: Porter trængte ind i Floden Yazoo, Nord for Vicksburg; og ved at bemægtige sig Batterierne ved Haines-Bluff, hvilke Fjenden hurtigt rømmede for ikke at blive tagen imellem to Ild, satte han sig i direkte Forbindelse med Forbundshæren. Den 21de var Fæstningen fuldstændigt indesluttet, og de Beleirede tilbøde Grant at rømme den med Skyts og Krigsforraad paa det Vilkaar, at de frit maatte forene sig igjen med Johnstons Tropper. Grant afslog det; og da han udentvivl troede Fjenden mere svækket, end han var, befalede han Dagen efter en almindelig Storm. Da denne var afslaaet efter en blodig Kamp, maatte Unionisterne finde sig i at foretage en

regelmæssig Beleiring. Iøvrigt kunde det endelige Udfald ikke være tvivlsomt: Fæstningen maatte nødvendigviis falde tidligt eller sildigt, hvis det vanskelige Værk ikke lykkedes Johnstons Hær, at gjennembryde Forbundslinierne og paany forsyne Besætningen med Levnetsmidler.

De Foretagender, der paa samme Tid bleve forsøgte imod Port-Hudson af General Banks og Admiral Farragut, vare, saa at sige, en nøiagtig Gjentagelse af de Bevægelser, der vare udførte af Grant og Porter udenfor Fæstningen Vicksburg. Efterat have marscheret igjennem den røde Flods Bredder forat ødelægge Fjendens Proviantoplagssteder og Skibstilførsler, gik Banks Hær iland den 21de Mai ved Sarafloden, imellem Port-Hudson og Baton-Rouge, kastede de fjendtlige Tropper den 23de og begyndte den 25de Beleiringen af disse frygtelige Værker, hvis Batterier nylig havde gjort Farraguts Flaade saastor Skade. Allerede om Aftenen samme Dag rømmede Besætningen Forskandsningernes yderste Linie, og den 27de forsøgte Forbundshæren en almindelig Storm. Kampen varede 8 Timer med en mageløs Forbittrelse. De Farvede udmærkede sig især ved deres Tapperhed. I sin Indberetning gav Banks dem det Skudsmaal, „at deres Adfærd havde været i Sandhed heltemodig“, og at det vilde være umuligt „at overgaae dem i Mod og Dristighed.“ Et af de afrikanske Regimenter fra Louisiana paa 900 Mand trænge lige ind i Fæstningen; men, da det ikke blev understøttet, blev det overvældet af Mængden. Disse Farvede, nylig Slaver eller Foragtelige, kæmpede imod deres gamle Herrer med sandt Raseri: efterat have opbrugt deres Munition, forsvarede de sig med deres Geværkolber, derpaa med deres Hænder og Tænder; ingen af dem forlangte Pardon. Kun 300 Mand kom tilbage til Forbundsgeledderne, ladende 600 af deres Brødre tilbage indenfor de fjendtlige Skandser. Næsten paa alle andre Punkter bleve de Stormende ligeledes kastede tilbage. Ved Port-Hudson som ved Vicksburg maatte Unionisterne tage deres Tilflugt til en regelmæssig Beleirings langvarige og trættende Arbeide.

Imedens den vigtigste Forbundshærs og Porters og Farraguts Flaaders Anstrengelser samlede sig om de to Fæstninger, der endnu spærrede Mississippis Løb, opererede Admiral Duponts Flaade, understøttet af nogle Landgangstropper, paa Kysterne af Atlanterhavet imod Indløbene til Savannah og Charleston. Fra et reent strategisk Standpunkt havde de forskjellige Forsøg, der bleve gjorte paa Georgiens og Syd-Carolinas Strandbred, ikke nogen stor Betydning; thi de kunde ikke have Erobringen af en betydelig Deel af Oprørernes Land tilfølge; men de satte en Smule Liv i Sømændene, der havde til Hverv at passe paa Strandbredderne, bidroge til at gjøre Spærringen virksom og nødte Fjenden til at holde betydelige Besætninger i alle de truede Byer. Forøvrigt havde Unionisternes Søforetagender tilfølge, at der blev gjort Prøve paa Pantserskibenes formeente Usaarlighed, og at hvert Slags Skibes Egenskaber og Mangler som Kampredskaber bleve godtgjorte. Monitorerne eller Kuppelskibene vandt nogle Fordele paa de sletforsvarede Kyster: et af dem lykkedes det endog fuldstændigt at ødelægge den berygtede Kaper Nashville, der var løben paa Grund paa en Sandbanke i Floden Ogeechee, *i en* Afstand af over $\frac{1}{8}$ Miil; men dette Slags Skibe gave intet alvorligt Resultat ved Angreb paa regelmæssige Fæstningsværker. Den 3die Marts indtoge tre Monitorer, Passaic, Patapsko og Nahant, understøttede af flere Mørserskibe, en Stilling udenfor Fort Mac-Allister, som forsvarer Mundingen af Floden Ogeechee og Byen Savannah, og bombarderede det i en Middelafstand af 1800 Alen. I syv Timer bragte de uhyre Kugler af 320 Punds Vægt og Bomber af $1\frac{1}{5}$ Fods Gjennemsnit Skandsernes Sand og Jord til at flyve i Hvirvler, skjøndt disses Tykkelse ikke er under 18 Alen; men det lykkedes dem end ikke at demontere en eneste Kanon. Rigtignok vare Pantserskibene ligesaa usaarlige som Fortet: Passaics Beklædning fremviste, efterat være bleven ramt 37 Gange, neppe nogle Skrammer.

Admiral Dupont, der maaskee blev misledt ved Ordre fra Washington, samtykkede i at sætte sin Pantsereskadre paa en ny, langt frygteligere Prøve end den første; og den 6te April

satte han dristigt over Sandrevlen ved Charleston. Forbundsflaaden bestod af en stor Pantserfregat paa 12 Kanoner, New-Ironsides, den blænderede Kanonbaad Keokuk og 7 Monitorer med Dreiekupler: Passaic, Weehawken, Montauk, Patapsko, Catskill, Nantucket og Nahant. Disse Skibe vare bevæbnede med Stykker af stærkeste Kaliber, der udslyngede Kugler paa 320, ja endog paa 430 Pund; men de talte ialt kun 32 Kanoner, og deres Bemandinger beløb sig ikke til over 1100 Mand. Med disse forholdsviis svage Midler og uden Understøttelse af Landgangstropper kunde Admiralen ikke tænke paa at erobre en By, som 30,000 Soldater forsvarede, og hvis Tilgange ere bevogtede af en Række Befæstninger, der have en Udstrækning af over $2\frac{1}{2}$ Miil og ere forsynede med frygteligt Skyts; saadant et Foretagende vilde have været affindigt. Forbundseskadren maatte aabenbart indskrænke sig til en kraftig Recognosering, maale sin Angrebskraft med eet eller flere af Forterne af Jord og Steen, der bevogte Indløbet til Bugten, og trække sig tilbage efterat have tilføiet de fjendtlige Skandser al mulig Skade.

Admiralens Hensigt var at samle hele sine Skibes Kraft imod det berømte Fort Sumter og navnlig imod dette Værks svageste Deel, der vender imod Nordvest; men, forat komme ligeudfor de Mure, han vilde bombardere, maatte han først sætte over en halvrund Forbugt, der, saa at sige, er indfattet med et Belte af Forter: imod Syd af Øen Morris's, imod Nord af Øen Sullivans, imod Vest af det frygtelige Sumter med sine tre Etager Batterier. Henimod Middag den 7de satte Eskadren sig igang, ført af Weehawken, der skød foran sig et Slags Tømmerflaade eller „Djævel", bestemt til at opfiske de Helvedmaskiner (Torpedos), der vare nedlagte rundtom i Bugten og Yderrheden ved Charleston. Skibene gik langsomt forbi Forterne paa Øen Morris, men uden at kunne faae dem til at give Ild paa sig; en Dødsstilhed herskede bag Skandserne. Eskadren gik fremad uden at blive foruroliget; den seilede ind i den uheldsvangre Runddeel, som 300 Kanoner med sammenløbende Ild omgive. De Confødereredes Skyts er bestandigt stumt. Paa eengang bliver Flaaden stoppet: Weehawken

og de Skibe, der følge bag det, ere løbne paa en Kjede, der var udspændt fra Fort Sumter til Øen Sullivan og hele sin Længde igjennem behængt med Helvedmaskiner. Admiralskibet, New-Ironsides, blev drevet paatvers af Strømmen og lystrede ikke længere Roret. Da var det, at alle de confødererede Batterier paa eengang tordnede løs; i ½ Time udslyngede de næsten 3500 Stykker Kasteskyts af forskjellig Kaliber imod de 9 Pantserskibe, der neppe havde Tid til at svare med et hundrede Skud. Nahant blev ramt af nogle og 30 Kugler, som paa flere Steder knuste dets Jernbeklædning; Passaic og Nantucket, der ligerviis vare gjennemborede af Kugler, fik deres Dreietaarne beskadigede og kunde ikke længere bruge deres Kanoner; Catskill og New-Ironsides bleve ligeledes haardt ramte. Keokuk, som havde lagt sig med Bredsiden imod Fort Sumter i en Afstand af 1500 Fod, blev værst medtaget af alle Skibene: det fik ikke mindre end 90 Kugler, som gjennemborede dets Skrog paa 19 Steder over og under Vandgangen. Endelig gav Admiralen Tegn til Tilbagetog; og Flaaden, hvoraf 5 Skibe allerede vare gjorte fuldstændigt ukampdygtige, gik langsomt udaf Ildkredsen og kastede Anker udenfor *Revlen*. Det var nu for Fremtiden beviist, at Monitorerne og andre Skibe af lignende Form ikke ere istand til at udholde en Krydsild fra faste Forskandsninger, der udslynge svært Kasteskyts paa kort Afstand. Dagen efter Kampen sank Keokuk ikke langtfra Bredden af Øen Morris. Det var det andet Pantserskib, den amerikanske Sømagt mistede: 3 Maaneder forud, Natten imellem 30te og 31te Decbr. 1862, var den berømte Monitor selv, Merrimaks Modstander, sunken i rum Sø paa Høiden af Kap Hatteras.

Nogle Uger efter disse uheldsvangre Begivenheder ved Charleston begyndte Krigen igjen i Virginien paa Rappahannocks Bredder, hvilken Vinterkulden og de lange Foraarsregnskyl havde afbrudt. Siden det blodige Slag ved Frederiksburg, d. v. s. i over 4½ Maaned, havde begge Hære, der vare indesluttede af Flodernes Opsvulmen og Veienes Snavs, kun gjensidigt kunnet iagttage hinanden; og kun sjeldne Skjermydsler havde forstyrret den Vaabenhvile, Aarstiden paalagde

de Krigsførende. Unionisterne begyndte atter at gaae angrebsviis tilværks henimod Enden af April. Ved at skuffe General Lees Aarvaagenhed med ubetydelige Demonstrationer ligeoverfor Frederiksburg, paa det Sted, hvor Burnside havde sat over Floden, lykkedes det Hooker at sætte en stor Deel af sin Hær over ovenfor Rapidans og Rappahannocks Sammenløb. Den 29de April gik han over disse to Floder, opslog sit Hovedqvarteer ved Landstedet Chancellorsville, henved 2 Miil V. for Frederiksburg, og hans Tropper, der udgjorde henved 80,000 Mand, besatte hele den bjergrige og skovbegroede Strækning, som begrændses imod N. af Rappahannock og imod S. af Massaponax's lille Dal. Ved denne Manoeuvre truede Unionisterne paa eengang Fjendens Flanker og hans Forbindelser med Richmond. General Sedgwicks Division, der var forbleven ligeoverfor Frederiksburg, havde det Hverv direkte at angribe de Confødereredes Stillinger; imedens Cavallerigeneral Stoneman, der var sendt ud i Retningen af Richmond, havde det Hverv at afbryde Jernbanernes Broer, oprive Skinnerne og afbrænde Proviantmagazinerne. General Lee havde ikke gjort Regning paa denne Stillingsforandring, der pludseligt blev foretagen af Forbundshæren; men han lod sig ikke forskrække, besluttede øieblikkeligt at gaae angrebsviis tilværks og uformodet at bruge imod Unionisterne det samme Middel, der allerede var lykkedes ham saa vel under det andet Slag ved Bulls-Run. Den 2den Mai, nogle Øieblikke før Solnedgang, faldt Stonewall Jackson i Spidsen for 50,000 Mand som en Orkan over Forbundshærens Bagtrop. Ved Synet af disse Tropper, som gik frem i Stormskridt med stærke Colonner, ved Lyden af deres græsselig Hyl, der lignede Rødhudernes Krigsskrig, bleve Soldaterne af Howards Division, der for største Delen var sammensat af Tydskere, der nylig vare hvervede og aldrig før havde været i Ilden, grebne af en usigelig Rædsel; med Undtagelse af nogle Regimenter, der vege kæmpende, flygtede hele Divisionen i største Uorden, ladende 8 Kanoner istikken*), og frembragte Forvirring i Resten

*) Hele Forbundshærens Tab paa denne Dag anslaaes til 13 Kanoner og 5000 Fanger foruden Døde og Saarede.

af Hæren. Man maatte standse denne paniske Skræk, det koste hvad det vilde, og lukke det Gab, som Jacksons Angreb nylig havde aabnet i Forbundsstillingerne. General Sickles samlede ihast et Antal hengivne Mænd; han iler til med Pistolen i Haanden; og støttende sig op til en Steenmuur, lykkes det ham at sætte en Skranke for Flygtningernes Strøm. General Pleasanton lader sit Cavalleri stige af forat forsvare nogle Kanoner, der vare rettede imod de Stormende; endelig ankommer Hærens paalideligste Division, den, som under General Berrys Commando havde udmærket sig meest i de blodige Slag ved Chickahominy, i Stormskridt til den truede Stillings Forsvar; og imod den brydes de Confødereredes voldsomme Angreb. I Nattens Løb vandt Unionisterne endog en Deel af det Terrain tilbage, som Divisionen Howards paniske Skræk havde skilt dem ved. Ved Midnat tordnede Skytset endnu.

Dagen efter, den 3die Mai, begyndte Slaget igjen ved Morgengry. Jacksons Korps, der var blevet forstærket med to Divisioner af Longstreets Korps, gjentog Angrebet med fortvivlet Kraft. Forbundshærens Kjernetropper, der vare sammendragne paa de truede Punkter og beskyttede i Fronten af 40 Stykker Skyts, kastede Angrebet kraftigt tilbage. Decimerede af Kuglerne, dannede de confødererede Colonner sig igjen under Ilden og forsøgte en ny Storm med saastort Raseri, at Unionisterne vege, men uden at lade sig sprænge. Jacksons Soldater ankom i Stormskridt ligetil Kanonmundingerne; de prøvede paa at tage dem, men forgjeves: Kugler og Kartætsker nedmeiede dem i hele Rader. I disse frygtelige Stormløb mistede Oprørshæren næsten 10,000 Mand Dræbte eller Saarede; den maatte opgive sit Forehavende; og længe før Natten trak den sig tilbage til en nærliggende Skov, ladende Unionisterne være Herrer over en stor Deel af Valpladsen. Ved Frederiksburg var Dagen endnu uheldigere for Sydhæren: Sedgwick i Spidsen for 20,000 Mand tiltvang sig Overgangen over Rappahannock, og hans Stormcolonner toge hine frygtelige Høider, hvilke Burnsides Hær for kort siden forgjeves havde søgt at bestige. Det er sandt, at de Stormendes Tab vare meget betydelige:

næsten 5000 Døde og Saarede bedækkede Høienes Skraaninger, d. v. s. ¼ af hele Styrken.

Dagen efter burde Hooker, som havde et stort Antal friske Tropper til sin Raadighed, have draget Fordeel af Jacksons og Longstreets Troppers Træthed til at fornye Kampen; men, urolig over ikke at have faaet Bud om Stonemans Tog og frygtende maaskee saameget mere for at begaae en Uforsigtighed, som Flere i ham saae en dumdristig General (deraf hans Øgenavn: fighting Joe), forblev han i sine Qvarterer uden at prøve paa at slaae det store Slag. Lee, som var dygtigere, spildte ikke den kostbare Dag, den 4de. Førende alle sine disponible Tropper imod Sedgwicks Armeekorps, som ikke havde havt Tid til at sætte sig rigtigt fast i sin nye Erobring, kastede han det tilbage over Rappahannock; det var knap nok, at Seierherren fra den foregaaende Dag fik Stunder til at medføre sine Fanger og sit Skyts. Befriet fra denne Modstander, kunde Lee nu forandre Front og marschere imod Chancellorsville for direkte at operere sammen med Jackson og tage Hookers Hær imellem to Ild. Det regnede strømmeviis. Rappahannock, som svulmede synligt op, truede med at bortrive Broerne og saaledes berøve Forbundstropperne deres Provianteringsmidler. Vistnok befandt Lees Hær sig ogsaa for Øieblikket afskaaren fra sin Grundlinie; thi det var fuldstændigt lykkedes Stoneman at udføre sit Hverv: han havde brændt Broerne over Mattapony, Pamunkey og Chickahominy, ødelagt uhyre Oplag paa en Station og tre Tilførselstog med Proviant, gjort et stort Antal Fanger, drevet forskjellige isolerede Afdelinger tilbage ligetil Richmond og var endog trængt ind i Byens Udenværker; derpaa havde han, efterat have begaaet alleslags Ødelæggelser og tilbagelagt i 5 Dage en Vei af henved 45 Miil, lykkeligt naaet Forbundsskandserne ved Gloucester-Point, der ligge paa Havets Bred, ligeoverfor Yorktown. Uheldigviis var Hooker uvidende om Udfaldet af dette Tog. Han samlede Korpsbefalingsmændene til et Krigsraad og bestemte ifølge deres eenstemmige Mening, at Stillingen skulde rømmes. Natten mellem 5te og 6te Mai gik Forbundshæren tilbage over Floden uden at foruroliges af Fjenden. Den havde gjort flere tusinde Fanger

og førte eet Stykke Skyts flere bort fra Kamppladsen, end den havde efterladt der; men ved sit Tilbagetog overlod den Lee og hans Hær det umaalelige Skin, en Seier altid giver.

De Confødereredes Seier var meget dyrt kjøbt: 15 eller 18,000 af deres vare faldne i de to Slagdage; og iblandt disse Offre for Krigen befandt sig Sydens Helt, General Thomas Jefferson Jackson, „Steenmuren“. Da han om Aftenen den 3die (4de) Mai vendte tilbage fra Kampen, blev han dødeligt saaret af en af sine egne Soldater, der tog ham for en Yankee. Naar en Dag det bittre Had og Nag, der er opkommet ved Oprøret, har givet Plads for ædlere Følelser, ville utvivlsomt alle Anglo-Amerikanere, de i Norden saavelsom deres Brødre i Syden, mindes med samme patriotiske Stolthed denne store Krigsmands Navn.*) Han lignede de berømte puritanske Høvdinger i den engelske Revolution. Jevn, modig og fanatisk som de, medbragte han under Prædikenen og i Slaget den samme Ansigtets Rolighed og den samme betvungne Lidenskabelighed. Endskjøndt han før Krigen kun havde været en beskeden Professor i Krigsvidenskaben, havde han ikke desto mindre bevaret den indre Lue; og saasnart Kampen var brudt ud, tog han sig for heltemodigt i Terrainet at vise de Manoeuvrer, han havde lært sine Disciple. Ligesom Englands Puritanere havde han en sneverhjertet Aand; thi i den frygtelige amerikanske Krise saae han ikke uden paa sit stedlige Fædreland, „den gamle virginske Enevælde“ (old dominion); men visselig var han saare høihjertet. Hans Ord vare heftige, hans Bevægelser hurtige, hans Tankegang original; maaskee var han stundom en Bold for Indbildninger, naar han, som man paastaaer, troede, at hele hans Næring gik ned i hans venstre Been. Hans Særheder gjorde ham saameget dyrebarere for hans Soldater: de adløde

*) Han var født i Vest-Virginien i Januar 1824; næsten 19 Aar gammel kom han paa Militairakademiet i Vest-Point, blev 1847 anden Lieutenant, udmærkede sig i Krigen i Mexiko, saa han allerede 1849 blev Major; 1852 blev han Professor i Chemien (Mathematik) ved Collegiet i Lexington (i Virginien); efter sin første Kones Død besøgte han Europa. Ved Borgerkrigens Udbrud blev han Oberst ved et Infanteriregiment og steg snart til Generallieutenant. Efterat hans venstre Arm var bleven amputeret, slog der sig en Lungebetændelse til, hvoraf han døde den 10de Mai.

blindt hans Bud, og, førte af ham, gik de med Glæde i Døden. Deres Marsches Hurtighed havde skaffet dem Navn af Jacksons „Fodcavalleri“. Ingen anden Sydgeneral, end ikke Lee og Longstreet, har kunnet gjøre sig saa elsket af sine Soldater som „Stonewall“ Jackson; Ingen har kunnet erstatte Tabet af ham.

Det ulykkelige Udfald af de to Dage ved Chancellorsville fremkaldte i Norden et saameget større Smertesudbrud, som man ganske sikkert havde regnet paa Seier. Hooker, som man Dagen før Slaget havde løftet til Skyerne, General Halleck, som slet ikke havde taget nogen Deel i Potomakhærens strategiske Ledelse, Krigsministeren og Præsidenten maatte hver for sig bære sin Byrde af den offentlige Harme, og alleslags Skjældsord bleve raskvæk ødslede paa dem. Ikke desto mindre viste der sig intet Tegn paa Modløshed, og Folket beredte sig uforsagt til at gjøre nye Offre forat gjenoprette Unionen i dens Heelhed; de eneste Fredsforslag udgik fra de Forsamlinger, hvor Nordens Slaveholdere kom sammen, hvilke selv have antaget Navnet „Kobberslanger“ (copperheads), ligesom forat stille deres Forræderi tilskue. Regjeringen, som var væbnet med den Lov, der tillod den i visse Tilfælde at suspendere Habeas corpus-Privilegierne, lod sætte nogle af disse Oprørernes Bundsforvandte i Fængsel, navnlig den virksomste og meest veltalende iblandt dem, Clement Vallandigham, forhen Ohios Repræsentant paa Congressen i Washington. Forøvrigt tog Præsidenten sine Forholdsregler forat sikkre Hærens Rekrutering. Ved sin Proklamation af 8de Mai forkyndte han de forenede Staters Folk, at han i den nærmeste Tid vilde bringe Udskrivningsloven, der var vedtaget af Congressen, til Udførelse.

Den fuldstændigste Uvished herskede i Washington om Seierherrernes Hensigter, og selve denne Tvivl forøgede betydeligt Faren. Den almindelige Anelse var, at Oprørshæren vilde benytte sin Seier til anden Gang at falde ind i Maryland og Pensylvanien, omskifte Kampskuepladsen og endelig lade Nordbefolkningerne føle alle de Plager, Krigen fører med sig; General Halleck havde ingen vis Underretning. Vilde Fjenden forsøge at tiltvinge sig Overgangen over Potomak ovenfor Washington, listende sig igjennem en af de Gjennemgange, hvilke

Høiene ved Bulls-Run og Leesburg skjule? Vilde han stige ned ad den skjulte Vei igjennem Shenandoahdalen, der er saa velskikket til at dølge Indfaldstroppers Marsch? eller vilde han tage nogen anden Felttogsplan? Under den fuldstændige Uvidenhed, Halleck befandt sig i med Hensyn til de Bevægelser, der foretoges af den confødererede Hærs Hovedstyrke, maatte han indskrænke sig til først at befale alle de Korpsanførere, som vare udsatte for at faae det første Stød af Fjenden, den yderste Aarvaagenhed; han haabede, at Faren itide kunde blive tilkjendegivet ved Hjelp af hyppige Recognosceringer, der foretoges paa de forskjellige truede Punkter.

Det lykkedes General Lee paa en forbausende Maade at bevare sine Krigsforetagenders Hemmeligholdelse. Pludseligt, den 13de Juni, erfarede General Milroy, som med 7000 Unionister holdt den lille By Winchester i Shenandoahdalen besat, til sin Forbauselse, at han var fuldstændigt omringet af Ewells og Longstreets 50,000 Mand, og at han snart vilde have at kæmpe imod hele Lees Hær. Stillingen var kritisk; men fortvivlet var den ikke. Unionisterne forsvarede sig heldigt i to Dage (13de—14de Juni) i den faste Tro, *at* Hookers Hær ikke var langt borte og snart vilde komme at udfrie dem. Men, da de saae deres Fjenders Antal uophørligt voxe, rømmede de om Natten deres Forskandsninger med Opoffrelse af deres Skyts og Munition, marscherede næsten paa Lykke og Fromme i Mørket og stødte paa General Johnsons confødererede Division, som var 10,000 Mand stærk. Uordenen var stor, og de adsplittede Unionister flygtede i alle Retninger. Nogle, der gik over en Høiderække Ø. for Valpladsen, naaede Charleston og Harpers-Ferry; Andre, der toge Retningen imod N., begave sig til Martinsburg; atter Andre kastede sig ind i Bjergegnene forat naae Hancock paa Grændsen af Pensylvanien. Forvirringen var fuldstændig, eftersom Afstanden imellem Hancock og Harpers-Ferry ikke er mindre end 9 Miil; men Tabene vare lette. Kun nogle hundrede Mand bleve gjorte til Fanger, og alle de adspredte Soldater kom atter til Fanen.

Uagtet dette næsten latterlige Udfald af Sagen havde ikke desto mindre Beleiringen og de forskjellige Kampe ved Winchester

en lykkelig Følge for Forbundssagen; thi ved at forsinke Lees Marsch to eller tre Dage, røbede de tildeels Hemmeligheden ved hans Foretagender og viste Potomakhæren den Vei, den havde at følge. Det blev aabenlyst, at det var de Conføderered es Hensigt at forny e Indfaldet i Maryland med alle de Tropper, de havde at raade over, forat slaae et stort Slag imod Washington eller Baltimore og hæve deres Sag ved en øinefaldende Seier. Forat skjule sin nærforestaaende Afmagt, forsøgte Oprørsregjeringen at samle i en høieste Anstrengelse Alt, hvad den havde af List, Forvovenhed og militaire Hjelpekilder. Den gik kraftigt angrebsviis tilværks forat tilføie Fjenden et frygteligt Nederlag, som tillod den selv at gjenoprette sine materielle Tab, omskifte Krigsskuepladsen, kaste Forvirring ind i Nordstaterne og, saa at sige, tvinge Vesteuropas Magter til at optage Slaveconføderationen iblandt de souveraine Folks Tal. Indfaldstoget, som Lee begyndte, var altsaa en simpel Gjentagelse af Felttoget 1862; det synes fornemmelig at have havt et politisk Øiemed.

Forsinket ved Winchesters Beleiring, blev forøvrigt de Conføderered es Overgeneral nødt til at forandre sin Vei paa Grund af Uheld, der vare tilstødte Cavalleridivisionen, som commanderedes af hans Underbefalingsmand, General Stuart. Denne, som havde faaet det Hverv at bemægtige sig Passerne i de blaae Bjerge og saaledes skjule den oprørske Hovedhærs Marsch i Shenandoahdalen, havde paa Grund af sin overlegne Styrke ladet sig forlede til at levere General Pleasantons Forbundscavalleri et Slag (ved Aldie den 17de Juni); men istedetfor at vinde Seier, som han ventede, havde han tvertimod lidt en Række Tab; og forat undgaae et fuldstændigt Nederlag, havde han næsten paa Lykke og Fromme maattet søge et Tilflugtssted i Maryland. Ved en snild Manoeuvre havde Unionisterne fuldstændigt skilt Stuarts Cavalleri fra dets Forbindelseslinie med Indfaldshæren og nødt det til hurtigt at vende sig imod Pensylvaniens Grændse forat forene sig igjen med Hovedhæren ad en uhyre Omvei. Hele 14 Dage maatte det tilbagelægge en hovedkulds Marsch, blottet for al strategisk Charakteer, og dets Bedrifter indskrænkede sig til at opsnappe nogle Munitionstilførsler. General Lee, der var berøvet sit Cavalleri og

truet i Flanken af Unionisterne, kunde paa sin Side ikke mere, saaledes som han havde til Hensigt, bemægtige sig Harpers-Ferry og gaae over Potomak nedenfor denne By, saa han direkte kunde true Washington; han blev nødt til at bøie imod N. og trænge ind i Maryland over Williamsport og Hagerstown. En kostbar Tid gik saaledes tabt for de Conføderered es Sag; saa at, da deres Hovedhær den 24de Juni satte over Potomak, gik ogsaa Størstedelen af Forbundstropperne over samme Flod ved Poolesville forat gaae Fjenden imøde.

Fra den 15de Juni af var allerede Pensylvanien begyndt at oversvømmes af de Conføderered es Fortrop, som General Ewell commanderede. Den betydelige By Chambersburg var besat af dem; de gik frem ligetil York og Carlisle, paalæggende alle disse Byer Krigsskat, og gjennemstreifede, forat søge Bytte, de rige Landstrøg, som strække sig V. for Susquehannah. Forat hindre Fjenden i at bemægtige sig Harrisburg, Statens Hovedstad, hvor han vilde have taget betydelige Rigdomme og Pensylvaniens Archiver, bleve Borgerne selv nødte til at stikke Ild paa den smukke Columbiabro, et mærkeligt Monument, hvis Bygning havde kostet over 1 Mill. Daler. Rædslen var saastor i de direkte truede Byer, at Gouverneur Curtin skyndte sig at sammenkalde Statens Militssoldater og sendte dem hurtigt henimod Susquehannahs Bredder. Næsten 15,000 Mand af Ny-Yorks Bysoldater ilede saaledes til; og snart stode over 100,000 improviserede Soldater rede til at kaste Indfaldsstrømmen tilbage. De udsendte Afdelinger, der gjennemstreifede Landstrøgene, maatte trække sig tilbage til Lees Hovedhær, som efterhaanden trak sig sammen tætved Grændsen imellem Maryland og Pensylvanien, imellem Byerne Chambersburg og Gettysburg. Imidlertid marscherede Forbundstropperne fremad i Ilmarscher henimod samme Egn. Den 28de var deres Hovedqvarteer i Frederiktown, ikke langtfra South-Mountains østlige Grundlinie; og Fortroppens Cavalleri, der steg op i nordlig Retning fra Monocacydalen, styrtede tætved Gettysburg løs paa nogle fjendtlige Afdelinger. De to fjendtlige Hære, der imod Syd vare adskilte ved South-Mountains og Catoctins parallele Kjeder, vare alle-

rede ligeoverfor hinanden paa de ujevne Høisletter, der skille Potomaks Løb fra Susquehannahs. Det var aabenlyst, at der vilde blive leveret et stort Slag. Da var det, at General Hooker, som mindedes sit Nederlag ved Chancellorsville og frygtede for ikke at kunne indgyde sine Soldater den fornødne Tiltro, indgav Ansøgning om sin Afsked som Hærens Overgeneral. Hans Plads indtog igjen en af hans Underbefalingsmænd, General Meade, som, pludseligt udreven af sin uanseelige og underordnede Stilling, fandt sig betynget med et uhyre Ansvar. Endnu ubekjendt Dagen forud, fik han det Hverv at slaae en Hær, der var gjort hovmodig ved foregaaende Seiervindinger og commanderet af Sydens største General. Folkets Skjebne var lagt i hans Hænder. Seirede han, kunde han redde Republiken; tabte han, gav han maaskee Tegn til en almindelig Omvæltning; og Lee vilde da som Seierherre holde sit Indtog paa Capitolium.

General Meades pludselige Udnævnelse og det Omordningsarbeide, som var en Følge deraf, standsede ikke Forbundshærens Bevægelser. Dagen efter blev Hovedqvarteret flyttet til Tarrytown paa Pensylvaniens Grændse, og Bufords Cavalleri gik ind i Gettysburg. Fjenden gik paa sin Side i V. over Høiene ved Cashtown og marscherede ligeledes mod Gettysburg ad Landeveien og langs Bredderne af Marshs-Creek. Fra begge Sider begyndte Forberedelserne til Kampen. General Lee havde ikke mindre end 105,000 Mand, hvoraf 90,000 Mand Fodfolk, at stille i Slaglinie; Unionisternes nye Overgeneral havde ikke mere end 80,000 Mand; men disse vare fulde af Begeistring; thi første Gang siden Krigens Udbrud skulde de jage Oprørerne ud af en fri Stat; de skulde ikke alene kæmpe for Unionens abstrakte Grundsætning, men endog for selve Fædrelandets Jordbund. Disse vare iøvrigt de Følelser, Anførerne skulde vække i deres Soldaters Hjerter. Den 30te Juni, Dagen før Slaget, udstedte General Meade følgende Dagsbefaling: „Overgeneralen befaler, at før den nærforestaaende Træfning skulle alle Officerer tale til deres Tropper forat forklare dem den umaalelige Vigtighed af det Slag, som skal leveres. Fjenden er fortiden paa vor Grund. Hele Folket

vender sig med Ængstelse mod Hæren og beder den befrie Fædrelandet fra Fjendens Nærværelse. Hvilken Modtagelse vil man berede os, hvis vi blive overvundne! men tillige af hvilken Glæde ville ikke Tusinder af Hjerter svulme, naar de erfare vor Seier! Det gjelder vore Arnesteder, vore Huusaltre. Hæren har altid kæmpet tappert; men den vil kæmpe med endnu mere Mod, den vil slaaes med Raseri, hvis man forstaaer at tale til dens Hjerte. Hver Befalingsmand er bemyndiget til øieblikkeligt at straffe med Døden Hvilkensomhelst, der svigter sin Pligt i Farens Stund."

Slaget begyndte om Morgenen den 1ste Juli i ringe Afstand S. f. Gettysburg. General Reynolds angreb kraftigt de Confødererede; men disse, der fik talrige Forstærkninger, gik snart igjen angrebsviis tilværks. Reynolds faldt, gjennemboret af en Kugle; Unionisterne vege langsomt tilbage; da de saa paa deres Side havde faaet Forstærkning, gjentoge de Angrebet og fangede hele General Archers Brigade. Imidlertid vare der blevne sendte betydelige Troppemasser til Kamppladsen af General Lee, og de truede med at falde Forbundstropperne i Flanken. Efterat have kæmpet fem Timer, maatte disse trække sig tilbage henimod de Høider, der ligge S. f. Gettysburg. Et Korps Conføderererede, som havde bemægtiget sig en Deel af Byen, uden at deres Modstandere vidste af det, søgte forgjeves at afskære Forbundstropperne Tilbagetoget; alligevel gjorde de mange Fanger i Gaderne. Resultaterne af den første Slagdag vare altsaa ikke lykkelige for Nordens Sag.

Den Stilling, Forbundstropperne vare blevne kastede tilbage til, tilbyder de største Fordele for et Forsvarsslag. Den danner en Trekant af Høie, hvis yderste Punkt, der vender imod N., behersker Gettysburg. En Kirkegaard, omgiven af Mure, bekrandser den Høide, der er Byen nærmest; bagved hæve sig igjen to Toppe med steile Skraaninger, der fuldstændiggjøre Stillingens Fasthed. General Howard, der commanderede Fortroppens Korpser, dernæst General Meade, som ilede til i største Hast, spildte ikke et Øieblik, men opstillede i fast Stilling paa dette Forbjerg alle de Tropper, der befandt sig i Nærheden af Gettysburg. Den 2den Juli, da Solen oplyste Skue-

pladsen, var Kirkegaardens Høi, der var besat med Spidsen af Forbundshæren, allerede bedækket med Forskandsninger; Batterier vare opstillede saaledes, at de kunde beherske de Veie, der støde sammen fra Baltimore, Harrisburg, Chambersburg og Emmetsburg; endelig ankom de forskjellige Korpser af Hæren i fuldt Løb og toge Stilling paa Høienes Tindinger og Skraaninger. Forbundstropperne vedbleve at flokke sig sammen hele Morgenen; og det var først Klokken 2, at hele Hæren befandt sig samlet, efterat Sedgwicks Division var ankommen, som havde tilbagelagt en Marsch af 7 Miil. Imedens General Meade opplantede sine Batterier og fordeelte sine Tropper, efterhaanden som de ankom, paa de tre Sider af Høienes Trekant, forbleve de confødererede Regimenter ikke uvirksomme; udfoldende deres Linier i en uhyre Halvkreds paa de Høider, som omgive den faste Stilling ved Gettysburg, opstillede de deres frygteligste Stykker omkring Kirkegaardens Høi, idet de lode deres samlede Ild bestryge Forbundstroppernes fasteste Stilling; og, sendende hele Skarer Blænkere forud, beredte de sig paa at løbe Storm. Byen Gettysburg, som de vare i Besiddelse af, skjulte tildeels deres Bevægelser.

Slaget selv begyndte imellem Klokken 3 og 4 om Eftermiddagen med et rasende Angreb af de Confødererede paa Unionisternes venstre Flanke. Ved en slem Misforstaaelse befandt et Korps af Forbundshæren sig paa dette Sted mere end ½ Fjerdingvei foran Slaglinien. Af deres Modstanderes Feil droge Sydgeneralerne Hill og Longstreet Fordeel og styrtede deres Divisioner over disse eneståaende Regimenter, overvældede dem med deres Mængde og tvang dem til at vige tilbage i Norden efter en forbittret Kamp. Hvis det Gab, der var opstaaet i Unionisternes Rækker, ikke øieblikkeligt var blevet udfyldt, havde det maaskee været ude med hele Hæren; heldigviis tillod Troppernes Opstilling i Form af en langstrakt Trekant General Meade strax at forstærke den venstre Fløi ved Hjelp af Infanterikorpser, der vare laante fra Reserven og høire Fløi. De Confødereredes tætte Colonner bleve kastede tilbage ned i Sletten med et rædselsfuldt Blodbad; og henimod Klokken 6 havde Unionisternes Linie igjen dannet sig i største Orden paa

den faste Stillings vestlige Skraaninger. Efter dette uheldige Forsøg imod Forbundshærens venstre Fløi befalede General Lee Storm paa Centrum. De confødererede Soldater, som pludseligt trængte ud af Gettysburgs Gader, naaede i Stormskridt Toppen af Høien; men, heftigt beskudte af det frygtelige Skyts paa Kirkegaarden, maatte de strax stige ned igjen i største Hast og tage deres Tilflugt i Byen, ladende Jorden bedækket med Døde og Saarede. Vistnok lykkedes det paa yderste høire Fløi, der var bleven svækket strax i Begyndelsen af Kampen ved de Laan, venstre Fløi havde gjort hos den, Oprørsgeneral Ewell at bryde igjennem Forbundslinierne; men det var kun en saare ringe Fordeel i Sammenligning med de Uheld, Oprørerne havde lidt ved Angrebet paa Centrum og venstre Fløi. Paa denne, den anden, Slagdag havde Lykken været dem imod.

Kampen, som neppe blev afbrudt nogle Timer om Natten, begyndte igjen ved Morgengry den 3die Juli paa Unionisternes yderste høire Fløi. Betydelige Troppemasser, der vare laante fra Hærens anden Flanke, styrtede sig over General Ewells confødererede Division, forjoge den fra det Terrain, den havde erobret Dagen forud, og kastede den tilbage ned i Dalen. Da Oprørerne paa deres Side havde faaet Forstærkning, fornyede de flere Gange Angrebet og holdt hele Morgenen ikke op med at storme denne Deel af Forbundsstillingerne, snart paa et, snart paa et andet Punkt. Men disse Angreb, der bleve gjorte med en vis Slaphed, vare sandsynligviis kun Krigspuds, bestemte til at skjule Lees sande Hensigter. Virkelig fulgte henimod Klokken 11 en frygtelig Taushed paa eengang ovenpaa Slagtumlen. Longstreets Korps, Divisionen Pickett, vendte sig pludseligt imod O. f. Gettysburg, imedens hele de Confødereredes Skyts var bragt i Stilling paa de Høider, som ligge ligeoverfor Kirkegaardshøien. Efter 2 Timers høitidelige Venten, der paa Unionisternes Side blev brugt til at lægge talrige Forhindringer paa Skraaningerne af Forbjerget, imod hvilke Orkanen skulde til at bryde løs, aabnede 125 Kanoner til samme Tid deres Ild imod Forskandsningerne i Unionisternes Centrum og paa deres venstre Fløi. Understøttede af denne rasende Kanonade, gik Longstreets Tropper ud af den

tætte Skov, som skjulte deres Bevægelser, og klavrede med en beundringsværdig Fart opad Høiens østlige Skraaning uden at lade sig standse hverken af Kugler eller af Kartætsker. De naaede og overskrede de første Forsvarslinier; derfra saae man dem bestige Brystværnene og Batterierne, nedkaste og træde Artilleristerne under Fødder. De stege allerede op imod Toppen, idet de lidt efter lidt dreve Unionisterne tilbage; men, før de Stormende havde kunnet demontere en eneste Kanon og sætte sig fast paa dette Terrain, som de bedækkede med deres Døde, ankom Reservekorpserne i fuldt Løb, styrtede de Confødererede hovedkulds over Batteriernes Linie og nødte dem efter et græsseligt Blodbad til igjen at stige ned paa Sletten. Tre Gange gjentoge Stormcolonnerne Angrebet paa forskjellige Punkter i Centrum og paa venstre Fløi; tre Gange bleve de kastede tilbage. Endelig gjorde Divisionen Pickett, Sydhærens Kjernetropper, et sidste Forsøg; men forgjeves: den kunde ikke bryde igjennem den frygtelige Trekant af Jern og Ild, som forsvarede Høiderne. Dette sidste Vanheld for de Confødererede afgjorde Slagets Udfald. Om Natten rømmede Lee Gettysburg og begyndte sit Tilbagetog imod Potomak, ladende over 10,000 Fanger tilbage i Unionisternes Hænder og 7450 af sine Saarede paa Valpladsen.

Da General Meade kun havde nogle svage Cavalleriafdelinger til sin Raadighed, lod han sig nøie med at forurolige den flygtende Hærs Bagtrop og opsanke dens Efternølere. I de tre Dage, der fulgte ovenpaa Kampen, brugte han Størstedelen af sine Tropper til at opsamle de 8000 Liig og føre til Hospitalerne de 20,000 Saarede, hvilke bedækkede Høienes Skraaning og Gaderne i Gettysburg. De friske Reserver fra Pensylvanien og Militssoldaterne fra Harrisburg, som General Couch havde under sin Commando, forbleve i deres Cantonnementer og gjorde slet Intet forat fuldstændiggjøre Seieren. Fjendens Forfølgelse begyndte først den 7de. Meade førte sin Hær henimod Fredericktown og gik over Bjergkjeden South-Mountain igjennem de Passer, hvorigjennem Mac-Clellan seierrigt havde banet sig Vei Aaret forud. Derpaa, ladende Valpladsen ved Antietam blive liggende tilvenstre, kom han den 12te Juli lige-

overfor Lees Hær, som laa i Leir paa Flodens venstre Bred, ikke langtfra den lille By Williamsport. Leiligheden var gunstig; thi Potomak, der var opsvulmet af Regnskyl, gjorde Tilbagetoget vanskeligt for de Confødererede. Havde Meade angrebet dem uden Nølen, havde han maaskee fanget en stor Deel af Sydhæren; men han indskrænkede sig den 13de til at foretage stærke Recognosceringer; og da han om Morgenen den 14de beredte sig til at levere Slag, opdagede han, at Lee havde benyttet Natten til at sætte over Floden paa en Bro, der var bygget af gamle Baade og Bjelker af ødelagte Huse. Kun lykkedes det nogle Afdelinger af Forbundscavalleriet at gjøre nogle tusinde Fanger; imedens Sydens Hovedhær, beskyttet af Potomaks Løb og de blaae Bjerges Kjede, igjen steg opad Shenandoahdalen og begav sig henimod sine gamle Cantonnementer paa Rappahannocks Bredder. Saaledes endtes dette Indfaldstog, som skulde have bevirket Washingtons Fald og den amerikanske Republiks Ødelæggelse. I mindre end to Maaneder havde Lee mistet 37,000 Mand, dræbte, saarede eller fangne, over Trediedelen af sin Hær. Unionen reiste sig igjen stærkere efter dette Indfald, som skulde give den Naadestødet.

Ved Budskabet om Begivenhederne ved Gettysburg var Glæden saameget større i Norden, som den fulgte ovenpaa en stor Ængstelighed. Allevegne indsaae Folket, at disse tre frygtelige Dage, de blodigste i hele Krigen, havde i Sandhed været det heftigste Anfald i Krisen, som allerede i over to Aar satte Republikens Velfærd i Fare. Fra nu af betragtede man den værste Fare som lykkeligt overstaaet; man følte, at uagtet alle de Omvexlinger og Ulykker, der kunde være Fremtiden forbeholdte, vilde selve Folkets Skjebne ikke mere være udsat for Kampenes Tilfældigheder, som den havde været det paa Høiene ved Gettysburg. Dagen, som fulgte ovenpaa Slaget, og paa hvilken Budskabet om Seieren udbredte sig i alle Nordstaterne, var just den 4de Juli, Aarsdagen for de forenede Staters Uafhængighedserklæring. Ved et mærkeligt Sammentræf, velskikket til at forbause Slavestaternes overtroiske Folkefærd, var det ligeledes den 4de Juli, da alle Unionens

Byer med Begeistring høitideligholdt den store Folkefest og General Meades Seier, at Vicksburg, Oprørsconføderationens Bolværk ved Missisippi, aabnede sine Porte for General Grant. Saaledes vandt Unionens Sag samtidigt en stor Seier paa begge de vigtigste Punkter af det omtvistede umaalelige Territorium. Øst for Alleghanybjergene befriede Potomakhæren Washington og gik atter angrebsviis tilværks; i Vest, i Missisippidalen, aabnede Grants Soldater atter Flodens, Fastlandets Hovedpulsaares, Løb for Nordens Skibe.

Man veed, at efter den frugtesløse Storm den 22de Mai havde General Grant indesluttet Vicksburgs Fæstningsværker og begyndt langsomme, men sikkre Operationer. General Johnston, der commanderede Sydveststaternes confødererede Tropper, raadede ikke over en Hær, der var tilstrækkelig til at levere Forbundstropperne et Slag og understøtte Fæstningens Besætning. De forskjellige Forsøg, han gjorde forat skuffe Beleirernes Aarvaagenhed, vare aldeles unyttige; berøvet Proviant og Førselsmidler, maatte han opgive alt Haab om at forsyne Vicksburg paany med Levnetsmidler. Fra nu af kunde denne Fæstning, der saalænge havde spærret Missisippis Løb, betragtes som tabt for Conføderationen. Saaledes som de officielle Beretninger, hvilke den følgende 4de Decbr. bleve forelagte Congressen i Richmond, bevise, befalede General Johnston bestemt sin Underordnede, General Pemberton, at rømme Vicksburg med hele dets Besætning og bryde sig en Vei igjennem Forbundslinierne; men Pemberton vægrede sig ved at adlyde de modtagne Befalinger og forblev i Fæstningen forat forsvare den til det Yderste, idet han haabede, at den confødererede Regjering i Mellemtiden kunde sende ham Hjelp. Hans Haab blev skuffet: man kunde ikke engang indirekte understøtte ham ved at afskære Grants Hærs Forbindelser med Norden. Den 6te Juni overrumplede den berømte Partigængeranfører fra Texas, Mac-Culloch, Leiren ved Millikens-Bend, N. f. Vicksburg; men efter en blodig Kamp blev han kastet tilbage af Negerregimenterne, som bevogtede Stillingen. Størstedelen af Oprørshæren fra Staterne hiinsides Missisippi forenede sig derpaa under Generalerne Prices, Holmes's og

Marmadukes Commando forat gjøre et Forsøg imod Byen Helena, der ligeledes ligger paa Flodens høire Bred, N. f. Vicksburg; men denne Storm, der forøvrigt blev afslaaet ligesom den ved Millikens-Bend, fandt først Sted den 4de Juli, samme Dag, da Vicksburg faldt. Allerede i flere Dage havde Arbeiderne i Løbegravene gjort saastore Fremskridt, at Byens Indtagelse var bleven vis; en længere Modstand fra Besætningens Side vilde kun have havt en stor Blodsudgydelse tilfølge. Den 3die Juli forlangte Pemberton en Sammenkomst med Grant, hans gamle Vaabenbroder i Krigen i Mexiko, og forhandlede med ham om Vilkaarene for Overgivelsen. Den 4de, Klokken 10 om Formiddagen, droge Forbundstropperne ind i Vicksburg, spillende Dixie, Sydstaternes Folkevise, som forat vise Besætningen Ære, der havde forsvaret sig saa tappert. Da Stjernebanneret blev plantet paa Byens Volde, herskede der en høitidelig Stilhed, siger man, iblandt alle Tropperne; først senere kom Jubelraabene.

Det materielle Udbytte af Vicksburgs Indtagelse var betydeligt: henved 30,000*) Fanger, 200 Kanoner, 100,000 Geværer og andre Vaaben, alleslags Krigsfornødenheder faldt i Seierherrens Hænder. Iøvrigt gjorde denne Fæstnings Fald Fæstningen Port-Hudson aldeles uholdbar, som ialfald ikke længe havde kunnet gjøre Modstand. Den 8de (9de) Juli overgav den sig til General Banks med over 6000 Mand og 50 Kanoner. Ved at bemægtige sig disse to Byer**), toge Unionisterne paa samme Tid hele Mississippi i Besiddelse, ligefra dens Kilde indtil dens Munding. Veststaterne gjenfandt deres gamle Udvei til den mexikanske Bugt; Ny-Orleans og Nedre-Louisiana, som i over et Aar ikke havde været tilgængelige uden fra Havet, vare nu atter knyttede til Resten af de forenede Stater med Hensyn til Krigsforetagender og Handelsomsætninger; endelig var Oprørsstaternes Conføderation for stedse overskaaren i to Halvdele ved

*) Vistnok for høit anslaaet (12,000).

**) Natten til 16de Juli rømmede General Johnston Jackson, Hovedstaden i Mississippi.

Pantserskibene paa Missisippi og Besætningerne i Fæstningerne paa dens Bredder. For første Gang siden Krigens Udbrud dannede Forbundshæren og Flaaderne en uafbrudt Militaircordon omkring de fornemste Oprørsstater. Denne uhyre Ring, som Regjeringen i Richmond selv sammenlignede med en Kæmpeslanges Bugter, trak sig lidt efter lidt tættere sammen og truede med tidligt eller silde at qvæle Slaveforbundet.

Nogle Dage efter Seieren ved Gettysburg og de to store Missisippifæstningers Fald blev Staden Ny-York Skueplads for skjændige Begivenheder, hvilke vel forvoldte Regjeringen i Washington alvorlige Vanskeligheder, men dog tilsidst gjorde Unionens Sag stor Tjeneste ved at vanære i alle patriotiske Borgeres Øine Lederne for det saakaldte demokratiske Parti, „Kobberslangerne." Et frygteligt Folkeopløb, for hvilket Udskrivningen tjente til Paaskud, udbrød den 13de Juli i et af de værst berygtede Qvarterer i Ny-York; og, benyttende sig af den almindelige Forfærdelse, gjorde det sig snart til Herre over en stor Deel af Byen. I Virkeligheden var Udskrivningsloven ikke fri for betydelige Feil. Vel vare alle amerikanske Borgere uden Undtagelse, Congresmedlemmerne saavelsom de fattige Markarbeidere, ligeligen underkastede Lodtrækningens Udfald; men den Leilighed, der var given de Udskrevne til at kjøbe sig frie for Krigstjenesten med 300 Dollars, havde den uheldsvangre Følge at lade Blodsudgydelsen næsten udelukkende falde tilbage paa de Trængendes Klasse. I denne Henseende var de forenede Staters Udskrivningslov ikke bedre end de fleste europæiske Landes. Ogsaa var Misfornøielsen meget levende i de fattige Qvarterer i Ny-York, der især beboes af uvidende og let ophidselige Irlændere. De meget talrige Sydagenter i den store By forsømte intet Middel til at ophidse denne Misfornøielse og forvandle den til Omvæltningslyst. Hjulpne i deres Uordensværk af de stedlige Øvrigheders ubegribelige Sløvhed, kunde de let gjøre deres Forberedelser. Urostifterne fulgte kun altfor vel den forudlagte Plan: de stak først Ild paa Udskrivningscontoirerne, som kun nogle Politibetjente bevogtede; derpaa begyndte de, ophidsede af dette letvundne Held, alvorligt paa den forbryderske Gjerning, i An-

ledning af hvilken Mange af dem havde reist sig. En, ved Navn Andrews, som høit og lydeligt kaldte sig Sydoprørernes Bundsforvandt, havde taget Commandoen over Plyndrernes Bande. Ved Synet af Forbundsbanneret raabte Irlænderne: „River den forbandede Klud itu!“ ved Synet af en Sort: „Brænder denne fordømte Neger!“ De anstillede i Gaderne Jagt efter alle de Farvede, der vovede at vise sig; og naar de havde faaet fat paa dem, hængte de dem op paa Lygtepælene, tændte Baal under de gispende Kroppe og dandsede omkring Ligene med kannibalske Hyl. De lode det smukke Hospital for farvede Forældreløse gaae op i Luer; og en af de stakkels Piger, som ikke itide havde kunnet undflye, blev levende brændt. Flere Qvarterer, som ere beboede af Negre, bleve ødelagte i Bund og Grund; de bekjendteste Abolitionisters Huse maatte udholde en regelmæssig Beleiring; endog Borgemesterens truedes. Dagbladet „Tribunens“ Trykkeri og Oplag bleve plyndrede; og Redakteurerne maatte forsvare sig ved at kaste Haandgranater ned imellem de Stormende. Rasende Qvinder sønderreve Oberst O'Briens Liig og slæbte dets blodige Stumper igjennem Gadeskarnet.

I 4 Dage vare Urostifterne Herrer over en Deel af Byen. Politiet, der bestod af nogle hundrede Mand, kæmpede modigt forat holde Orden; ikke desto mindre var det maaskee bukket under, hvis ikke Borgerne, der kom til sig selv igjen efter den første Dags Forfærdelse, havde dannet frivillige Politivagter, der gik omkring forat forsvare Bankerne, de offentlige Bygninger og Privathuse. Endelig saae Borgerraadet sig nødsaget til at paakalde den militaire Styrke, som befandt sig i Byen og Omegnen; og ved Hjelp af denne Bistand blev den lovlige Orden snart gjenoprettet. Nogle Ledere bleve grebne, de skjulte Vaabenoplag bleve lagte under Beslag, og Udskrivningschefen kunde uden Fare lade Lodtrækningen begynde igjen. Disse fire sørgelige Opløbsdages Begivenheder havde kostet flere hundrede Mennesker Livet, og iblandt de gjenkjendte Liig talte man ikke færre end 141 Irlændere. Hvad Tabene angaaer, der foraarsagedes af Plyndringen og Ildebranden, ere de anslaaede til henved 500,000 Daler. Ved Synet af de

Blodpøle og Ruiner, som disse afskyelige Optøier lode efter sig, lærte Ny-Yorks fredelige Borgere paa deres Bekostning, hvor farligt det er, lumpent at smigre Pøblens Lidenskaber. De begyndte endelig igjen at erkjende, hvor høiligen Gadetalerne havde havt Uret i uophørligt at gjentage, at Negren ikke er et Menneske, og at Lov og Ret kun ere til for Folk med hvid Hud. Urostifterne, som nylig havde myrdet Negrene i Gaderne, brændt Huse og Hospitaler og efter eget Tykke indjaget Rædsel i en By med 1 Million Indbyggere, vare de ikke de samme rowdies (liderligt Pak), som Slaveriførerne ellers brugte til med deres Skraal og Knipler at beskytte Negerskibene, som blive stoppede i Havnen? Den samme Raahedsaand, man nylig havde opvakt iblandt Ny-Yorks Pøbel til Gavn for Negerskibe og Slavehandlere, lagde sig nu for Dagen ved Blodbadet og bragte alle fredelige Borgere til at skjælve for deres Sikkerhed.

Oprørsforsøg, der strax bleve undertrykte, fandt Sted i Portland, Boston, Buffalo, Baltimore og i flere af Veststaternes Byer. Det er næsten utvivlsomt, at Løsnet længe havde været givet, og at efter den forud aftalte Plan en almindelig Reisning fra „Kobberslangernes“ Side i Norden skulde træffe sammen med Lees Triumphmarsch imod Washington. Ligeledes er det høist rimeligt, at endog i Europa, saavelsom i Nordstaterne, Rollerne vare uddeelte til alle de betydelige Mænd, der havde gjort sig til Forsvarere for Slavestaternes Confoderation. Virkelig var det i Slutningen af Juni, at Roebuck, Sydens ivrigste Forsvarer i det engelske Underhuus, den hidsige Taler, som fandt Behag i at kalde sig selv „Bulbideren“, udviklede sit Forslag om de confødererede Staters Anerkjendelse. Paa samme Tid fordobblede de officielle Gesandter og hemmelige Underhandlere, som Regjeringen i Richmond holdt i Vesteuropas Hovedstæder, deres Anstrengelser for at virke paa den offentlige Mening og bestemme de forskjellige Cabinetter til at indtage en fjendtlig Stilling imod Unionen. Høvdingerne for Oprørsbevægelsen havde aabenbart besluttet at samle i et sidste Forsøg alle deres militaire Hjelpekilder og diplomatiske Indvirkninger; de satte paa Spil Alt, hvad de endnu havde tilovers af Kraft, Dristighed og Rænker, forat slaae et stort Slag, der

tillod dem at slippe ud af deres indre Forlegenheder og skjule deres nærforestaaende Afmagt. Der bør ligeledes anføres en meget vigtig Kjendsgjerning, men hvis virkelige Betydning endnu ikke er bekjendt. Imedens de to fjendtlige Hære stødte imod hinanden paa Høiene ved Gettysburg, og Regjeringen i Richmond lavede sig til at proklamere en anden stor Seier af sine Tropper, steg Slaveconføderationens Vicepræsident, Alexander Stephens, iland ved Monroe og forlangte af Commandanten Lov til at seile opad Potomak ligetil Washington forat bringe Præsident Lincoln en Meddelelse fra Jefferson Davis. Hvad var det for et Ærinde, Sydstaternes anden Personlighed, forglemmende al diplomatisk Sædvane, havde paataget sig at besørge hos den amerikanske Republiks lovlige Regjeringschef? Ifølge de ubestemte Forklaringer, der senere ere givne af Cabinettet i Richmond, skal Stephens ikke have havt andet Øiemed ved at forlange en Samtale med Præsidenten, end at ordne med ham Vilkaarene for Fangernes Udvexling paa den menneskeligste Maade. Men det er kun lidt rimeligt, at dette har været den sande Grund til dette Skridt af Slaveregjeringens Høvdinger; thi lignende Spørgsmaal kunne fuldkomment drøftes ved Hærenes Parlamentairer; og forøvrigt var det aabenbart umuligt at komme til en tilfredsstillende Løsning, saalænge Sydgeneralerne vilde sætte sig ud over Folkeretten ved at sælge sorte Soldater og udbyde en Belønning for hvide Officerers Hoveder. Den Mening, der har vundet størst Tiltro, og som er den eneste antagelige, er, at Stephens, der gjorde Regning paa en glimrende Seier af Sydhæren og maaskee var bleven skuffet af altfor høitravende Seiersbudskaber, gav sig paa Reisen forat kunne diktere Cabinettet i Washington en Fredsunderhandling i samme Øieblik, da Lees Fortrop vilde vise sig udenfor Hovedstadens Mure.

Hvordan det nu end forholder sig hermed, saa bleve alle de Forhaabninger, Oprørsconføderationens Høvdinger nærede i deres Hjerter, efterhaanden skuffede. Stephens kom ikke længere end til Fort Monroe; da han siden var kommen tilbage til Richmond, erfarede han der de frygtelige Ulykker, hans Sag nylig havde lidt i de faa mellemliggende Dage, i al Omstændelighed.

Hele Angrebsplanen, der var lagt saa snildt, var heelt mislykket. Uheldige Begivenheder fulgte paa hinanden Slag i Slag: Gettysburg og Maryland, Vicksburg og Mississippis Bredder vare tabte for de Confødererede; Partigængerhøvdingen Morgan, som nylig var trængt ind i den frie Stat Ohio, var bleven tagen tilfange med hele sin Bande; Optøierne i Ny-York endte i Blod og Snavs; „Kobberslangerne“ i Vesten vedbleve at forholde sig rolige; endelig blev Roebucks Forslag forkastet af det engelske Parlament; og de europæiske Regjeringer vilde ikke anerkjende den nye Conføderation. Siden Krigens Udbrud havde de oprørske Planteres Forbund mistet 200,000 Soldater og udgivet over 500 Millioner Daler; Bomuldshandelen var heelt frareven det; Landet blev øiensynligt fattigere Dag for Dag, Veiene ødelagdes, Færselsmidlerne begyndte at mangle; Smeltehytterne standsede af Mangel paa Arbeidere og de fornødne Stoffer; Markerne laae udyrkede. Allerede forlangte de fattige Indbyggere i flere Stater, navnlig i Nord-Carolina, som aldrig havde billiget Skilsmissen, høit og lydeligt Fred; men Lehnsaristokratiets Medlemmer, der ere Sydstaternes sande Herrer, tænkte ikke paa at give efter. Fast besluttede paa hellere at ødelægge deres Fædreland end at underkaste sig, fortsatte de Kampen med samme Forbittrelse som tidligere.

4. Krigsforetagender ved Charleston, Chattanooga og Knoxville. — Diplomatien og Finantserne.

Unionisternes Krigsforetagender i Syd-Carolina. — Øen Morris's Erobring og Charlestons Bombardement. — Indtagelsen af Little-Rock. — Udplyndringen af Lawrence. — Negerfangers Salg af de Confødererede. — General Braggs Tilbagetog. — Chattanoogas Erobring af General Rosencranz. — Knoxvilles og Cumberlandpassets Indtagelse af General Burnside. — Slag ved Chickamauga. — Slag ved Lookout-Mountain og Missionary-Ridge. — Knoxvilles Beleiring. — Longstreets Tilbagetog. — Erobringen af Brownsville ved General Banks. — Søkysternes Blokade og de confødererede Kapere. — Diplomatisk Notevexling imellem det amerikanske og engelske Cabinet. — Sessionens Aabning. — Præsidentens Budskab og Finantsministerens Beretning. — Confødérationens Budget. — Den amerikanske Republiks og de confødererede Staters Stilling ved Slutningen af 1863.

Da Unionisterne vare blevne Herrer over Mississippis Løb og herefter vare sikkrede for ethvert stort Indfald i de frie Stater ved en afgjørende Seier, gik de angrebsviis tilværks paa næsten alle Punkter af Slaveconføderationens umaalelige Omkreds. Forbundstroppernes Generaler, som befandt sig paa Kysterne af begge Carolinerne og Georgien, i Tennessee, Arkansas, Mississippi og Louisiana, modtoge alle Befaling at gaae fremad og angribe Fjenden. Kun Potomakhæren skulde indskrænke sig til at holde god Vagt paa Rappahannocks og Rapidans nordlige Bredder forat holde Lees Bevægelser iskak.

Iblandt de Krigsforetagender, der paa samme Tid bleve gjorte imod forskjellige meer eller mindre saarlige Dele af Sydstaterne, var det Forsøg, der blev gjort af General Gillmore imod Tilgangen til Charleston, ganske vist det interessanteste. Vistnok kunde dette Foretagende i reent strategisk Henseende ikke sammenlignes med det Erobringshverv, der var overdraget Ge-

neral Rosencranz hiinsides Alleghanybjergene; men det bebudede at ville danne en mærkelig Epoke i Beleiringernes Historie paa Grund af de Ødelæggelsesmaskiners Kraft, som Angriberne havde til deres Raadighed, og de uhyre Hjelpekilder, som Terrainets Vanskeligheder og det store Antal Batterier frembøde for Forsvaret. Iøvrigt havde Ingen i Norden glemt, at Charleston er Slaveholdernes hellige By, hvor Oprørsfanen for første Gang reistes. Saa vigtigt det vilde være for Forbundsflaaden at bemægtige sig Charlestons Havn for fuldstændigt at lukke Gjennemgangen for Smuglerskibe, saa var det dog rimeligviis Militairmyndighederne i Washingtons Hovedsøiemed at slaae et stort politisk Slag og at tage et Pant paa tilkommende Seier ved at ødelægge Oprørets Hovedby.

Gjorte forsigtige ved det Nederlag, Admiral Dupont nogle Maaneder forud havde lidt ved Indløbet til Rheden, begik Unionisterne ikke anden Gang den Feil at styrte sig lige imod Forterne. Ved Flaadens Bistand havde Landgangstropperne forlængesiden bemægtiget sig næsten alle de sumpige Øer, som strække sig langsmed Fastlandets Kyst imellem Bugterne ved Charleston og Port-Royal. Snigende sig fra Ø til Ø uden Fjendens Vidende, førte General Gillmore næsten alle sine Tropper over paa Øen Folly, der ligger 1½ Miil Sydost for Charleston. Fra det Sted, hvor han havde sat sig fast, var der for ham kun et snevert Stræde at sætte over forat trænge ind paa Øen Morris, en smal Sandtange, der skyder sig ud ved det sydlige Indløb til Rheden. Den 10de Juli blottede han pludseligt de Batterier, han havde ladt opreise paa Nordpynten af Øen Folly, og beskød Værkerne paa den modsatte Bred; imedens Admiral Dahlgreens Pantserflaade ryddede den flade Strandbred med Granater og Kartætsker forat hindre General Beauregard i at sende Forstærkninger til de truede Punkter. Snart vare de Confødereredes Forskandsninger ødelagte; Gillmores Soldater, omtrent 8000 i Tallet, satte lykkeligt over Canalen, bemægtigede sig efterhaanden alle de sydlige Batterier paa Øen Morris, kastede Fjenden tilbage ligetil Fort Wagner, der ligger noget over ½ Miil N. f. Strædet, og begyndte strax samme Dag at befæste en lille Gruppe Klitter

for i Nødsfald at kunne holde sig imod en heel Hær paa det Terrain, som de nys havde erobret. Den 12te ved Daggry udsendte Gillmore, der vilde benytte de Conføderereredes Overraskelse, en Stormcolonne imod Fort Wagner, som da var et simpelt Jordværk, bevæbnet med et Dusin Stykker af grov Kaliber. Da Angrebet var blevet afslaaet med Tab, blev der forsøgt en ny Storm den 18de, efterat Fortets Skyts var bragt til Taushed ved Admiral Dahlgreens Kanoner. To Negerregimenter, der nylig vare hvervede i Massachusetts og paa Øhavet ved Beaufort, gik i Spidsen for de Stormende. Da de vare nødte til at rykke frem over en smal flad Strandbred og, saa at sige, tjente til Skive for de conføderereде Skytter, vare de allerede meer end decimerede, da de naaede Foden af Voldene. Ikke desto mindre satte Negersoldaterne, der vare ophidsede til Raseri, over Gravene, klavrede opad Skraaningen og trængte ind i det Indre; men de kunde ikke holde sig der. Deres Anfører, den ædle Robert Shaw fra Massachusetts, faldt under Angrebet; og Gillmore maatte befale Tilbagetoget efterat have mistet omtrent 1200 Mand Døde, Saarede eller Fanger. I sine Ambulancer talte han det samme Antal Syge. I den ene Uge, han havde været paa Øen, var hans lille Hær allerede svunden ⅓ ind.

Det Nederlag, Unionisterne havde lidt ved Fort Wagner, skaffede Beauregard Tid til at gjøre sine Forsvarstilberedelser paa alle de truede Punkter. Om Dagen holdt Forbundsflaaden, der laae fortøiet i vexlende Afstand af 500 til 1800 Alen fra Strandbredden, god Vagt forat hindre hver Bevægelse af de conføderereде Tropper. Tid efter anden nedskød den de fjendtlige Værkers Kanoner; alligevel kunde den ikke lægge Hindringer iveien for Forstærkningstroppers natlige Udskibning, eiheller for de usynlige Arbeider, der bleve foretagne paa de skjulte Batterier. Fort Wagner, der blev betydeligt forstørret, blev væbnet med Stykker af grov Kaliber; man styrkede den Jernpladebeklædning, som beskyttede Fort Greggs Mure, der var opført paa Øens nordlige Pynt; nye Helvedmaskiner og andre Forhindringer under Vandet bleve nedlagte omkring Fort Sumter; endelig opstillede Beauregard vældige Batterier paa

de Punkter, der laae Øen Morris nærmest, forat tage Unionisternes Stilling i Ryg og Flanke og forurolige dem under deres Løbegravsarbeider. Forøvrigt kunde Beleirernes langsomme Foretagender ikke synderligt alvorligt forhindres paa Grund af Øens særegne Form, da den paa den ene Side er beskyttet af Havet, paa den anden af uoverstigelige Moradser. Den 17de Aug., efter en Maaneds Arbeide, som Aarstidens og Jordbundens Beskaffenhed gjorde meget møisommeligt, aabnede Unionisterne, der havde fremskudt deres tredie Parallel indtil mindre end 750 Alen fra Fort Wagner, paany deres Ild; men denne Gang havde de Kugler og Bomber, som bleve udslyngede af Gillmores Skyts, ikke noget af Øen Morris's Værker til Maal: de gik over Forterne Wagner og Gregg forat beskyde i næsten ½ Miils Afstand det store Fort Sumter, hvis Mure, der reiste sig midt paa Rheden, frembøde et fortrinligt Sigtepunkt. Paa samme Tid bragte Pantserskibene Fort Wagners Kanoner til Taushed og svarede paa Fort Greggs og Øen Sullivans, der ligger N. paa Rheden. Dette dobbelte Bombardement, der fortsattes uophørligt i 8 Dage, frembragte frygtelige Virkninger. Den 25de Aug. var den Deel af Fort Sumter, som vender imod S. og Ø., ikke Andet end en Dynge Gruus, imedens Fort Wagner lignede en Sandbanke, der var gjennemrodet i alle Retninger. Allerede den 21de opfordrede Gillmore, der saae den uhyre Skade, hans Skyts havde anrettet, Beauregard til at overgive ham Sumter og de forskjellige Værker paa Øen Morris, idet han truede med at bombardere Charleston, hvis ikke de angrebne Forter øieblikkeligt bleve overgivne. Den confødererede General svarede stolt med et Afslag og gav Fort Wagners Commandant Befaling til at gjøre Modstand ligetil det Yderste. Unionisterne begyndte da igjen paa deres Løbegravsarbeider for fuldstændigt at indeslutte den Deel af Øen, hvor Fjenden havde forskandset sig. Besætningerne i Forterne Wagner og Gregg vilde uundgaaeligt være blevne tagne tilfange, hvis de ikke havde taget den Beslutning at rømme Øen. De undslap den 6te Sept. i en mørk Nat; Dagen efter, da Gillmore gjorde sine Forberedelser til Storm,

blev han vaer, at de Confødererede havde overladt ham det saa længe og kjækt omstridte Terrain.

Da nu Unionisterne vare blevne Herrer over Øen Morris, havde de med det Samme opnaaet Togets reent strategiske Øiemed i dets Heelhed, eftersom de fra nu af kunde fuldstændigt spærre Indløbet til Charlestons Havn og saaledes berøve Oprørsstaterne en betydelig Deel af de Hjelpekilder, Smughandlen skaffede dem. De Skibe, der ville gaae ind paa Rheden, ere nødte til at følge et Ydreløb, der gaaer parallelt med Øen Morris's flade Bred, og som Kystbatterierne beherske i en Strækning af flere 1000 Alen. Forat benytte sin Erobring og sætte sig fast der paa en varig Maade som i et uhyre Kastel, skyndte Gillmore sig at lade sine Soldater arbeide paa Gjenopbyggelsen og Udvidelsen af de Forter, der vare rømmede af Fjenden. I militair Henseende var dette et vigtigt Arbeide; det var tillige i det amerikanske Folks Øine en sand Hæder at opplante Unionens Batterier just paa det selvsamme Sted, hvorfra de carolinske Slaveholderes første Kanonskud var udgaaet. Rigtignok vilde Hæderen have været endnu langt større, hvis Unionisterne havde plantet Stjernebanneret paa Sumters Gruusdynger. Gillmore og Dahlgreen, som, maaskee uden deres Vidende, bleve henrevne af Ønsket om at gjøre Folkemeningen til Behag, besluttede at gjøre Forsøg derpaa. Natten imellem den 8de og 9de Sept. roede 400 Mand paa Smaabaade i al Stilhed henimod Sumters Mure; men, som Følge af en Misforstaaelse, lykkedes det dem ikke at overraske Fortets svage Besætning; de maatte vende tilbage under en sammenløbende Ild af alle Batterierne paa Rheden; og de af dem, som satte Fod paa Landjorden, bleve strax gjorte til Fanger. Siden dette Nederlag have Unionisterne ikke en eneste Gang prøvet paa at fornye deres Landgangsforsøg paa den lille Ø Sumter.*) Forøvrigt vilde det, saalænge Batterierne paa Øen Sullivan og ved Charlestons Havn ikke ere blevne bragte til Taushed, for en Forbundsbesætning være en meget farlig Ære at bemægtige

---

*) Efter Charlestons Rømning af de Conføderere de (i Febr. 1865) vaiede atter Stjernebanneret fra Fort Sumter.

sig et Fort, omkring hvilket der paa første givne Tegn kan affyres en Halvkreds Kanoner, der udspye deres Kugler. Hvis Gillmore havde bemægtiget sig Fort Sumter, havde han ikke kunnet holde sig der uden store Opoffrelser. Han maatte lade sig nøie med at gjøre det berømte Fort aldeles uskadeligt, idet han ved hyppige Beskydninger nedskød de Batterier, som de Confødererede ikke bleve trætte af at opstille paany.

Hvad Charlestons Indtagelse angaaer, hvilken Nordens Optimister i deres Eenfoldighed troede maatte følge efter Morris's Erobring, kunde General Gillmore ikke et Øieblik drømme om at udføre en saadan Daad med det lille Antal Tropper, han raadede over. Charleston er vistnok en af bedst befæstede Byer i Verden, baade ved Kunsten og af Naturen. Hele Rhedens Omkreds, der udgjør en Udstrækning af omtrent 2½ Miil, er ligesom oversaaet med Forter og Skandser: Fort Johnson, Batteriet Simkins, det kongelige Batteri, Batteriet Lee, Fort Moultrie, Batteriet Beauregard og endnu mange andre. Værker reise sig paa hvert Forbjerg og forsvare Indløbet til hver lille Vig. De to Smaaøer, Ripley og Castle-Pinckney, som ligge midt paa Rheden, bære hver sit Fort; og Charlestons Quaier, som strække sig langs op med Sammenløbet af Floderne Ashley og Cooper, vise sig heelt spækkede med Brystværn. Endelig fuldstændiggjøre nogle Pantserskibe, Pælerækker og Helvedmaskiner fra Havsiden de Modstandsmidler, der ere sammendyngede af de conføderererede Generaler. Fra Landsiden, imod N. og S., er det især Jordbundens Beskaffenhed, der forsvarer Adgangene til Charleston. Øerne, med sumpig Grund, ere gjennemskaarne af Moradser, paa hvis Bredder ingen Hær tør vove sig hen uden at blive decimeret af Febre. Muddrede Kanaler, som ere altfor lave til at tjene til seilbare Veie for Kanonbaade, strække sig som en uhyre Labyrinth midt igjennem Øhavets Skove og bævrende Enge; endelig ere de to Floder, der udgyde sig i Bugten ved Charleston, hver over ½ Fjerdingvei brede og gjøre saaledes Byens Indeslutning næsten ganske umulig. Til at foretage et alvorligt Angreb paa Charleston uden Bistand af en Pantserflaade, vilde Gillmore have behøvet 100,000 Mand idetmindste; imedens hans Hærs virkelige Styrke aldrig har naaet 10,000

Vaabendygtige. Vistnok kunde Admiral Dahlgreen have forsøgt med fuld Dampkraft at trænge ind i Rheden; men det Forsøg, der var gjort eengang tidligere i April, havde ikke været opmuntrende nok til, at Forbundsflaaden skulde vove sig til paany at gaae forbi Fort Sumter. Gillmore, som, saa at sige, kun besad et Punkt ved Indgangen til denne Gade af Batterier, som Rhedens Bredder danne, kunde kun gjøre en eneste Ting, nemlig forurolige Fjenden og uophørligt holde ham i Aande ved at begynde en Artillerikamp, snart med eet Fort og snart med et andet.

Den store Kraft af de Stykker, der bleve brugte af begge de fjendtlige Hære for Charleston, er en ny Kjendsgjerning i Beleiringernes Historie. De Confødererede have væbnet deres Forter med Whitworthkanoner og Columbiader, uhyre Stykker, som ere støbte nærved Richmond i Tredegars Støberi. Unionisterne have paa deres Side opstillet i Batteri Rodmankanoner med glat Løb og riflede Parrottkanoner, der udskyde Kugler paa 320, ja endog 430 Pund; hvilke (siger Admiral Dahlgreen) foraarsage Ødelæggelser, som ere mageløse i Krigshistorien. Da Gillmore truede med at bombardere Charleston, hvis ikke Øen Morris blev rømmet, spottede man over hans Trusel; men imidlertid faldt Dagen efter hans Kugler og Bomber ned midt i Byen, henved $1\frac{1}{4}$ Miil fra Udgangspunktet. Fra dette Tidspunkt af har den fuldstændige Erobring af hele Morrisøen givet ham Leilighed til at fremskyde sine Batterier $\frac{1}{4}$ Miil; og saaledes behersker han let alle Punkter paa Rheden, og Byen har næsten heelt maattet forlades af sine gamle Beboere. New-Ironsides og Monitorerne, der ligge fortøiede udenfor Charlestons Forter, ere, ligesom Batterierne paa Morrisøen, væbnede med Kanoner af en meget stor Kraft. Man har beregnet, at de 34 Kanoner, der ved Enden af 1863 dannede Middelstyrken af Unionisternes Søskyts imod Charleston, kunde paa eengang udslynge over 8500 Pund Jern imod et eneste Punkt af Sumters Mure; og efter denne Beregning repræsenterer et Bombardement paa ti Timer et Forbrug af mindst 450,000 Pund Kugler og 50,000 Pund Krudt. Allerede den lille Monitor Weehawken havde den 17de Juni givet et Ex-

empel paa de Ødelæggelser, det nye Skyts kan anrette. Angreben ikke langtfra Savannah af Pantserfregatten Atlanta, hvilken paa to Skibe fulgte flere hundrede Tilskuere, fulde af Haab, havde Unionsbaaden ikke behov at skyde mere end fem Kanonskud forat gjøre det fjendtlige Skib ukampdygtigt og bringe det til at stryge sit Flag. I 500 Alens Afstand vare tre Kugler paa over 430 Pund gaaede lige tversigjennem Atlantas Jernbeklædning paa begge Sider, der var sammensat af to Jernplader af henved 4 Tommers Tykkelse og af en dobbelt Sidebeklædning af næsten 1 Alen Eg og Gran. Man kan ikke bare sig for at gribes af Rædsel ved Tanken om, at Menneskets opfindsomme Aand udentvivl vil opfinde endnu langt frygteligere Ødelæggelsesmaskiner.

Ligeindtil den endelige Erobring af Morrisøen var det imod Gillmores lille Hær, at den offentlige Opmærksomhed især vendte sig. De Tropper, der opererede i Tennessee og paa begge Bredder af Mississippi, bleve næsten glemte. Rigtignok var der ogsaa fulgt en forholdsviis Rolighed ovenpaa de store Krigsforetagender, der vare endte med Vicksburgs Indtagelse. Strax efter denne Begivenhed bleve Tusinder af Soldater, der havde udstaaet deres Tjenestetid, sendte tilbage til Nordstaterne; de smitsomme Febre brøde ud i Leirene og forvandlede dem til uhyre Hospitaler; General Grant selv blev syg og kunde ikke foretage sig et nyt Felttog. Han maatte, istedetfor at slaae et eller andet stort Slag, først indskrænke sig til at bortsende nogle Tropper imod Øst, til Yazoos og Big-Blacks Dale, og imod Vest, til den røde Flods Bredder, forat fordrive alle de confødererede Afdelinger fra Mississippi og afskære deres Forbindelseslinier. Disse forskjellige Tog bleve næsten alle kronede med Held. Et af de mindst blodige havde endog tilfølge, at det fik Staten Arkansas til uden Larm at vende tilbage i Unionens Skjød. Efter en Række lykkelige Skjermydsler paa Bredderne af den hvide Flod og Meierifloden gik Nordgeneralerne Steele og Davidson over Arkansas ovenfor Little-Rock, toge Oprørshæren, som den gamle General Sterling Price commanderede, i Ryggen og Flanken og nødte den (10de Sept.) til at rømme Statens Hovedstad. Ved Pine-Bluff og paa andre

Punkter af Arkansas's Bredder gjorde de Confødererede Forsøg paa Modstand; men, overvundne overalt, maatte de heelt forlade Statens Midterdal forat trække sig tilbage imod Syd henimod Grændserne af Texas og Louisiana. Erobringen af Little-Rock og Arkansas, som synes at maatte blive varig, er en saameget vigtigere Begivenhed for Forbundssagen, som Landet er befolket næsten ene og alene med hvide Smaafolk, der ere komne fra Staterne hiinsides Missisippi. Disse udvandrede Proletariere, der ikke have nogen Fordeel af at understøtte Sydens Lehnsaristokrati, der undertrykte dem, ville let vende sig til det frie Arbeides Grundsætninger. Ovenpaa Landstrækningens materielle Erobring følger Indbyggernes moralske Erobring.

De Seiere, der vare vundne af Unionisterne ved Missisippi og i Veststaterne, droge alligevel ikke Landets Rolighed efter sig. De Confødereredes store Krigsforetagender afløstes af Partigængertog, stedlige Sammensværgelser og Bevægelser, der bare Præg af Røverier. Man tog sin Tilflugt til alleslags Midler forat forbyde Handelsdampskibene Seiladsen paa den store Flod. Paa visse Steder afskøde Skytter, der vare skjulte bag Træerne paa Bredden, deres Bøsser paa Skibenes Lodser og Matroser og flygtede derpaa i største Hast bort igjennem Skovene. Paa andre Steder forklædte Slaveholderhobe sig som Nordsoldater; og ved deres bedrageriske Signaler lykkedes det dem undertiden at faae Skibet til at anløbe Land og at bemægtige sig det. En Bande Mordbrændere, der imellem sine Medlemmer talte Beboere i alle Byerne paa Bredderne, havde paataget sig det særegne Hverv at opbrænde Handelsdampskibene paa Floden og dens Bifloder. I August og Sept. 1863, før man havde vedtaget et strengt Aarvaagenhedssystem med Hensyn til hyrede Matroser, blev et stort Antal af de prægtige Dampskibe, der ere Missisippibyernes Stolthed, overgivet til Luerne: i en eneste Nat bleve saaledes sex prægtige Dampskibe, der laae fortøiede ved Skibbroen i St. Louis, ødelagte af nogle Brandstiftere; i Ny-Orleans bleve 20 store Skibe paa eengang opslugte af Luerne. I det Indre af Landet og især paa Grændserne af Missouri og Kansas, hvor Borgerkrigen altid havde havt et vildere Præg end i de

andre Dele af den amerikanske Republik, brugte man samme Slags Midler forat skade Unionisterne. Saaledes gik det til, at 300 Stratenrøvere, der foregave at tjene Sydforbundets Sag og commanderedes af en vis Quantrell, der gav sig Titel af General, ved Nattetid overrumplede den blomstrende By Lawrence, myrdede over 150 Personer af alle Racer, Aldre og begge Kjøn i deres Senge, stak derpaa Ild paa Husene og kastede Ligene ind i det uhyre Baal. I det første Øieblikks Raseri, som foraarsagedes af disse Grusomheder, forlangte Indbyggerne i de Byer, der troede sig truede, Lov til at danne Frikorpser forat opsøge Morderne og uden Barmhjertighed udøve Gjengjeldelsesretten imod dem. General Schofield gav paa sin Side Befaling til alle Landmænd paa Missouris Grændse at trække sig tilbage til Byerne og overlevere Distriktets Militaircommandanter deres indhøstede Sæd; men denne revolutionaire Befaling, der havde til Øiemed at berøve Røverne herefter ethvert Underholdsmiddel og Tilflugtssted, blev ikke stadfæstet af Regjeringen i Washington.

Forøvrigt havde Præsidenten, endskjøndt han undslog sig for at tage saadanne frygtelige Forholdsregler, som General Schofield anbefalede, allerede for nogen Tid siden udtalt Gjengjeldelsesstraffen imod alle de Confødererede, der gjorde sig skyldige i en Krænkelse af Folkeretten med Hensyn til Negersoldater. I en Proklamation af 30te Juli 1863 udtrykte han sig paa følgende Maade:

„Det er hver Regjerings Pligt at sikkre sine Undergivne Beskyttelse uden Forskjel paa Klasse, Farve og Stilling. Folkenes Ret og Krigens Sædvaner, saadanne som de ere hos civiliserede Folkeslag, bemyndige ikke til at behandle Krigsfanger paa forskjellige Maader efter Forskjellen i deres Hud. At sælge eller atter overgive til Slaveri en Fange paa Grund af hans Farve, uden at han har begaaet nogen Overtrædelse af Krigslovene, det er at komme tilbage til Barbariet og begaae en Forbrydelse imod Aarhundredets Civilisation. De forenede Staters Regjering sikkrer derfor alle sine Soldater samme Beskyttelse; og hvis det skulde skee, at Fjenden sælger en eneste af dem eller fører ham igjen tilbage i Slaveri, vil Regjeringen ifølge sin

Ret gjøre Gjengjeld imod en eller anden Krigsfange, der befinder sig i dens Hænder. Som Følge heraf befales det herved, at for hver Unionssoldat, der bliver straffet med Døden tvertimod Krigsloven, skal en Oprørssoldat straffes med Døden; og at for hver Unionssoldat, der sælges som Slave, skal en Oprørssoldat dømmes til Tvangsarbeide, saalænge indtil Unionssoldaten bliver frigiven og behandlet som Krigsfange."

Det er indlysende, at selve den amerikanske Republiks Ære bydende krævede en saadan Forholdsregel. I det Øieblik, da de forenede Stater kaldte over 50 Regimenter Sorte, der vare rekruterede i Nord og Syd iblandt Slaverne og de Frie, til deres Forsvar, vilde Forbundsregjeringen have gjort sig skyldig i en iønefaldende Nederdrægtighed, hvis den ei havde opløftet sin Røst til Gunst for sine egne Soldater. Disse Negre, hvis Bistand den forlangte, vare næsten uundværlige for den til at besætte Flodfæstningerne ved Missisippi og fortsætte Krigen i Havbreddernes hede og sumpige Egne. Da Manglen paa Folk begyndte at blive høist følelig i Hærene, dannede disse Afrikanere, der kort iforveien vare foragtede, et af de betydeligste Hjelpekorpser i Folkefrelsens fælleds Værk. Unionens Interesse saavelsom Folkeretten og Menneskeligheden nødte derfor Præsidenten til kraftigt at brændemærke Oprørernes Adfærd med Hensyn til Negerfanger. Hvad der gjorde en høitidelig Indsigelse saameget nødvendigere, var, at Congressen i Richmond paa samme Tid forhandlede Spørgsmaalet om Slavevæbningen. Hvis Cabinettet i Washington ikke havde skyndt sig tydeligt at bestemme sin Stilling ved offentlige Udtalelser og at fastsætte, at alle Unionssoldater, Negre eller Hvide, ere frie Mænd, kunde den offentlige Mening let have forvildet sig ved at tillægge begge de fjendtlige Regjeringer som eneste Bevæggrund Trangen til at fornye deres Forraad af „Kanonkjød". Imedens Sydplanterne betragte de enkelte Negre, de tage med i deres Følgeskab paa Kamppladserne, som „urørlige Eiendele", begynde Nordrepublikanerne at behandle deres sorte Kammerater som Borgere; og ved mangfoldige Leiligheder, ved Millikens-Bend, Port Hudson og paa Morrisøen, have disse ved deres Heltemod tilstrækkeligt godtgjort, at de virkelig ere blevne Mænd.

I et Brev af 12te Aug. til Unionistconventet i Illinois bevidnede Præsidenten Negrenes Fædrelandskjærlighed sin Anerkjendelse i bevægede Ord og sammenlignede med Bedrøvelse Forræderne af „Kobberslangernes“ Parti med dem. „Naar Freden engang kommer“, sagde han, „ville der være sorte Mænd, der kunne mindes, at de have hjulpet med til denne store Begivenhed, med stum Mund, sammenbidte Tænder, fast Øie og fældet Bajonet; imedens der maaskee ville være mange hvide Mænd, der ikke kunne glemme, at de have gjort Alt forat forhindre denne Begivenhed, med et ryggesløst Hjerte og en bedragerisk Tale.“ Imidlertid maa man tilstaae, at Frygt for at give Kampen et altfor barbarisk Præg, hindrer Præsidenten i at bringe Gjengjeldelsesretten, han havde bebudet, til Udøvelse. Ingen confødereret Krigsfange er bleven aflivet eller dømt til Tvangsarbeide; hvorimod Sydgeneralerne ikke have hørt op med at sælge eller lade dræbe de Negersoldater, der faldt i deres Hænder. I Novbr. 1863 fandt Besætningen i en Naboby til Charleston det morsomt at udsende som Blænkere imod en Forbundsbataillon af sorte Soldater Sporhunde, der vare afrettede til Slavejagt. Negrene maatte med Bajonetstik dræbe Hundene, før de kunde komme til Herrerne, hvilke forresten bleve slagne og i største Hast toge deres Tilflugt hiinsides en beskyttende Flod.

Imedens dette store Spørgsmaal om de Sorte satte Aanderne i Bevægelse i forskjellig Retning, begyndte **Forbundshærene** i **Kentucky** og **Tennessee** at røre sig efter en næsten fuldstændig Hvile i omtrent sex Maaneder. Hvis man betragter alle Unionens Krigskræfter som et eneste Korps, dannes begge Fløiene henholdsviis af Potomak- og Mississippihæren, imedens de Tropper, der holde Cumberlands og Tennessees Dale besatte, danne Midtpunktet. Det er derfor dem, den Ære tilkommer, at forberede og slaae de store Slag; ikke desto mindre forbleve de næsten ganske uvirksomme i de sex Maaneder, der forløb efter Slaget ved Murfreesborough. Allerede forlængesiden havde Overgeneral Halleck raadet General **Rosencranz** til at gaae fremad; men denne, der havde spurgt alle sine Korpsbefalingsmænd tilraads, havde foretrukket at

oppebie Udfaldet af de Operationer, der bleve foretagne af Grant imod Vicksburg. Efter denne Fæstnings Fald besluttede han sig endelig til at gaae angrebsviis tilværks. Han begyndte med en glimrende Daad, der neppe kostede nogle faa Mennesker Livet. Ved at skuffe General Braxton Bragg med et forstilt Angreb, lykkedes det ham at omgaae hele den confoederede Hær; og han lod den kun Valget imellem at modtage Slaget paa et høist ugunstigt Terrain eller hurtigt at trække sig tilbage. Bragg foretrak dette Sidste og skyndte sig at gaae over Cumberlandbjergene og Tenesseefloden forat forskandse sig inden Chattanoogas Mure. Denne lille By, som ligger i Sydosthjørnet af Tenessee, paa Grændsen af tre andre Stater: Alabama, Georgien og Nord-Carolina, indtager noget nær det geometriske Midtpunkt i hele den østlige Gruppe af Slavestaterne; og det er i dens nærmeste Omegn, at de fornemste Sydjernbaners Forbindelsespunkt befinder sig, hvilke derfra løbe ud i alle Retninger: i N. O. til Richmond, i S. O. til Charleston og Savannah, i S. V. til Mobile og Vicksburg, i V. til Memphis. Egnen om Chattanooga kan betragtes som alle Sydstaternes Centralbanegaard. Besiddelsen af dette Punkt er derfor af høieste Vigtighed for begge de krigsførende Hære. Det er med Hensyn til den store Jernbane, der gaaer fra Richmond til Mobile, det Samme, som Fæstningen Vicksburg var for Mississippi.

Rosencranz lod ikke sin Modstander faae Tid til at gjøre Stillingen uindtagelig. Han begyndte med at lade besætte alle Cumberlandkjedens Overgange og alle Gjennemgangene i de Dale, der findes N. og V. for Chattanooga. Den 21de August ankom han for Byen og kastede Bomber ind i Fjendens Forskandsninger; nogle Dage efter gik næsten hele hans Hær over Tenessee, uden at foruroliges af Fjenden, og bemægtigede sig de Høider, der i V. behersker Egnen om Chattanooga. Den 9de Sept. sendte han, efterat have endt alle sine Forberedelser til Slag, Crittendens Korps ud paa Recognoscering i Retning af Byen. Den var allerede bleven rømmet Dagen forud. Bragg havde for anden Gang opgivet sin Forsvarslinie forat trække sig tilbage imod S. til det Indre af

Georgien. Det var ikke til at troe paa. Man spurgte længe sig selv, om ikke de Confødererede vare vegne tilbage forat lade Unionshæren falde i et eller andet frygteligt Bagholb; paa anden Viis kunde man ikke forklare Opgivelsen af en Stilling, der er Nøglen til hele Tennessees Midterdal, Vogteren over de fornemste Sydjernbaner og en meget betydelig Landstræknings strategiske Midtpunkt.

Ulykker komme aldrig ene. I det Øieblik, da Conføderationen mistede Chattanooga, mistede den ogsaa hele Øst-Tennessee. Rosencranz's seierrige Felttog havde havt Burnsides Seiersmarsch tilfølge. Denne havde, efterat han havde forladt Cumberlanddalen, begivet sig imod S. V., saaledes at han kunde samvirke med Rosencranz's Hær; derpaa var han gaaet over Bjergene ad besværlige Veie, hvor et tusinde modige Mænd havde kunnet standse ham, og havde lykkeligt naaet den betydelige By Kingston, der ligger ved Floderne Clinchs og Tennessees Sammenløb. Samme Dag (1ste Sept.) bemægtigede en af hans Underbefalingsmænd, Oberst Foster, sig Knoxville, Hovedstedet i Øst-Tennessees Høidal. Forat fuldende hele Landets Erobring, stod der for Unionisterne nu kun tilbage at bemægtige sig Cumberlandpasset, hvorigjennem den lige Vei gaaer fra Knoxville til Kentucky. Ved en pludselig Flankebevægelse afskar Burnside Tilbagetoget for den confødererede Afdeling, som holdt denne Gjennemgang besat, imedens en Forbundsafdeling, der kom fra Kentucky, fra N. steg opad Bjergegnens Skraaninger. Oprørerne, 2000 i Tallet, overgave sig den 9de Sept., da de vare omringede paa alle Sider, uden at gjøre nogen alvorlig Modstand. Det var en Seier af største Vigtighed, da Cumberlandpasset, saa at sige, er Nøglen til alle Tennessees høiereliggende Dale. Hvad der gjør Besiddelsen af dette Pas endnu vigtigere, er, at de Landstrøg, hvortil det giver Adgang i S. og Ø., ere næsten ene og alene befolkede med Agerdyrkere, der ere Slaveriet fjendske og Unionens Sag troe. De høie Bjergkjeder, der ligne en beleiret Fæstnings Mure, parallele med Øst-Tennessee og Nord-Carolina, have altid beskyttet dette Lands Beboere imod de store Planteres Aristokraties Indfald. Alene den raae Styrke havde

kunnet tilsyneladende drage de troe Beboere af denne Deel af den amerikanske Republik ind i Oprørsforbundet. Længe havde de gjort Modstand imod Udskrivningsloven, der var vedtagen af Congressen i Richmond: talrige Værnepligtige, som unddroge sig Krigstjenesten, foruroligede, organiserede i Smaabøde, Oprørskorpserne; og 15—18,000 unge Folk, hvilke det var lykkedes at naae Kentucky, havde ladt sig indskrive i Nordregimenterne. Da Burnsides Hær nærmede sig Knoxville, gik næsten alle Borgere den imøde, idet de udstødte Glædesraab og bestrøede Veien med Blomster for Soldaternes Fødder. Man begriber, af hvilken Vigtighed for Unionens Sag den varige Besiddelse af dette Landstrøg er, der til den Fordeel, at være befolket med Fædrelandsvenner, føier den anden, at indtage Midtpunktet i Slaveforbundet, saadant som det fra først af havde dannet sig. Saasnart Præsidenten havde faaet Underretning om Passets Indtagelse, lod han øieblikkeligt begynde paa Forarbeider til den Jernbane, der engang skal forbinde Knoxville med Byerne i Kentucky.

Aabenbart fattedes Confoederationen Soldater, siden den, efterat have mistet Vicksburg, saaledes uden Kamp lod sig frarive de neppe mindre vigtige Stillinger Chattanooga og Knoxville. General Lee havde sammenhobet meget betydelige Kræfter paa Rapidans og Rappahannocks Bredder forat beskytte Adgangene til Richmond imod Unionisterne; men paa alle andre Punkter af den confødererede Landstræknings vexlende Grændse vare Troppekorpserne ikke talrige nok til med Held at modstaae en kraftig Hærs Angreb. Det var en af de allervanskeligste Stillinger for Slaveregjeringens Hovedmænd; de maatte befrygte, at alle Sydens adspredte Kræfter efterhaanden skulde overvældes, og at de snart maatte indeslutte sig i Richmond forat omkomme der. De maatte da, det koste, hvad det vilde, prøve paa at gjenoprette den militaire Ligevægt ved at sende en Deel af Lees Hær til Nord-Georgien. Dette Foretagende var forresten forholdsviis let. I Virkeligheden kan Planternes Rige, tiltrods for dets Udstrækning, lignes med en indesluttet Fæstning. De Confødererede, som udgjøre Besætningen i dette uhyre Kastel, kunne med Lethed begive sig fra et

Punkt til et andet og saaledes erstatte Massen ved Bevægeligheden; medens Beleirerne, der ere fordeelte omkring Pladsen paa en umaalelig Omkreds, maae være langt talrigere og kun vanskeligt kunne hjelpe hverandre gjensidigt. Oprørshæren besidder iøvrigt den Forret at kunne i sine Foretagender betjene sig af et indre Net af meget forfaldne, men dog endnu befarbare Jernbaner. Unionisterne have paa deres Side paa selve Krigsskuepladsen ikke Andet til deres Raadighed end Stumper af Jernbaner, der Stykke for Stykke ere oprevne af Fjenden. Det er temporaire Fordele af stor Vigtighed; og Regjeringen i Richmond skyndte sig at drage Fordeel deraf, saasnart den havde erfaret Chattanoogas og Øst-Tennessees Rømning. Hele Longstreets Division blev øieblikkeligt laant fra General Lee forat sendes 100 Miil bort til Understøttelse for Braggs modløse Styrke. Johnstons Korps og de spredte Afdelinger, der befandt sig midt i Alabama og Georgien, forenede sig ligeledes med Hovedstyrken af Hæren, som laa paa de Bjerge, der hæve sig imellem Rome og Chattanooga; man siger endog, at et stort Antal Krigsfanger fra Vicksburg, der vare sendte tilbage paa Æresord af Grant, paany bleve indlemmede i Regimenterne imod deres Villie. Alle disse Forholdsregler toges i største Hemmelighed. Forbundsgeneralerne bildte sig endnu ind, at de havde for sig et simpelt Sammenskrab af Flygtninger, da allerede en næsten dobbelt saastor Hær som deres egen beredte sig til at angribe dem.

General Rosencranz, som under hele Felttoget altid havde handlet med største Forsigtighed, syntes at være traadt ud af sin sædvanlige Klogskab efter sin lette Seier ved Chattanooga. Foragtende altfor meget den Fjende, han tvende Gange havde overvundet uden Kamp, forsmaaede han udentvivl at vedblive at gaae forsvarsviis tilværks og vente paa, at Burnsides Styrke havde iværksat sin Forening med hans egen igjennem Tennesseedalen; han gik dristig frem i Nord-Georgiens Bjergegne, ladende et Mellemrum af over 8 Miil imellem sine yderste Korpser. Heldigviis fik han itide Underretning om Fjendens Styrke og skyndte sig at lade sin Hær gjøre en Sammenrykningsbevægelse; thi Braggs og Long-

streets Tropper nærmede sig pludseligt og truede med at afskære hans Forbindelser med Chattanooga. Sammenstødet (19de Sept.) fandt Sted en 3 Miles Vei S. O. for Byen i Chickamaugas, en Biflod til Tennessees, lille Dal. Forbundstropperne holdt denne Flods vestre Bred og de klippefulde Skraaninger af Bjergene, som behersfe den, besatte. Høire Fløi commanderedes af General Mac-Cook, Midten af General Crittenden, venstre Fløi af General Thomas. Det var imod denne Sidste, at Massen af de Confødererede, efterat de vare gaaede over Strømmen, styrtede løs, i det Haab at trænge ham tilbage imod Midten og saaledes bemægtige sig Veien til Chattanooga; men alle disse Angreb sloges kraftigt tilbage; og da Natten gjorde Ende paa Kampen, havde Angriberne ikke paa noget Punkt gjennembrudt Forbundsrækkerne. Den følgende Dag (20de Sept.) fornyedes Angrebet med Raseri, først paa venstre Fløi, dernæst lidt efter lidt paa hele Hærens Front. De Conføderererede, der altid tilbagesloges med Tab, begyndte at blive trætte; da, som Følge af en misforstaaet Befaling, en Brigadegeneral, Wood, gjorde en feil Bevægelse, der frembragte en Aabning i Slaglinien imellem Midten og venstre Fløi. Strax styrtede Fjenden igjennem dette Gab, udvidede det ved sine Flankeangreb; og det lykkedes ham i Løbet af nogle Minuter at skære Forbundshæren midtover. Forvirringen blev meget stor. Soldaterne paa høire Fløi og i Midten, der saae sig overfløiede af Fjenden, bestege ihast Bjergene, der hæve sig mod V., og styrtede sig hovedkulds ned i Dalene, der aabne sig mod N. henimod Chattanooga. Generalerne Mac-Cook og Crittenden, ja selv General Rosencranz reves bort med af Flygtningernes Strøm og førtes ligetil Byen; kun en Deel af Midten lykkedes det at slutte sig til venstre Fløi. De conføderede Colonner, der vare Seierherrer paa alle Punkter, havde nu kun at overvinde General Thomas, den eneste Modstander, der forgjeves var angreben Dagen forud. Men endnu denne Gang afslog han, „som en Løve støttende sin Ryg op imod Bjergets Skraaninger", alle Storme. Man forsøgte derpaa at omgaae ham: General Longstreet opdager et Bjergpas, hvorfra det er let at tage Unionisterne i Ryggen

og Flanken, og giver øieblikkeligt Befaling til at bemægtige sig det; men General Granger, der commanderer det unionistiske Reservekorps, naaer Passet før Longstreet, opstiller der et Batteri paa sex Kanoner og skyder med Kartætsker og Kugler paa Stormcolonnerne, der næsten vare naaede ligetil Kanonernes Mundinger; nu maatte ogsaa de Confødererede trække sig tilbage efter en frygtelig Kamp. Da Slaget var hørt op, maatte Sydhæren, der fuldstændigt havde overvundet Rosencranz, erkjende sin Afmagt ligeoverfor Thomas's Korps. Denne holdt sine Stillinger hele den følgende Dag og trak sig først tilbage til Chattanooga Natten imellem 21de og 22de Sept. Det frygtelige Slag ved Chickamauga, som ikke skulde have vigtige Følger, hverken for Nordens eller Sydens Sag, havde ikke desto mindre været et af de blodigste i Krigen. Efter de officielle Indberetninger beløb begge Hæres Tab af Døde og Saarede sig tilsammen til næsten 30,000 Mand, af hvilke 16,000 Unionister.

Sydhærens Befalingsmænd begrebe fuldkomment, at deres Seier for dem kun vilde blive en frugtesløs Vaabendaad, hvis det ikke lykkedes dem at fortrænge Levningerne af Forbundshæren fra Pladsen Chattanooga, som var den sande Spilleindsats for Krigen i Tennessee; derfor beholdt ogsaa Bragg under sin Commando Divisionen Longstreet forat forsøge fuldstændigt at indeslutte Pladsen og afskære dens Samfærdsel med Norden. Fra først af syntes Chattanooga tabt for Unionisterne. Denne By, som mod N. og V. indesluttes af en Krumning af Tennesseefloden, indtager en bølgeagtig Runddeel, der mod Ø. beherskes af Missionairbjergets Høie, som ere omtrent 500 Alen i Høiden, mod S. V. af Lookout-Mountains (Udkigsbjergets) steile Top, som er henved 1000 Alen høi. Saasnart Forbundstropperne havde indesluttet sig indenfor Byens Mure, plantede Bragg sine Kanoner paa alle Høiderne, saa han kunde paa eengang beherske Byen, Jernbanen, Veiene, der gaae langs begge Tennessees Bredder, og Flodens Løb. Saaledes fratog han paa eengang Forbundstropperne Brugen af deres fire vigtigste Samfærdselsveie med Norden; han lod dem kun beholde en eneste Vei, ad hvilken det blev dem muligt at hente deres Krigsforraad fra Nashville; og selv denne

Vei, der snoer sig ind i Cumberlandbjergenes ujevne Passer for senere at forene sig med Jernbanen, var tit afskaaren af fjendtlige Streifkorpser. Paa samme Tid gjennemstreifede Afdelinger confødereret Cavalleri Midt-Tennessee, hærgende Markerne og ødelæggende Broerne, forat hindre Sendelsen af Forstærkninger til General Rosencranz. Levnetsmidlerne formindskedes hurtigt i Chattanooga; det daglige Mundforraad blev nedsat til det Halve, siden til en Fjerdedeel; Hestene og Muuldyrene omkom i Tusindeviis af Sult; endog de Saarede og Syge begyndte at lide Mangel paa Næring og Lægemidler. Stillingen, der allerede ved Enden af Sept. var meget alvorlig, forværredes i Løbet af Oktober; og det blev jo længere desto mere indlysende, at, hvis det ikke lykkedes at gjenoprette alle Besætningens Samfærdselsveie med Norden, vilde den staae Fare for at blive fangen heel og holden eller døe af Sult. „Jeg skal nok holde mig, saalænge der er Brød", svarede General Thomas paa en Depeche fra Krigsministeren.

Man indsaae i Washington, at alle andre Krigsforetagender burde underordnes Chattanoogas Frelse. Grant, der neppe havde reist sig efter sin Sygdom, blev kaldt tilbage fra Ny-Orleans og udnævnt til Overgeneral for Cumberlandhæren istedetfor Rosencranz; Divisionen Hooker førtes paa Jernbanen fra Rappahannocks til Tennessees Bredder; endelig fik General Sherman Befaling at begive sig fra Memphis til Chattanooga med Størstedelen af sin Styrke. Hooker ankom først og spildte ikke et Øieblik, men prøvede strax paa at sprænge Byens Beleiring. Efterat være gaaet over Tennessee nogle Miil nedenfor Udkigsbjerget, satte han sig fast i den lille Dal Wauhatchie, hvorfra han truede de confødererede Stillinger i Ryggen og Flanken. Longstreet søgte forgjeves at jage ham bort; i Kampen den 27—29de Okt. afslog Hooker efterhaanden alle Angreb og endte med at bemægtige sig de Forskandsninger, der vare opførte af Fjenden ved Foden af Udkigsbjerget. Ved denne vigtige Vaabendaad gjenoprettedes Chattanoogas Samfærdselsveie med Norden, og Tidsforløbet imellem Tilførslerne formindskedes pludseligt med $\frac{9}{10}$. Forbundshæren var endelig frelst; nogle

Dage efter kunde den atter gaae angrebsviis tilværks ved Shermans Ankomst, hvem det var lykkedes at gjøre en Flankemarsch paa henved 70 Miil uden en eneste Gang at lade sig sprænge af Fjendens Angreb. Longstreet, som da indsaae, at Forbundstropperne vilde beholde Chattanooga, skyndte sig at gaae med hele sin Styrke op i Tennessees Hoidale, i det Haab endnu at komme tidsnok til at jage Burnside ud deraf. Var han gaaet derhen nogle Dage tidligere, er det rimeligt, at han havde naaet sit Øiemed; men nu var det altfor silde.

Det var den 23de Novb., over to Maaneder efter Slaget ved Chickamauga, at Grant gav sine Tropper Befaling at rykke fremad. Divisionen Thomas, 25,000 Mand stærk, gik ud af Forskandsningerne ved Chattanooga og stillede sig i Slaglinie med saastor Nøiagtighed og Regelmæssighed, at Oprørshæren, der roligt saae til fra Toppen af Missionairbjerget, troede at være tilstede ved en Mønstring. Pludseligt styrtede Forbundscolonnerne, der havde sendt sine Blænkere forud, over de confødererede Forposter, joge dem ud af deres Løbegrave og bemægtigede sig det lille Bjerg Orchard-Knob (Frugthavernes Høi), som hæver sig ved Foden af Missionairbjerget og behersker Størstedelen af Dalen. Dertil indskrænkede sig de foreløbige Foretagender til Slaget eller, rettere sagt, til to særskilte Slag; thi da Braggs Hær indtog to Høiderækker, der ligge en 5 Fjerdingvei fra hinanden, Missionairbjerget og Udkigsbjerget, kunde man ikke overvinde den uden ved to særskilte Angreb. Det Hverv at tage Stillingerne paa Udkigsbjerget betroedes til General Hooker, der laa V. for Chattanooga i Wauhatchiedalen; Generalerne Thomas og Sherman skulde samle deres Styrke forat bestige Missionairbjerget, paa hvis Top General Braggs Hovedqvarteer befandt sig.

Divisionen Hooker opfyldte kjækt sin Pligt den 24de. Efterat være klavret opad Udkigsbjergets vestlige Skraaninger, trængte den ind i det Skybelte, der omgav Toppen, bemægtigede sig efterhaanden Stillingerne ovenover hinanden paa Skrænterne og jog de Confødererede bort fra et Pas, hvorfra de paa eengang beherskede Wauhatchiedalen og Chattanoogadalen Næste Dags Morgen, da Skyerne fordeelte sig, saae man Forbunds-

banneret vaie paa Bjergets Top og Hookers seierrige Tropper udfolde sig i Chattanoogadalen forat tage Deel i Angrebet paa Missionairbjerget. Paa denne Side havde Foretagenderne været ligesaa heldige. Natten imellem den 23de og 24de havde Sherman hemmeligt ført sine Tropper over paa Tennessees nordlige Bred, 5 Fjerdingvei ovenfor Byen, og havde derpaa paany ladt dem sætte over Floden ligeoverfor Chickamaugastrømmens Munding. Forposterne, der bevogtede de første Forhøininger af Missionairbjerget, bleve overrumplede om Morgenen ved et Flankeangreb og trak sig tilbage til den confødererede Hærs Hovedstyrke, overladende saaledes Sherman Flodens sydlige Bred. Lidt efter lidt indsnevredes Kamppladsen omkring Toppen af det Bjerg, der var besat af Bragg. Om Morgenen den 25de begyndte Skytset ved Chattanooga og paa Orchard-Knob at tordne imod Missionairbjergets Værker, imedens Sherman forsøgte at forfølge sine Fordele fra Dagen forud ved at angribe Braggs høire Fløi, der var opstillet paa en Høi, der imod N. forlænger Kjedens Hovedtop. Han naaede virkelig Høidens øverste Spids, og det lykkedes ham at holde sig der henved en Time; men, da alle Reservetropperne kastedes frem imod ham, maatte han trække sig tilbage efter en blodig Kamp. Da var det, at Grant gav Hærens Midte, der var sammenhobet ved Foden af Missionairbjerget i Chattanoogadalen, Befaling til Angreb. Angrebet skete i fuldt Løb. Efter nogle Øieblikke bleve Oprørerne jagne ud af deres Løbegrave og flygtede skareviis ad alle de Stier, der paaskraa fure Bjergets Skraaning. Bagefter dem løb Unionisterne i Uorden, standsende Tid efter anden forat affyre deres Geværer og opmuntrende hverandre med Hurraer. Det var som en Theaterstreg. Neppe havde de 40 Kanoner, der vare opstillede paa Toppen, udspyet deres Kugler og Kartætsker paa de Stormende, før disse naaede Bjergtinden, bemægtigede sig Skytset og vendte det om imod Flygtningerne. Paa samme Tid viste Hooker sig paa Bjerget bag de Overvundne og afskar Tusinder iblandt dem Tilbagetoget. Han fortsatte Forfølgelsen ligetil Byen Ringgold, der ligger 4 Miil S. O. for Chattanooga; men der blev han standset ved en kraftig Modstand af den confødererede Bagtrop.

I disse tre Dage udgjorde begge Hæres samlede Tab af Dræbte og Saarede 4—5000 Mand.

Den store Seier ved Chattanooga, langt mindre blodig og ikke desto mindre langt vigtigere i sine Følger end Slaget ved Chickamauga, sikkrede ikke alene Unionisterne den uomtvistede Besiddelse af Slavestaternes geographiske og strategiske Midtpunkt; den styrkede ogsaa ved sin tilbagevirkende Indflydelse den længe usikkre Erobring af Knoxville og Øst-Tennessee. Da Burnside kun havde en ubetydelig Styrke til sin Raadighed, havde han lidt en Række deelvise Nederlag. Hans Tilførsler vare blevne opsnappede; flere enkelte Afdelinger af hans lille Hær vare blevne overrumplede og tagne tilfange; endelig var han bleven nødt til at trække sine Linier sammen omkring Knoxville, idet han opgav sin Samfærdsel med Cumberlandpasset. Det var umuligt at sende ham Forstærkninger. Regjeringen i Washington maatte indskrænke sig til at hjelpe ham indirekte ved at befale General Meade at forurolige Lees Hær og endog tilbyde ham Slag. Virkelig nødtes ogsaa denne, der var bange for at aabne sine Modstandere Veien til Richmond, til at beholde hos sig alle sine Tropper, der allerede vare dygtigt svækkede af Sygdomme og Kampe. Paa Grund af de uophørlige Skjermydsler, der farvede Rappahannocks og Rapidans Bredder med Blod, havde Burnside Intet at frygte af Hæren i Virginien; men efter Kampen ved Wauhatchie maatte han forsvare sig imod Longstreets Tropper. Han forskandsede sig i Knoxville, oprettede ihast nogle Forter og tog alle de Forholdsregler, der vare nødvendige til at udholde en regelmæssig Beleiring. Opmuntrede ved Befolkningens fædrelandssindede Iver, modstode hans Soldater heldigt alle Angreb. Endelig (29de Novbr.) forsøgte Longstreet, som allerede havde erfaret Grants Seier ved Chattanooga og ventede selv hver Dag at blive angreben, en sidste Anstrengelse; men slagen tilbage med stort Tab, maatte han hovedkulds trække sig tilbage henimod Statens yderste Hjørne, paa Grændserne af Virginien og Nord-Carolina. Felttoget i Øst-Tennessee var ligesom det ved Chattanooga endt med Unionisternes afgjørende Seier.

Imedens Rosencranz's og Burnsides Hæres Skjebne endnu var tvivlsom, udvidedes den allerede saa uhyre Krigsskueplads som Følge af General Banks's Foretagender i Texas. Man kan gjøre sig en Forestilling om de umaalelige Anstrengelser, Erobringen af Oprørsstaterne kræver, naar man tænker sig, at der ikke er mindre end 350 Miil i lige Linie fra Rappahannockdalen, hvor Meades Hær laa i Leir, til Sandforbjerget Brazos-St. Jago, hvor Banks's Tropper gik iland den 31te Okt. forat marschere imod Brownsville. I og for sig fortjente denne lille By paa den texanske Grændse, som forøvrigt overgav sig uden Modstand, ikke, at man for dens Skyld gjorde de uhyre Bekostninger af et særskilt Tog; men ligeoverfor de Begivenheder, der gik for sig i Mexiko, var det af høieste Vigtighed, at Forbundsbanneret vaiede ved Rio-Grandes Munding. Det er utvivlsomt, at Cabinettet i Washington havde givet Befaling til at bemægtige sig Brownsville for i Nærheden at lade holde Øie med Naborepublikens Folk og Ting og holde sig rede til alle de mulige Krigstilfælde, der kunde opstaae imellem Frankrig og de forenede Stater; maaskee frygtede det ogsaa for, at Texas tidligere eller sildigere skulde blive krævet tilbage som en gammel Provinds af Mexiko, og vilde forud tage et Pant paa sit Herredømme derover. Erobringen af Brownsville gjorde det forresten muligt for Unionisterne at gjøre den nominelle Blokade af Texas's Kyster virksom. I Virkeligheden kan Rio-Grande, der paa eengang er et mexikansk Vandløb og en Flod i de forenede Stater, ikke lovligen blokeres; talrige engelske Skibe, ladede med Krigsforraad og alleslags Proviant, gik ogsaa daglig igjennem Flodens Bom; ikke forat naae den mexikanske By Matamoros, saaledes som Capitainerne paastode, men forat udlosse deres Varer i Brownsville og tage i Bytte Bomuld, der sendtes derned fra Plantagerne i Texas og Louisiana. En meget betydelig Smuglerhandel dreves i denne By, der var befolket med Handelsmænd af alle Nationer. Ved at bemægtige sig Byen, gjorde Banks Ende paa alle disse Tuskhandler og lukkede saaledes den eneste Havn, fra hvilken Slaveconføderationen frit kunde handle med den øvrige Verden. Nu tage de engelske Skibe, der bryde Blokaden,

deres Ladninger ved Bermudasøerne eller ved Øen Ny-Providence, hvilke ere de store Oplagssteder for Krigscontrabande; derpaa søge de at naae Havnen ved Wilmington, hvis to Indløb, der ligge henved 4 Miil fra hinanden, ere vanskelige at blokere fuldstændigt, især i Stormtiden og paa taagede Dage. Hvis man i saa Henseende kan troe de confødererede Dagblade, vil der blive oprettet en regelmæssig Fart af Damp-Paketskibe imellem Nassau, Hovedstaden paa Øen Ny-Providence, og Wilmington. Uagtet Forbundskrydserne hver Uge tage Skibe, der ere ladede med Smuglervarer, skaffe dog de heldige Reiser Rhederne saastore Fordele, at de ere betydelige nok til at gjøre denne farefulde Smuglerhandel ialmindelighed meget fordeelagtig. Fra Krigens Udbrud indtil 1ste Novbr. 1863 have de forenede Staters Krigsskibe gjort 1045 Priser, taxerede til 26½ Mill. Daler. I samme Tidsrum have de confødererede Kapere i rum Sø kun taget 184 Skibe; men den samlede Værdi af de Varer, disse Skibe førte, hvilke for Størstedelen vare af stor Drægtighed, overstiger 28 Mill.

I Løbet af hele Aaret 1863 havde dette saa vigtige Spørgsmaal om Udrustningen af confødererede Kapere i engelske Havne foranlediget en diplomatisk Notevexling, i Formen høflig, men igrunden meget bitter, imellem Cabinetterne i London og Washington. Forbittrelsen var levende i Amerika, især i Søhavnene, hvis Interesser vare direkte krænkede. Det var ikke længere enkelte Skibe, engelske Rhedere lode løbe ud forat kapre amerikanske Skibe; det var en sand Flaade af Væderskibe og Pantserfregatter, som Selskaber af Pengemænd lode bygge i de engelske Havne for Sydstaternes Regning. Efterat have mistet over Halvdelen af deres Transporthandel, saae Søstæderne paa Kysterne af Atlanterhavet, Boston, Ny-York og Portland, sig udsatte for at blive bombarderede og ødelagte af Skibe, der tilhørte Borgere i en neutral Stat. Dagbladene og Folketalerne forlangte af Regjeringen, at den snarest muligt skulde lade al Uvished falde ved at svare frit og aabent paa en forklædt Krig med en formelig Krigserklæring. I en Depeche af 11te Juli 1863, nogle Dage efter Vicksburgs Indtagelse og Lees Nederlag ved Gettysburg,

gjorde Udenrigsminister Seward sig til den offentlige Menings Tolk. Han skrev i følgende Udtryk til den amerikanske Gesandt i London, Adams:

„.... Hvis Storbritaniens Lov ikke maa forandres, eller hvis Regjeringen bliver ved at fortolke den paa en Maade, der stemmer overeens med Skatkammerretsdommerens Kjendelser, vil der ikke blive Andet tilovers for de forenede Stater at vælge end at beskytte sig selv og deres Handel imod de udrustede Kapere, der ere gaaede ud fra de engelske Havne, ligesom de vilde beskytte sig imod et fjendtligt Folks Søstyrke. Paa samme Tid ville de ikke undlade at at kræve Skadeserstatning for alle de Ødelæggelser, der ere eller ville blive begaaede til Tab for de forenede Staters Folk. Ligeoverfor disse Muligheder udruster Regjeringen en Søstyrke med største Kraft; og hvis den nationale Flaade, som fortiden udrustes i al Hast, ikke er tilstrækkelig til at drive Fjenden tilbage, maae de forenede Stater betjene sig af Skibe, der ere udrustede af Privatmænd og tagne af Handelsflaaden.

De engelske Havne i Moderlandet og Colonierne ere med nogle Indskrænkninger aabne for Sørøverskibene; og naar disse Fjender af de forenede Stater komme tilbage fra deres Reiser, paa hvilke de have taget og opbrændt Handelsskibe eller endog udrustet dem til Krig forat betjene sig af dem ved deres Ødelæggelsesværk, lader man sig ikke nøie med at forsyne dem med Brændsel, Proviant og Midler til at istandsætte deres Søskade; men man tager endog imod deres Fanger. Hvis denne Sagernes Tilstand skulde vedblive med den britiske Regjerings formelige Billigelse, vilde det da være til at forundre eller beklage sig over, om de forenede Staters Flaade fik Befaling til at jage de fjendtlige Sørøvere lige ind i de Havne, der tjene dem til Tilflugtssteder tvertimod Folkeretten og Neutralitetspligterne? Præsidenten gjør sig fuldkomment Rede for de Farer og Ulykker, hvori en saaledes begyndt Søkamp kan styrte begge Folks Handel og endog deres Fred; men han kan ikke glemme, at under den nu givne Forudsætning vilde vor

Handels Ødelæggelse rimeligviis være bleven Følgen af en Søkrig, der blev ført af en Deel af det britiske Folk imod de forenede Staters Regjering og Folk, og som, omend ikke formelig tilladt, dog idetmindste blev taalt af den engelske Regjering. Og omend den bydende Forpligtelse til at bruge alle Hjelpekilder til Fædrelandets Forsvar skulde forvandle den deelvise Krig til en almindelig Krig imellem begge Folk, saa troer Præsidenten, at Ansvaret for denne beklagelige Begivenhed ikke vilde falde paa de forenede Stater."

Det er alvorlige Ord og af en sjelden Frimodighed i en Diplomats Mund. Rigtignok endte Seward, efterat have for sidste Gang paakaldt den britiske Regjerings Retfærdigheds- og Billighedsfølelse, sin Depeche med en Sætning, der bar Præg af en simpel og sørgmodig Beskedenhed; men selv denne Beskedenhed lod Sprogets Fasthed fremtræde saameget stærkere. „Vistnok", sagde han, „hvis de forenede Staters Republik nogensinde kunde lade sig forlede til Indbildskhed, saa har den nu lidt nok af Borgerkrigens Svøbe til, at den ønsker Fred og søger Venskab med Storbritanien og alle andre Folk ved alle de Indrømmelser, der kunne lade sig forene med Folkelivets og Ærens varige Interesser." Heldigviis for Verdensfreden og Varigheden af den gode Forstaaelse imellem England og de forenede Stater gav Grev Russell, idetmindste tildeels, Sewards Indsigelser Ret. Hvad enten det nu var, at de amerikanske Depechers frimodige Sprog og Forbundsvaabnenes Held have havt Indflydelse paa det britiske Cabinets Bestemmelser, eller at reent lovmæssige Betragtninger have faaet Overvægt, saa gav den engelske Regjering efter. Den 8de Sept. underrettede Grev Russell i et meget kortfattet Brev Adams om, „at der var given Befaling til at hindre de to Pantserskibe*) i at løbe ud fra Liverpool." Det synes, som om Præsidenten paa samme Tid ogsaa erholdt den Opreisning, han forlangte, med Hensyn til Krigsskibe, der vare byggte i Nantes og Bordeaux for de Confødereredes Regning. Hvordan det nu end forholder sig hermed, saa lagde den

*) Monastir og Tossoun, siden kjøbte til den engelske Flaade.

Forbittrelse, en stor Deel af det amerikanske Folk nærede imod Vesteuropas Magter, sig kun langsomt. Henimod Enden af Okt. ankom en russisk Flaade, under Admiral Lessovskys Commando, i Havnen ved Ny-York forat true de franske og engelske Handelsskibe i Tilfælde af, at en Krig skulde bryde løs for Polens Skyld; de russiske Officerer bleve modtagne med Begeistring af Byens Indbyggere, og Byens Øvrigheder viste dem den meest glimrende Gjestfrihed. Amerikanernes beklagelige Uvidenhed i Europas indre Anliggender, Mindet om de Venskabsforsikkringer, Keiser Nicolaus havde ødslet paa de forenede Stater, og som Alexander den 2den siden havde fornyet, men især den almindelige Misfornøielse, der var foraarsaget ved Frankrigs og Englands Holdning, forblindede Admiralens Verter og forledte et stort Antal af dem til Meningsyttringer, der stride imod den almindelige Friheds Ideer, der bør have Overvægt i en Republik. Endog iblandt Abolitionisterne glemte flere oplyste Mænd, henrevne af deres Bitterhed imod England, at Retten er den samme i Amerika som i Rusland, og at Polakkernes Undertrykkelse ligesaavel er en Forbrydelse som Salget af de Sorte.

I sit aarlige Budskab, der blev sendt til Congressen den 8de Decbr., forkyndte Præsidenten, at Regjeringens Forhold til Vesteuropas Magter havde betydeligt forbedret sig. Han stadfæstede, at Frankrig og England havde samtykt i at give Beviser paa deres Neutralitet ved at tilbageholde Kapere, der udrustedes i deres Havne. Han talte om de forbausende Forandringer, der vare foregaaede i de fremmede Folks Mening siden den Tid, da man ikke havde Andet for de forenede Staters Sag end „Trusler og haanlig Kulde; og da selv de medfølende Ord vare ledsagede af Beklagelsesyttringer med Hensyn til det endeløse Foretagende, Forbundsregjeringen havde givet sig ind paa iblinde.“ Han lykønskede ligeledes Folkerepræsentanterne til den Forbedring, der i Aarets Løb var foregaaet i Republikens indre Anliggender, og gjorde Hentydning til de Seiere, der vare vundne af Unionisterne paa Valpladserne og i Afstemningssalene. Endelig opregnede han hurtigt de betydeligste Sager, der af hans forskjellige Ministre vare optegnede i

deres Indberetninger, og mindede om alle de Fremskridt, det amerikanske Folk havde gjort i det store Værk, de Sortes Frigjørelse: den frie Forhandlingsret, som var gjenindført i Arkansas og Tennessee med Hensyn til Slaveriet, der indtil for kort siden var stillet under frygtelige Loves Beskjermelse; Forholdsreglerne om Frigjørelsen, der vare foreslaaede eller vedtagne i Missouri, Maryland og de andre Mellemstater; Væbningen af 50,000 Afrikanere, som forhen vare Slaver, men nutildags ere frie Mænd, der ikke staae tilbage i Kjækhed for nogen af deres hvide Kammerater. Præsidenten henledte ligeledes Congressens Opmærksomhed paa den Forstand, Negrene havde lagt for Dagen ved at afholde sig fra al Slaveopstand, der var skadelig for deres Sag. Han kunde have føiet til, at paa Port-Royals Øhav havde Størstedelen af de Frigjorte kjøbt de Jorder, der vare tilfaldne Statskassen for ikke-betalte Skatter; og at paa Mississippis Bredder var et stort Antal Negre blevet Forpagtere paa de forladte Plantager. Han havde ogsaa kunnet opregne andre betydelige Følger, der allerede havde viist sig af Frigjørelsespolitiken; men han nøiedes med i nogle kraftige Ord at bekræfte sin urokkelige Beslutning, aldrig at svige sit Ord til de Sorte, men opretholde deres begyndende Frihed imod Alle og Enhver. Dertil behøves ikke Mere, end at alle de forrige Slaver engang som Eiere komme til at besidde en Deel af den Jordbund, de forhen dyrkede under Trusel af Pidsk, og blive deres forrige Undertrykkeres Medborgere. „At opgive Slaveriafskaffelsens Love og Bestemmelser", sagde Præsidenten i sit Budskab, „det vilde ei alene være at berøve sig en kraftig politisk Løftestang; det vilde ogsaa være at gjøre sig skyldig i Grusomhed og en skjændig Mangel paa Tillid.... Saalænge jeg indtager min nuværende Stilling, vil jeg aldrig prøve paa at tilbagekalde eller indskrænke Frigjørelsesloven; og aldrig vil jeg tillade, at nogen Person, der er frigjort ved denne Lov eller ved Congressens Beslutninger, føres tilbage i Slaveri."

Budskabet 1863 var ligesom det foregaaende Aar ledsaget af en Proklamation; men denne tog ikke Hensyn til Slaverispørgsmaalet uden paa indirekte Maade; den havde til Hoved-

øiemed at lade de Sydstater, der nylig vare fravundne Oprørerne, træde ind igjen i Unionens Skjød. Det vilde have været aldeles stridende imod republikanske Grundsætninger at behandle som erobret Land Staterne Tennessee, Arkansas og Louisiana, hvilke Forbundsvaabnene næsten heelt havde undertvunget; forøvrigt vilde det have været meget upolitisk ikke at bruge til Fornyelsesværket de troe eller angerfulde Borgere, der allerede befandt sig der. Alle Statsmænd i Amerika indsaae disse Sandheder; men de havde forskjellige Meninger om Midlerne, der burde bruges forat bane hver Stat en let Overgang fra de oprørske Planteres aristokratiske Styrelse til de republikanske Indretninger, som lignede dem i Nordstaterne. Den Plan, Præsidenten foreslog, stod maaskee under andre fra et philosophisk Standpunkt, men havde den Fordeel, at den øieblikkeligt kunde bringes til Udførelse i enhver Sydstat, der holdtes besat af Forbundstropper. Gaaende ud fra den Grundsætning, at ifølge Forfatningsloven er Centralmagten forpligtet til at sikkre de særskilte Stater en republikansk Regjeringsform og i Tilfælde af fjendtligt Indfald eller indre Rystelse at forsvare dem, har Præsidenten ikke havt Møie med at bevise, at denne Pligt ikke ophørte med at paaligge ham i hele dens Strenghed, naar den troe Deel af hver Stats Befolkning, ihvor ringe denne Deel end var, blev undertrykt af en talrigere eller mægtigere Deel. Efterat han havde frarevet Voldsmagten de troe Borgere, var han forpligtet til at hjelpe dem med at gjenopbygge Staten paa republikanske Grundsætningers Grundvold. Men hvor talrige skulde hver Stats Unionister være, forat deres Stemmegivning kunde have tilstrækkelig Gyldighed? Med Forbehold af Congressens og de dømmende Myndigheders rigtigere Mening meente Præsidenten, at det vilde være rigtigt at tage for gyldig den Forfatningslov, som var vedtagen af dem, hvis deres Stemmer idetmindste udgjorde $\frac{1}{10}$ af de Stemmer, der bleve optalte ved Præsidentvalget 1860. Hvad angik Midlet til at skille Unionisterne fra Oprørerne, troede han, at der ikke var noget andet end Eden. I Kraft af Benaadningsretten, som Forfatningsloven tilstod ham, tilbød han alle de Indbyggere i Sydstaterne, der vilde give deres Æresord paa

at holde og forsvare de forenede Staters Forfatningslov, anerkjende alle Congressens Beslutninger med Hensyn til Slaverne og yde de Sortes Frigjørelse kraftig Bistand, uindskrænket Tilgivelse for Fortiden og Borgernavn. Naturligviis undtog han fra den almindelige Tilgivelse alle høiere Officerer i den confødererede Hær saavelsom de fornemste Oprørsstiftere. Alligevel afholdt han sig ikke ganske og aldeles fra at benaade selve Hovedmændene; thi lige Dagen efter Congressens Aabning tilgav han General Gantt, forhen en af de ivrigste Slavenvenner i Arkansas. Disse vare de Forholdsregler, han foreslog forat lette Sydslavestaternes Forvandling til frie Stater, og som Unionisterne i Louisiana og Arkansas skyndte sig at vedtage. Alligevel gjorde han sig ingen overdrevne Forestillinger om Virkningen af sit Tilbud om Tilgivelse i de andre Sydstater, hvilke kun paa Grændserne eller Kysterne vare truede af Forbundets Hære eller Flaader. „Lader os i al vor Omhyggelighed", siger han i Slutningen af sit Budskab, „aldrig tabe af Sigte, at vor store Støtte er Vaabenmagten! Det er Styrken, vi maae bruge forat indgyde Folkene i de omstridte Egne, hvor Oprørsmagten endnu hersker, Tillid. Saalænge denne Tillid endnu ikke er gjenoprettet, kunne vi kun gjøre Lidt for Staternes Gjenophjelpning. Det er derfor paa Hæren og Flaaden, at vi maae henvende vor største Opmærksomhed ....; thi det er dem, Verden vil komme til at skylde Opretholdelsen, Gjenfødelsen og Forstørrelsen af dette Fædreland for frie Mænd."

De forskjellige ministerielle Indberetninger, der forelagdes Congressen paa samme Tid som Præsidentens Budskab, danne i Forening med de talrige Dokumenter, som følge med dem, uhyre Bind af uvurdeerlig Værdi for tilkommende Historieskrivere; men i det Øieblik, da disse Indberetninger fremlagdes for Repræsentanterne, var den nyttigste og interessanteste af dem alle vistnok Finantsministerens. I denne Indberetning, der er skreven i en fast Stiil, haandterede Chase de frygteligste Talstørrelser med udmærket Lethed. Han fastsatte Indtægtsbudgettet for det Regnskabsaar, der udløb 30te Juni 1863, til 4,088,000,000 Franks, Udgiftsbudgettet til

3,859,000,000 og Statsgjelden til over 5,933,000,000. Budgetterne for Regnskabsaarene $18\frac{63}{64}$ og $18\frac{64}{65}$ vare beregnede til næsten lignende Summer som de, der vare blevne udgivne i Aaret $18\frac{62}{63}$. Han bebudede forud, at Statsgjelden den 1ste Juli 1864 vilde være 9,110,000,000, og at den den 1ste Juli 1865 vilde naae 12,051,000,000. Det er frygtelige Talstørrelser; men Finantsministeren kan idetmindste give sig det Studsmaal, at han aldrig har overskredet Budgettets Indrømmelser, og at han har holdt de løbende Udgifter og Gjelden under de Summer, der vare forudsete ved Finantsaarets Begyndelse. Som han selv siger, har han stedse „omhyggeligt undgaaet at skuffe Folk med falske Forhaabninger og har ikke frygtet for at vise dem hele Udstrækningen af de Byrder, Krigen kunde paalægge." I sin Finantsudvikling lykønskede han sig ligeledes medrette til at have reddet, ja endog forbedret Statens Credit; han viste, at trods Krigen, der rystede Staten ligetil dens Grundvolde, var hvert nyt Laan blevet skaffet tilveie til en Rente, der var lavere end det foregaaende Laans; og efterat han havde kjøbt Penge paa Pengemarkedet til $7\frac{3}{10}$ pCt., kunde han nu faae dem til 5 og 4 pCt. Han mindede om sit forbausende heldige Laan til 5 pCt., som skulde tilbagebetales om 20 Aar, hvis Afkomstbreve vare blevne solgte overalt i Unionen til et Middelbeløb af omtrent 10 Mill. daglig. Endelig viste han, hvorledes „en klog Guldmagerkunst" havde kunnet forvandle nogle af de Ulykker, der vare foranledigede af Oprøret, til varige Fordele for det amerikanske Folks Sag; hvorledes man f. Ex. havde draget Fordeel af Statsgjelden til at ombytte forskjellige af de særskilte Bankers Papirer med et eensformigt Creditomløb i alle Unionsstaterne, og til at vække Creditorernes hele Interesse for Opretholdelsen af de folkelige Indretninger, eftersom deres Velfærd er afhængig af Finantsernes Flor. Alligevel skjulte han ikke for sig selv og søgte eiheller at skjule for Congressen, at de hyppige Henvendelser til Pengemændene nødvendigviis maatte ende med at rokke Forbundskassens Credit. Derfor raadede han indstændigt Lovgiverne til at forhøie de direkte Skatter og endog at paalægge nye, forat bringe Statens ordentlige Indtægter op til idetmindste 800 Miil. I Regnskabsaaret $18\frac{62}{63}$

være dette Slags Indkomster kun løbne op til 672 Mill. I Fredstider vilde denne Indtægt forholdsviis være altfor stor, efterdi den, naar Renterne af Gjelden og alle de sædvanlige Udgifter være udredte, endda vilde levne over 100 Mill. til Amortissationsfondet; men under den frygtelige Omvæltning, som nu ryster Amerika, udgjør denne Sum neppe ⅛ af det aarlige Budget. Det er billigt, at den nuværende Slægt ikke vælter Borgerkrigens uhyre Byrder over paa sine Efterkommere.

Forat gjøre sig et Begreb om de troe Staters og Oprørsconføderationens respektive Kræfter, er det nyttigt at sammenligne begge Regjeringers Budgetter. Dagen før Forbundscongressens Samling samledes Sydstaternes Repræsentanter i Richmond, og Finantsminister Memminger forelagde dem sin Indberetning. Denne danner en mærkelig Modsætning til Chases. I Regnskabsaaret fra 1ste Okt. 1862 til 30te Sept. 1863 have Slaveconføderationens Indtægter beløbet sig til 4,331,000,000 Franks; men af denne uhyre Hovedsum have Toldindtægterne og alleslags Skatter ikke oversteget 36,450,000, omtrent $\frac{1}{120}$ af Budgettet. De forskjellige Laan have tilveiebragt 1,356,000,000; og Resten, næsten 3,000,000,000, bestod i Papirpenge, udstedte af Statskassen. Den faste Gjeld, „der udelukkende bestod af Laan, som vare gjorte i Udlandet", var henved 1,582,000,000, imedens den svævende Gjeld naaede den frygtelige Hovedsum, 4,300,000,000. Efter saadanne Oplysninger er det klart, at Conføderationens Papirpenge maatte have tabt særdeles Meget af deres Navneværdi. I visse Sydegne tog man ikke mere imod dem, og Indbyggerne havde ombyttet dem med andre Pengetegn eller vare vendte tilbage til den barbariske Byttehandel in natura. Henimod Enden af 1863 var Opgjelden paa Guld omtrent 1500 pCt. i Richmond, d. v. s. 30 Gange høiere end i Ny-York. Saaledes var Oprørsstaternes Credit næsten fuldstændigt gaaet tilgrunde. Og alligevel maatte man, forat kunne fortsætte Krigen med samme Kraft som tidligere, forat kunne bevæbne og betale nye Rekrutter og forat kunne kjøbe Kanoner og Skibe i England, nødvendigviis skaffe sig nye Millioner. Memminger foreslog at møde de nærmeste Muligheder ved at paalægge en Afgift af 5 pCt. paa

alle Sydens Eiendele, rørlige og urørlige eller Slaver, og ved at udstede et Laan paa 5,400,000,000, til 6 pCt. Rente. Ifølge dette Lovforslag, der blev vedtaget med nogle Ændringer, skulde det være tilladt Ihændehaverne af Kassebeviser at vexle dem med det nye Laans Adkomstbreve; men efter 1ste Apr. skulde der lægges 33 pCt. paa de gamle Papirpenge, hvilke efterhaanden skulde miste al lovlig Værdi ligetil 1ste Jan. 1864. Forøvrigt tilstod han høit og lydeligt, at Confoederationens Frelse var afhængig af disse vovelige Foretagenders Held. „Hvis Pengevæsenet", sagde han tilsidst, „ikke bliver gjenoprettet paa en fast Grundvold, vil det være umuligt at betale Hæren, at beklæde og underholde den; Vaaben og Krigsforraad ville ikke længere kunne kjøbes, Regjeringen vil ikke mere kunne bestaae, og Folket maa bukke under."

Det vilde være en stor Vildfarelse at troe, at denne Finantsministerens Tilstaaelse var et sidste Fortvivlelsens Skrig. Oprørshøvdingerne havde sat Alt paa Spil i den Krig paa Liv og Død, de førte imod Nordstaterne: deres Ære, deres Velfærd og deres Liv; de vilde kæmpe, saalænge de havde et Vaaben tilbage i deres Hænder. Præsident Jefferson Davis's Budskab var sørgmodigt, men ingenlunde modløst. Han skjulte ikke de Nederlag, de confødererede Vaaben havde lidt; han beklagede sig over „Englands iøinefaldende Partiskhed til Gunst for Fjenderne" af Syden; han indrømmede ogsaa Pengevæsenets slette Forfatning og erkjendte, at det, forat frelse Confoederationen, vilde være nødvendigt at indlemme i Hæren alle vaabendygtige Mænd uden Undtagelse; men i disse Ulykker saae han ligesaamange Grunde til at opmuntre sine Tilhængere til kraftig Modstand. Congressen i Richmond saavelsom Fleertallet af de særskilte lovgivende Forsamlinger, der alle vare sammensatte af store Slaveeiere, bifaldt eenstemmigt denne Politik, Krig paa Liv og Død. Vistnok havde det mægtige Sydaristokrati siden Krigens Udbrud mistet over $\frac{1}{3}$ af sit Jordegods og næsten Halvdelen af den sorte og hvide Befolkning, der var dets Slaver eller Undergivne; det var blevet berøvet Mississippis store Hovedaare, og det var endog ligeved at spille maskeret Bankerot;

men dets Medlemmer vare ogsaa saa fast bestemte paa, som nogensinde før, at bruge alle Midler til at kæmpe ligetil det Yderste i Felttoget 1864.

5. Felttogene i Aaret 1864. — Generalerne Shermans, Banks's og Gillmores Foretagender. — Myrderiet i Fort-Pillow. — Slagene i Virginien. — Petersburgs og Atlantas Beleiringer.

Tilstanden i Norden og Syden ved Aarets Begyndelse. — Grant bliver Overgeneral. — Recognosceringer. — Shermans Tog igjennem Staten Mississippi. — Seymours Tog i Florida. — Banks's Tog V. for Mississippi. — Forrest indtager Paducah og Fort-Pillow. — Plymouths Erobring. — Grants og Shermans Hære rykke fremad. — Felttogsplanen. — Slag ved Wilderness. — Butlers Operationer. — Nye Slag paa Lees Tilbagetog. — Grant ved Jamesfloden. — Shermans Felttog i Georgien.

Ved Begyndelsen af Aaret 1864 havde Unionshæren frarevet Oprørerne hele Mississippiskraaningen af den lange Kjede af Alleghanybjergene, der paaskraa gjennemskærer Slavestaternes østlige Gruppe. Unionisterne havde endnu ikke oversteget Bjergene paa noget Punkt forat stige ned i Atlanterskraaningens Sletter; men deres Flaader blokerede Kysterne, og deres Besætninger holdt flere meget vigtige Stillinger: Norfolk, Newbern, Morrisøen, Port-Royal, Fort Pulaski, Fernandina og Pensacola, besatte. Hiinsides Mississippi udgjorde de stærkest befolkede Egne af Vest-Louisiana, Arkansas og Missouri ikke længere en Deel af den Landstrækning, som Slaveeiercongressen gjorde Fordring paa som sin Eiendom; og General Banks havde nylig uden Sværdslag taget den texanske

By Brownsville. Unionisterne hørte ikke op med at gaae angrebsviis tilværks; de gik langsomt, men sikkert fremad.

Forøvrigt var der Ingen i Conføderationen, der bedre begreb Farens Storhed end Regjeringsmændene og Congresmedlemmerne. I de Maaneders Frist, Vinteren gav dem, gave de Beviis paa en Bestemthed og en Kraft, der sjeldent findes Mage til. Tiltrodsfor Staternes foregivne Selvregjering samledes al Magten i Richmond, og Garantierne for den personlige Frihed ophævedes. Alle de udskrevne Soldater fik Befaling at forblive i Tjenesten ligetil Krigens Ende; de Værnepligtige, der havde unddraget sig Krigstjenesten i Nord-Carolina og visse Dele af Alabama, blev der gjort Jagt paa, som paa vilde Dyr, og de bleve med Vold indlemmede i Hæren; alle vaabenføre Mænd fra 17 til 50 Aar, uden anden Undtagelse end de, der brugtes som Arbeidere i Militairanstalterne, kaldtes til Fanerne; man dannede Militskorpser af Børn paa 16 Aar og gamle Mænd paa 50—55 Aar; imedens Tusinder af Koner og unge Piger i Bestyrelsescontoirerne afløste Betjentene, der bleve Soldater.

Regjeringen i Washington, som var mindre eftertrykkelig, fordi den ikke var truet af de samme Farer, tog ikke desto mindre kraftige Forholdsregler forat styrke Folkekræfterne og sikkre dem Fordelen af at gaae angrebsviis tilværks. Grant, Seierherren ved Vicksburg og Missionairbjerget, blev udnævnt til Hærens Overgeneral, og Teltet blev ham anviist til Hovedqvarteer. Han begyndte med at lade Folket bede om en ny Hær paa 200,000 Mand; derpaa omdannede han fuldstændigt Generalstaben forat faae større Eenhed i Krigsforetagendernes Ledelse. De Begivenheder, vi nu gaae til at fortælle i al Korthed, ere endnu altfor nye og indhyllede i Taage, de paalidelige Dokumenter altfor faa til, at det vil være muligt at dømme klart om alle de Resultater, der ere vundne under Grants Anførsel i nærværende Felttog; imidlertid er, efter vor Mening, Heelheden af Krigsforetagenderne tilstrækkelig til at godtgjøre, at „Vicksburghelten" ikke har skuffet Folkets Tillid.

Før han slog de store Slag, vilde han først fuldkomment gjøre sig Rede for Stillingen ved at lade foretage stærke

Recognoscceringer, enten ved mindre Cavalleriafdelinger eller endog ved store Korpser, paa de forskjellige Punkter af det umaalelige strategiske Skakbrædt, som Sydstaterne danne. I Virginien droge General Kilpatrick og flere af General Butlers Underbefalingsmænd ud at ødelægge Jernbanernes Broer og Overkjørsler ligetil Richmonds Porte; og en af dem trængte endog igjennem den første Linie af Forter, til stor Rædsel for Indbyggerne. I Mississippi trængte Sherman i Spidsen for 30,000 Mand tversigjennem hele Staten ligetil Grændserne af Alabama, ødelagde aldeles forskjellige Jernbaner, der endnu ikke ere blevne istandsatte, og kom tilbage til Vicksburg, medførende 8000 frigjorte Negre. Det er sandsynligt, at han ogsaa havde det Hverv at afskære de store Samfærdselsveie i Alabama; men da et Cavallerikorps under General Smith, der skulde støde til ham, var blevet adsplittet ved Pontococ af Sydgeneral Forrest, maatte Hovedhæren bane sig Vei tilbage, efter kun at have udført Halvdelen af sit Hverv. I Florida var et andet Tog, der istandbragtes af General Gillmore, mindre heldigt end Shermans: først bemægtigede Unionisterne sig let Jacksonville, hele St. Johnflodens Løb og Baldwin, Statens Midtstation; men, istedetfor at lade sig nøie med disse Held, der gave ham Leilighed til at standse alle de Proviantforraad, som fra Florida sendtes til Besætningerne i Charleston og Savannah, i Forbifarten, begik General Seymour, Gillmores Underbefalingsmand, den Uforsigtighed at vove sig frem i en Landstrækning, han ikke kjendte. Hans Hær paa 5000 Mand blev overrumplet og jagen paa Flugt ved Olustee (20de Febr.). Hvis ikke nogle hundrede Negre havde opoffret sig, hvilke lode sig dræbe forat redde deres Vaabenbrødre, vilde kun et saare lidet Antal Unionister have kunnet fortælle om Nederlaget.

Strax efter Shermans Hærs Tilbagekomst til Vicksburg traf andre Troppekorpser, der vare gaaede ud fra Ny-Orleans og Port-Hudson, sammen paa den røde Flods Bredder for V. for Mississippi at udføre et lignende Værk som det, der nylig var udført Ø. for den store Flod af Sherman. Toget begyndte paa en glimrende Maade: Generalerne Smith og

Mower, som skuffede Besætningen i Fort Russey ved en forstilt Bevægelse, lykkedes det næsten uden Kamp at bemægtige sig de frygtelige Fæstningsværker, udenfor hvilke Oberst Ellet for kort siden havde maattet forlade Queen of the West; derpaa indtog General Banks den betydelige By Alexandria og befandt sig, idet han bestandig gik opad den røde Flod forat forfølge Fjenden, snart nærved Texas's Grændser. Om Morgenen den 8de Apr. blev Forbundstroppernes Fortrop, der var ordnet i lange Marschcolonner og deelt i to Korpser ved et Vogntog paa flere hundrede Vogne, overrumplet af Kirby Smiths 10,000 Mand i det Øieblik, da den uden nogen Mistanke gik igjennem Granskoven ved Sabine-Cross-Roads. Forfærdelsen var pludselig og uimodstaaelig. Troppekorpserne, der uformodet bleve angrebne, trak sig tilbage i Norden, og Tusinder af Flygtninger trængte ude af sig selv igjennem Hærens Midte og Bagtrop forat komme under Kanonbaadenes Beskyttelse paa den røde Flod. Nogle Regimenter forsøgte forgjeves at udholde Texanernes Angreb: de maatte trække sig tilbage efterat have mistet 2000 Mand Dræbte, Saarede eller Fanger. Dagen efter vilde de Confødererede forfølge deres Fordele; men om Natten havde Nordtropperne, der vare komne til sig selv igjen efter deres Overraskelse, stillet sig i Slaglinie paa Høiderne af Pleasant-Hill; de afsloge alle Fjendens Angreb og bibragte ham et betydeligt Tab.

Uagtet denne Andendagsseier maatte Banks, som var bleven berøvet en stor Deel af sin Proviant og var truet i Ryggen af stærke Afdelinger Confødererede, der ilede igjennem den røde Flods Bredder og gave sig ifærd med Alexandrias Beleiring, befale Tilbagetoget henimod Missisippi. Denne Bevægelse udførtes uden Uheld; men Admiral Porters Flottille, der havde vovet sig ind paa en Flod, som paa mange Steder spærres af Træer og standser Farten ved farlige Strømninger, løb stor Fare for at blive blokeret paa de lave Vande. Skibene, som hver Dag vare nødte til ved Kanonskud at adsprede de fjendtlige Hobe, der fulgte dem paa begge Bredder, seilede møisommeligen nedad, igjennem Sandbanker, Strømninger og Spærringer af Træer, ligetil ovenfor Alexandria; der fandt Flottillen sig opholdt

af Mangel paa Vand; den syntes uundgaaeligt tabt; og de Confødererede, der allerede forud glædede sig over den store Fangst, de snart vilde gjøre, forsøgte at opplante en Kreds Batterier omkring Skibene. Men *Bailey*, en simpel Skandsegraver fra Vesten, som var bleven Oberst i Forbundshæren, fandt paa et Middel til at trække Porter ud af denne farlige Stilling: under *Kirby Smiths* og *Fyrst Polignacs* Kanoner lod han spærre Floden forat hæve Vandstanden; derpaa aabnede han igjennem Diget en Kanal til Flugt, hvis hurtige Strøm efterhaanden førte alle Skibene over Grundens Forhindringer. Saaledes reddedes Eskadren af Monitorer og Pantserskibe, der syntes at maatte falde i Fjendens Hænder som et let Bytte.

Imedens Unionisterne med forskjelligt Held forsøgte at udvide det Belte paa begge Bredder af Missisippi, som Vicksburgs og Port Hudsons Erobring havde skaffet dem, forsøgte Slaveeierne at finde et slet bevogtet Punkt i den Kreds af Hære, der klemte sig sammen om dem, hvilket kunde give dem Leilighed til atter at overføre Krigen til de tætbefolkede Egne i Midten, og som kunde forsinke Grant i hans Felttogsplaner. Dette frie Punkt fandt de Confødererede ved Hjelp af de „*Kobberslanger*“, der vrimle i *Kentucky*. *Forrest**), en fordums Slavehandler, der i Syden var bleven forfremmet til General, viste sig pludseligt i Spidsen for 7000 Mand i *Vest-Kentucky* udenfor den betydelige By *Paducah*, som Nordens fortrolige Venner havde, sagde man, forsynet med alleslags Handelsvarer, fordi de forudsaae et Besøg af deres Bundsforvandte. Byen blev overgiven til Plyndring; men Fortets Besætning, der for en stor Deel bestod af Negre, forsvarede sig seierrigt i 2 Dage og nødte Oprørerne til at trække sig tilbage. Rasende over sit Nederlag, kastede Forrest sig derpaa med alle sine Tropper over det lille *Fort Pillow*, et Værk paa 4 Kanoner, der ligger paa en Skrænt paa venstre Bred af Missisippi og forsvaredes af 500 Soldater, af hvilke Halvparten vare Negre. Besætningen gjorde Modstand ligetil Aften; men, da Commandanten var bleven

*) Dette Uhyre skal være blevet myrdet af sine Egne 1/3 1865.

dødeligt saaret, og Kanonbaaden, der beskød de Stormende efter Længden, havde udtømt hele sin Munition, bestege de Conføderede Murene og trængte ind i Fortet. Besætningens Mandskab kastede Vaabnene og bad om Pardon; men forgjeves: et frygteligt Slagteri begyndte. De Saarede, Hvide saavelsom Negre, bleve ombragte med Kolbeslag og Bajonetstik; Flygtningerne bleve nedskudte i Løbet og dræbte ligeudi Mississippis Vande; Qvinder og Børn, som befandt sig i Fortet, bleve end ikke skaanede. Vilde Soldater gjorde sig en Morskab af at begrave nogle af de Overvundne levende. Knap en halv Snees Lemlæstede, der vare efterladte som Døde paa den af Blod rødfarvede Jord, overlevede dette afskyelige Myrderi og kunde fortælle de nærmere Omstændigheder derved. Først tvivlede man om Sandheden af deres Fortællinger; men selve Morderne frygtede ikke for stolte at prale af deres Bedrifter og fandt Beundrere endog i Congressen i Richmond. Forøvrigt blev der udnævnt en Commission af Forbundsregjeringen til paa selve Stedet at samle uigjendrivelige Beviser for Myrderiet.

General Forrest, tilfreds med sin Blodbaad, skyndte sig at sprænge Fort Pillows Forskandsninger iluften, hvilke han ikke vilde have været istand til at forsvare, og flygtede, saa hurtigt han kunde, ind i Indre-Tennessee, forfulgt af Generalerne Sturgis og Grierson. Han havde gjort megen Skade; men dog havde han ikke kunnet gjenerobre nogen strategisk Stilling, der kunde holdes i Længden. I Nord-Carolina var den confødererede General Hoke heldigere. Efterat have gjort flere frugtesløse Forsøg imod Newbern, beleirede han Plymouth; og for første Gang siden Krigens Begyndelse nødtes Unionisterne til at rømme en Plads, som de havde indtaget og befæstet. Vistnok har Plymouth i Sammenligning med Nashville, Chattanooga og Ny-Orleans kun en meget underordnet Vigtighed; men Tabet af denne By var ikke desto mindre et alvorligt Nederlag for Unionisterne og nødte dem til at overlade deres Fjender en stor Deel af Albemarlesundets indre Vande.

Alligevel syntes den urokkelige Grant ikke at lægge Mærke til Forrests Indfald og Plymouths Fald. Uden at lade sig bortvende fra sin Plan, vedblev han med sine Forberedelser til

Angreb paa Lees Styrke. Endelig (4de Mai) gav han Potomakhæren Befaling til at marschere fremad, paa samme Tid, da Sherman gik ud af Chattanooga, henved 100 Miil S. V. for Washington, og trængte ind i Georgien forat gaae Fjenden imøde. Af Republikens to store Hære, der samtidigt satte deres Masser i Bevægelse, vendte sig den ene imod Richmond, den anden imod Atlanta, d. v. s. imod de tvende Brændpunkter i den udstrakte Oval, Slaveeiernes Landstrækning danner. Som om det Land, der var besat af Oprørerne, ikkun var en eneste Kampplads, udfoldede Grants og Shermans Hære, som to Fløie af een Kæmpehær, sig paa eengang forat iværksætte en Sammentrækningsbevægelse omkring Oprørsstaterne.

Særskilt betragtede, maatte Forbundstropperne, der gik løs paa Virginien, efter en langt mindre Maalestok udføre en lignende Sammentrækningsbevægelse, ved lidt efter lidt at trække sig sammen henimod Richmond, Oprørernes Hovedstad. Imedens Hovedkorpset under General Grants umiddelbare Commando forbeholdt sig Æren af at angribe Fronten af Lees Hær og at marschere ligeimod Richmond, skulde et andet Korps under Sigel stige opad Shenandoahdalen og true Richmonds Samfærdsel med Mellem-Virginien. Endelig skulde et tredie Korps tage til Udgangspunkt Fort Monroe og fra S. O. marschere løs paa den fjendtlige Plads. Felttoget, der saaledes begyndte og varede henved et Aar, vil udentvivl senere blive betragtet som det store amerikanske Heltedigts glimrende Tid. Iøvrigt ville de nyere Strategikere ikke nokſom kunne studere det i alle dets Enkeltheder paa Grund af den Omvæltning, Jernbanerne og den heelt amerikanske Kunst, øieblikkeligt at opkaste Forskandsninger paa Kamppladserne, have bevirket i Krigsvidenskaben. I Virginien forvandlede hver Leir sig strax til en Fæstning, hvert Angreb forvikledc sig til en Beleiring. Man maa tilføie, at Historien maaskee ikke fremviser noget Exempel paa en Kamp, hvori Modstanderne, Generaler og Soldater, have viist paa eengang større Angrebskraft og Modstandsmod, større Angrebsiver og ubetvingelig Haardnakkenhed. Paa begge Sider har Antallet af Slagtofrene vidnet om den kraftige Villie, den nye Verdens Angel-

sachser medbringe til alle deres Foretagender, saavel i Krig som i Fred.

Rapidan, en Bisflod til Rappahannock, der løber paa lidt nær i lige Afstand fra Washington og Richmond, adskilte begge de fjendtlige Hære. Natten imellem 4de og 5te Mai begyndte Grants Tropper*) deres Angrebsbevægelse, idet de satte over dette Vandløb; de mødte ingen stærk Modstand. Lee**), der ventede paa sin Modstander meget længere V. paa, var ikke istand til at modstaae hãm; han maatte hovedkulds rømme de Forskandsninger, han havde opført i Vinterens Løb, og begav sig tversind paa den Marschlinie, Grants Hær havde at følge. Det første Sammenstød fandt Sted den 5te om Aftenen i de øde Egne ved Wilderness, et næsten uigjennemtrængeligt Krat af Graner og vantrevne Ege, hvor hverken Cavalleri eller Artilleri have Plads nok til at manoeuvrere. Lee brugte den Taktik, der allerede var lykkedes ham i saamange Slag, og styrtede sine Tropper i store Masser løs paa Forbundshærens høire Fløi, der commanderedes af General Sedgwick. Dette Korps gjorde Modstand uden at vakle hele Aftenen og gav ved sin stolte Holdning Hærens Midte og venstre Fløi Leilighed til at gjøre betydelige Fremskridt. Dagen efter, den 6te, gik Lee atter angrebsviis frem: i Spidsen for sine paalideligste Tropper styrtede han løs paa Fjendens Midte, dernæst paa hans venstre Fløi; men han kunde ikke bryde igjennem dem. Det var allerede silde, og Natten faldt paa. Da kastede de Stormende sig med Raseri over høire Fløi, som allerede Dagen forud havde baaret hele Byrden af et Slag. Udmattede af den lange Kamp, tabte nogle Regimenter***) Modet; den yderste høire Fløi blev overfløiet, en deelviis Flugt begyndte, og Flygtninger bedækkede Veiene, der føre til Rapidans Vadesteder. En forfærdet Officeer forkynder Grant, der lænede sig op til et Træ, røgende sin Træpibe taus og rolig, dette Budskab. Generalen betragter Budbringeren, derpaa sin bestyrtsede Generalstab. „Jeg

*) henved 150,000 Mand stærke.
**) henved 90—95,000 Mand stærk.
***) Brigaderne Seymour og Shales.

troer det ikke", siger han blot. I Virkeligheden var Ulykken eiheller saastor, som man havde kunnet formode; thi det voxende Mørke og Egnens naturlige Beskaffenhed hindrede de Conføderede i at benytte deres Fordele. Om Natten lod Grant hele sin Hær skifte Front og forstærkede betydeligt sin venstre Fløi, der nu paa sin Side fik det Hverv at gaae angrebsviis frem og omgaae Lees Styrke. Denne, der saae, hvori Faren bestod, vilde ikke vove en ny Kamp, men gav Befaling til Tilbagetog; og forfulgt af Grants Styrke, begav han sig i al Hast til Høiderne ved Spottsylvania, henved 2½ Miil længere mod S. Næsten 20,000 Døde og Saarede vare faldne i Krattet ved Wilderness.

General Butler havde paa sin Side fortræffeligt udført den Deel af Felttogsplanen, der var bleven ham betroet. Allerede i flere Maaneder arbeidede han ivrigt paa Forberedelserne til Felttoget, der tilsyneladende rettedes imod Adgangene til Richmond, hvilke naae ud til Yorkfloden. Han lod grave Vandbeholdninger paa Bredderne af denne Flod; han sammendyngede Proviant, istandsatte Steendæmningerne og Magazinerne; derpaa angreb han med fuld Kraft Byen Westpoint og lagde en Deel af sine Tropper ind deri. De conføderede Generaler, der bleve skuffede af disse store Arbeider og Manoeuvrer, trak deres Styrke sammen paa Jernbanen fra Richmond til Westpoint og fyldte Floden med Helvedmaskiner. Men pludseligt forsvandt Butler med sin Hær*). Benyttende sig af den Nat, da Grant satte over Rapidan, indskibede han sine Soldater paa Transportskibe, seilede forbi Halvøen Yorktown og Fort Monroe, trængte ind i Jamesfloden, hvis Bredder vare næsten heelt blottede for oprørske Besætninger, bemægtigede sig efterhaanden alle Forterne, derpaa Byen City-Point og satte sig, uden at have mistet en eneste Mand, lykkeligt fast paa Halvøen Bermuda-Hundred, der ligger lidt over 3 Miil S. O. for Richmond. I dette naturlige Fort, der er beskyttet paa alle Sider, imod N. og Ø. af Jamesfloden, imod S. af Floden Appomatox og imod V. af et Belte Sumpe, kunde han meget let

*) paa henved 30,000 Mand.

forsvare sig imod en langt talrigere Hær; forøvrigt nødte han Fienden til at holde betydelige Troppekorpser ligeoverfor sig for at forhindre Ødelæggelsen af Jernbanen fra Richmond til Petersburg, Endepunktet paa Størstedelen af de Jernbaner, der forbinde Confoederationens Hovedstad med Sydstaterne. Det er utvivlsomt, at, idet Grant befalede Butler at bemægtige sig Bermuda-Hundred, har han havt til Hensigt at gjøre den til sin store Vaabenplads for senere at foretage den dobbelte Beleiring af Petersburg og Richmond. Da han ikke kunde haabe fuldstændigt at knuse en saa frygtelig Modstander som Lee, gjorde han idetmindste Regning paa at svække ham lidt efter lidt ved en Række Slag, kaste ham tilbage til Sydens Hovedstad og tilsidst tage ham i Ryggen og Flanken, idet han førte sin Hær over paa Halvøen, der saa hurtigt var erobret af Butler.

Imedens denne i al Hast forskandsede sig paa Halvøen, fortsatte Potomakhæren sin Marsch imod Richmond i sit eget og Fiendens Blod. Hver Dag var der et nyt Slag, hvori der taltes Tusinder Døde og Saarede; Soldaterne sov under Vaaben og kæmpede tit om Natten eller udførte endog lange Marscher. Om Aftenen den 8de Mai angrebe Unionisterne, der neppe vare komne udaf Wilderness, tre Gange den første Linie af de confødererede Forskandsninger og bemægtigede sig den med et Tab af 1500 Mand; men Lee holdt bestandigt Landsbyen Spottsylvania og Podalen. Den 9de nye Kampe, i en af hvilke Sedgwick faldt, en af Nordhærens tappreste og meest afholdte Generaler. Om Aftenen lykkedes det høire Fløi under Hancock at sætte over Po og true Lees venstre Flanke. Den 10de udbrød der et ikke mindre frygteligt Slag end det ved Wilderness paa hele Linien. De Confødererede gik paany angrebsviis frem, men sloges tilbage til Skovens Tykning efter et uhyre Blodbad. Nu kom Raden til Unionisterne, der, understøttede af en rasende Kanonade, angrebe de Høider, hvor de fjendtlige Masser havde opstillet sig i en lang Trekant, ligesom Meades Tropper paa Høiene ved Gettysburg. Bomberne stak Ild paa Skoven, og snart blev en Deel af Kamppladsen et stort Baal; de Døde og Saarede bleve forbrændte paa den glødende Jordbund; men ikke desto mindre fortsatte begge Hære

Kampen midt i Luerne og Røgen. Langt henpaa Natten, da Trætheden gjorde Ende paa Myrderiet, forbleve Unionisterne Herrer over Valpladsen; alligevel holdt Lee sig endnu i Spottsylvania. Dagen efter (den 11te) indskrænkede man sig paa begge Sider til lette Skjermydsler; men om Natten blev Hancocks Korps, som dannede Forbundshærens høire Fløi, hemmeligt ført over paa yderste venstre Fløi; og neppe gik Solen op forat belyse en anden Slagdag, før „Stonewalls" berømte Brigade (General Edv. Johnsons Division) var omringet uden Larm og heelt tagen tilfange med sine Generaler. Strax fandt et nyt Sammenstød Sted paa hele Linien; men de Conføderereredes Begeistring formaaede Intet imod Unionisternes Fasthed; og om Natten rømmede Lee Spottsylvania før i al Hast at begive sig næsten 5 Miil længere S. paa, til en stærk Stilling, der er omgiven af Jernbaner og imod N. forsvaret af en bred Bifl od til Pamunkey, Nord-Anna. Siden Unionisterne gik over Rapidan, løb de fjendtlige Hæres hele Tab op til 40 eller 50,000 Mand Dræbte, Saarede og Fanger.

Disse rædselsfulde Menneskeofringer rokkede ikke de tvende Modstanderes haardnakkede Villie; og de Slag, der fulgte efter, vare paa lidt nær Gjentagelser af Slagene ved Wilderness og Spottsylvania; alligevel blev Lee, der lidt efter lidt nærmede sig til sin Provianteringslinie og dækkedes af Forsvarslinier, der vare fastere og fastere, jo længere han trak sig tilbage imod Richmond, forholdsviis stærkere ved hvert Tilbageskridt; imedens Grant, der slæbte uhyre Proviantførsler med sig, blev mindre og mindre kraftig til Angreb i dette fjendtlige Land, hvor Alt var Forhindring. Tillige maatte han efter hvert Slag manoeuvrere i sydøstlig Retning forat nærme sig Jamesfloden, hvor hans Transporter af Krigsforraad og Levnetsmidler ventede paa ham. I en heel Uge angreb han med største Hidsighed den Stilling, Lee havde indtaget imellem Nord- og Syd-Anna; men, da det ei var lykkedes ham at fortrænge sin Modstander, tog han sin Tilflugt til en Flankemarsch, som de Confødererede, der vare altfor svækkede, ikke vovede at afbryde, og gik over Pamunkey for atter at fortsætte sin Marsch henimod Halvøen. Ved denne Skraabevægelse, som Soldaterne malerisk sammenlignede med

Krebsens, nødte Grant den fjendtlige Hær til saa hurtigt som muligt at forlade sine Stillinger og forskandse sig paa Chickahominys Bredder, den sidste Dal, der dækker Richmond paa Nordsiden. Der leveredes nye Træfninger; nok et blodigt Slag nedmeiede Tusinder af Mennesker; paany maatte Grants Tropper vende tilbage til deres Leir uden at have sprængt Fjendens Linier. Da han ikke vilde sætte sin Hær paa Spil i de usunde Sumpe, hvor Mac-Clellan havde mistet Halvparten af sin to Aar forud, udførte han, uden at foruroliges, nok en Skraabevægelse og førte sine Tropper over i den uhyre forskandsede Leir, som Halvøen imellem Jamesfloden og Appomatox danner.

Der nød Grant, uden Bekymring for sin Proviantering og sine Forstærkninger, som daglig kom til ham ad Jamesfloden, en fuldstændig Frihed i sine Bevægelser og behøvede ikke længere at frygte for at blive omgaaet af Fjenden. Han kunde ene beskjeftige sig med sine Beleiringsforetagender; og visselig var Værket stort nok til, at han maatte anvende al sin Kraft derpaa. Det Rum, Lee og Beauregard, Sydens to berømteste Generaler, forsvarede, og hvor, kan man sige, Conføderationen havde sat hele sin Fremtid paa Spil, bestod ikke af Byen Richmond alene; det indbefattede ogsaa Petersburg og Jernbanen, der forbinder begge Byer. Forskandsningernes Hele dannede i Virkeligheden et uhyre Kastel, hvis Front, der var 5 Miil lang, frembød frygtelige Værker, f. Ex. ved Petersburg og Drurys-Bluff. Bag disse Fæstningsværker kunde en Jernbane i nogle Timer føre Besætningen til alle truede Punkter. Det var disse Forskandsninger, som Grant, der selv var stærkt forskandset, søgte at bryde igjennem paa et eller andet Punkt forat afskære Richmond fra dets Samfærdsel med Syden og gjøre det til et simpelt Distrikt, der var indesluttet af frie Stater, og som var bestemt til tidligt eller sildigt, og ifølge Sagernes naturlige Gang, at falde i Unionisternes Hænder. Beleiringen maatte naturligviis blive langvarig; men Grant lod sig ikke mere trætte for Richmond end for Vicksburg. Man vilde først tvinge ham til at ophæve den ved direkte Stormangreb; men han kastede dem tilbage. Derpaa sendte den confødererede Regjering, som benyttede sig af et Nederlag, Unionsgeneral Hunter led, en Hær

paa 15,000 Fourageurer igjennem Shenandoahdalen, hvilke nedhuggede de marylandske Landmænds Heste og Qvæg, ja endog havde viist sig udenfor Washingtons Mure. Men Grant indskrænkede sig til at gjøre en simpel Inspektionsreise paa Potomaks Bredder; og det var strax efter hans Tilbagekomst, at han befalede det frygtelige Stormangreb, der forgjeves blev foretaget paa Forterne paa Kirkegaarden ved Petersburg (Cold-Harbour, 1ste—3die Juni). Efter dette Nederlag indtog han vigtige Stillinger N. for Jamesfloden, og efter to Dages Kamp (18de—19de Aug.) bemægtigede han sig Veldon-Jernbanen, S. for Petersburg. Man kan slutte sig til Vigtigheden af denne sidste Seier fra den Heftighed, de Confødererede forgjeves viste i tre blodige Kampe forat gjenerobre denne Jernbane saavelsom deres direkte Samfærdsel med Wilmington og hele Søkysten af begge Carolinerne.

Forøvrigt afhang Oprørernes Hovedstads Skjebne for en stor Deel af Georgiens, der i geographisk Henseende danner Slutstenen i Slaveconføderationen. Siden Felttogets Aabning havde General Sherman ikke ophørt at gaae fremad efter hvert Slag, endog efter dem, han havde tabt. Ved en Flankebevægelse tvang han først General Johnston til i al Hast at forlade den betydelige By Dalton; derpaa steg han ned imod Georgiens frugtbare Sletter og slog sin Modstander ved Resaca (15de Mai), satte efterhaanden over flere øvre Bifloder til Mobilefloden og bemægtigede sig Kingston, Rome og Etowah, hvor han ødelagde store Smeltehytter for den confødererede Regjering. Ved Foden af Høiene ved Keneesaw, der skille Coosas Vande fra Chattahoochees, led han sit første Nederlag: han søgte forgjeves at bemægtige sig de fjendtlige Forskandsninger og maatte trække sig tilbage med et Tab af 2500 Mand. Allerede beredte Johnston sig til atter at gaae angrebsviis tilværks, da det lykkedes Unionsgeneralen ved en Manoeuvre, som har bragt Folk til at sammenligne hans Bevægelser med en Snogs, at omgaae sin Modstanders Styrke. De Confødererede, som nu for tredie Gang maatte trække sig tilbage, gik S. for Floden Chattahoochee, bag en frygtelig Forskandsningslinie, der var omtrent 2 Miil lang. Men Sherman satte over Vandløbet i en vis Afstand

ovenfor den fjendtlige Stilling; og snart kunde han vise sine Tropper den smukke By Atlanta, der behersker en Høislette, omgiven af dybe Dale og bedækket med Træer. Imedens forskjellige Cavalleriafdelinger afskare Jernbanerne, der løbe ud til alle Sider fra Pladsen, begyndte han Indeslutningen fra Nordsiden. Den hidsige General Hood, som Regjeringen i Richmond havde valgt til at afløse Johnston, angreb med Voldsomhed Forbundsstillingerne, men blev kastet tilbage. To Dage efter leverede han et nyt Slag forat hindre sin Modstander i at indeslutte Byen fra Østsiden; men, efterat have erholdt et kortvarigt Held, som kostede Nordhæren den heltemodige General Mac-Phersons Liv, maatte han trække sig tilbage i Nærheden af Byen, efterladende 7000 af sine Soldater paa Pladsen. Nogle Dage efter begyndte han en tredie Kamp V. for Atlanta; men han kunde ikke hindre Sherman i ogsaa paa denne Side at begynde sine Løbegrave. Endelig lykkedes det Unionisterne at sætte sig fast S. for Byen, ved Banegaarden for to Jernbaners Sammenstød; og Besætningen nødtes til hurtigt at rømme Pladsen, ladende talrige Fanger og betydeligt Krigsmateriel tilbage i Seierherrens Hænder (den 2den Sept.). Allerede var Conføderationens gamle Jordegods i den Grad formindsket som Følge af Unionisternes paa hinanden følgende Erobringer, at de Afdelinger, der vare gaaede ud fra Pensacola ved den mexikanske Bugt, kunde samvirke med dem, Sherman udsendte fra Atlanta. Forøvrigt havde Admiral Farragut, ved seierrig at gaae forbi Forterne ved Mobilebugten (5te Aug.), bibragt Planternes Rige et frygteligt Slag; thi, hvis Mobile faldt i Unionisternes Hænder, vilde Staterne Mississippi og Alabama og alle Georgiens Dale, der sende deres Vandløb til Mobilebugten, falde samtidigt dermed.

6. Krigsskuepladsen. — Præsidentvalget. — Congressen.

Admiral Farraguts Indseiling i Mobilebugten. — Fredsunderhandlinger. — Krigsforetagender for Richmond. — Sheridan imod Early i Shenandoahdalen. — Republikansk og demokratisk Valgmøde. — Præsidentvalg. — Shermans Tog igjennem Georgien til Savannah. — Krigsbegivenheder i Tennessee. — Slag ved Nashville. — Brandstiftelse i Ny-York. — Congressens Aabning og Præsidentens Budskab. — Tog imod Wilmington.

Admiral Farraguts Indseiling i Mobilebugten danner et værdigt Sidestykke til hans Forbifart forbi Forterne i Missisippis Munding. De Confødererede havde i hiin Bugt nedsænket over 200 Helvedmaskiner forat sprænge Unionsskibene iluften; men de havde lagt dem temmelig langt borte fra den Bred, hvorpaa Fort Morgan reiser sig, forbi de ikke troede, at Admiralens Træskibe turde vove sig nær til dette Fort. Den 5te Aug., Kl. 6½ om Morgenen, løsnede Monitoren Tecumseh det første Skud imod Fortet; den fulgtes af tre andre Monitorer, Winebago, Manhattan og Chickasaw; dernæst fulgte sex store Trækorvetter, surrede fast til sex Dampbaade med Roer baade for og bag (double-enders): Brooklyn og Octorara, Hartfort (Admiralskibet) og Metakomet, Richmond og Port-Royal, Lackawanna og Kennebec, Ossipie og Itassa, Oneida og Galena. Tecumseh, som seilede et Stykke forud for de andre Skibe, stødte paa en Helvedmaskine, der sprang og gjorde et uhyre Hul under dets Kuppel; og i mindre end 1½ Minut sank det med 25 Officerer og 95 Matroser, af hvilke kun faa bleve reddede. Capitain Craven var iblandt de Forulykkede. Da Commandeuren paa Brooklyn saae Tecumseh synke, standsede han sin Fart og gav Signal til Admiralskibet, at den bedste Monitor var gaaet tabt; men Farragut lod Hartfort seile frem med fuld Dampkraft og gav Fortet et frygteligt Lag. Alle Korvetterne sendte nu Fortet deres Styrbordslag, medens Damp-

baadene beskøde Fort Gaines, der ligger tilvenstre, fra Bagbord. Bag Fort Morgans Mure laae 6—7 Skibe skjulte: det ene var Væderen Tennessee, der var bygt efter det berømte Merrimaks Model; dets Pantser var sammensat af 3 Tommer Eg, hvortil man havde fastnaglet 16 Tommer frisk Fyr og 6 Tommer Jernplader; Dækket var ligeledes beklædt med to Jernplader. Skibet maalte 200 Fod i Længden og 48 i Breden: det førte 6 riflede Stykker (af Brooks): 2 paa 7 Tommer og 4 paa 6¾; dets Dybtgaaende var 14 Fod og 8 Tommer; det havde en dobbelt Maskine med Høitrykssfrue, og dets Bemanding udgjorde 180 Mand. De andre Skibe vare tre pantsrede Dampskibe, Selma, Morgan og Gaines; Resten bestod af Dampskibe med Herrer og Damer fra Mobile, der vilde være Øienvidner til denne Søkamp. Ved de første Kanonskud vovede disse sidste Skibe sig frem af deres Skjul; men ved Synet af Flaaden flygtede de, saa hurtigt de kunde, imod Nord ind i Bugten. De fire confødererede Krigsskibe kom nu ogsaa frem og vexlede nogle Skud med Fjenden; hvorpaa de henimod Klokken 8 indtoge en Stilling lidt imod Vest inde i Bugten. En af deres Bomber faldt paa Metakomets Dæk og sprang der; lidt efter foraarsagede en anden Bombe Ildebrand ombord i denne Dampbaad, som maatte skynde sig at gjøre los fra Hartford. Lykkeligviis blev Branden slukt, før den havde anrettet stor Skade; og snart kunde Metakomet gjøre Jagt paa den confødererede Kanonbaad Morgan, der imidlertid slap ind under Fortets Kanoner, hvorhen tidligere Kanonbaaden Gaines var flygtet. (Morgan vendte i Nattens Mørke tilbage til Mobile; Gaines blev ødelagt af de Confødererede selv). Da Morgan saaledes var undsluppen fra Metakomet, gav denne sig til at forfølge Selma, som flygtede ad Mobile til; men, da den var kommen den nær nok, sendte den Flygtningen en af sine 100 Punds Kugler, der sprang paa Dækket og dræbte eller saarede alle Mand derpaa; strax strøg Selma sit Flag, og Metakomet tog den i Besiddelse. Imidlertid styrtede Væderen Tennessee sig kjækt ind i Kampen, udslyngende sine glatte Lag til alle Sider; den løb i alle Retninger og syntes ei at lide synderligt af sine Fjenders uhyre Kugler. Ombord paa den befandt sig den con-

føderérede Admiral, Buchanan, der ivrigt søgte at komme ikast med det fjendtlige Admiralskib, hvor Farragut havde ladet sig fastsurre til et af Mersene; og da denne saae Væderen styre imod sit Skib, sagde han: „Skal det endelig være en Kamp imellem Admiral og Admiral, saa lad gaae!“ I samme Øieblik trængte Væderen igjennem Skaren af Monitorer og Dampbaade og foer lige løs paa Hartford, der dog undgik dens Stød ved en let Sidebevægelse; og nu opstod der en frygtelig Kamp paa Liv og Død imellem disse to, hinanden værdige, Modstandere. Hartford blev gjennemskudt paa mangfoldige Steder, medens dets Kugler afmægtige prellede af paa Væderens Pantser. De andre Unionsskibe toge ogsaa virksom Deel i Kampen og kastede sig Tid efter anden over Væderen. Endelig lagde Monitoren Chickasaw sig lige agterud for den og gav den 4 Skud af sine store 11 Tommers Stykker; hvorpaa den gjorde Plads for Manhattan, der gjentog samme Manoeuvre med sine 15 Tommers. Da Krudtdampen forsvandt, opdagede man, at Skorstenen paa Væderen var nedskudt; og da Buchanan havde mistet sit ene Been og ikke længere kunde føre Commandoen, gav han Befaling til at stryge Flaget. Kun en eneste 15 Tommers Kugle var trængt igjennem Væderens Pantser, og den havde kun 2 Døde og 3—4 Saarede. Samme Aften blev Jordværket Fort Powell paa Øen Dauphine rømmet af de Conføderérede, som prøvede paa at sprænge nogle af dets Mure; hvilket dog kun tildeels lykkedes dem. Dagen efter saae Besætningen i Fort Gaines General Grangers Landtropper berede sig til en regelmæssig Beleiring; og da det ei vilde kunne holde sig efter Fort Powells Fald, befalede Commandanten, Oberst Anderson, ogsaa at rømme dette. Efterat Tennessee og Monitorerne havde bombarderet Fort Morgan, og General Granger havde begyndt at beskyde det fra Landsiden, overgav General Page det (sidst i Aug.).

Admiral Farraguts Held i Mobilebugten og General Shermans Fremtrængen i Georgien opveiede det ugunstige Indtryk paa Folkestemningen, General Grants frugtesløse Forsøg paa at bane sig Vei til Richmond havde frembragt. Under Trykket af den stigende Modløshed i Nordstaterne havde selve Forbunds-

regjeringen tænkt paa at indlede Fredsunderhandlinger med Syden*). I de første Dage af Juli skrev Grant til Lee og bad ham tillade, at den confødererede Commissair til Fangernes Udvexling, Oberst Ould, maatte tage imod Meddelelser fra to Unionister, Oberst Jacques og Gilmore. Hvis Lee ikke troede sig istand til at tilstaae dette, bad Grant ham fremføre dette Forlangende for Præsident Davis selv. Denne tillod Oberst Ould at sætte sig i Forbindelse med de to Unionister; og da de havde havt en Sammenkomst, vendte Ould tilbage til Richmond og fortalte Davis, at deres Ærinde ikke angik Fangernes Udvexling, men at de bade om Tilladelse til at komme til Richmond forat tale med Præsidenten. Deres Ærinde var bifaldt af Lincoln, og de havde Passer fra ham. De vare, uden officiel Charakteer, sendte forat berede Vei for officielle Commissairer, der skulde underhandle om Fred; og de ønskede at have en Samtale med Davis forat underrette ham om Lincolns Anskuelser og paa den anden Side lære at kjende Davis's Tanker. Denne tillod dem da ogsaa at komme til Richmond, hvor den confødererede Udenrigsminister, Benjamin, fik Sikkerhed for, at det var efter Lincolns Anmodning, at Grant havde aabnet dem Adgang; og Davis havde den forønskede Sammenkomst med dem hos Ministeren. Hvad de havde at meddele ham, kunde ikke compromittere den forsigtige Præsident for Forbundsstaterne: denne havde sendt dem i den Tanke, at Davis vilde tage imod Fred paa Grundlag af Unionens Gjenoprettelse, Slaveriets Afskaffelse og almindelig Amnesti for de Confødererede. Hvad Slaveriets Afskaffelse angaaer, foreslog Lincoln at overgive Spørgsmaalets Afgjørelse til Nordens og Sydens forenede Befolkningers almindelige Stemmegivning. Davis svarede, at, da Nordstaterne udgjorde Majoriteten i den foreslaaede Forening, saa forlangte man, idet man lod Slaveriets Afskaffelse afhænge af et Majoritetsspørgsmaal, at de confødererede Stater skulde overgive sig paa Naade og

---

*) Denne Beretning er tagen af den confødererede Udenrigsministers Depeche til Mason i Paris; men Forbundsregjeringen har erklæret, at den ei har havt Deel i disse Underhandlinger.

Unaade, at de skulde tilstaae, at de ligefra Stridens Begyndelse havde havt Uret, og at de heelt skulde give sig deres Fjender ivold; for slig Vanære var Ødelæggelse at foretrække. Han tilføiede, at han ikke havde Magt til at tage imod saadant et Forslag; thi den confødererede Regjering havde ikke Ret til at forhandle om Staternes indre Indretninger og følgelig ikke til at overlade et saadant Spørgsmaals Afgjørelse til en fremmed Befolknings Stemmegivning. Han var ikke bemyndiget til at modtage Underhandlingsforslag uden som Præsident for en uafhængig Confoederation; og paa dette Grundlag burde Forslagene gjøres. Man skiltes da ad, og Lincolns Sendebud vendte tilbage til Washington. Lignende foreløbige Forhandlinger fandt samtidigt hermed og med samme Udfald Sted i Canada imellem Davis's Venner, Clay og Holcombe, og Lincolns Ven, Horace Greeley. Man seer deraf, at den sande Grund til denne frygtelige Kamp var Slaverispørgsmaalet; det var imod dets Afskaffelse, der kræves af Fleertallet af det amerikanske Folk, at Davis altid beraabte sig paa Staternes Souverainitet og greb til Krigens voldsomme Middel.

Altsom Dagen til det nye Præsidentvalg rykkede nærmere, syntes det nødvendigt, at Nordhæren for Richmond gjorde et afgjørende Slag forat kaste et Lod i Vægtskaalen til Fordeel for Lincolns Gjenvalg. Den 16de Aug. havde General Hancock med det 10de og 2det Korps vundet en fast Stilling ved Deep Bottom paa Jamesflodens venstre Bred, hvilken han overlod det 10de Korps (Birney) at forsvare, medens han selv med det 2det Korps gik tilbage paa Flodens høire Bred. Derfra brød det 5te Korps (Warren) op Natten til den 18de og ødelagde næsten uden Modstand en laug Strækning af Weldonbanen; men Fjenden kastede nu sin høire Fløi (Hills Korps) med frygteligt Raseri over Warren, der tappert afslog alle Angreb. Men, da Unionisterne ikke passede godt paa, brød Fjenden den følgende Morgen (19de) frem imellem 5te og 9de Korps (Wilcox), hvilket var kommet Warren til Undsætning, og tog Hays Brigade tilfange. Hele Linien maatte nu trække sig tilbage; og først efter de meest fortvivlede Anstrengelser lykkedes det Unionisterne igjen at indtage deres tidligere Stilling. Den

21de angrebe de Conføderererede atter 5te og 9de Korps, hvilke tilbagesloge alle deres rasende Angreb, skjøndt med betydelige Tab: alene 5te Korps mistede i disse Kampe 190 Officerer og 3769 Mand. I over en Maaned stode Hærene saaledes ligeoverfor hinanden i Omegnen af Richmond. Natten til den 28de Sept. satte Forbundshærens 10de og 18de Korps (Ord) over paa Jamesflodens nordlige Bred og angrebe Fjenden ved Daggry den 29de. Det 18de Korps stødte paa ham ved Chapins-Bluff, erobrede Fort Morris og tog 300 Fanger og 16 Kanoner; men det led betydeligt Tab: General Ord blev saaret i Benet, General Burnham blev dræbt, og Divisionen Sannard mistede alle sine Brigadechefer. Samtidigt hermed udjog Birneys Korps de Conføderererede af de Forskandsninger, som beherskede Veien til Newmarket, og indtog en Stilling, der truede Richmond. Æren for denne Seier tilkom især Negertropperne i Paines Division. Forgjeves gjorde Fjenden den 30te flere fortvivlede Angreb for atter at vinde det tabte Terrain. Samme Dag, om Morgenen, rykkede Warren paa venstre Fløi frem imod Fjendens yderste Skandselinie, henved 1 Miil S. V. for Petersburg, og stormede den, men kunde ei fordrive ham fra hans faste Stilling bagved; imedens Meade med stormende Haand tog de fjendtlige Forskandsninger ved Poplar-Grove-Church, V. f. Petersburg, ved Jernbanen til Lynchsburg. Dagen efter (1ste Okt.) gjorde Fjenden et heftigt Angreb paa Divisionen Ayres, men blev kastet tilbage med uhyre Tab. Saaledes blev Lee afskaaren fra sin Proviantering ad Lynchsburg- og Danvillebanen; og paa dette Punkt forefaldt der i hele Okt. Maaned hyppige Sammenstød med afvexlende Lykke. Den 27de concentrerede Grant sine Tropper paa sin venstre Fløi forat gaae frem imod Jernbanen; men han fandt Fjenden allevegne paa sin Post, og en Division af 2det Korps maatte trække sig ud af Kampen med et Tab af henved 1500 Mand. Den følgende Nat gjorde de Conføderererede et Angreb paa hans Centrum, men bleve slagne tilbage. Imidlertid begyndte selv hans ivrigste Beundrere at indsee, at deres stolte Forhaabninger om Richmonds snarlige Fald vare blevne bittert skuffede.

I Shenandoahdalen, den tidligere Skueplads for Stonewall Jacksons Bedrifter, førte den unge Forbundsgeneral Sheridan Commandoen imod den confødererede General Early. Det var en vigtig Post, der var ham betroet: deels skulde han forhindre Fjenden fra at gjentage den saatit forsøgte Marsch igjennem Shenandoahdalen og lamme hans Modstandskraft for Richmond ved idelige Angreb; og deels skulde han forsøge at bane sig en Vei til Grants Hær, hvis det lykkedes ham at jage Fjenden ud af Dalen. Hans Opgave blev saameget vanskeligere, som han egentlig aldrig ret vidste, med hvor talrig en Fjende han havde at gjøre; thi det stod Lee frit for at sende Early Forstærkning, naar han fandt det tjenligt. Midt i Aug. trængte den confødererede General Longstreet frem; og Sheridan maatte hurtigt trække sig tilbage for ikke at blive indeklemt imellem ham og Early; han naaede ogsaa lykkeligt Winchester efter en Cavalleritræfning ved Front-Royal; og efter flere andre meer eller mindre heldige Fegtninger maatte han med sin Hovedstyrke, der bestod af tre Korpser, tage en befæstet Stilling i Nærheden af Harpers-Ferry, medens den fjendtlige Hovedstyrke stod ved Charlestown. Midt i Sept. var han imidlertid atter rykket saalangt frem, at han naaede Early, der stod i en fast Stilling ved Fishers-Hill, og trængte ham efter en heftig Kamp tilbage; men, da denne fik Forstærkning ved Longstreets Korps, rykkede han atter frem, og Sheridan maatte vige tilbage ligetil Winchester. Ved Daggry den 19de Okt. blev hans Hær angreben af Fjenden ved Cedar-Creek, og dens venstre Fløi maatte flygte og bragte Uorden i hele Linien. Men det lykkedes dog at trænge Fjenden atter tilbage; og om Eftermiddagen gik Sheridan igjen fremad og drev ham paa Flugt efter en haardnakket Modstand. De Confødererede mistede 43 Kanoner og henved 2000 Fanger. I Erkjendelse af denne Seiers Vigtighed befalede Grant at give en Salve af 100 Kanonskud. Imidlertid rykkede Sheridan kun saare langsomt og forsigtigt fremad: endnu den 21de Novbr. fandt han Early i en stærkt forskandset Leir ved Mount-Jackson.

Midt under Vaabengnyet havde de forskjellige politiske Partier ikke tabt det forestaaende nye Præsidentvalg af

Sigte. Slaverispørgsmaalet blev atter Partiernes Valplads. Allerede i Foraaret 1864 var der holdt en stor republikansk Forsamling i Baltimore forat vælge en Candidat; og den forkyndte aabenlyst i sit Program, at den tilsigtede Slaveriets Afskaffelse tilligemed Unionens Gjenoprettelse. Idet den understøttede Lincolns Gjenvalg, erklærede den sig for et Endringsforslag til Forfatningsloven, hvilket for stedse skulde forbyde Slaveriet, ikke blot i alle Territorier, men ogsaa i alle Republikens Stater. Imidlertid vare ikke alle det republikanske Parties Høvdinger tilfredse med Lincolns Regjering: nogle vare misfornøiede med hans Langsomhed og Nølen; andre bebreidede ham hans overdrevne Føielighed imod hans Yndlingsraadgivere og hans Udygtighed til at danne et Ministerium, hvori alle Medlemmer vare forenede ved fælleds Sympathier og samme Grundsætninger; nogle lagde ham til Last, at han var uvidende i Diplomatiken; atter andre satte ham grumme lavt som Politiker og Statsmand. Et lidet Parti af Republikanerne havde holdt et Møde i Cleveland og valgt General Fremont til Candidat; men, da hans Candidatur ikke fandt tilstrækkelig Understøttelse, trak han sig tilbage; og hans Tilhængere sluttede sig til Lincolns Parti.

Demokraterne nølede med at holde deres Møde forat vælge en Candidat; de vilde afvente Begivenhedernes Gang og holdt sig rede til at drage Fordeel af alle Regjeringens Feil og Nederlag. Endelig troede de, at det gunstige Øieblik var kommet, da Grants Anstrengelser syntes at strande udenfor Richmonds Fæstningsværker, og Præsidenten maatte tye til et nyt Opbud paa 500,000 Mand; ogsaa i Georgien syntes det at see mørkt ud for Sherman. Tvivl og Mismod havde grebet Folket, Trædhed havde for et Øieblik overvældet selv de modigste Aander, og Omstændighederne bidroge især til at lette Fredsdemokraternes (Kobberslangernes) Anstrengelser. Deres Parti var vel ikke meget talrigt; men de vare haardnakkede, virksomme og consequente. De vedkjendte sig aabenlyst Læren om Staternes Souverainitet; en Lære, som, naar den drives til sine yderste Grændser, fører til Ret til at udtræde af Unionen. Deres Sympathier vare for Jefferson Davis og for Slaveriet; og

Grunden til, at de ikke aabenlyst havde sluttet sig til Oprørerne, var, at de fastholdt Haabet om at frarive Norden Grændsestaterne, Veststaterne, ja endog Pensylvanien og Ny-York. Saaledes vilde de skabe en ny Conføderation, der kun skulde udelukke de abolitionistiske Stater i Ny-England. Det demokratiske Parties Møde fandt Sted i Chicago, i Illinois ved Michigansøen, efterat der først i Niagara, paa canadisk Grund, havde fundet foreløbig Aftale Sted imellem Afsendte fra de Conføderede og fra Demokraterne. I Chicago samledes omtrent 18,000 Personer, og Gouverneur Seymour fra Ny-York valgtes til Præsident; Vallandigham fra Ohio var Hovedredakteur for Mødets Program, hvilket man kan sammenfatte i tvende Forslag: øieblikkelig Vaabenstilstand og derpaa Møde af alle Syd- og Nordstaters Afsendte forat ordne Fredsvilkaarene. Dette Program blev betragtet som en Forhaanelse imod Landet og Hæren; og det Ubillige deri blev følt saameget mere levende, som Mødet næsten øieblikkeligt blev fulgt af en Række glimrende Seiervindinger (Shermans Erobring af Atlanta, Sheridans Kampe i Shenandoahdalen og Farraguts Indtrængen i Mobilebugten). Mod og Tillid vendte atter tilbage hos Republikanerne. Det var Kobberslangerne, der havde dikteret Programmet i Chicago; de valgte ligeledes af deres egne Rækker Candidaten til Vicepræsidentposten, Pendleton fra Ohio; Valget af Candidaten til Præsidentskabet var skeet forud: det var faldet paa General Mac-Clellan; og faa Dage efter Mødet begav et Udvalg sig til Ny-York forat bringe ham dets Beslutninger. Generalen lod nogen Tid vente paa Svar. Han havde Grund til at besvære sig over visse Medlemmer af Regjeringen; men paa den anden Side var der Meget, der fraraadede ham at tage imod Demokraternes Tilbud. Strax efter Mødet begav den gamle Blair, en af Lincolns Venner og Raadgivere, sig til Generalen og forsøgte at formaae ham til at afslaae dette Tilbud. Havde han fulgt Blairs Raad, vilde der vistnok strax være bleven overdragen ham en betydelig militair Commando; men det var for silde: de Afsendte fra Chicago ventede paa Svar. Hvad skulde han nu svare dem? Pressen angreb med levende Harme Programmet fra Chicago; Seward

angav i en Tale i Auburn dets Forfattere som Forrædere, der begunstigede Syden; og Grant skrev fra Leiren for Petersburg et Brev i samme Mening og bestræbte sig for at vise, at der kun behøvedes at slaae eet Slag endnu forat gjøre det af med Oprøret. At modtage Programmet uden Bemærkninger, vilde for Mac-Clellan være det Samme som at tilstaae, at Krigen havde været en Vildfarelse, ja, saa at sige, en Forbrydelse; desuden sømmede en saadan Tilstaaelse sig ikke for en General, der selv havde kæmpet for Unionen. Efter nogen Nølen tog han imod Demokraternes Valg; men han gjorde det i saadanne Udtryk, der indeholdt en indirekte Misbilligelse af Partiets Program. Han tog Bruden, men afslog Medgiften. „Jeg vilde aldrig", sagde han, „kunne see mine kjække Kammerater i Hæren og paa Flaaden, der have overlevet saamange blodige Slag, lige i Øinene og sige dem, at deres Arbeider, at Offret af saamange af vore Brødre have været forgjeves, at vi have opgivet Unionen, for hvis Skyld vort Liv saatit har været sat i Fare." Han sagde fremdeles: „Unionen bør opretholdes for enhver Priis." Saaledes skilte han sig fra Fredsdemokraterne og gjorde sig til et tro Organ for Krigsdemokraternes Meninger. Han vidste, at disse Sidste vare de talrigste, uagtet de ikke havde faaet Overvægten i Chicago. I deres Øine havde Krigen intet andet Øiemed end Unionens Gjenoprettelse; saasnart Oprørerne viste sig villige til at underhandle paa dette Grundlag, vilde Krigsdemokraterne bestræbe sig for at skaffe dem fuld Sikkerhed for alle forfatningsmæssige Rettigheder, deri indbefattet Besiddelsen af deres Slaver. De betragtede Proklamationen om de Sortes Frigjørelse som et farligt Vaaben og en Hindring for Fredens Gjenoprettelse; og de sagde som Mac-Clellan: „Unionen er det eneste Fredsvilkaar; vi forlange ikke Mere." Generalens Svar stødte Fredsdemokraterne fra ham; men deres Uvillie imod ham lagde sig dog snart, fordi de indsaae, at den nye Præsident aldrig heelt kunde skille sig fra dem, der satte ham paa Præsidentstolen.

Præsidentvalget fandt Sted den 8de Novbr. og faldt ud til Fordeel for Lincoln, som blev gjenvalgt med en uhyre Fleerstemmighed (213 imod 21); det republikanske Parti havde

saaledes vundet en glimrende Seier. I sin Tiltale til Skaren, der kom at lykønske ham til hans Gjenvalg, sagde han disse mærkelige Ord: „Det har længe været et alvorligt Spørgsmaal at vide, om en Regjering, der ikke skulde være altfor stærk for Folkets Friheder, vilde være stærk nok til at opretholde sin egen Tilværelse i store Kriser. I saa Henseende har det nuværende Oprør stillet vor Republik paa en alvorlig Prøve. Et Præsidentvalg, der har fundet Sted paa lovbefalet Tid under Oprørets Løb, har ikke bidraget lidt til at forøge vore Vanskeligheder. Hvis Folket, loyalt og enigt, var blevet drevet til det Yderste af sine Kræfter ved Oprøret, kunde det da ikke være blevet udsat for en Afmagt, naar dets Anstrengelser deeltes og tildeels lammedes ved en indre politisk Kamp? Men Valget var en Nødvendighed. Vi kunne ikke have en fri Regjering uden Valg; og hvis Oprøret havde Magt til at nøde os til at fremskynde eller opsætte et Nationalvalg, vilde det kunne med rette prale af, at det allerede havde overvundet og ødelagt os."

Paa Krigsskuepladsen vendte sig fra nu af Alles Øine hen paa General Sherman, hvem vi ovenfor have seet tage Atlanta i Georgien i Besiddelse (først i Sept.), hvilken By han derefter stærkt befæstede forat have et fast Støttepunkt for sine fremtidige Bevægelser. Her udkastede han nu i Stilhed en Plan, som vel i Begyndelsen vakte Tvivl og Ængstelse hos hans Venner og Spot hos hans Fjender, men som dog, efterdi den kronedes med et mageløst heldigt Udfald, har bibragt Sydconføderationen dens Banesaar. Han besluttede nemlig at marschere tversigjennem Georgien forat naae Søkysten og dernæst ved Flaadens Medvirkning gaae Nord paa og efterhaanden sætte sig i Besiddelse af de vigtige Stæder i S. og N. Carolina, der endnu vare i de Confødereredes Magt; hvorved han tillige ydede Grants Hær for Richmond en væsentlig Bistand, idet han tvang Fjenden til at afsende betydelige Troppekorpser i flere Retninger forat standse hans Fremmarsch, hvis egentlige Maal han holdt strengt skjult. Den confødererede General Hood, som nærmest skulde holde Øie med Shermans Bevægelser, rykkede ind i Alabama, for derfra at gaae imod General Thomas, der i Tennessee skulde forsvare Shermans Forbindelseslinier;

tillige haabede han derved at kunne forplante Krigsskuepladsen fra Georgien til Tennessee. Det faldt aldrig de Confødererede ind, at Sherman for Alvor skulde vove sig dybere ind i Georgien, en af de meest fanatiske Slavestater; og derfor lode de kun forholdsviis faa Tropper blive tilbage der forat passe paa ham. Den Stad ved Søkysten, han efter al Rimelighed vilde søge at naae, var Savannah; men den laa over 60 Miil fra Atlanta; og Veien derhen førte mestendeels igjennem øde Landstrøg, hvor det vilde falde ham saare vanskeligt at opdrive den fornødne Proviant til et betydeligt Troppekorps. Alligevel satte Sherman sin dristige Plan iværk, idet han stolede paa, at Landets naturlige Beskaffenhed ei vilde lægge ham uoverstigelige Hindringer iveien, og at den sorte Befolkning vilde modtage ham med aabne Arme og yde ham al mulig Bistand, hvor han kom frem. Det Nærmere om Enkelthederne af hans Plan erfares af den Dagsbefaling, han før sin Afmarsch udstedte fra Kingston (i Georgien) den 9de Novbr. Hans Hær, der ansloges til 60,000 Mand Fodfolk med 60 Kanoner og 5000 Md. Hestfolk med 8 Kanoner, deeltes i to Fløie: høire Fløi (Howard) dannedes af 15 og 17 Korps, venstre (Slocum) af 14 og 20; Cavalleriet commanderedes af General Kilpatrick. Hver Brigade havde sine Forraads=, Munitions- og Ambulancevogne; Dagmarschen bestemtes til 3 Miil. Hæren skulde selv sørge for sin Proviant og Fourage, saaledes at hver Afdeling ireglen medførte Mundforraad for 10 Dage og Foder for 3. Soldaterne maatte ikke betræde Indvaanernes Boliger eller gjøre Indgreb i Eiendomsretten; men de regulaire Fourageerafdelinger maatte indsamle Provisioner og Fourage, saavidt de kunde naae. Hvor Hæren ei mødte Modstand, maatte Bygninger ikke ødelægges; men hvor Marschen hindredes paa fjendtlig Viis, maatte Korpsanførerne ødelægge Alt efter eget Tykke. Indvaanernes Heste, Vogne og Muuldyr maatte Cavalleriet og Artilleriet frit forsyne sig med. Arbeidsføre Negre maatte medtages, og af dem skulde der dannes Pioneerbatailloner. Det forbødes Soldaterne paa det Strengeste at plyndre eller udøve Grusomhed imod fredelige Indvaanere; men Arsenaler, Krudtfabriker, Magaziner og Jernbaner skulde de ødelægge.

Den 16de Novbr. marscherede Sherman med sin Hær ud af Atlanta og deelte den, som det synes, i to Korpser, hvoraf det ene gik imod Øst henimod Augusta, det andet imod S. O. henimod Maçon. Han betegnede allevegne, hvor han drog frem, sin Vei med opbrændte og ødelagte Byer. Ved Budskabet om hans Fremrykken udstedte den confødererede General Beauregard fra Corinth et Opraab til Georgiens Borgere, hvori han bød dem spærre Fjenden Veien ved en almindelig Ødelæggelse og Modstand og lovede dem at ile dem til Undsætning saa hurtigt som muligt. Han havde henved 65,000 Mand under sin Commando, men var altfor langt borte til, at han tidsnok kunde indtræffe paa Krigsskuepladsen. Paa samme Tid var Hood i Tennessee rykket frem over Waynesborough imod Pulaski, hvor Forbundstropperne havde concentreret sig; men disse trak sig tilbage imod N. til Columbia. Den lovgivende Forsamling i Georgien kaldte vel alle Mænd fra 15 til 55 Aar under Vaaben til 100 Dages Tjeneste i Felten; men Sherman mødte alligevel ingen alvorlig Modstand og marscherede lige løs paa Maçon, hvor Sydgeneralen Wheeler stod med sit Korps. Denne trak sig dog tilbage, og Sherman besatte Maçon og Milledgeville, Hovedstaden i Georgien; derpaa holdt hans Hovedhær nogle Rastdage ved Millen forat samle Proviant, og den 2den Decbr. rykkede den atter frem imellem Floderne Ogeechee og Savannah, hvor det lod til, at de Confødererede for Alvor vilde prøve paa at standse dens Marsch; men det kom kun til nogle mindre betydelige Sammenstød. Allerede den 12te kunde Howard, der commanderede Shermans høire Fløi, sætte sig i Forbindelse med Admiral Dahlgreen, der var Befalingsmand over Unionseskadren for Savannah; og Kanonbaadene samt General Fosters Landtropper hjalp til at aabne Vei for den fremrykkende Hær. Den 13de tog General Hazens Division med stormende Haand Fort Mac-Allister, et vigtigt strategisk Punkt ved Floden Ogeechees Udløb i Ossabawsundet, hvis Besætning dog kun beløb sig til 150 Mand. Nu stod endelig Shermans Hær for Savannah, hvis Besætning paa 15,000 Mand General Hardee commanderede; han havde paa sin eventyrlige Vei

ødelagt for 40 Millioner Dollars Bomuld, taget 10,000 Negre, 4000 Fanger og 30 Kanoner, et uhyre Antal Hornqvæg, Heste, Muulæsler og Vogne, medens hele hans Tab kun beløb sig til 1500 Mand. Den 22de Decbr. besatte han Savannah, som Hardee havde rømmet Natten forud efterat have ødelagt Pantserskibene og Skibsværfterne, og forefandt der 150 Kanoner, 30,000 Baller Bomuld, men kun 800 Fanger.

Vi forlade nu for en Stund Sherman, der har naaet det foreløbige Maal for sit Tog, forat følge Krigsbegivenhederne i Tennessee. I Øst-Tennessee have Sydgeneralen Breckenridge midt i Novbr. trængt Forbundsgeneral Gillem tilbage til Knoxville og marscherede derpaa frem imod Cumberlandpasset, hvorhen Forbundsgeneral Burbridge fra Lexington i Kentucky ilede ham imøde. Det lykkedes ogsaa Burbridge og Stoneman at forjage ham fra Tennessee ind i Sydvest-Virginien. Imidlertid var Hood rykket videre N. paa i Tennessee og stod først i Decbr. for Nashville, hvilken By han beleirede og spærrede Cumberlandfloden for Kanonbaadene, medens et confødereret Korps truede med at afskære General Thomas's Jernbaneforbindelser; samtidigt hermed marscherede Forrest imod Murfreesborough, men blev slagen tilbage af Rousseau (7de Decbr.). Nu gik Thomas angrebsviis tilværks: den 15de brød han frem fra sine Forskandsninger ved Nashville og styrtede sig over Fjenden, hvis Centrum og høire Fløi han trængte tilbage. Om Natten rømmede Hood ogsaa sine Værker paa venstre Fløi og indtog en Stilling længere S. paa. Denne angreb Thomas kraftigt om Morgenen den 16de, kastede Fjenden efter en yderst blodig Kamp ud af alle hans Forskandsninger og overskar den confødererede Hær i to Dele. Det var især Forbundsgeneral Wood, der atter samlede de adsplittede Batailloner, som havde maattet vige tilbage efter et mislykket Stormløb, og førte dem paany til et almindeligt Angreb. Sorte kappedes med Hvide i Tapperhed og Dødsforagt; og da Mørket faldt paa, var Sydhæren paa Flugten i fuldstændig Opløsning. Hood mistede 12,000 Døde og Fanger, henved 60 Kanoner og en uhyre Mængde Smaavaaben; han forenede sig den 20de ved Columbia med Forrest og naaede den

22de til Pulaski, ikke langt fra Tennessees Sydgrændse. Hans Stilling var saameget farligere, som Forbundsgeneral Canby fra Vicksburg af havde foretaget et heldigt Streiftog, hvorved han ødelagde adskillige af Fjendens Forbindelsesveie med Syden.

I Slutningen af Novbr. var Ny-York nær blevet Skueplads for Begivenheder af lignende Art som de, der i Juli 1863 truede Byen med Ødelæggelse. Om Natten imellem den 25de og 26de opdagedes der Brandstiftelsesforsøg i flere af Byens største Hoteller, i nogle Forlystelsessteder og Skibe, ladede med Hø; kun ved Politiets Aarvaagenhed og Brandvæsnets fortrinlige Indretning lykkedes det itide at faae Ilden slukket. Der anstilledes strax Undersøgelser angaaende Ophavsmændene til denne Skjændselsdaad, og flere mistænkelige Personer arresteredes. Den almindelige Mening udtalte sig for, at Brandstifterne stode i Forbindelse med det oprørske Parti i Syden, medens Andre meente, at de hørte til en vidtforgrenet Røverbande, der haabede at gjøre rigt Bytte under den almindelige Forvirring, en saadan Ildebrand nødvendigviis maatte medføre.

Den 5te Decbr. traadte Congressen sammen i Washington. Præsident Lincolns Budskab til den var affattet i et roligt og værdigt Sprog, men berørte kun saa løselig de vigtigste Punkter. Han skildrer de udenlandske Sagers Stilling som ret tilfredsstillende: i den mexikanske Borgerkrig er Neutralitet fastholdt; en Overeenskomst er sluttet med Peru angaaende de imellem dette Land og de forenede Stater verserende Krav; Forholdet til de sydamerikanske Republiker er venskabeligt; Unionsregjeringen er traadt i officiel Forbindelse med Negerrepubliken Liberia i Afrika; Overlandstelegraphen imellem Amerika og Europa over Beringsstrædet og det asiatiske Rusland, hvilket Foretagende Congressen i forrige Session vedtog, er paabegyndt af en Forening amerikanske Borgere; ligeledes kan Telegraphforbindelsen imellem Amerikas Østkyst og Storbritanien snart ventes iværksat. Opstanden i China er bleven undertrykt ved de europæiske Vestmagters og de forenede Staters venskabelige Medhjelp; i Japan er derimod Opfyldelsen af Overeenskomsterne usikker. Forbundshavnene Norfolk, Fernandina og Pen-

facola ere nu atter aabnede for fremmede Handelsskibe; der er Haab om, at det vil lykkes aldeles at hindre Slavehandlen. Det hedder endvidere:

„Trods de bedste Ønsker om ikke at blive indviklet i Krig med Udlandet, ere der dog opstaaede politiske Vanskeligheder i brasilianske og britiske Havne og paa de forenede Staters Nordgrændse, hvilke krævede og frembeles ville kræve uafbrudt Aarvaagenhed og saavel paa de forenede Staters som paa vedkommende Regjeringers Side en forsonlig Aand. Med Hensyn til Usikkerheden paa Liv og Eiendom i de til Canada grændsende Landstrøg, hvor fjendtligsindede og fortvivlede Personer have gjort sig skyldige i lovstridige Angreb, have vi agtet det for hensigtsmæssigt at tilkjendegive den britiske Regjering, at vi forbeholde os Frihed til efter Forløbet af 6 Maaneder, i Overeensstemmelse med den vedtagne Overeenskomst, i fornødent Fald at forstærke vor Eskadre paa de canadiske Søer.... Men jeg vil herved bemærke, at de canadiske Øvrigheder ingenlunde opføre sig uretfærdigt eller uvenligt imod de forenede Stater; tvertimod er der fuld Grund forhaanden til den Forventning, at de med den britiske Regjerings Samtykke ville træffe de fornødne Forholdsregler til at forebygge nye Indfald over Grændsen."

De antydede politiske Forviklinger med Brasilien vare opstaaede derved, at den confødererede Kaper, Florida, var tyet ind i St. Salvadors Havn i Brasilien, hvorfra Unionsdampskibet Wachusetts hentede den ud og bragte den til Fort Monroe, hvor den sank ved et Sammenstød med et amerikansk Regjeringsdampskib. Forviklingerne løstes imidlertid paa fredelig Viis, idet Unionsregjeringen stillede Wachusetts's Capitain, Collins, for en Krigsret, frigav Floridas Mandskab og affatte sin Consul i Bahia. Et befrygtet Angreb paa Unionsskibene paa de canadiske Søer og nogle Eventyreres Indfald fra den canadiske Grændse paa de forenede Staters Gebeet (St. Albans Streiftoget) truede ogsaa med at bringe det ulmende Had til Storbritanien til at bryde ud i lys Lue. Den britiske Regjering tænkte for Alvor paa at sætte Canada i Forsvarstilstand; men Uveiret trak for denne Gang over.

I den finantsielle Oversigt i Budskabet angav Lincoln Indtægterne i det forløbne Finantsaar, iberegnede de optagne Laan samt Kassebeholdningen ved Aarets Begyndelse, til 1,394,796,000 Dollars, medens Udgifterne beløb sig til 1,298,056,100 Dollars. Til Krigsudgifter synes der at være medgaaet henved 750 Mill. Dollars. Statsgjelden udgjorde den 1ste Juli 1864: 1,740,690,489 Dollars; hvilken Sum, hvis Krigen skulde vedvare endnu et Aar, formodentlig vilde forøges med 500 Mill.*) Størstedelen af Gjelden var indenlandsk. Forat forøge Lysten til Deeltagelse i de nye Laan, foreslog Præsidenten, at de for disse udstedte Obligationer skulde være frie for Beskatning og ikke kunne beslaglægges for Gjeld; dog med visse nødvendige Forbehold.

De forenede Staters Orlogsflaade bestod ifølge Budskabet den 1ste Decbr. 1864 af 671 Skibe med 4610 Kanoner og en Læstedrægtighed af 510,396 Tons; Bemandingen, Officerer medberegnede, udgjorde 51,000 Mand. I Aarets Løb vare 324 Skibe opbragte, ialt siden Krigens Udbrud 1374, hvoraf 267 Dampskibe. Bruttoindtægten for de solgte Priser var 14 Mill. Dollars. Samtlige Udgifter til Marinen fra 4de Marts 1861 til 1ste Novbr. 1864 udgjorde 238,647,262 Dollars.

Efter dernæst at have skildret den indre Tilstand i Unionen med særdeles lyse Farver og omtalt Pensionsvæsnet, som i sidste Finantsaar havde medtaget 4½ Mill., gaaer Præsidenten over til at omtale Krigen:

„Krigen varer ved. Siden vort sidste Aarsbudskab ere samtlige dengang af vore Tropper besatte Linier og Stillinger blevne holdte; vore Hære ere uafbrudt rykkede fremad og have renset de i Ryggen liggende Landstrøg, saa at Missouri, Kentucky, Tennessee og Dele af andre Stater igjen have afgivet temmelig god Høst. Den vigtigste Begivenhed i dette Aars Krigsforetagender er General Shermans Forsøg paa at trænge 60 Miil frem midt igjennem Oprørsgebetet. Det beviser en stor Tilvæxt i vor relative Styrke, at vor Overgeneral (Grant)

*) Den 31te Marts 1865 beløb Statsgjelden sig til 2,366,955,077 Dollars.

er istand til at holde hele Fjendens aktive Styrke isfak og derhos afsende en veludrustet stor Hær paa saadant et Tog. Det endelige Udfald er endnu ubekjendt; paa Formodninger ville vi her ikke indlade os."

Derpaa gaaer Præsidenten over til at anbefale det Forslag, han agter at forelægge, om Optagelsen af en Passus i Forfatningen, hvorefter Slaveriet skal afskaffes i alle Unionens Stater. Han haaber, at hans Gjenvalg til Præsident kan betragtes som et Beviis paa, at dette Forslag, som ikke gik igjennem i forrige Session, vil faae en bedre Skjebne i denne.

Endelig gjør han en Nedlæggelse af Vaabnene fra Oprørernes Side til uundgaaelig Betingelse for Krigens Ophør og slutter sit Budskab med disse Ord:

„Intet Forsøg paa Underhandlinger med Oprørernes Anfører kunde lede til noget Godt. Oprørshøvdingen vilde ikke lade sig nøie med Mindre end Unionens Adsplittelse. Hans Erklæringer ere tydelige nok, han gjør intet Forsøg paa at føre os bag Lyset. Hvad der handles om imellem ham og os, er klart, simpelt og urokkeligt. Det er en Kamp, der kun tør opgives efter en Seier. Naar Sydens Beboere lade Oprørshøvdingen istikken, saa er han slagen; dog, hvad der gjelder om ham, det gjelder ikke nødvendigviis ogsaa om os. Oprørerne kunne faae Fred, hvad Øieblik de ville, naar de nedlægge deres Vaaben og underkaste sig under Nationalregjeringen. Hvis der endnu blive stridige Spørgsmaal tilbage, saa kunne de afgjøres ad Lovgivningens Vei, ved Sammenkomster og Afstemning. Amnestiens Dør staaer endnu bestandigt aaben; Slaveriet maa døe. Hvad dette angaaer, da gjentager jeg min for et Aar siden afgivne Erklæring, samt at jeg, saalænge jeg forbliver i min nuværende Stilling, ingensinde vil forsøge paa at tilbagetage eller omgjøre Frigjørelsesproklamationen eller overgive til Slaveri nogetsomhelst Individ, der er frit ifølge Bestemmelserne i denne Proklamation eller ifølge hvilkensomhelst Congresakt. Dersom Befolkningen paa nogensomhelst Maade eller ved nogetsomhelst Middel skulde gjøre det til Pligt for den udøvende Magt paany at bringe slige Individer ind under Slaveriet, da maa en Anden og ikke jeg være det Redskab, der benyttes til at foreslaae

det. Idet jeg nævner en enkelt Fredsbetingelse, er det slet og ret min Hensigt at sige, at Krigen vil ophøre fra Regjeringens Side, saasnart den er ophørt fra deres Side, som have begyndt den."

I Finantsminister Fessendens*) Indberetning angaves Statsudgifterne, Gjeldens Forrentning iberegnet, for det løbende Finantsaar til 1,400 Mill. Dollars. Indtægterne af Told, Skatter o. desl. ansloges til 780 Mill.; saa at der blev et Beløb af 620 Mill. tilbage at dække. Denne Sum nedbragtes ved andre Foranstaltninger til 482 Mill. Statsgjelden vilde den 1ste Juli 1865 beløbe sig til 2,223 Mill. Ministeren er stemt imod udenlandsk Laan og vil eiheller udstede flere Papirpenge, saalænge Folket vil understøtte Krigen med Laan.

I sidste Halvdeel af Decbr. Maaned gjorde Unionisterne et Forsøg paa at erobre Wilmington. Denne By var siden Krigens Udbrud af stor Vigtighed for Syden og efter Charlestons, Mobiles og Savannahs Spærring dets Hoved-Indførselsplads. Mundingen af Cape-Fear Floden, paa hvis venstre Bred Byen ligger, 6 Miil fra Havet, er yderst vanskelig at blokere; saa at trods den der liggende Unionseskadres Aarvaagenhed en Mængde Handelsskibe uforstyrrede løb ind og ud. Indgangen til Floden spærres af tre Sandbanker og mange Forter, hvoriblandt Fort Fisher paa Federal-Point er det betydeligste; det er et Jordværk, der er væbnet med henved 50 Kanoner. For nu at erobre Wilmington og gjøre denne By til Udgangspunkt for videre Foretagender, afseilede den 13de Decbr. fra Hampton-Roads (ved Jamesflodens Munding i Virginien) en stor Flaade paa 65 Krigsskibe med 670 Kanoner og 85 Transportskibe, under Anførsel af Admiral Porter, med 24,000 Mand Landtropper, hvilke General Butler commanderede. I Wilmington laa Bragg med 15,000 Mand; og han holdt sig for stærk nok til at afslaae ethvert Angreb. Uagtet Modvind naaede allerede den 21de Decbr. endeel af Flaaden Cape-Fear Floden; og den 24de rettede Admiralen hele Flaadens

*) Han havde afløst Chase, der var bleven udnævnt til Overdommer, men blev selv i Marts 1865 afløst af Mac-Culloch.

Ild imod Fort Fisher, hvis Kanoner i Løbet af en Time bragtes til Taushed, imedens to Magaziner sprang iluften, og der udbrød Ild paa flere Steder. Dækket af Flaadens Ild, iværksatte General Weitzel Dagen derpaa en Landgang med 3—5000 Mand, meest Negre, erobrede to Batterier, gjorde et Par hundrede Fanger og nærmede sig Fortet paa 75 Skridt; men, da han fandt et Angreb paa de fjendtlige Hovedværker uudførligt, trak han sine Tropper tilbage om Aftenen. Nu underrettede Butler Admiralen om, at kun en regelmæssig Beleiring kunde udrette Noget imod Fortet, og at han derfor vilde indskibe sine Tropper. Denne Anskuelse deelte Porter ikke, men bad ham forny Angrebet, da han nok skulde sørge for, at de Confødererede ikke skulde vise deres Hoveder, før Stormcolonnen havde nærmet sig Fortet paa 30 Skridt. Dog Butler holdt fast paa sin Mening og seilede med sine Tropper tilbage til Fort Monroe. Flaadens Tab angives til 56, Landhærens til 1470 Mand. Butler blev strax afsat fra sin Commando og fik Befaling til at begive sig til sit Hjemsted, Lowell; Forhør blev optaget over ham, og høist graverende Rygter om Aarsagen til hans Afskedigelse vare i Omløb; men den sande Grund dertil var dog nok snarest hans Uovereensstemmelse med Regjeringspartiet, efterdi han var Repræsentant for kraftig Krigsførelse, medens hiint Parti just dengang var stemt for fredelige Underhandlinger.

7. Krigsforetagender i Aaret 1865. — Afgjørelseskampen. — Krigens Ende.

De Conføderere des Stilling. — Wilmingtons Erobring. — Fredsforhandling. — Shermans Fremmarsch. — Charleston indtages. — Sheridans Tog Nord om Richmond. — Kampe i Nord-Carolina. — Hovedslag ved Richmond. — Lees Capitulation. — Lincolns Mord. — Præsident Andrew Johnson. — Mobiles Fald. — Johnstons og flere Sydgeneralers Capitulation. — Slutning.

Kaste vi først et Blik paa Krigsskuepladsen ved Nytaarstid 1865, da finde vi, at den Jernring, der endelig skulde qvæle Conføderationen, begyndte at klemme alt tættere og tættere sammen om dens Hals. Conføderationen lignede nu, forat bruge et Billede, Grant skal have brugt om den, en hul, ormstukken Nød; og der behøvedes kun et kraftigt Tryk til at knuse den tomme Skal. Denne Hulhed røbede sig, trods de confødererede Blades Skryderier og Jefferson Davis's høitravende Talemaader, paa flere Maader: i nogle Stater begyndte man allerede høit og lydeligt at fordømme Regjeringens Adfærd og tale om fredelig Afgjørelse; Spørgsmaalet om Negerslavernes Væbning bragtes paa Bane som det sidste, vistnok fortvivlede og aldeles frugtesløse, Middel til at rekrutere Hæren; og selve Regjeringsmændene havde vel eiheller ugjerne seet en fredelig Ende paa denne farlige Leg, hvis deres Ære ikke havde staaet paa Spil, og hvis de havde turdet haabe atter at faae deres gamle Indflydelse i Unionen. Men nu var det forsilde for dem at trække sig tilbage: de maatte spille Spillet tilende, hvordan saa end Udfaldet vilde blive. Vel fattedes der endnu ikke Conføderationen Hære og Generaler, der under gunstigere Omstændigheder kunde have kastet et tungt Lod i Vægtskaalen; men det var, som om der ved Shermans Tog igjennem Georgien var kommen en Slappelse i hele de Conføderere des Krigsførelse, hvilken indtil da var bleven ledt med sikker Haand af

Lee. Nu, da Sherman havde erobret Savannah og aabenbart lavede sig til at gaae Nord paa; da Thomas havde vundet en afgjørende Seier over Hood i Tennessee; da Unionisterne atter begyndte tilsøes at true de faa Søstæder, der endnu vare i de Conføderereedes Hænder; og da Lee maatte svække sin Hær for Richmond ved at bortsende Troppekorpser, der kunde møde den fra alle Sider fremtrængende Fjende, medens han selv derved udsatte sig for at blotte sig i den Grad, at han kunde blive knuust imellem Grants og Sheridans Hære: nu traadte Conføderationens Afmagt og Affældighed mere og mere frem.

I Vest, i Egnen om Mississippi, havde de Conføderede flere ikke ubetydelige Troppekorpser; men det er saare vanskeligt at danne sig noget klart Begreb om deres Bevægelser; og ialfald bleve de uden væsentlig Indflydelse paa Begivenhedernes Gang. Det er Grants og Sheridans Hære, der opererede direkte imod Lee ved Richmond, Sherman, der marscherede frem fra Savannah forat forene sig med hine Tvende, Unionsflaadens Angreb paa Søstæderne og Kampene i det Landstrøg, der ligger imellem disse Punkter, som fra nu af ene drage Opmærksomheden hen paa sig.

Toget til Wilmington i Slutningen af 1864 var mislykket; men den Jubel, som derover herskede i Slavestaterne, blev kun af kort Varighed; thi allerede den 12te Jan. 1865 fik Unionsflaaden atter Fort Fisher isigte. Det var Admiral Porter, som førte Flaaden, hvilken havde 8000 Mand ombord, der commanderedes af General Terry. Den 14de befalede Admiralen sine Skibe med 11 Tommers Kanoner at beskyde Fortet, og ved Solnedgang var det kun en Gruusdynge. Den 15de beredtes Alt til en Storm: ved Daggry begyndte Kanonbaadene igjen deres Ild, medens Landtropperne satte sig fast i nogen Afstand fra Fortet; Kanonaden varede til Klokken 3 om Eftermiddagen, da der blev givet Tegn til Storm. Landmagten tog Landsiden, Matroserne Søsiden, og Skibene rettede deres Ild imod de andre Værker. Oprørerne kæmpede med Fortvivlelsens Mod og afsloge først et Angreb af Matroserne; men Soldaterne toge den ene Forskandsning efter den anden, indtil Fortet overgav sig Klokken 10 om Aftenen. Det havde en

Besætning af 800 Mand, hvilke bleve tagne tilfange tilligemed endeel andre Soldater i de andre Værker. Unionstropperne angave deres Tab til 120 Døde og 535 Saarede. Den 16de sprængte de Confødererede Forterne Smith, Caswell og Campbell iluften og rømmede alle Værkerne; hvorved de efterlode 162 Kanoner i Fjendens Hænder. Den 17de Febr. marscherede Forbundsgeneral Schofield med 8000 Mand fra Smithville ved Udløbet af Cape=Fear Floden imod Fort Anderson, og Admiral Porter fulgte ham Dagen efter med 17 Skibe. Efter et heftigt Bombardement rømmedes Fortet, hvis Besætning trak sig tilbage til Wilmington; men ogsaa denne By maatte opgives af de Confødererede, som rømmede den Natten til den 21de, efterat de havde opbrændt endeel Bomuld og Harpix; hvorpaa Forbundstropperne besatte den om Morgenen den 22de og toge 20 Kanoner og 600 Fanger.

I de første Dage af det nye Aar vare Fredsrygter begyndte at dukke frem med fornyet Styrke; og det viste sig, at de denne Gang ikke vare ugrundede. Efter et forgjeves Forsøg paa at naae Richmond lykkedes det endelig Nordstaternes Sendebud, den gamle Francis Blair fra Maryland, at slippe igjennem derhen; og han vendte tilbage til Washington med den Forsikkring, at Jefferson Davis var beredt til at sende Fredsunderhandlere. Det lader ogsaa til, at Oprørscongressens Underhuus har billiget dette Fredsforsøg, medens Congressen i Washington misbilligede det. Alligevel skrev Præsident Lincoln den 18de Jan. til Blair, at han altid vilde være rede til at tage imod Agenter, der kunde forhandle om Fredens Gjenoprettelse. Dette Brev bragte Blair til Richmond og vendte derpaa tilbage. Den 29de fik Unionsregjeringen Bud fra Grant om, at Sydcommissairerne, Alex. Stephens, Vicepræsident i Confødrationen, Senator Hunter fra Virginien og Dommer John Campbell, tidligere Krigsminister, bade om Tilladelse til at reise til Washington forat underhandle med Præsidenten. Det tillodes dem at oppebie Svar herpaa i Grants Hovedqvarteer. Udenrigsminister Seward blev af Præsidenten befuldmægtiget til at forhandle med dem, og han ankom til Fort Monroe Natten til 1ste Febr., hvorhen Præsidenten selv

fulgte ham Dagen efter. Dagen derpaa (3die Febr.)*) bleve Commissairerne paa et Transportdampskib befordrede nedad Jamesfloden til Rheden ved Hampton. Conferentsen, der holdtes ombord paa et Skib, var aldeles uformel og varede i 4 Timer i al Venskabelighed; de forskjellige Stridspunkter bleve drøftede; men naturligviis kom man ikke til Enighed i noget Punkt. Hvad Sydcommissairerne især syntes at tilsigte, var at skyde Skilsmissesporgsmaalet tilside, hvorom Krigen førtes, og at lede begge Parters Virksomhed for en Tidlang hen paa en eller anden udenlandsk Politik eller paa et fælleds Foretagende, paa det at Lidenskaberne imidlertid kunde lægge sig og Hærene kunde formindskes, samt Handel og Samqvem imellem begge Parter igjen kunde knyttes. Denne Antydning blev af Præsidenten betragtet som sigtende til en Vaabenstilstand; og han tilkjendegav derfor, at han ikke kunde gaae ind paa nogen Afbrydelse af Fjendtlighederne, medmindre det skete paa Grundlag af Oprørstroppernes Opløsning og de nationale Myndigheders Gjenoprettelse i alle Unionsstaterne. Dernæst blev Slaveriets Afskaffelse drøftet; og Præsidenten erklærede, at man ei kunde vente af ham, at han skulde afvige fra sin Frigjørelsesproklamation, hvilken han havde gjentaget i sit sidste Aarsbudskab. Endvidere erklærede han, at den fuldstændige Gjenoprettelse af den nationale Myndighed allevegne var den ufravigelige Betingelse for ethvert Samtykke, han kunde give til nogetsomhelst Fredsforslag. Iøvrigt mindede han om, at, hvis det virkelig skulde komme til Fred, saa tilkom det Congressen at tage Beslutninger om flere vigtige Punkter. Han lod Commissairerne vide, at Congressen (den 31te Jan.) med forfatningsmæssig Stemmefleerhed ($\frac{2}{3}$) havde taget den Beslutning, at der skulde gjøres de enkelte Stater det Forslag at afskaffe Slaveriet paa hele Unionens Omraade; og at der var al Grund til at antage, at dette Forslag vilde blive billiget af $\frac{3}{4}$ af Staterne og saaledes komme til at udgjøre en Deel af Nationens organiske Lov. Hermed endtes Mødet.

*) I Sydcommissairernes Indberetning om Mødet angives dette at have fundet Sted den 30te Jan. (?)

Imedens vedholdende Regnskyl hindrede større Foretagender i Egnen om Richmond, hvilke Grant vel heller ikke tænkte for Alvor paa, før Sherman var rykket ham nærmere, havde denne atter begyndt at sætte sig i Bevægelse fra Savannah. Han sendte Howard med to Korpser til Beaufort, hvorfra denne rykkede frem imod Pocataligo, ved Jernbanen imellem Savannah og Charleston, hvilken By han besatte den 14de Jan., efterat de Confødererede havde rømmet den. Sherman selv drog, efterat have trukket betydelige Forstærkninger til sig, frem med tre Colonner imod Augusta, Branchville og Charleston, formodentlig forat holde Fjenden i Uvished om, hvorhen han virkelig vilde vende sig. Den 14de Febr. indtog han Branchville, og allerede den 17de overgav Columbia, Hovedstaden i Syd-Carolina, sig til ham uden Sværdslag; Beauregard trak sig tilbage. Nu blev det nødvendigt for de Confødererede ogsaa at rømme Charleston, hvilket de gjorde om Aftenen den 17de; og om Morgenen derpaa overgav Byen sig til General Schimmelpfennig af Gillmores Hær, efterat Bomuldsoplagene, Arsenalerne, Jernbanebroerne og Pantserskibene vare opbrændte. De indrykkende Forbundstropper modtoges med Jubel af de Indvaanere, der endnu vare forblevne i Byen, hvilke næsten alle hørte til den lavere Klasse. Fæstningsværkerne bleve fundne næsten ubeskadigede, og der gjordes 200 Kanoner og en betydelig Mængde Krigsfornødenheder til Bytte. Man kan tænke sig Nordstaternes Jubel og Sydstaternes Harme, da denne By, „Sydriddernes Borg og Oprørets Vugge“, faldt i Unionisternes Hænder; og det ikke, som Oprørerne stadigt havde født i Munden, efter et heltemodigt Forsvar, men uden at der rørte sig en Haand forat redde denne Sydens Perle. Det var nu henved 4 Aar siden, at Krigen brød løs med Forbundsbannerets Nedrivning fra Fort Sumters Mure; nu vaiede det atter stolt fra samme Sted. Paa hele Atlanterhavets Kyst eiede de Confødererede nu ikke mere en eneste Havn, hvor de kunde modtage fremmed Hjelp; og man veed, at det kun var af engelske Blokadebrydere, at de kunde faae Vaaben, Krigsfornødenheder og Beklædningsgjenstande, hvilke de trængte saa høilig til, efterat Sherman havde ødelagt eller ved at afbryde Jernbanerne afskaaret

dem fra deres Vaabenværksteder og Kanonstøberier. At Washingtons 133 Fødselsdag (22de Febr.) under disse Omstændigheder blev feiret med uhyre Jubel i alle troe Unionsstater, var en Selvfølge.

Først i Marts begyndte General Sheridan, der i over 4 Maaneder, vel fornemmelig paa Grund af den ugunstige Aarstid, havde staaet temmelig uvirksom ligeoverfor Early i Nord-Virginien, atter at rykke fremad. Han traf sin Modstander ved Fisherville, slog ham og tog 8 Kanoner samt 87 Officerer og 1100 Mand; derefter besatte han (2den Marts) Chatlotteville og tvang Early til at overgive sig med 18,000 Mand. Efterat have ødelagt Jernbanen til Lynchburg, marscherede han imod Øst og naaede den 15de Jernbanen fra Richmond til Frederiksburg, hvorfra han gik videre henimod White-House ved Floden Pamunkey. Allevegne, hvor han kom frem, anrettede han frygtelige Ødelæggelser paa Fjendens Communikationslinier. Den 28de Marts ankom han til City-Point paa Jamesflodens høire Bred.

Under saa nedslaaende Omstændigheder greb endelig Sydconføderationen til det sidste fortvivlede Middel, hvilket Lee, der var bleven udnævnt til Overgeneral, indstændigt havde tilraadt, nemlig til Negrenes Væbning. Men nu kom denne Beslutning forsilde, og de Sorte flygtede i Skareviis. Medrette udtalte Præsident Lincoln i denne Anledning som sin Anskuelse, at Krigens Ende maatte være nær, siden Syden var drevet til dette yderste Middel; og at, hvis Slaverne virkelig vilde kæmpe for deres Herrer, saa var det rigtignok det bedste Beviis til Forsvar for Slaveriet, han nogensinde havde hørt.

Medens Admiral Dahlgreen indtog Georgetown i Syd-Carolina uden Modstand, og hans Eskadre seilede opad Floden Great-Pedee forat sætte sig i Forbindelse med Sherman, gik Unionseskadren fra Newbern i Nord-Carolina opad Floden Neuse i samme Hensigt og besatte Kingston, som de Confødererede havde rømmet. Sherman, som den 12te Marts var i Fayetteville, der ligger sydligt i Nord-Carolina, havde paa sin Marsch dertil ødelagt uhyre Arsenaler, Krigsmaterialier, Kanoner og Krudtoplag i Columbia og Cheraw; ogsaa i

Fayetteville fandt han 20 Kanoner og mange Krigsforraad. Sydgeneral Hardee vovede ei at standse ham paa hans Seiersbane. Den 10de overrumplede Sydgeneral Hampton Forbundsgeneral Kilpatricks Hovedqvarteer og tog hele hans Stab tilfange; men Kilpatrick selv undkom og drev Fjenden tilbage med stort Tab; hvorved han gjenvandt Alt, hvad han havde mistet. Imidlertid havde General Schofield ladt Cox med en Deel af hans Hær seile til Newbern, hvorfra en Jernbane gaaer over Kingston til Goldsboro; et andet Korps skikkede han under Anførsel af Couch fremad den Bane, der fører ligefra Wilmington til Goldsboro, hvor han ventede at træffe sammen med Sherman. Bragg oppebiede ikke disse Schofields to Korpsers Forening, men kastede sig (8de Marts) ved Kingston over Cox's Hær, som i tre Dage med stor Tapperhed tilbageslog alle Fjendens rasende Angreb. Den 13de rykkede Sherman ud fra Fayetteville i tre Colonner: hans venstre Fløi gik imod Raleigh, hans Centrum imod Goldsboro og hans høire Fløi østligere, saa at han stadigt underholdt Forbindelse med Schofield. Ved Aversboro prøvede Hardee paa at gjøre ham Modstand, men blev slagen tilbage (den 16de). Sydgeneral Johnston angreb (den 19de) et Korps (Slocum) af den fremrykkende Hær og slog det tilbage ved Dentonville, S. V. f. Goldsboro; men, da det havde trukket Forstærkning til sig, holdt det Stand. Den 26de traadte Sherman personlig i Forbindelse med Grant: han reiste over Newbern til City-Point og havde der en Sammenkomst med Generalerne Grant, Meade, Sheridan og Ord samt med Præsident Lincoln. Allerede den 22de havde Sherman i Nærheden af Goldsboro forenet sig med Schofield og Terry, hvilken Sidste var ankommen fra Wilmington med et stærkt Korps. Nu undte han sine Tropper nogle Rastdage og udtalte sig i en Dagsbefaling til dem paa følgende Viis: „Vort Felttog er blevet kronet med et ærefuldt Udfald. Efter en Marsch af usædvanlig Art paa næsten 100 Miil over Sumpegne og Floder, hvilke Andre vilde have holdt for ufremkommelige, i den strengeste Aarstid og henviste til et fattigt og udsuet Lands Hjelpemidler til vort Livsophold, have vi naaet Maalet for vor Bestemmelse med god Helbred og i god Tilstand. Jeg

takker Hæren og giver den den Forsikkring, at Regjeringen saavelsom Folket vil ære den for den nye Udfoldelse og Udviisning af de physiske og moralske Egenskaber, der kaste deres glorværdige Lys paa hele Nationen. Nu skulle I nyde Hvile og Hjelpemidler af vort store Lands rige Kornkamre og Magaziner, før I igjen skulle gaae nye og ubekjendte Farer imøde.“ Forresten klagedes der stundom fra de Egne i Carolinerne, som Shermans Hær drog igjennem, over, at den ikke altid bevarede streng Mandstugt, men plyndrede og ødelagde samt ikke skaanede Menneskeliv. Dog maa det tjene den til Undskyldning, at den i de fanatiske Oprørsstater, som den nu drog igjennem, tit mødte Forræderi, og at ikke faa Soldater bleve Offre for Indbyggernes Had og Hevngjerrighed.

Ogsaa fra Tennessee sendte General Thomas en Deel af sin Hær, det 4de Korps under Stanley og Stonemans Cavalleri, tilsammen over 20,000 Mand, ind i Syd-Virginien, forat det skulde operere imod Lynchburg eller Richmond og true Lees Tilbagetog.

Afgjørelseskampen, der skulde danne Slutningsscenen i det blodige Drama, som i 4 Aar var blevet opført paa Amerikas Jordbund, nærmede sig nu med hurtige Skridt. Den faktiske Vaabenhvile, der med ubetydelige Smaaafbrydelser i mange Maaneder havde hersket paa Krigsskuepladsen for Richmond og Petersburg, blev endelig afbrudt ved et alvorligt Sammenstød af de fjendtlige Hære, hvilket dannede Forspillet til store Begivenheder. Ved Morgengry den 25de Marts gjorde tre confødererede Divisioner under General Gordon et fortvivlet Angreb paa Forbundshærens 9de Korps S. f. Floden Appomatox og erobrede Fort Steadman i Fronten af Petersburg samt nogle Batterier. Kun General Hartranfts yderste Anstrengelser lykkedes det at hindre dem i at bemægtige sig det endnu vigtigere Fort Haskell; han nødte endog Fjenden til atter at rømme Fort Steadman med stort Mandefald og gjorde henved 1200 Fanger. Efterhaanden lod nu Grant hele sin Hær gaae angrebsviis tilværks, og Kampen varede ligetil Klokken 8 om Aftenen med uhyre Tab paa begge Sider. Den første Linie af de fjendtlige Forskandsninger blev tagen med stormende

Haand, og det lykkedes ikke Fjenden at erobre den tilbage trods flere rasende Angreb. Lee begjerede Vaabenhvile forat skaffe sine Døde og Saarede bort; denne Dags Kamp havde kostet ham idetmindste 5000 Mand.

Den 29de Marts begyndte hele Grants Hær, efterat den havde trukket Korpserne N. f. Jamesfloden og Sheridans Tropper til sig, sin Fremrykning i vestlig Retning. Infanteriet tog flere vigtige Stillinger ved Hatchers-Run, medens Sheridans Cavalleri gik frem imod Burkesville, et af de vigtigste Knudepunkter i det virginske Jernbanenet. Samme Dags Aften kastede Lee sig med al sin Kraft over Forbundshæren forat gjennembryde dens Linie, men blev slagen tilbage med stort Tab. Den 30te hindrede det vedholdende Regnveir begge Hære i at fortsætte Kampen; dog gjorde Sheridan et mislykket Forsøg paa at falde Lee i Ryggen. Dagen derpaa blev han atter slaaet tilbage, skjøndt han var bleven forstærket ved Warrens Korps, medens Grant maatte udholde heftige Kampe paa hele sin Linie. Men om Løverdagen (1ste April) lokkede Sheridan Lee til at sende betydelige Forstærkninger til de truede Punkter, hvorved dennes Forsvarslinier ved Petersburg bleve blottede. Den afgjørende blodige Kamp fandt Sted ved Five Forks og faldt ud til Sheridans Fordeel. Angrebet paa hele Linien begyndte om Søndagen (2den April) og havde det Udfald, at de Confødererede bleve kastede ud af alle deres Forskandsninger ved Petersburg. Om Natten begyndte Lee sit Tilbagetog, efterat han han havde sprængt Pantserskibene paa Jamesfloden og Brohovederne iluften; og ved Daggry den 3die rykkede de første Forbundstropper ind i Petersburg, medens General Weitzel Klokken $8\frac{1}{4}$ holdt sit Indtog i Richmond, der var stukket ibrand paa flere Steder, og hvor han tog 500 Kanoner, 5000 Geværer, 1000 fangne Forbundssoldater, 5000 Saarede og 30 Lokomotiver. Hvorstort de kæmpende Hæres Tab har været paa disse blodige Slagdage, lader sig vel ikke nøiagtigt bestemme; man anslaaer Grants Tab i alle Fegtninger imellem 28de Marts og 2den April til 7000 Mand, hvoriblandt 1500 til 2000 Fangne; Lees løber derimod op til 25,000 Fangne, 15,000 Døde og Saarede og over 100 Kanoner.

Under hele denne Afgjørelseskamp havde Lincoln opholdt sig i City-Point, i Nærheden af Kamppladsen. Hvilke Følelser der i Slagdagene og efter den endelige Seier have gjennemstrømmet hans Hjerte, det lader sig ane, men ikke beskrive; efter Slaget besøgte han Petersburg og skal en Stund have været i Jefferson Davis's Huus i Richmond. Denne tilligemed Sydcongressens Medlemmer og Avisredakteurerne forlode Richmond Søndag Nat og flygtede til Danville. I alle Unionens Egne var naturligviis Jublen og Begeistringen grændseløs: Byerne havde iført sig deres festlige Smykke, og flere af de meest fremragende offentlige Personligheder gave deres Følelser Luft i Taler til de bevægede Folkeskarer. Seward endte sin længere Tiltale til Folket med disse Ord: „Sluttelig vil jeg, hvis det amerikanske Folk er enigt med mig herom, sige, at vort Valgsprog i Fred skal være det samme som i Krig: „Hver Nation har Ret til at ordne sine indre Anliggender, som den selv tykkes, og alle Nationer ere forpligtede til at opføre sig saaledes, at de befordre Freden her paa Jorden og deres Medmenneskers Velfærd.“ Krigsminister Stanton sagde iblandt Andet: „Lader os i Ydmyghed takke det guddommelige Forsyn for den Bistand, det har skjenket os; og lader os bede det, at, som det nu har ført os til Seier, det ogsaa fremdeles vil hjelpe os, at vi kunne befæste Republikens blodvædede Grundvolde, saa de maae staae fast evindelig! Men lader os eiheller glemme de arbeidende Millioner i andre Lande, der i denne Kamp have givet os deres Medfølelser, deres Hjelp og deres Bønner; lader os opfordre dem til med os at festligholde denne store Triumph!“ General Butler udtalte sig paa følgende Viis: „Lader os i Seierens Time ikke glemme, at de bedaarede Masser i Syden ere og maae blive ved at være en Deel af os! Men lader os tillige give hverandre vort Ord paa, at Oprørslederne, der have bragt al den Ulykke over os, aldrig mere skulle faae politisk Magt og Privilegier til at træde det glorværdige Flag, som vaier over os, i Støvet! Guds Retfærdighed gaaer sine egne Veie. Der gives maaskee intet tydeligere Tegn paa den guddommelige Gjengjeldelse, end at det var en Flok Farvede, der først opplantede Frihedsfanen i Oprørshovedstaden. Lader os takke Herren, at

vi have faaet Freden ikke ved Underhandling eller Overeenskomst med Forræderiet, men ved vore Krigeres tappre Arm! De Betingelser, vi ville opstille for de Overvundne, ville svare til Nationens Værdighed, Mildhed og Retfærdighed." Vicepræsident Andrew Johnson udstødte en frygtelig Trusel imod Jefferson Davis's Liv.

Seierherrerne gave ikke den slagne Fjende Tid og Ro til at samle sig igjen efter Nederlaget og trække Forstærkninger til sig fra Johnstons Hær. Medens Forbundsgeneral Thomas ryktede nær til Danville-Jernbanen forat afskære Lees Tilbagetog, fulgte Grant den flygtende Hær i Hælene; og det lykkedes Sheridan i Nærheden af Burkesville at tage 6 Generaler og 6000 Fanger (6te April). Artillerimunition, sønderbrudte og forkullede Karrer, Munitionskasser og Ambulancer betegnede Fjendens Vei. Det var aabenbart Lees Hensigt at naae Lynchburg med Resten af sin Hær; men, da han mærkede, at han ikke kunde undslippe sine Forfølgere, knyttede han Underhandlinger med Grant; og den 9de April overgav han sig til ham med henved 25,000 Mand. Rygtet herom hilsedes med almindelig Jubel i Norden; Krigsministeren sendte Grant Regjeringens og Folkets Tak og gav Befaling til at affyre 200 Salutskud. Imidlertid var Sherman ryktet frem til Raleigh og truede Johnstons Korps, der nu befandt sig i en fortvivlet Stilling.

Efterat den langvarige Borgerkrig saaledes var kommen sin Ende nær, forestod der nu Lincoln det vigtige Hverv atter at bringe Ro og Orden tilveie. Hans altid udviste Mildhed og Maadehold lode forvente, at han vilde gaae forsonligt og skaansomt tilværks imod sine ydmygede Modstandere; og hele hans Opførsel saavelsom bestemte Udsagn af ham i denne Seiersruses Dage tydede hen paa, at Oprørerne i ham vilde finde en naadig Dommer, der med kjærlig Haand vilde stræbe at læge det blødende Fædrelands Saar. Da ramte som et Lyn fra klar Himmel Budskabet om hans bratte Død alle sande Fædrelandsvenners Hjerter. Langfredagaften (14de Apr.) blev han i sin Privatloge i Fords Theater i Washington skudt igjennem Hovedet med en Pistolkugle af en forhenværende Skuespiller, John

Wilkes Booth, og døde Morgenen efter. En lignende Skjebne var tiltænkt flere høitstaaende Mænd; men de undgik den ved et Tilfælde; kun Minister Seward, der laa tilsengs som Følge af et Fald, blev haardt saaret med en Kniv i Ansigt og Hals af en anden Snigmorder, Payne. Denne rædselsfulde Dødsmaade, der bortrev Præsidenten just i det Øieblik, da han stod paa Nippet til at høste Frugterne af sin standhaftige og ærekjære Politik, vakte dyb Sorg og grændseløs Forbittrelse overalt i Unionen; ogsaa Udlandet bevidnede Regjeringen og hans Enke sin Deeltagelse og Afsky. Hans Liig blev ført bort fra Washington (den 19de) over Ny=York til hans forrige Hjemstavn, Springfield i Illinois, for der at begraves. De senere optagne Forhør i Mordsagen have sat det udenfor al Tvivl, at Lincolns Morder var en exalteret Tilhænger af Syden og Secessionist, der har staaet i nøie Forbindelse med Conføderationens Høvdinger. Han blev efter sin Flugt skudt ved Paagribelsen i en Lade i Maryland (26de April).

Ved Lincolns Død gik Præsidentværdigheden over til Vicepræsident Andrew Johnson, som nu er 57 Aar gammel, og som fra ringe Stand efterhaanden har svunget sig op til sin nuværende høie Post. Hvad der gjorde, at Mange saae hans Udnævnelse med Bekymring imøde, var den usømmelige Adfærd, han havde udviist den Dag, han skulde aflægge sin Ed som Vicepræsident; skjøndt flere Røster have hævet sig til hans Undskyldning i saa Henseende; tillige frygtede man for, at han vilde gaae frem med hensynsløs Strenghed ved Oprørernes Afstraffelse, fordi han efter Richmonds Indtagelse i en Tale havde truet Jefferson Davis med Galgen. Men hans senere Fremgangsmaade har ikke stadfæstet denne Frygt; han synes i det Væsentlige at ville fastholde sin Formands kloge og sindige Politik; ligesom han eiheller har foretaget nogen Forandring i hans Cabinet. Hans Tiltale, efterat han havde aflagt Præsidenteden, lyder saaledes: „Budskabet om den sørgelige Begivenhed, der nys er skeet, har næsten knuust mig. Jeg føler mig ikke istand til at udføre saa vigtige og ansvarsfulde Pligter, som nu saa uventet ere lagte paa mine Skuldre. Hvad angaaer en Antydning af den Politik, jeg kunde følge i Regjeringsstyrelsen, saa

kan jeg kun sige, at den maa blive overladt til Tingenes Udvikling, alt eftersom Administrationen skrider frem. Budskabet eller Forklaringen maa rette sig efter Begivenhedernes Gang. Den eneste Forsikkring, jeg for Øieblikket kan give med Hensyn til Fremtiden, er en Tilbagevisen paa Fortiden. Den Bane, jeg i den forgangne Tid er slaaet ind paa med Hensyn til Opløret, maa ansees for en Borgen for Fremtiden. Mit offentlige Liv, som har været langt og byrdefuldt, har, som jeg med god Samvittighed troer, været bygt paa en stor Retsgrundsætning, der ligger til Grund for alle Ting. Mit Livs bedste Kræfter have været helligede Oprettelsen og Forplantelsen af den frie Regjerings Principer; og jeg troer, at Regjeringen, efterat den har gjennemgaaet sin nuværende Prøvelse, vil befæste sig paa Grundlaget af Principer, hvilke, varigere og standhaftigere end tilforn, stemme overeens med Folkets Rettigheder. Hvis jeg er mig mit Indres Følelser klart bevidst, saa har jeg, med Deres Forlov at sige, længe arbeidet paa at lette og forbedre det amerikanske Folks store Masse. Møisommelighed og en ærlig Forfegtelse af en fri Regjerings store Principer have været min Lod. Pligterne have været mine, Følgerne staae i Guds Haand. Dette var Grundlaget for mine politiske Overbeviisninger. Jeg føler, at Regjeringen tilsidst vil seire, og at disse store Principer ville blive opstillede forevigt. Til Slutning maa jeg erklære Dem, at jeg vil komme til at trænge til Deres Understøttelse og Opmuntring. Paa Dem og Andre vil jeg forlade mig forat føre Regjeringen igjennem de den truende Farer. Jeg veed, at denne min Bøn vil finde hjertelig Gjenklang hos Dem og alle andre Patrioter og Venner af et frit Folks Rettigheder og Interesser." Sin Mening om Afstraffelsen af Lincolns Morders Medskyldige udtalte han for en Deputation fra Illinois saaledes: „Alt eftersom denne Rædselsdaad træder for Lyset, vil jeg vide at behandle Fremtidens Udviklinger, idet jeg betragter mig selv som det amerikanske Folks ydmyge Redskab. Her som i alle Ting skal Folket have den afgjørende Stemme over Ret og Dom. Jeg nærer ingen Bitterheds- eller Hevnsfølelser imod Nogensomhelst. Jeg vil kun sige, at den offentlige Moral og den offentlige Stemme skulle grunde sig paa

Retfærdighedens sikkre og urokkelige Principer. Naar det Spørgsmaal kommer til mig, om der bør vises Mildhed og Barmhjertighed og tilstedes Tilgivelse, saa vil jeg overveie det roligt og med Overlæg, stedse med den Bevidsthed, at jeg er Folkets udførende Redskab. Dog maae vi ikke glemme, at hvad der ligeoverfor den Enkelte er Skaansel, det kan ligeoverfor Staten være en Grusomhed. Ved Udøvelsen af Benaadning skulde der aldrig kunne opstaae Tvivl, om den høie Forret ikke bringes i Anvendelse forat begunstige nogle Faa paa Manges Bekostning."

Imidlertid var ogsaa Mobile, der saalænge havde gjort Forbundstropperne tapper Modstand, faldet i disses Hænder. Den 8de April indtog General Canby det spanske Fort og derefter Fort Blakeley; hvorpaa han den 12te ryktede ind i Mobile.

Da Johnstons Stilling i Nord-Carolina var bleven uholdbar ved Lees Capitulation, sluttede han den 18de April en Overeenskomst med Sherman, men paa Vilkaar, der eenstemmigt misbilligedes af Regjeringen i Washington, fordi de vare altfor gunstige for Oprørerne, idet derved Conføderationen praktisk anerkjendtes, Slaveriets Vedbliven bevilgedes, en almindelig Amnesti lovedes osv. Nu udgik der Befaling til Sherman, at han herefter ikke maatte indlade sig i Underhandlinger, der ikke vare af reent militair Beskaffenhed, og at han ufortøvet skulde gjøre Ende paa Vaabenstilstanden. Grant fik Overcommandoen imod Johnston og reiste strax til Raleigh forat begynde Fjendtlighederne paany; men den 26de overgav Johnston sig med hele sin Hær til Sherman paa samme Betingelser, som vare tilstaaede Lee. Den 4de Mai overgav General Dick Taylors confødererede Korps sig i Alabama; og den 26de s. M. overgav General Kirby Smith sig med hele sin Hær (50,000 Mand) og Flaade i Distriktet V. for Mississippi. Det lod til, at Texas vilde forsøge paa at gjøre Modstand, og en betydelig Land- og Søstyrke affendtes derhen forat tilintetgjøre den sidste Rest af Oprøret; men ogsaa der er det ei kommet til noget Sammenstød: de Confødererede have adspredt sig og siges, idetmindste tildeels, at være gaaede til Mexiko forat hjelpe Juaristerne. Den 5te Juni overgav Kirby Smith

Galveston i Texas, den sidste Havn, de Confødererede endnu holdt besat, i Forbundstroppernes Hænder.

Da Krigen nu var endt, hævedes Blokaden paa Sydstaternes Kyster; talrige Reduktioner foretoges efterhaanden i Hær og Flaade, hvilke snart medførte en Besparelse i Statsudgifterne af 1 Million Dollars daglig. Dog var det fornødent endnu for en Tid at holde en anseelig Land- og Søstyrke beredt for mulige Tilfælde (150,000 Mand og 90 Skibe), hvilken dog ogsaa snart vil blive betydeligt formindsket, hvis ikke indre eller ydre Forviklinger støde til. Der er baade indenfor og udenfor Unionens Grændser Stof nok til slige Forviklinger. Sydstaternes Aristokrati er overvundet; men dets Trods er ikke knækket. Expræsident Jefferson Davis, for hvis Paagribelse der var udlovet en Belønning af 100,000 Dollars, var flygtet imod Syd, men blev (den 10de Mai) greben med sin Familie og Generalstab i Irwinsville i Georgien og hensat i strengt Fængsel i Fort Monroe; han blev anklaget for at være Medvider i, om ikke Anstifter af, den Sammensværgelse, der kostede Lincoln Livet. Mange andre fremragende Personligheder i den forhenværende confødererede Regjering fængsledes ligeledes som deelagtige i Sammensværgelsen. Om der end ikke kan tilveiebringes tilstrækkeligt Beviis imod dem i saa Henseende, ville de dog neppe undgaae streng Straf som Oprørere og Høiforrædere. I det Amnestidekret, Præsident Johnson udstedte (29de Mai), undtages alle Landofficerer over Oberst Rang, alle Søofficerer over Lieutenants Rang, alle høiere Civilembedsmænd og endelig alle Privatmænd, der eie over 20,000 Dollars, m. Fl. Der vil behøves stor Klogskab og Kraft til at gjenoprette Regjeringens Myndighed i de undertvungne Oprørsstater; og den i disse af en fireaarig Krig, der har kostet mindst 1 Million Mennesker Livet, foraarsagede Nød og Elendighed vil kræve uhyre Offre af Statskassen. Den frigjorte Slavebefolknings Fremtid giver ogsaa grundet Anledning til alvorlige Bekymringer. Saalænge Krigen varede, fremtraadte den store Forskjel imellem den sorte og den hvide Befolkning ikke saa tydeligt; men allerede nu forekomme der daglige Sammenstød imellem dem. Det vil blive en streng Overgangstid at gjennemgaae; og Regjeringen

vil behøve al sin Kraft til at ordne de frigjorte Slavers Arbeide og deres politiske Stilling i Samfundet. Ogsaa udadtil, i Forhold til andre Magter, og da navnlig til England og Frankrig, vil der udkræves stor Forsigtighed og Fasthed af Regjeringen, hvis den ei skal atter geraade ind i Krigens Rædsler. Kaperspørgsmaalet*) og det mexikanske Keiserdømme kunne meget let atter styrte Republiken i skjebnesvangre Forviklinger. For Øieblikket synes Faren for et Sammenstød fjernet; men de europæiske Vestmagter siges dog at være komne overeens om en fælleds Fremgangsmaade med Hensyn til Unionen; og den engelske Pantserflaades forestaaende Ankomst til Cherbourg, forat foretage Manoeuvrer i Forening med den franske paa Napoleonsdagen (15de Aug.), ansees som en Demonstration imod Fristaterne. Det er maaskee som en Moddemonstration, at en stor amerikansk Flaade nylig er afseilet til Europa under Anførsel af Admiral Goldsborough; og der er Tale om, at en russisk Flaade vil forene sig med den og deeltage i dens Øvelser.

*) Det er især Spørgsmaalet om Erstatning for den confødererede Kaper Alabamas Ødelæggelser, der fortiden drøftes imellem det amerikanske og engelske Cabinet. Denne Kaper, Capitain Semmes, var tyet ind til Cherbourg, forfulgt af Unionsskibet Kearsage, Capitain Winslow; men den 19de Juni 1864 seilede den ud af Havnen forat prøve Styrke med sin Modstander, hvilken dog efter en heftig Kamp skød den isænk. Ved sin Hjemkomst til Amerika blev Semmes udnævnt til Contreadmiral og fik Commando over den confødererede Søstyrke paa Jamesfloden.

S. 43 L. 3 f. n. Wallstreet er Pengemændenes Gade i Ny-York.
1 Frank = 2 ℔ 2 ß.
1 Dollar = 11 ℔ 5 ß.

Trykfeil i 1ste Hefte:

S. 13 L. 25: Forfatningeen — Forfatningen.
— 17 — 2: driede — dreiede.
— 38 — 16. var — var,.
— 68 — 18: skulle — skulde.
— 86 — 20: blive — bleve.
— 91 — 7 f. n.: de (udslettes).
— 93 — 22: Jeffersons — Jefferson.
— 109 — 10: Ferraguts — Farraguts.
— 117 — 26: Yaxoo — Yazoo.
— 132 — 2: Siegel — Sigel.

